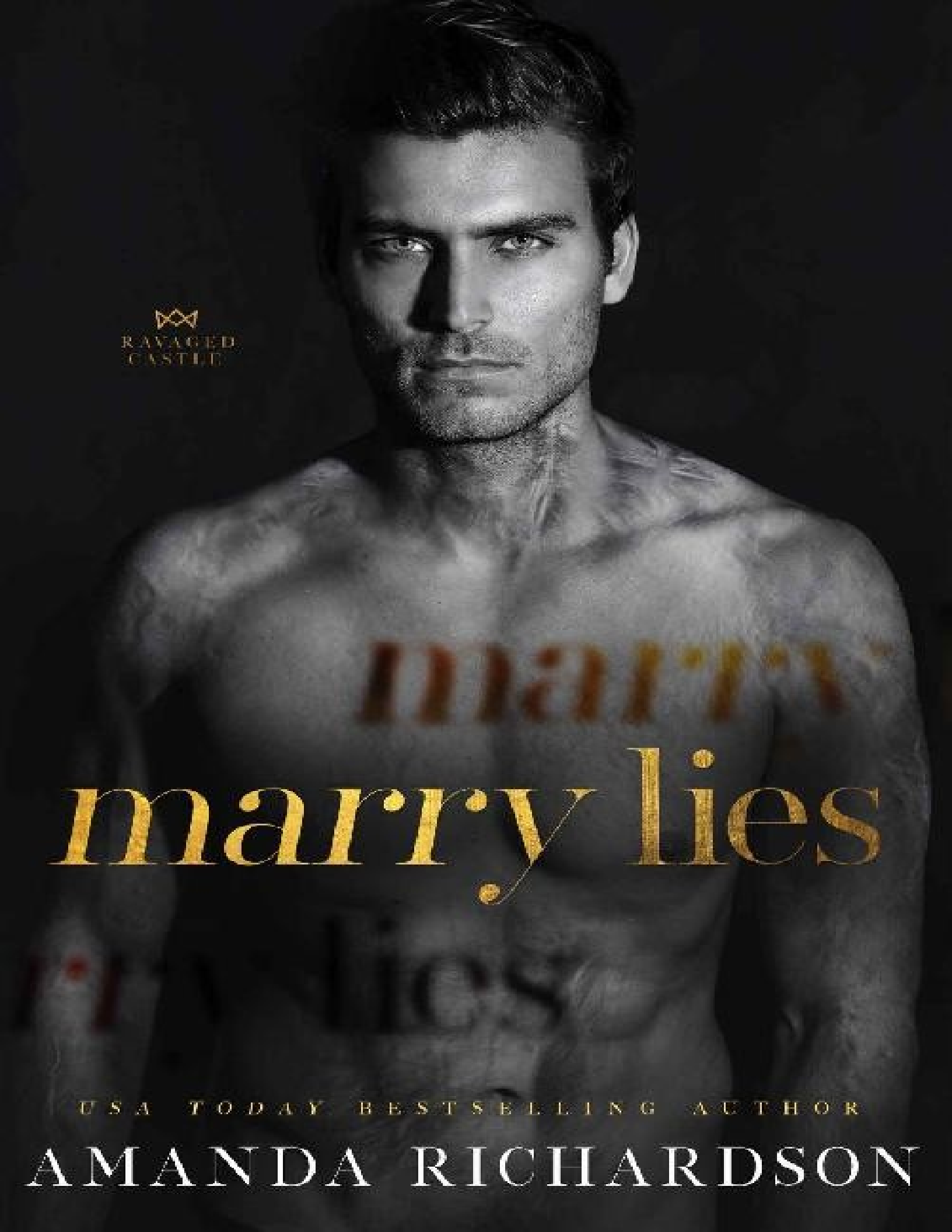

RAVAGED CASTLE
marry lies
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
AMANDA RICHARDSON

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

marry lies

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
AMANDA RICHARDSON

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Blurb Şiir
Tetikleyicil
eri
Kaynak

Önsöz
1. Kaçak
2. Yalan
3. Sürpriz
4. Kanepe
5. Evlilik Teklifi
6. Düğün
7. Resepsiyon
8. Akşam Yemeği
9. Değnek
10. Prova
11. Yürüyüş
12. Talep
13. Farkına Varmak
14. Anahtar
15. Mahzen
16. Sürüngen
17. Kasvet
18. Sesli Kitap
19. Eğitim
20. Röntgenci
21. Tavsiye
22. Röportaj
23. Duş
24. Savunma
25. Plaj
26. Ayna
27. İtiraf
28. Hediye
29. Yalvarma
30. Teşhirci
31. Video
32. Resim
Epilog

Teekkür şYazar
Amanda Richardson'ın diğer eserleri

OceanofPDF.com

Marry Lies
Amanda Richardson
© Telif Hakkı 2023 Amanda Richardson
www.authoramandarichardson.com

Kopyalama/satır düzenleme: Victoria Ellis, Cruel Ink Editing & Design Kapak tasarımı: Moonstruck Cover Design & Photography Kapak fotoğrafı: Rafa G Catala
Kapak modeli: Fabián Castro

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere veya gerçek olaylara herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

OceanofPDF.com

BLURB

Asla bir eş istememişti, ama onun için bir yalanlar ağı ördü.

Miles

Ailemizin itibarını kurtarmak için bir eş aramak, şaka olarak başlar... ta ki çaresiz bir gerçeğe dönüşene kadar.

Bir anda, kendim olmayan bir kadınla mantık evliliği yapmak için yalanlar söylemeye başlıyorum.

Estelle Deveraux, benim karanlıkta boğulduğum yerlerde sıcaklık yayıyor, benim gri tonlarda yaşadığım yerlerde canlı renkler saçıyor ve çılgın neşesiyle beni rahatsız ediyor.

Kendimi büyülenmiş, izlerken... *arzularken*
buluyorum.

Farkına varmadan, o artık sadece *karım* değil, hiç beklemediğim, her şeyimi tüketen bir takıntı haline gelmiş.

Ve vazgeçemeyeceğim bir takıntı.

Stella

Kendi giyim markamı kurmak için bir fırsatın önüme çıkması, hayallerimin gerçek olması demek.

Tek şart ne mi? Miles Ravage ile bir yıl evli kalmam ve onu dinleyen herkese övgüler yağdırmam gerekiyor.

Huysuz, gülmeyen ve soğuk Miles, tam da nefret ettiğim türde bir adam.

Ancak buzun altında, beni içine çeken, sırlarını keşfetmem için yalvaran, baştan çıkarıcı bir karmaşıklık ortaya çıkıyor.

Özellikle dikkat çekici bir sır... ve onun tek takıntısı *benim*.

***Marry Lies*, voyeur bir kahramanın ve Güzel ve Çirkin temalarının yer aldığı, zıt kutupların birbirini çektiği, düşmanlardan sevgililere dönüşen bir romantizm ve çıkar evliliği hikayesidir. Ravaged Castle serisinin ikinci kitabıdır. Tüm kitaplar bağımsız olarak okunabilir.**

Uyarı: Bu kitap, kendinden başka herkesten nefret eden huysuz bir kahraman içerir. Ayrıca açık cinsel sahneler ve küfürlü dil içerir. Aldatma yoktur ve mutlu son vardır.

OceanofPDF.com

Bir zamanlar çok güçlü ve yüksek bir kale vardı.
Büyük, yaldızlı kapıları ile Versailles'a rakipti.
Aşağıdakiler için muhteşem ve yemyeşildi.
Ama içeridekiler için, yerle bir edilmiş ve ezilmişti.
Eski, çürümüş köklerin arasında doğan beş Ravage çocuğu, Babaları hepsinin vahşi adamlar olarak büyüyeceklerinden emin olmuştu. Bazıları onların lanetli olduklarını, arzudan mahrum bırakıldıklarını söylerdi,
Ama onlar erkek oldular ve ihtiyaçlarını buldular.
Yasak, gayri meşru, o aşk için çalışmak zorundaydılar,
Zor durumda kaldıklarında o kaleyi sorguladılar.
Lanet ve çürüme, iğrenç zevklere yol açtı, Karanlık eğilimler ve hasta, bozuk karakter özellikleri.
Beş adamın günahkar ve karanlık hikayeleri, Ravage kardeşler aşkın galip geldiğini kanıtlıyor.

OceanofPDF.com

TETİKLER

Tetikleyiciler: Röntgencilik (açık rıza ile ve rıza olmadan), penis ısınma, edging, DIY porno, depresyon (sayfada, ayrıntılı), anksiyete, yanıklar/yara izleri ve bunlar hakkında olumsuz düşünceler, bir büyükanne veya büyükbabanın ölümü (sayfada yok), TSSB.

*Marry Lies karanlık bir romantizm romanı *değildir*. Keyifli okumalar!

OceanofPDF.com

KAYNAKLAR

Bunlar sadece eğlence amaçlıdır, ancak görsel veya işitsel bir insansanız, işte size:

Spotify çalma listesi

Pinterest panosu

OceanofPDF.com

Prens olmadan önce yaralı canavarı tercih eden tüm kızlar için.

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

OceanofPDF.com

ÇEŞME, BÖLÜM BİR

MILES

Bir yıl önce, Paris

Saat üçte Eyfel Kulesi'nin etrafında yürüyüş yapmak bana biraz yalnızlık ve kaliteli zaman geçirme fırsatı vereceğini düşünürdünüz. Oysa, benden yüz metre uzakta, Les Jardins du Trocadero'daki Varşova Çeşmesi'nde çıplak bir kadın dolaşıyor. Yüz metre kadar uzaktan, eşyalarını yere bırakıp hızla soyunmasını ilgiyle izledim. Bir beyefendi gibi bakışlarımı *başka* yöne çevirip *diğer* tarafa yürümeye başladım, ama sonra durdum.

Her zamanki gibi merakım galip geldi diyebiliriz.

Genel olarak insanlara olan güvenim çok az. İnsanlar güvenilmez, doyumsuz ve bencil. Tabii ki ben de dahilim, ama kendimi çoğu insandan daha akıllı sanacak kadar hayalperestim. Beni düzenli rutinimden çıkaracak bir şey nadiren olur, ilgimi çekecek bir şey nadiren olur. Ama bir kez ilgimi çekerse, sonuna kadar giderim.

Her hevesime kapılsaydım, hiçbir şey yapamazdım.

Bu yüzden çeşmedeki çıplak kadın beni hem büyüledi hem de rahatsız etti, özellikle de başını geriye yaslayıp gülümsediği için.

Naif değilim. Her büyük şehirde suçluların payına düşeni aldığını biliyorum. Yine de, o büyük, bulaşıcı gülümsemede bir şey beni birkaç adım atmaya itiyor.

ona doğru. Jardin'den geçen birkaç kişi daha var, ama onun dışında sadece ben ve bu deli kadın var. Yaklaştıkça, boynuna kadar suya batmış olduğunu fark ediyorum, bu yüzden yaklaşırken kendimi bir röntgenci gibi hissetmiyorum. İlk fark ettiğim şey, genç olması. Güzel, ama objektif bir şekilde. *Benim tipim değil.* Kıvırcık sarı saçları başının üstünde toplanmış, kaygısız ve huzurlu görünüyor.

Suda tamamen hareketsiz, kaygısız bir şekilde yüzüyor...

Ben bunu asla yapamazdım.

Asla bu kadar çılgınca bir şey yapamazdım.

İçimde bir dizi duygu geçiyor: merak, merak, kıskançlık... ve sonra o kıskançlık içimde kıvrılıyor ve kin haline dönüşüyor. İstesem bile asla o lüksü yaşayamayacağım.

İnsanların beni görmesine *asla izin veremem.* Bütün *halimle.*

Yirmi metre kadar uzaklaştığımda yürümeyi bırakıyorum. İçimden bir parça ona yaklaşıp ne halt ettiğini sormak istiyor. Mutlaka bir nedeni olmalı. Ama içimden bir ses uzaklaşmamı söylüyor.

Ona ne söyleyebilirim ki?

Ve daha da önemlisi, neden içimdeki çok küçük bir parça onunla konuşmak *istiyor*?

Merakımın sorunu bu. Odaklanıyorum ve gözlerim keskin. Çıplak kadına bakan başka kimse yok. Etrafımızdaki insanlar fark etmemiş. Ama bir şey dikkatimi çekince, onu unutamıyorum. Bakmadan duramıyorum. İstemeden istemiyorum.

Küçük bir çocukken, Beverly Hills'teki mağazalarda bir oyuncak ayı görmüştüm. Küçüktü ve kafasında küçük kırmızı bir bere vardı. O ayıyı günlerce düşündüm. *Haftalarca.* Anneme beni geri götürmesi için yalvardım, onu alabilmek için. Küçük kardeşlerimden biri olan Chase, beni neşelendirmek için parlak, yeni oyuncaklarını göstermeye çalışıyordu.

Ben daha fazla oyuncak istemiyordum. *Özel* bir oyuncak istiyordum.

Bir bakıma, o özlem duygusunu, o yakıcı arzuyu hissettiğimde, neredeyse hiçbir şey beni onu elde etmekten alıkoyamaz.

Ve evet, o ayıyı geri almaya gittim. Yıllarca en sevdiğim oyuncağımdı. Eminim bir terapist, çocukluğumdaki sessiz, entrikacı zihnim ile yirmi beş yaşında kendi şirketimin CEO'su olmam arasındaki bağlantıyı kurabilir. Asla daha azıyla yetinmem.

"O takım elbise içinde terlemiyor musun?"

Sesi beni ürküttü — İngiliz aksanı yumuşak ve melodikti. Dudaklarımı sıkıp, evet, bütün gün terledim demek istemedim. Paris genellikle Ekim ayında bu kadar sıcak olmaz, ama bugün anormal derecede sıcaktı.

"İyiyim." O başını hafifçe geriye eğip boynunu ortaya çıkarırken, ben de topuklarımın üzerine yaslanıyorum.

Tam, çok halka açık ve muhtemelen mikroplarla dolu bir çeşmede çıplak yüzdüğünü sormak için ağzımı açtığımda, o konuşur.

"Dur tahmin edeyim," diyor neşeyle. "Amerikalı mısın?"

Başımı sallıyorum. "Neden anladın?"

"Takım elbisen ve genel olarak önemli ve kibirli tavırların." Tartışmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "İş için mi buradasın?"

"İş gezisi diyebilirsin," diyorum ve ona yaklaşıyorum.

Tabii babamı ziyaret etmeyi iş gezisi sayarsanız.

"Gece yarısı Eyfel Kulesi'ne ne işiniz var?"

Yaklaşarak gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Karanlık su, uygunsuz her şeyi gizliyor, ama Eyfel Kulesi'nin ışığı, açıkta kalan vücudunun yumuşaklığını, cildinin soluk altın tonlarıyla parladığını ortaya çıkarıyor.

Gölgelerin boynunun çukurunu doldurmasına bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki iradem dışında ona kapıldığımı biliyormuş gibi, gülümsemesi her saniye daha da büyüyor. Gülümsemesinde hem narinlik hem de güç var, sanki onu izlememem gerekiyormuş gibi.

Bu da tabii ki daha fazlasını izlemek istememe neden

oluyor. "Uyuyamıyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Ben de." Suda yüzerken bana bakıyor. Gözleri mayomun üzerinde dolaşıyor. "Yüzük görmüyorum, o yüzden bekar olduğunu varsayacağım." Karşı çıkmak için ağzımı açıyorum ama o varsayımlarının listesine devam ediyor. "Ve bana doğru yürüdün, bu da bir uyarı işareti. Etrafta başka kimse olmasaydı, bunu ürkütücü bulabilirdim. Ama... alnındaki kırışıklığa ve kaşlarını çatma şekline bakılırsa, sık sık melankoliye kapıldığını ve bu yüzden gece yarısı yürüyüşe çıktığını varsayacağım."

"Melankoliye kapılmıyorum..."

"Tamamen değil belki. Burada benimle konuşuyorsun, yani o sıkıcı takım elbisenin altında ilginç bir *şeyler* var. Haksız mıyım?"

Dudaklarım seğirdi ama gülümsemedim. Beni bu kadar kolay çözebilmesinden pek hoşlanmadım. Normalde insanları değerlendiren benim.

"Varsayımını ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim."

Burun kıvırıyor. "Londra'daki tüm züppe tipler gibi konuşuyorsun. *Ne doğrulayabilirim ne de inkar edebilirim*..." diye alaycı bir şekilde sözlerini kesiyor.

"Kendi sesini duymaktan hoşlanıyor musun?" diye soruyorum sertçe.

"Bazı insanlar kendilerine gülme yeteneğinden yoksundur. İşte ben de bu noktada devreye giriyorum," diye alay ediyor.

Ona bakıp çenemi sıkıyorum. Ciddi mi? Lanet olası bir çeşmede çıplak yüzen o.

Eğer birisi yargılama hakkına sahipse, o da benimdir.

"Tren istasyonunda halka açık duşlar olduğunu duydum," diye karşılık verdim. "Bilmiyorsan diye söylüyorum. Ya evin yok ya da tamamen kafayı yemişsin."

O gülüyor. "Tabii ki öyle düşünürsün. Buna *eğlenmek* denir. Hiç duymadın mı? Kendini tut, birdenbire alev almaya çalışma." Ona öfkeyle bakıyorum. "Sen gülünçsün, biliyor musun?" "Çok iyi biliyorum."

Gözüm seğiriyor. Yavaşça yaklaşıp çeşmenin kenarına geliyorum ve kenarda duran pembe giysilere bakıyorum. *Tıpkı onun kişiliği gibi saldırgan bir renk.*

"Peki, seni *eğlenmene* bırakayım," diyorum hızlıca, ona ters ters bakarak ve arkanı dönerek.

"Yapmak istediğin bir şey yok mu?" diye sordu. "Büyük bir macera ya da dövme yaptırmak gibi basit bir şey?"

Ona dönerek soruyorum. "Oh, şimdi derinlere mi iniyoruz? Tamam. Cevap evet, elbette yapmak istediğim şeyler var. Zaten dövmem olmadığını nereden biliyorsun?"

Tekrar gülüyor, saçlarını topuzundan çıkarıp suya daldırıyor, böylece saçları arkasında süzülüyor. "Var mı?"

Ben cevap veremeden ayağa kalkar ve üst kısmı ortaya çıkar.

Hemen gözlerimi başka yere çevirip, kıyafetlerine doğru ilerlerken ıslak ayak seslerini dinledim. Birkaç saniye sonra gizlice bir bakış attım. Bana sırtı dönüktü, üzerinde sadece yüksek kesimli iç çamaşırı vardı. Yuvarlak kalçalarını, güçlü baldırlarını izlerken ağzım sulanmaya başladı...

O, tişörtünü başından geçirip gövdesinden aşağı indirirken dudaklarım aralanır. O, kumaşı düzeltmekle meşgulken, ben de onun sırtını, uyluklarını, kum saati şeklindeki vücudunu ve ıslak saçlarının düz sırtına yapıştığını izlemek için zaman bulurum.

, kum saati şeklindeki vücudunu ve ıslak saçlarının düz sırtına yapıştığını izlemek için zamanım oluyor. Tekrar başka yere bakıyorum.

"Centilmenlik için teşekkür ederim," diyor bir dakika sonra ve ben gözlerimi ona çeviriyorum. Pembe eşofman altı giymiş, ayaklarını çeşmenin kenarında duran sandaletlere sokarken gülümsüyor.

*"*Uyarabilirdin," diyorum sertçe. *Ama pişman değilim.*

"Yüzündeki o ifadeyi görmemek mi?" diye alay ediyor, beline uyumlu pembe bir fermuarlı sweatshirt bağlıyor. Saçları hala damlıyor, beyaz tişörtünde ıslak lekeler oluşturuyor. Su, kumaşı şeffaflaştırıyor ve o kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce, küçük, dik meme uçlarını kısa bir an görüyorum.

Siktir beni.

"Hangi ifade?" diye soruyorum, sesimi ciddi tutarak.

Kıkırdıyor. "O ifade."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bu onu daha çok güldürdü. "Tanrım, sen gerçekten anal takıntılısın, değil mi?"

Sinirli bir nefes verip başımı salladıktan sonra boynumun arkasını ovuşturdum. "Neye kıyasla? Sana mı? Üzgünüm ama rastgele yabancılara soyunup sikimi göstermeye niyetim yok."

Asla rastgele yabancılara kendimi izletmem.

Aynı öfke dalgası bu düşünceyle içimi kaplar. Kaygısız olmak istesem bile, olamazdım.

Çantasını alır ve bana doğru yürür. O yaklaşırken bir adım geri çekilirim, ama o yaklaşınca hareket etmeyi bırakırım. Birkaç adım uzaklaştığında, gözlerim yüzünde dolaşır ve sol yanağında küçük bir güzellik lekesi görürüm. Yüksek elmacık kemikleri Eyfel Kulesi'nin ışığında parlıyor ve ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılmış. Onun lezzetli, şeftali şeklindeki kalçalarını ve terli pantolonunun belinde kıvrılarak kıvrımlarını vurgulamasını fark etmemeye çalışıyorum. Islak saçları saç çizgisinin etrafında kıvrılıyor, rengi o kadar sarı ki neredeyse beyaz.

"Soruma cevap vermedin," diyor, gözleri yüzümü inceliyor.
Onun tarafından incelenmekten hoşlandığımı sanmıyorum. "Dövmen var mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

"Şaşırmadım," diyor, neredeyse hüzünlü bir sesle. "Neden o mükemmel vücudunu mürekkeple mahvediyorsun?" diye ekliyor, alaycı bir şekilde.

Ne kadar ironik. Ben zaten lekeliyim.

Çenem titriyor. Buradan uzaklaşmalıyım. O kimse değil. Sadece rastgele bir yabancı.

Başımı eğiyorum. "Sen ikiyüzlüsün, biliyor musun?"

Gözlerinin arkasında meydan okuyan bir ışık parladı. "Öyle mi? Nasıl yani?"

Her zaman haklı olmak zorunda olmamdan pek hoşlanmıyorum. Yıllar içinde insanları okumayı öğrendim. İşimin doğası gereği, birinin rahatsız olduğunu hissedebilmem gerekiyor. Bunu kendi lehime kullandığım için gurur duymuyorum. Kurnazım ve ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi çok iyi biliyorum. Başkaları beni manipülatif olarak görebilir. Ama ben kendimi *azimli olarak* görüyorum. Ve bu durumda, bu kadının bir şey sakladığı açık. Ne olduğunu bilmiyorum, ama öğrenmeye niyetliyim.

"Jardin'in boş olduğu sabahın üçünde buradasınız. Gerçekten etki yaratmak isteseydiniz, cumartesi öğlen burada olurdunuz," diye kendimi beğenmiş bir şekilde bitiriyorum.

"Buraya bir mesaj vermek için gelmedim," diye karşılık veriyor. "Buraya kendim için geldim."

Yaklaşıyorum ve yakınlığımdan dolayı keskin bir nefes aldığını görüyorum. Top yine benim sahamda, ait olduğu yerde.

"Peki, bunun için ne gibi bir nedenin olabilir?"

Yutkunur ve boğazının hareketini izlerim. Onu bu kadar sert bir şekilde incelememem gerekir. Ama sözleri canımı sıktı. Kendimi stereotiplerin saçmalıklarının üstünde görüyorum. *Farklı* olduğumu. Aşağılık şeyleri umursamadığımı.

Ama o beni çok kolay bir şekilde sınıflandırdı. "Devam et," diyorum, çenemi sıkarak.

Omuzları hafifçe düşer. "Sadece listemden bir şeyi işaretlemek istedim," der basitçe.

Coşkusu kayboldu ve aniden vücut dili eskisinden tamamen farklı oldu. Fiziksel olarak sönmüş gibiydi.

Ve *lanet olsun.* Bu beni... suçlu hissettiriyor. Ona bir özür borçluymuşum gibi. Ama ona hiçbir şey borçlu değilim.

"Peki, ben gitmeliyim," diyor hızlıca, bana bakarak. "Paris'te kalan zamanının tadını çıkar. Umarım senin gibi düğmeli kişiliğin için daha sakin geçer. Sonuçta, senin aniden patlamanı istemeyiz."

Ağzımı açıp kapatıyorum. *Bu küstahlık...*

"Şüpheli," diye karşılık verdim. "Paris'ten nefret ediyorum."

Şimdi bana bir sürü köpek yavrusu öldürmüşüm gibi bakıyor.

"Lanet olsun. *Paris'ten* nefret eden bir insan mı var? Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Acımasızca güldüm. "Kötü anılar. Annemin en sevdiği şehirdi, ama annem artık hayatta değil, bu yüzden onunla paylaşamıyorum. Ve babam..." Ağzımı kapattım. *Neden ona tüm bunları anlatıyorum ki?*

Sessiz kaldı ve ona baktığımda, hala beni anlamaya çalışır gibi bana bakıyordu. Burnu hafifçe kırışmış, gözleri inanamıyormuş gibi kısılmış ve yüzümü inceliyordu.

"Paris'ten nefret ettiğini söylediğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor. Dudaklarım seğiriyor. "Evet, herkes romantik olamaz."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ben romantik olmaktan çok uzağım. Ama kültür, tarih, insanlar..."

"Kültür, Fransız turizm kurulunun bir pazarlama taktiği, tarih çekici, elbette, ama Avrupa'nın çoğu öyle, ve insanlar genel olarak çok kaba," diye bitiriyorum, yüzünün daha da düşmesini izleyerek.

"Saçmalık," der, başını sallayarak. "Her zaman bu kadar suratsız mısın?"

Ona kaşlarını çatarak bakarım. "Suratsız değilim."

Yanaklarını çökertir. "Sen bilmezsin." "Sen beni tanımıyorsun."

Uzaklaş, Miles. Parlak, ışıltılı oyuncak buna değmez.

Kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırıyor. "Prada takım elbise, Dior loafer ayakkabılar giyiyorsun ve Cartier saatin çok pahalı. Seni tanımıyor olabilirim ama senin gibileri tanırım."

Dilimi ısırarak kol düğmelerime bakıp, cevap verebilmek için onları düzeltiyorum. Beni kızdırmak çok zordur, ama bir kez kızdığımda...

"Yeni tanıştığın insanları hakkında sık sık varsayımlarda bulunur musun?" diye soruyorum, sesim buz gibi.

Korkup çekilmiyor ya da tereddüt etmiyor. Aksine, daha dik duruyor ve bana dik dik bakıyor.

"Yanıldım mı?" diye karşılık veriyor, sıkılmış gibi boyalı tırnaklarına bakarak. *Tanrım, tırnakları bile parlak pembe.* "Senin gibi birçok adam tanıyorum. Londra onlarla dolu."

Ben gülerek başımı salladım. "Saçmalıyorsun." Boynumu ovuşturarak ona sert bir bakış attım. "Sana bunu söylemek istemezdim ama muhtemelen tanıdığın erkeklerden daha kötüyüm." Gözleri hafifçe büyüdü ve onun sözlerim üzerine fiziksel olarak biraz küçülmesini izlemekten keyif aldım.

"Beni tamamen çözmüş gibisin. Söylesene, sen kimsin?" diye soruyorum, başımı eğerek.

Bana yine o kararsız bakışı attı. Onu rahatsız ettiğim için kendime mantıksız bir şekilde kızdığım bakış.

Kahretsin, ne yapıyorum ben? Gecenin bir yarısı bir kadınla kavga mı çıkarıyorum?

Özür dilemek için ağzımı açtığım anda, bir kolunda satılık bileziklerle yaşlı bir adam bize doğru yürüdü.

"Hayır, teşekkürler," diyorum ona, sarışının kolunu tutup çeşmenin diğer tarafına çekiyorum.

"Muhtemelen bir kilometre öteden senin pahalı saatini görmüştür," diyor, yürümeyi bırakınca gülerek.

Ona bakarken dişlerimi sıkıyorum. "Tabii. Ve eminim çıplak kadını fark etmemiştir," diyorum, yüzümde hiçbir ifade yok.

Bu onu susturur.

"Paris'ten ne zaman ayrılıyorsun?" diye sordu. Geniş, meraklı mavi gözleri benimkilere takıldı. Gözlerinde umut vardı. Ve *lanet olsun,* sinirim bir anda geçti.

"Yarın. Ya da bugün geç saatlerde, sanırım. İki gün fazla kaldım."

Dudaklarını şakacı bir şekilde büzüyor. "Paris'i sevmemenize şaşmamalı. Burayı takdir edecek kadar uzun süre kalmadınız."

"Paris'e birçok kez gittim ve her zaman bir an önce ayrılmayı tercih ettim."

Öfke ve kızgınlık arasında bir ses çıkarır. "Görünüşe göre seni ikna edemeyeceğim." Gözleri parıldayarak bana bakar. "Eve iyi uçuşlar."

O dönüp uzaklaşırken yanağımın içini ısırıyorum. Ama içimde küçük, ölü bir parça onunla tartışmaya devam etmek istiyor. Paris seyahatlerim iç karartıcı ve olaysız geçiyor, ama nedense aramızdaki şakalaşmayı seviyorum.

Kahretsin, belki de daha fazla arkadaşa ihtiyacım var.

Düşünmeden konuşuyorum. "Beni ikna etmek mi? Beni ikna ettiğin tek şey, çeşmede çıplak bir kadınla nasıl konuşulmayacağı."

Birkaç metre ötede sertleştiğini görüyorum. Gülümsayarak arkasını dönüyor.

Sanki tüm vücuduyla gülümsüyor. Açık, ulaşılabilir, canlı.

O benim tam zıttım, ama nedense aramızdaki çekimi görmezden gelemiyorum.

"Bak, kim şımarıyor?" diyor, kollarını kavuşturarak. "Açıkçası, kıçına o kadar sopayı sokmuşken, sende böyle bir şey olacağını düşünmemiştim."

Gülümsüyorum, sözleriyle tüm vücudumdaki gerginliğin gevşediğini hissediyorum. Aptalca tartışmamızdan. Karnımın ortasında hissettiğim o tanıdık, açlık hissi beni bir adım öne çıkmaya itiyor. Sonra bir adım daha. Onun duruşunu inceliyorum — dar belini ve geniş kalçalarını. İnce boynunu. Yastık gibi dudaklarını. Kurumaya başlayan saçlarının gevşek bukleleri ve alnında kıvrılan ve kıvrılan bukleleri. Narin ve ruhani. Onda bir şey içimdeki bir teli çalıyormuş gibi ve yüzünü daha dikkatli inceliyorum.

Onu tanımıyorum, ama merakımı bastıramıyorum. Kendimi tutamıyorum. Sanki İkarus ve güneş gibi.

Belki bu eğlenceli bir kaçamak olabilir.

Eve dönmeden önce bir gecelik eğlence.

Daha önce de söylediğim gibi, o benim tipim değil, ama içimden bir ses onun yanıldığını kanıtlamak istiyor.

Eğlenceli olabilirim. Nasıl eğlenileceğini *bilirim*.

Sadece eğlenmek için vaktim yok. Ama burada?

Şimdi? Neden olmasın?

Ona iyi vakit geçirebilirim.

Tabii beni kabul ederse.

Dudaklarım, istediğim zaman kolayca silah olarak kullanabileceğim o kendini beğenmiş sırıtışa büründü ve bir adım daha yaklaştım.

"O zaman beni ikna et," diye mırıldanıyorum, teslim olduğumu göstermek için ellerimi önümde tutarak. "Paris'te yarım günün olsaydı, ne yapardın?"

Yaklaştıkça biraz tereddütlü görünüyor, o kadar yakın ki uzanıp yüzüne dokunabilirim. Ama geri çekilmek yerine, bana doğru küçük bir adım atıyor.

“Ben harcayacağım günümü yolculuk dolaşarak Île Île Saint-Louis'de Burası Seine Nehri'nin ortasında küçük bir adada bulunan bir mahalle. Berthillon'dan dondurma alıp bir bankta oturur ve her şeyi içime çekerdim." En sevdiği şeyleri anlatırken yüzünde uzaklara dalmış bir ifade var. "Oturup dondurma mı yerdin?" diye şüpheyle soruyorum. "Başka bir yere başka bir yere gitmez miydin?"

Omuzlarını silkiyor ve alt dudağını dişlerinin arasına çekerek yüzü bir anlığına parlaklığını kaybediyor.

“Paris'te başka yerlere *gitmem*. Paris'in bana gelmesini beklerim.” Gözlerimi deviriyorum. “Gerçekten mi? Dondurma mı?”

Sarışın kaşlarını kaldırdı. "Denedin mi?" "Hayır, ama..."

"O zaman doğru bir fikir edinemiyorsun, değil mi?"

Ona bu kadar yakın olduğum için parfümünün kokusunu alabiliyorum. Hafif. Klasik. Hafif bir yasemin kokusu.

Bataklık canavarı gibi kokmadığına şaşırdım.

Yine de, onu kazanmak istiyorsam daha nazik olmalıyım. Başımı hafifçe eğip gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. Chase kadar kibirli değilim, ama hiç reddedilmedim de. Nesnel olarak yakışıklı olduğumu biliyorum ve her durumdan kurtulmak için tatlı dilli olabiliyorum. Cinsel partnerlerim ve yatakta yapmaktan hoşlandığım şeyler konusunda seçiciyim, bu da pek fazla kadınla yatmadığım anlamına geliyor. Ama birini istediğime karar verdiğimde, amaç ne olursa olsun, elimdeki her şeyi kullanarak bunu gerçekleştiririm.

Bu yüzden küçük bir adım atıyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor ve yanakları ve göğsüne hoş bir kızıl kızarıklık yayılıyor. Dudaklarını yalarken, ona baktığımda gözleri biraz koyulaşıyor.

"Île Saint-Louis'de dolaşmak en sevdiğin şeyse, bugün daha sonra orada görüşür müyüz?" diye soruyorum, sırıtarak. "Ya da belki de kurulanmak için benim daireme gelmek istersin?" diye cesurca ekliyorum.

Göz bebekleri kararır. "İsterim," der yavaşça, başını hafifçe eğip bana gülümser.

Ve lanet olsun, çünkü o gülümseme benim sonum olabilir.

Elini dirseğinden tutup sokağa çekiyorum. "Şoförüm bu gece çalışmıyor, ama taksi çağırabilirim," diyorum, sabırsız ve çılgın hissederek.

Onunla tartışmak... heyecan vericiydi.

Yatakta nasıl olduğunu sadece hayal edebiliyorum ve onu eğip ne kadar *spontane* olabileceğimi göstermeyi düşündüğümde sikim zonkluyor.

İkimiz de sessizce caddeye doğru yürüyoruz, ama ona her baktığımda alt dudağı dişlerinin arasında ve gözleri beklentiyle parlıyor, sanki ikimiz de aynı aciliyet duygusuyla hareket ediyoruz. Ve gözlerimiz her buluştuğunda çekim daha da güçleniyor.

Bu ya yaptığım en aptalca ya da en iyi şey.

Av. des Nations Unies'e vardığımızda, gördüğüm ilk taksiyi durduruyorum. Taksi kaldırıma yanaşır yanaşmaz, kapıyı açıp ona önce binmesini işaret ediyorum.

O arabaya binerken vücudumun yanına sürtünce, gözlerimiz bir anlığına buluştu. Kapalı göz kapakları ve kırmızı dudakları sikimi uyandırdı. İçimdeki her şey titriyordu ve beni izleme şekli inkar edilemez bir çekicilik taşıyordu.

Onun arkasına otururken şoföre evimin adresini hızlıca söylüyorum. Oturur oturmaz üstüme çıkıyor, bacaklarını kalçalarıma dolayarak beni bacaklarının arasına alıyor. Kollarım otomatik olarak onu sarıyor ve ben konuşamadan beni öpüyor.

Ona doğru iterek inlerim, ellerimle kalçalarını sıkıp onu kendime doğru çekerim. Yumuşak kıvrımları vücudumun hatlarına uyum sağlar ve nemli buklelerine uzanıp bir avuç dolusu tutarım. Beni tarif edemediğim bir açlıkla öpüyor. Umurumda da değil. Ağzımı onun ağzına yaklaştırıp dilimle yumuşak dudaklarını yalarken onu ararım.

"Pas dans le taxi!" şoför yüksek sesle diyor.

İkimiz de onu görmezden geliyoruz, ellerim gömleğimi ve ceketimi tamamen atlayarak takım elbisenin önünü açıyor.

Aferin kızım.

Kemerimi çözmesine izin veriyorum, küçük ellerine doğru itiyorum. Penisim boxerime baskı yapıyor ve şu anda tek düşündüğüm onu tatmak, hissetmek, onu penisime sürmek...

"Bu son uyarımız!" diye uyarıyor şoför.

O dudaklarıma zevkle iç çekiyor ve şoförün bizi fiziksel olarak dışarı atacak mı, yoksa boş tehditler mi savuruyor diye merak ediyorum. Çünkü dudaklarımı onunkilerden ayıramıyorum, umursamayacak kadar umursamıyorum.

Hiç *izlendiğim* bir durumda olmadığımı düşününce, düşük bir kahkaha atıyorum.

Normalde izleyen benim.

"Siktir," diye fısıldadı, nefesi titriyordu. Elleri pantolonumun fermuarını açmaya çalışıyordu. "Dayanamıyorum," dedi nefes nefese.

Heyecan dolu şimşekler içimi kaplıyor. Sanırım hiç kimse benimle birlikte olmak için bu kadar hevesli olmamıştı ve bu beni çok tahrik ediyor.

"Burada sevişmek mi istiyorsun?" diye mırıldanıyorum, dudaklarım çenesine doğru kayıyor ve yumuşak etini ağzıma alıp tadına bakıyorum.

"Evet," diye fısıldadı.

Tadı cennet ve cehennem gibi, sanki benim için yapılmış, bana ait bir nektar gibi.

Ellerini fermuarımı açarken dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor.

Zevkten başımı geriye atıyorum, ama o beni yakalayıp dudaklarına çekerek bir öpücük daha veriyor. Ellerim onun eşofmanının beline uzanırken, onun eli de benim takım elbisenin pantolonuna giriyor. Nefes nefese, onun benim aletimi dışarı çıkarmasını bekliyorum, halka açık bir yerde olduğumuzu umursamadan.

Onun içinde olmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

Ama sikimi çekip çıkarmak yerine, izin istermişçesine gözlerini benimkilere dikip dudaklarından uzaklaşıyor.

"Evet, evet, sik beni," diyorum sabırsızca.

Bana sinsi bir gülümseme atarak, eli göğsüme gelir ve onun dokunuşuyla hareketsiz kalırım. Niyetini çok geç fark ederim, küçük parmakları gömleğimin yakasını açana kadar.

Hayır, hayır, hayır.

Elimi kaldırıp bileğini yakalamak için uzanıyorum, onu çekip almak niyetindeyim, ama tam o anda taksi aniden duruyor.

"Sortez! Sortez!" diye bağırıyor taksi şoförü ve taksinin içi aydınlanıyor.

Yavaş çekimde, parlak gözleri yüzümde dolaşır ve sonra, dehşetle, gömleğimin yakasından görünen yara izine takılır, kalın, pürüzlü çizgiyi çeneme kadar takip eder. Çeşmenin yanında muhtemelen görünmüyordu, ama bu sert, yapay ışıkta, eminim ki çok belirgindir.

Şok, ya da daha çok tiksinti, narin yüz hatlarında belirgin olarak görülüyor.

Kapının koluna uzanıp kapıyı açtım ve onu biraz sertçe iterek kendimden uzaklaştırdım. O benden önce taksiden dışarı çıktı. Şoföre kırk avro attım ve kapıyı çarpmadan önce bana şaşkınlıkla baktı.

Ayağa kalktığımda ve taksi hızla uzaklaşırken, gözlerim onun gözlerine takıldı. Sokağın karanlığında çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Gözlerinin arkasındaki neşeli, parlak ışık kaybolmuştu. Kolları kavuşturulmuş, ayaklarına bakıyordu.

Sanki *utanıyormuş* gibi.

"Sana başka bir taksi çağırırım," diyorum sertçe, gözlerim sokağa kayıyor.

"Tamam, teşekkürler." Boğazını temizler ve bir adım geri atar, yüzünde okunamayan bir ifade belirir. Başını eğerek, gözlerini yere diker ve utanç beni kaplar, utançtan cildim kızarır ve yanar. "Çok sert davrandıysam özür dilerim," diye ekler. "Buradan çok uzak değilim. Yürümek sorun değil."

Bana baktığında, yüzündeki ifade... farklı. Kapalı. *Üzgün.* Kaşlarını çatarak bir adım daha geri çekildi, gözleri bir kez daha yara izlerime takıldı. Uzaklaştıkça o çekim daha da güçlendi, sanki görünmez bir ip beni çekiyormuş gibi... *Lanet olsun,* benden tiksindiğini bilmek berbat bir duygu.

O ilk değil.

Ona acımasız ve kaba bir cevap vermek üzereydim, bu saatte eve tek başına yürümek ne kadar aptalca olurdu diye, ama o bir adım daha geri çekildi ve ağzını açtı.

"Berthillon'a gidersen, karamel-zencefilli al."

Ve bununla birlikte arkasını dönüp uzaklaşıyor, beni hayatımda ilk kez tamamen tatminsiz ve tamamen çaresiz hissettirerek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM BİR

OceanofPDF.com

KAÇAK

STELLA

Şimdiki zaman – Bir yıl sonra

Restorana girmeden önce, bebek mavisi elbisenin üzerine kraliyet mavisi blazerimi düzeltip, buklelerimi parmaklarımla taradım. Nemden dolayı terlemiş ve kendimi iğrenç hissediyordum. Altın kapıyı açarken topuklu ayakkabı giydiğime pişman oldum. Restoranın adı Papillon, Fransızca'da kelebek anlamına geliyor ve içeri girerken burnumu kırıştırmadan edemiyorum. Babam neden burayı seçti ki? Burası fazla paralı pisliklerle dolu. Yine de onu göreceğime seviniyorum. Paris'e döneli aylar oldu ve Londra'dan trenle sadece bir saat uzaklıkta olmasına rağmen onu yeterince göremiyorum.

Kalabalık restoranda gözlerimi gezdirerek hostes masasına yaklaşıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor çalışan kibarca ve ben ona en güzel gülümsemeyle karşılık verdim.

"Je rencontre mon père. Il s'appelle Prescott Deveraux," diyorum kusursuz Fransızcamla, babamın yerini almış mı diye merak ederek.

"Ah, bu taraftan," diye aksanlı İngilizceyle cevap veriyor.

Onu aydınlık ve havadar yemek salonundan geçerek takip ediyorum, parlak kıyafetlerimle tamamen yerimde değilmiş gibi hissediyorum. Buradaki herkes, tek tek herkes, takım elbise giymiş. Kadınlar bile. Gri, koyu kahverengi ve siyah... Yüksek topuklu ayakkabılarım ayaklarımın ağrımasına neden oluyor ve oturmak için sabırsızlanıyorum

. Hostes dört sandalyeli bir masanın önünde durur ve gözlerim çoktan masada oturan tek erkeğe kayar. Ona şaşkınlıkla bakarım.

"Hayır, bu doğru masa değil," diye hızlıca cevap vererek, buranın benim masam olmadığını açıklıyorum.

"Stella Deveraux?" diye soruyor adam ayağa kalkarak. "Babanız bizi bugün öğle yemeğine davet etti. Umarım sorun olmaz."

Şaşkınlıkla adama bakıyorum. Onda bir şey bana tanıdık geliyor, sanki yüzünü daha önce bir yerde görmüşüm gibi. Siyah saçları arkada düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yaşına rağmen çok yakışıklı. Aksanı Amerikan.

"Ben Charles Ravage. Babanız ve ben son birkaç yıldır arkadaşız," diye ekledi ve elini uzattı.

Gülümsemeye çalışarak elini sıkıca sıkıyorum. "Memnun oldum, Charles," diyorum kibarca, içimde dolanan hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. Babamla uzun bir öğle yemeği yemeyi, sohbet etmeyi, ona iş planlarımı anlatmayı dört gözle bekliyordum...

Başka bir adam yanına gelir ve gözlerim yabancının üzerine kayar.

Ama... o bir yabancı değil. Hiç de değil.

Geçen yıl çeşmenin yanında gördüğüm adamla göz göze geldiğimde, içimde hoş bir titreme hissettim. Sinir bozucu derecede yakışıklı, ama berbat bir kişiliğe sahip olan adam.

Ne yazık ki, bir yıl önce takside deli gibi öpüştüğümüzden beri aklımdan çıkmayan adam.

Hiç değişmemiş. Uzun boylu, geniş omuzlu. Bir günlük sakallarıyla vurgulanmış kare çenesi, uzun, düz burnu ve şimdiye kadar gördüğüm en yoğun yeşil gözleri. Koyu kahverengi saçları yanları kısa, üstleri ise modern ve sofistike bir şekilde özenle taranmış. Aslında tek bir saç teli bile yerinden oynamamış ve düz, yoğun kaşları beni incelerken birbirine yaklaşıyor. Üstünde ince kareli desenli, kruvaze bir Gucci takım elbise var ve gözüm geçen yıl taktığı Cartier saatine takılıyor. Bu adamın iyi bir tarzı olduğunu inkar edemem.

Beni izlediğimi fark etti ve komplo kurar gibi bir kaşını kaldırdı.

Tanrım. Bir insanın bu kadar yakışıklı olması yasaklanmalı.

Gözümün ucuyla Charles'ın ona bir şey fısıldadığını görüyorum ve Fountain Man'in öğle yemeğine bize katılacağını anlamam bir saniye sürüyor. Charles bizi tanıştırırken ona dönüp yüzüne bakıyorum.

"Stella, bu benim oğlum Miles Ravage," diyor Charles nazikçe. "Miles, bu Estelle Deveraux. Babası Prescott Deveraux, benim yakın arkadaşım ve müşterimdir."

Gözlerim yine Miles'a kayıyor ve gözlerimiz buluştuğunda midemin hafifçe burkulmasından nefret ediyorum. Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Cildi sıcak, parmak uçları muhtemelen bütün gününü masa başında geçiren biri için pürüzlü.

Tanrım, o ellerin sırtımda, uyluklarımda, jogging pantolonumun lastiğinin altına dalmadan önce karnımın alt kısmında dolaştığını hatırlıyorum...

Elimi sıkıca tutuyor, ben de aynısını yapıyorum. Sıkı el sıkışmam karşısında yüzünde şaşkınlık benzeri bir ifade beliriyor. *Ha.*

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyorum tatlı bir sesle.

"O zevk bana ait, Estelle," diye cevaplar, daha önce tanıştığımızdan bahsetmez.

Tanrıya şükür.

"Adım Stella."

"Tabii," diyor, özür dilercesine başını eğip yanına oturmamı işaret ediyor.

Harika.

Elbisemi düzeltip bacaklarımı çapraz yapıyorum ve ellerimi kucağıma koyuyorum. *Biri gelip beni buradan kurtarmalı.* Geçen yıl deli bir kadın gibi üzerine atlayarak kendimi rezil etmekle kalmadım, şimdi de babasının yanında oturuyorum. Taksi arkasında kulağıma fısıldadığı müstehcen sözleri düşününce gözlerimi kapatıyorum. Pantolonunun üzerinden parmaklarımla kısa süreliğine kavradığım sert, kalın şey.

Siktir.

Onu bir daha göreceğimi hiç beklemiyordum. Ve bana attığı o öfkeli, suçlayıcı bakışlara bakılırse... Sanırım o da beni bir daha göreceğini hiç beklemiyordu.

"Ee, Stella," diye başlıyor Charles, karşımda otururken. "Baban, kendi moda koleksiyonunu başlatacağını söyledi?"

Garson gelip hepimize su doldurdu. Bir yudum içtikten sonra bardağı masaya koydum.

"Evet. Yani, birkaç yıl içinde. Oldukça zorlu bir iş ve başlangıç için epey para gerekiyor," diye açıkladım.

"Anlıyorum." Bu iki kelimeyi söyleme şekli beni rahatsız ediyor, ama önemsemiyorum. Babam için ne yaptığını sormak üzereyken

, gözleri restoranın diğer ucunda bir şeye takılır ve yüzü aydınlanır. "Ah, işte günün adamı geldi."

Bakışlarını takip ederek babamın restoranda yürüyerek geldiğini gördüm. Beyaz gömlek ve koyu renk kot pantolon giymişti. Gümüş rengi saçları geriye taranmıştı ve yüzü son gördüğümden biraz daha yıpranmış görünüyordu. Ayağa kalktığımda doğruca bana doğru yürüdü ve iki yanağıma da öptü.

"Canım, geciktiğim için özür dilerim," diyor yarı İngiliz, yarı Fransız aksanıyla alçak ve derin bir sesle. "Çok güzelsin. Bu senin tasarımlarından biri mi?" diye soruyor, blazerimin koluna dokunarak.

"Evet, benim. Fark ettiğin için teşekkür ederim." Bana gülümseyerek bakar, sonra Charles ve Miles'a dostça selam verir. Miles'a biraz samimi bir şekilde hitap ettiğini fark ederim. Daha önce tanışmış olmalılar.

"Ma chérie, Charles Ravage yatırımlarımda bana yardım ediyor," diyor neşeyle.

"Portföyünüz gerçekten etkileyici," diyor Charles.

Miles'a baktığımda, babasına öfkeyle bakıyor. "Öyle mi?" diye soruyor, sesi sert ve soğuk.

Üç adamı ve aralarındaki dinamikleri gözlemlerken kaşlarım çatıldı. Miles, babamın babama yardım etmesine kızgın gibi görünüyordu. Ama neden? "Evet," diyor Charles, suyunu yudumlarken Miles'a sert bir bakış atıyor. İkisi başka bir şey söyleyemeden babam araya giriyor.

"Bugün hep birlikte öğle yemeği yiyebildiğimize çok sevindim," diyor neşeyle. Ama babam her zaman neşelidir.

Avrupa'nın en büyük hayır kurumlarından birinin kurucusu olarak, hayatında pek çok zorluk yaşamıştı. Annem beni doğururken hayatını kaybetmiş, babam ise hayırsever bir iş adamı olarak ün kazanmıştı. Zengin değildik, hatta birkaç yıl öncesine kadar neredeyse hiç paramız yoktu. Babam, yaşamak için fazla bir şeye ihtiyacımız olmadığını söylemişti. Avrupa'nın dört bir yanındaki aşevlerinde çalışarak büyüdüm, Londra'da yaşıyordum ve normal bir okula gidiyordum. Dadı yoktu, ev yardımcısı yoktu. Sadece iki odalı bir daire ve bol bol fasulye ekmeği vardı.

Ancak yaptığı işler sayesinde *Deveraux*, herkesin bildiği bir isim haline geldi. Tüm büyük yayınlarda dünyayı daha iyi bir yer haline getirecek biri olarak tanıtıldı ve bu da elbette daha fazla şöhret ve Charles Ravage gibi insanlarla tanışmasına yol açtı. Babam, bu bağlantıların hayır kurumlarına daha fazla para getireceğine inanıyordu ve aynen öyle oldu. Ünlü isimler onu tanıdıktan sonra, dünyanın en güçlü insanlarından bazılarıyla aynı odada bulunmaya başladı ve sırf zekası ve çekiciliği sayesinde büyük bağışlar almaya başladı.

dünyanın en güçlü insanlarıyla aynı odada bulunmaya başladığında, zekası ve cazibesi sayesinde büyük bağışlar almaya başladı.

Bu paranın çoğu hayır kurumuna aktarıldı, ancak babam ilk kez kendisine ve diğer çalışanlarına daha yüksek maaşlar verdi. On yıllardır yaptığı gibi maaşının çoğunu hayır kurumuna bağışlamak yerine, sonunda kendine de bir miktar ayırabildi.

Bu yüzden, çok fazla paramız olmasa da rahat bir hayat sürmeye yetecek kadarımız vardı. Charles'ın babamın yeni kazandığı başarıyı yönetmesine yardım etmesine şaşırmadım. Sonuçta, babam çek yazmayı bile bilmiyor ve son birkaç yılda tüm hayır kurumlarına büyük miktarda bağış geldi. Artık net serveti oldukça büyük ve her konuda ona yardım eden biri olduğu için mutluyum.

Miles'ın gergin bakışlarından sonra, sohbet rahat bir şekilde akmaya başladı. Her birkaç dakikada bir, sağımdaki adama gizlice bakıyorum ve her seferinde gözleri benim üzerimde.

Suçlayıcı, fırtınalı, karanlık.

Geçen yıl da onun huysuzluğunu fark etmiştim, ama şu anda elindeki bardağı kırmak üzere gibi görünüyor.

Keçi peynirli salata sipariş ediyorum, Miles orta pişmiş biftek istiyor. Babalarımız ıstakoz alıyor. Hızlıca yiyorum ve babalarımız son tatillerini anlatırken gerginlik her dakika daha da artıyor. Babam şu anda doğduğu Paris'te yaşıyor, ama ben annemin memleketi Londra'da büyüdüm. Annemle olan bu bağımı seviyorum. Babamın da ben küçükken bundan hoşlandığını biliyorum. Annem de bunu isterdi.

Beni doğurmadan önce on yıl evli kaldılar ve annem öldükten sonra, benim teşviklerime rağmen babam hiç evlenmedi.

Annem, hayatının aşkıydı.

Belki bir gün ben de o tür bir aşkı bulurum.

Birkaç dakika sonra Miles birkaç santim eğilip konuşmaya başladı.

"Son zamanlarda çeşmede çıplak yüzmeye gittin mi?" diye sorar, ağzını silip bana kaşlarını çatarak.

"Son zamanlarda yok. Huysuz iş adamları tarafından rahatsız edilmekten çok korkuyorum."

"Ah. Eğer seni rahatlatacaksa, ben de gece yarısı Paris'te dolaşmıyorum. Sinir bozucu çıplak kadınlar tarafından taciz edilmekten çok korkuyorum."

Bana hakaret mi ediyor? Yoksa benimle flört mü ediyor?

Onunla bunu anlamak zor.

"O zaman, o saatte çıkmış iyi olmuş. Paris'in benim gibi kadınlarla dolu olduğunu duydum. Sinirlerin bozulup bu şehri şu anda olduğundan daha fazla sevmez hale gelmeni istemem."

Yüzünde şaşkınlık benzeri bir ifade belirir. Beni değerlendirirken gözleri parlar. "Biliyor musun, Estelle, sen tanıdığım en ilginç kadınlardan birisin."

"Stella," diye hatırlatırım. "Ve teşekkür ederim. Sıkıcı insanlardan nefret ederim. Sen bunun en iyi örneğisin," diye eklerim, ona ters ters bakarak.

"*İlginç* olmanın bir iltifat olduğunu hiç söylemedim," diye mırıldanır. Omuz silkerim. "Bana göre sıkıcı olmaktansa *ilginç* olmak daha iyidir."

Hızlıca güler, ama sonra ağzını sıkıca kapatır. Bir sonraki cümlesini söylerken neredeyse savunmasız görünür.

"İlginç olmak bir ayrıcalık sanırım. Bazılarımız ise elinden geldiğince dikkat çekmemeye çalışmak zorunda."

"Belki sana daha iyi gelir, aslında seni sıkıcı bulmadığımı söylersem. Sen sadece insanların seni öyle görmesini istiyorsun."

Bir parça biftek saplayarak kaşlarını kaldırdı ve sözlerimi sindirirken yavaşça çiğnedi. Çiğnerken çene kaslarının dalgalanışını inceledim. Ağzının hareketlerini. Uzun parmaklarının çatal ve bıçağı sıkıca kavrayışını. Miles Ravage'ın yemek yemesi son derece erotikti.

Oh, lanet olsun. Neyim var benim?

Cevabını bekliyorum. Oynadığımız bu zihin oyunlarından hoşlanmıyorum. Beni rahatsız ediyor. Kim olduğumu, neyi temsil ettiğimi ve erkeklerle nasıl başa çıkacağımı bilmekten gurur duyuyorum. Küçük yaşta alaycı yorumları nasıl önemsemem gerektiğini, erkek egemen bir dünyada nasıl başa çıkacağımı ve kendi benzersiz güçlerimi nasıl bulacağımı öğrenmek zorunda kaldım. Erkeklerin benimle alay etmesine alışkınım ve çoğu zaman soğukkanlılığımı koruyabiliyorum.

Zeki.

Babam bana böyle derdi. Kıvrımlı, büyük bedenli bir kadın olmak, yirmili yaşlarımı insanların saygısını kazanmayı öğrenerek geçirmem anlamına geliyordu. Çoğu insan genç, hırslı kadınlara saygı duymadığı için, özellikle de toplumun kabul edilebilir bulduğu vücut tipine uymayan kadınlara, eşit şartlarda mücadele etmenin yollarını kendim öğrenmek zorunda kaldım. Bu, insanların saçmalıklarını yüzlerine söylemeyi öğrenmek anlamına geliyordu.

Son zamanlarda, insanlar ailemize ve yaptıklarımıza bu kadar ilgi gösterdiği için bu özellikle önemliydi. Hiçbir şeyi kişisel algılayamazdım, bu yüzden kalın bir deri geliştirmiştim.

Ama nedense Miles'ın yanında kendimi sanki kafam kuma gömülüymüş gibi hissediyorum. Normalde çok iyi olduğum esprili sözler beynimden dilime ulaşamıyor. Genelde kolayca ağzımdan çıkan iğneleyici sözler, onun parlak yeşil gözlerine baktığım anda kaybolup gidiyor.

Neden böyle?

O takside vücuduna yapışık olduğum anı düşündüğümde tüm vücudum titriyor. Elleri uyluklarımdan aşağı kayarak gömleğimin altına girip parmaklarıyla tenime dokunduğu anı. Sanki omurgam elektrik çarpıyormuş gibi hissettiğim anı. Elimin altında ne kadar *sert* olduğunu, sanki o da beni benim onu istediğim kadar istediğini hissettiğim anı.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp, beni kendinden itişinin sertliğini, taksi hızla uzaklaşırken yüzündeki stoik ifadeyi düşünüyorum.

Tamamen reddetmişti.

Miles çiğnemeyi bitirince mırıldanır. "Anlıyorum. Beni mükemmel, küçük bir kutuya sığdırmak için epey zaman harcamışsın. Benim hakkımda başka ne gözlemledin?" diye mırıldanır, sesi boğuktur.

Yanaklarım kızardı. *O kadar çok şey var ki.*

"İnsanları kolayca okuyabiliyorum, hepsi bu," diyorum, peçeteyle dudaklarımı silerek.

Bana bakarken gözleri hafifçe kısılır. "Ben de insanları kolayca okuyabilirim, Estelle."

"Lütfen, bana Stella de."

Başını eğerek, beni süzerken çatal ve bıçağını tabağına koyar. Boynumdan göğsüme, oradan da kucağıma ve tekrar yüzüme doğru ilerleyen bakışları, tüylerimi diken diken eder.

"Neden gerçek adın seni bu kadar rahatsız ediyor?" Karşı çıkmak için ağzımı açtım, aniden yüzüm kızardı ve terledim. *Sorun isimde değil. Bana o ismi takan kişide.* Ama cevap veremeden, o alçak bir kahkaha attı. "Çok güzel bir isim. Latince 'yıldız' anlamına geldiğini biliyor muydun?"

Onun sözleriyle karanlık ve tehlikeli bir şey midemde dalgalanıyor ve ondan gözlerimi alamıyorum.

O da bana bakıyor, kendini beğenmiş sırıtışıyla bakmam için beni kışkırtıyor. Beni tedirgin ettiğini biliyor ve ben kendimi toplamak için yavaş ve düzenli nefesler alıyorum.

kendimi toparlamak için. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım — esprili, zeki, benim şakalarıma ayak uydurabilen. Hiç kimseye karşı kendimi açmam, ama nedense Miles Ravage'da kendime denk birini bulduğumu hissediyorum.

Gözleri hafifçe kararark ağzıma doğru kayıyor ve ne yaptığını anlayamadan, öne eğilip eliyle çenemi kavrıyor. Başparmağı alt dudağıma değdiğinde keskin bir nefes alıyorum.

"Dudaklarında bir şey var..." diye söze başlar ve başparmağının sert ucuyla ağzımın köşesini silince gözlerim titrer.

Her şey çok sıcak geliyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, bir saniye fazla kalınca tüm vücudum geriliyor.

Burada sevişmek mi istiyorsun?

Geçen yıl bana söylediği şeyi hatırlayınca gözlerim kısaca kapanıyor - herkesin görebileceği bir taksinin arkasında onu becerdiğimi hayal ederken ne kadar azdığımı.

Babam büyükannemden bahsedene kadar kendime gelemiyorum. Babam ve Charles'ın masanın diğer tarafında kendi aralarında konuşuyor olduklarını tamamen unutmuşum. Miles'tan uzaklaşıp derin bir nefes alıyorum.

"Annem geçen yıl vefat etti. Zavallı Stella'nın ölümünden sonra toparlanması çok zaman aldı. Çok yakındılar, bilirsin. Ama şimdi kendi moda koleksiyonunu çıkarıyor," diyor gururla.

Babamın açıkça övgü dolu sözleri karşısında utanarak gülümserim ve bir parça peyniri ağzıma götürürüm. Gözümün ucuyla Miles'ın beni izlediğini fark ederim. Cevap veremeden Charles gülerek söze karışır.

"İşte bu yüzden bugün öğle yemeğinde bir araya geldik. Senin olağan dışı mali durumuna bir çözüm önermek için."

Masa sessizleşir ve babama bakarım. O her zaman çok açık sözlüdür. Charles ile çalıştığını biliyorum, ama Miles'ın, gelecek vaat eden bir moda tasarımcısı olarak karşılaştığım zorlukları, yani parasız olduğumu bilmesine gerek yok. Ve her ay aldığım çok az sipariş sayesinde zar zor geçindiğimi.

Tanrım, ne kadar utanç verici.

"Baba," diyor Miles, sesinde alçak bir uyarı var. Öfkesini neredeyse hissedebiliyorum. "Lütfen bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Ravage adamları arasında şaşkınlıkla bakınıyorum. "Peki bunun ne olduğunu tam olarak ne sanıyorsunuz?" diye dikkatlice soruyorum.

Miles bana bakmıyor. Bunun yerine babasına öfkeyle bakıyor, çenesi sıkı ve gözleri öfkeden parlıyor. Gözlerim, düğmeli gömleğinin yakasının altındaki gümüş rengi, pürüzlü çizgilere kayıyor. Düzensiz yara izi, çenesinin sol tarafına kadar uzanıyor ve ona farklı bir görünüm veriyor. Onun hakkında *daha fazla şey* öğrenmek istiyorum. Tam dönmek üzereyken, sürüngen yeşili gözleri benimkilere takılıyor ve boynuna baktığımı fark edince gözleri büyüyor.

Yanılmıyorsam, uzun parmaklarıyla yakasını yukarı çekip yara izlerini örtmeye çalışırken yüzünde utanç benzeri bir ifade belirdi.

"Bunu yapmayacağım," der hızlıca, babasına ölümcül bir bakış attıktan sonra bana da ters ters bakar.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" diye soruyorum, sesim biraz fazla yüksek çıkıyor. Birkaç kişi bize dönüyor ve yanaklarım kızarıyor.

Miles gözlerini kısa bir süre kapatır. Avuçlarını masanın üzerine koyar ve başını bana doğru eğirir.

Konuşamadan, babam karşımdaki elimi tutar. "Stella, canım," der nazikçe. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

Yutkunuyorum. "Ne konuda yardım?"

Charles'a bakıp devam eder. "Birkaç ay önce, bir iş toplantısında Charles'a senin giyim koleksiyonundan bahsetmiştim," diye başlar. "Ve sana bunu gerçekleştirmek için maddi olarak ne kadar zorlandığını anlattım," der yavaşça.

Tanrım, şimdi öldür beni.

Midemde batıcı bir his oluşur ve kaşlarım çatılır. "Sonra?"

"Stella," diye araya girer Charles, öne eğilerek.

"Baba," diye uyarır Miles.

"Miles, Kaliforniya'da tanınmış bir iş adamı," diye başlar Charles. "Şu anda... bir halkla ilişkiler mucizesine ihtiyacı var."

"Aptalca bir soru olacak ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu tam olarak anlamadım," diyorum.

Babam boğazını temizledi. "Senin paraya ihtiyacın var. Miles'ın kamuoyundaki imajını düzeltmesi için birine ihtiyacı var. İlk başta emin değildim, ama Miles'la birkaç kez tanıştım ve o mükemmel bir beyefendi. Sana yardım edebilecek daha iyi birini düşünemedim." Kafamın karıştığını fark etmiş olmalı ki, bana doğru eğildi. "Eğer param hayır kurumuna bağlı olmasaydı, sana seve seve yardım ederdim, ma chérie."

Üçünün arasına bakıyorum. "Onun kamu imajını düzeltecek biri mi? Ve bunu nasıl yapacağım?"

"Miles'la evlenerek tabii ki," diye bitirir Charles, yüzünde memnun bir ifadeyle.

Oda başımda dönüyor ve masaya sıkıca tutunarak Miles'a dönüyorum. Çenesini ovuşturuyor ve beni izliyor – sanki zaten biliyormuş gibi.

Sanki çoktan şüpheleniyormuş gibi.

"Biliyor muydun?" diye soruyorum ona.

O iç çekip omuz silkiyor. "Şüpheleniyordum. Babam aylardır bana evlenecek birini bulmam için baskı yapıyordu."

"Üzgünüm," diyorum yavaşça, olanları kabullenmeye çalışarak. "Hangi yüzyılda yaşıyoruz?"

"Hayatım," diyor babam şefkatle. "Bir düşün. Sadece bir yıl. Charles, Miles'la birkaç kez kamuya açık etkinliklere katılman karşılığında sana nakit para verecek – tabii ki sadece kağıt üzerinde. Bir milyon dolar, ma chérie. O parayla neler yapabileceğini bir düşün? Markanı ne kadar çabuk ayağa kaldırabileceğini bir düşün?"

Ağzımı açıp kapattım. Bir *milyon* dolar mı?

Bu kesinlikle kariyerimi değiştirirdi. Hiç risk almadan kendi giyim markamı kurabilirdim. Pahalı, etik üreticilerle çalışabilirdim. En çevre dostu kumaşları ithal edebilirdim. Yerel zanaatkarlar bulup markamı hayal ettiğim gibi yapabilirdim.

MBA diplomam olmasa da, bu kadar paranın birçok sorunumu çözeceğini biliyorum. Hesapladım. On yıllık bir planım var, ama bu plan *ancak* o noktaya gelmek için yeterli parayı biriktirebilirsem gerçekleşebilir. Ancak, bir milyon dolar nakit param olursa on yıl beklememe gerek kalmaz.

Mevcut planımda, batmamak için üretime başlamadan *önce* paraya ihtiyacım var. Satışlardan para kazanmadan önce çalışanlara ve pazarlama kampanyalarına ihtiyacım var. Bunların hiçbiri ucuz değil. Ve bu, benim için çok önemli bir şey. Şu anda yapmak istediğim bir şey. On yıl sonra değil. Çevreye duyarlı, uygun fiyatlı ve ulaşılabilir giysiler konusunda yeni bir bakış açım var; insanların *şu anda* kullanabileceği giysiler. Çok fazla hayallerim var ve hepsi para gerektiriyor. *Çok* para.

Büyükannem bana bunu yapmam için *yalvarmıştı*. Benim gerçekleştirmemi istediği tek hayaliydi. Charles'ın parasıyla bunu yapabilirdim. Onun ölümü beni karanlık bir döneme sürükledi ve ancak şimdi kendime gelmeye başlıyorum.

Bunu gerçekleştirebilmenin ne kadar harika bir duygu olacağını hayal edin. *Onun için*, sevdiğim şeyi yaparak hayallerimi gerçekleştirebilmek*?*

On yıl ya da daha uzun bir süre sonra değil, şimdi insanlara yardım etmek?

Gözlerim Miles'a kaydı. Ravage ailesi *kim*? İsmi tanıdık geliyor, ama bir müşterinin kızına bir milyon dolar borç verebilecek kadar zengin olmalılar.

Ve ne için... sahte bir eş için mi? Miles kesinlikle çekici bir adam. Kendine daha uygun birini bulabilir.

Neden ben?

Daha dik oturarak üç adamın arasına bakıyorum. Tabii

ya. Benim geleceğimi onlara bırakayım.

"Hayır," diyorum basitçe. "Üzgünüm, ama para için tamamen yabancı biriyle evlenmeyi reddediyorum, para güzel olsa bile."

"Ma chérie," diye mırıldanır babam. "Lütfen, bir düşün..."

"Kabul etmen için ne yapabilirim?" diye sorar Charles nazikçe.

Gözümün ucuyla Miles'ın hareketsiz kaldığını görüyorum. Babama dönüp iş moduna geçiyorum.

"Peki, şartlar tam olarak nedir?"

Charles boğazını temizler. "Bir yıl. Miles'ın evinde onunla yaşayacaksın ve bir yıl boyunca tüm etkinliklere onunla birlikte katılacaksın. Bir yılın sonunda dostane bir şekilde boşanacaksınız ve ikiniz de daha iyi olacaksınız. Sen giyim koleksiyonun için paraya kavuşacaksın, Miles ise ailenin üstün itibarından faydalanacak. Herkesin Deveraux ailesini sevdiğini inkar edemezsin."

Haklıydı.

Onun haklı olmasından nefret ediyorum.

Babam *Forbes'un* "En Hayırsever 100 Kişi" listesine girdiğinden beri insanlar bize hayranlık duyuyor. Ünlü biri değil, ama halkın hayran olduğu biri. Bu hayranlıkla birlikte *bana* da bir tür hayranlık duyulmaya başladı. Geçen yıla kadar paparazzi kamerası görmemiştim. Hakkımda bazı incitici ve yakıştırılmayacak yazılar yayınlandı, ama çoğunlukla insanlar bana karşı meraklıydı. Satılık kıyafetlerimi alacak kadar meraklı değillerdi, ama Ravage soyadım sayesinde yeterli desteği alabilirdim. Eminim bağlantıları vardı.

Ama hayır.

Hayatta olmaz.

Bu delilik.

"Senin adın Ravage ailesine meşruiyet kazandırır," diyor Charles, sesinde hüzün var.

"Bu komik, çünkü meşruiyete ihtiyacımız olmasının sebebi sensin," diye Miles yanımdan homurdanıyor.

"Bu konuda söz hakkımız var mı?" diye soruyorum, sesim biraz titriyor. "Zaten hayır dedim, ama hala bunu konuşuyoruz." Babam konuşmak için ağzını açıyor, ama ben devam ediyorum. "Bu konuda kendimi savunmak zorunda kaldığıma inanamıyorum, baba."

"Özür dilerim, ma chérie. Charles ve ben sana hiçbir şey zorlamayacağız elbette. Bu görücü usulü bir evlilik değil. Biz sadece... sizi birbirinize yaklaştırmaya çalışıyoruz. Uygun bir şekilde. Sadece bir fikir."

Miles yanımda alaycı bir şekilde güldü. "Görücü usulü evlilik değil mi?" diye sordu babama. "Onun önüne bir milyon dolar sallamamanız dışında." Beni savunma şekli kalbimin atışını hızlandırdı. Bana baktı, yüzü sertleşmişti. Kararlıydı. Elini yine yakasına götürdü ve yaralarının üzerini kapattı.

Hızla Charles'a döner. "Onunla evlenmek istemiyorum," diye tıslar.

Ben de aynı şekilde hissettiğimi biliyorum, ama canım acıyor.

"Sana kendi başına birini bulman için zaman verdim, ama başaramadın," diyor Charles, ses tonu sakin ama tehditkar. "Bu acil bir mesele. İşin buna bağlı. İnsanların seninle görüşme fırsatını geri çevirdiğini biliyorum. *LA* Weekly'deki makaleden bahsetmiyorum bile..."

"Biliyorum," diyor Miles, sesi güçlü. "Ve birini bulmak için daha fazla zaman istedim. İkimizin de istemediği bir şeye zorlanmak istemedim," diye ekliyor.

"Dünyada sonsuza kadar zamanımız yok, Miles. Her hafta sonu ailemizle ilgili yeni bir makale yayınlanıyor. Sen, Chase ve Orion yüzünden her gün gazetecilerin telefonlarını reddediyorum."

"Evet, Chase'in durumu belli," der Miles çabucak. "Artık Juliet var." "Düğün çanları çalana kadar yok." Miles'a sert bir bakış atar.

"Orion ise kayıp bir vaka. O daha genç. Belki fikrini değiştirir, belki değiştirmez. Liam ve Malakai ise saklanacak kadar akıllı..."

"Senin gibi mi?" diye araya girer Miles.

"Ne var bunda?" diye sorar Charles. "Bir yıl hiçbir şey."

"Aslında, çok önemli." Miles iç çekip kollarını kavuşturur ve tekrar bana bakar. Yüzünde çok ateşli ve parçalanmış bir ifade vardır.

Mide içeriğim kurşun gibi ağırlaşıyor.

Düz otururum ve utançtan yüzüm kızarır. Miles sadece *kızgın* değil, benimle evlenme ihtimaline *öfkeli*. Tabii ki bu tamamen saçma bir fikir, ama sanki başına gelebilecek en kötü şey buymuş gibi davranıyor.

Yeter artık. Bırakın kendi aralarında kavga etsinler, çünkü ben pazarlık kozu olmak istemiyorum. Miles ve babasının benim giyim markamı bir ipin ucunda sallamasına seyirci kalmayacağım. Bu benim sahip olduğum tek şey, asla vazgeçmeyeceğim *tek* hayalim.

"Affedersiniz," diyorum hızlıca ve çantamı alıyorum.

Ama ayağa kalkmak için hareket ettiğim anda Miles sandalyesinden kalkar ve tuvalete gittiğini mırıldanarak uzaklaşır.

İyi. Son ihtiyacım olan şey, yüzümün buruşmaya başladığını, babamın beni kesime gönderilen bir kuzu gibi evlendirmeyi düşündüğümde göğsümün acıdığını görmesi. Gülsem mi ağlasam mı bilmiyorum, sanki bir şaka gibi. Yirmi birinci yüzyıldayız.

"Ma chérie," diye mırıldanıyor babam.

Ona sertçe bakıyorum. "Bana bir dakika izin ver, baba," diyorum hızlıca, gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye çalışarak tekrar oturuyorum.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver...

Charles ve babamın aralarında fısıldaştıklarını duyuyorum, ama aklımda sadece Miles'ın az önce söylediği sözler dönüp duruyor.

Onunla evlenmek istemiyorum. Onunla evlenmek istemiyorum. Onunla evlenmek istemiyorum.

Para iyi olurdu ama vicdanım rahat etmez, görücü *usulü* evliliğe razı olamam. *Tanrım, ne utanç verici.* Her şey mahvoldu. Babamın bunu sadece hayallerimin peşinden gitmemi istediği için yaptığını biliyorum. Onun da parası yok, biliyorum. Charles'ın teklif etmesi çok nazik ama o parayı kabul edemem.

Yoksa alabilir miyim?

Hayır.

Para bambaşka bir mesele. Ama Miles Ravage'ın reddedilmesiyle yüzleşebileceğimden emin değilim. Onunla aynı fikirde olsam bile, bu durumdan kurtulmak için nasıl tartışacağını hayal edemiyorum.

Babam elimi tutana kadar hiçbir şeye dikkatimi vermiyorum.

"Stella," diyor nazikçe. "Charles Miles'ı kontrol etmeye gitti. İyi misin?"

Başımı babama çeviriyorum. "Tabii ki iyiyim. İnanamıyorum..." Charles'ın masamıza doğru yürüdüğünü görünce sözlerim kesiliyor. *Yalnız.*

"Tuvalette değil," dedi Charles omuz silkerek.

Tanrım. Lanet olası pencereden falan mı tırmandı?

Yüzüm kızardı.

Gitmiş.

Charles ve babam konuşmaya devam ediyor, ama ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırırken yemeklerim boğazıma kadar geliyor.

Nefes al, nefes ver...

Beni parçaları toplamak için bıraktı.

Lanet olası piç.

Charles bana onun geleceğini, sabırlı olmamı söylüyor ama ben burada bir saniye daha kalamam. Babam ve Charles Ravage'ın yaptıkları şey için, *Miles*'ın yaptığı şey için bahaneler uydurmalarını dinleyemem.

Bu, başıma gelen en utanç verici şey.

Göğsümden dışarıya doğru yanan bir öfke yayılmaya başlıyor, bu yüzden çantamı sıkıca tutup ayağa kalkıyorum. Babamın ve Charles'ın söylediklerini duymuyorum.

Bu öğle yemeği tamamen saçmalıktı ve bana kalsa, Miles Ravage'ı bir daha asla görmek istemem.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak dışarı çıkıyorum ve Papillon'dan hızla uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

YALAN

MILES

Kağıdı masaya bırakıp, iPad'ini elinde tutarak bana doğru yürüyen Luna'ya nazik bir gülümsemeyle selam verdim. O olmasaydı, hiçbir işimi halledemezdim. Yakında ona bir zam daha yapmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Önümde durup cihazına bakarak işine odaklanmış gibi görünüyordu. Her zamanki sabah brifingine başlarken kahvemin bir yudumunu içtim.

"Günaydın, Bay Ravage," der ve yanıma oturur. "Bugün oldukça yoğun bir gününüz var," diye ekledi, bir parça kavun alıp ağzına attı. "Saat dokuz randevunuz iptal oldu, bu yüzden saat on randevunuzu dokuz buçuğa aldım. Saat ikide Chase ile Blue Light ile toplantınız var. Saat üç randevunuz iptal oldu, isterseniz saat ikiyi geri alabilirim."

"Böldüğüm için özür dilerim," diye mırıldanarak daha dik oturuyorum. "Bugün *iki* müşteri iptal mi etti?"

Dudaklarını sıkıştırıyor. "Şey," diyor, ekranına bakarak. "Teknik olarak üçü iptal oldu. Saat beşteki randevun da iptal oldu."

Dudaklarımdan derin bir nefes veriyorum. "Siktir."

"Üçüne de ulaştım ama cevap vermediler," diyor.

O *lanet LA Weekly* makalesi...

Çenem gerilirken başımı sallıyorum. "Sorun değil. Teşekkürler, Luna."

"Henüz bitirmedim," diye ekliyor, kaşlarını kaldırarak. "Saat altıda Entice ile randevun var, ama istersen daha erken alabilirim."

Elimi sallayarak onu uğurluyorum. "Hayır. Değiştirme. Dördüncü kişiyi de korkutup kaçırmak istemem." O da başını sallayıp bana acıyarak bakıyor. "Bana öyle bakma, Luna," diyorum, tostumdan bir ısırık daha alırken.

"Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar, Miles," der nazikçe. "Onların kaybı."

Tostum ağzımda talaş gibi oldu ve ayağa kalkmadan önce peçeteyle dudaklarımı sildim.

"Teşekkür ederim. Başka bir şey var mı?"

Kravatımı düzeltirken kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Evet. Baban uçuş bilgilerini gönderdi." Klipboard'a bakıyor. "Estelle Deveraux mu?"

Hareketsiz kalıyorum ve Luna sessizliğimi kabul olarak algılamış olmalı ki boğazını temizliyor.

"Havaalanına araba göndereyim mi?"

Siktir.

"Kaliforniya'ya neden geldiği hakkında bir ipucu verdi mi?" diye dikkatlice soruyorum.

Kafasını sallıyor. "Hayır. Sadece iş için geldiğini söyledi."

İş mi? Ne işi?

Bir kez başımı salladım. "Tamam. Arabayı gönderin lütfen." Geçen hafta öğle yemeğimizi bitirmiş olabilirim, ama ben tam bir pislik değilim. Özellikle de geçen hafta öğle yemeğini ayarlayan babamken. Prescott da kendisinin de bu işin içinde olduğunu sanmış olabilir, ama babamın ne kadar kurnaz olduğunu bilirim. "Nerede kalıyor?"

Luna aşağıya bakarak birkaç kağıdı karıştırdı. "Yazmıyor." "Tamam. Louis'e onu gitmesi gereken yere götürmesini söyle. Ben ofise gidiyorum.

Ofise gidiyorum. Akşam görüşürüz," diye Luna'ya hızlıca söylüyorum, fazla düşünmeden.

Ön kapıdan çıkarken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdiğini fark ettim. Hazırlanmam gereken birçok toplantı olduğunu bildiğimden, kapıda beni bekleyen siyah Escalade'ye binmek için hiç zaman kaybetmedim. Ravage Danışmanlık Firması'nın ofisinin bulunduğu Crestwood şehir merkezine arabayla yirmi dakika sürüyordu. Şoförüm Niro, yola çıkmadan önce elini bir kez salladı.

Bugün üç toplantımın iptal edildiğini düşününce içimi kaplayan kötü hissi görmezden gelerek, saat dokuz buçuktaki toplantım için düşüncelerimi toparlıyorum. Şaşırmamam gerekirken, şaşırıyorum. Otuz altı yaşındayım ve ilk izlenimin önemli olmadığını düşünecek kadar naif değilim. Dedikodular devam ediyor ve ne yazık ki, hala kamuoyunu her şeyden daha fazla etkiliyorlar. Yine de... Keşke böyle olmasaydı. Yirmi birinci yüzyıldayız. Chase ve ben, soyadımıza *rağmen* RCF'yi kendi başımıza büyük bir başarıya ulaştırdık.

Ancak, yeni şirketlerle sürekli olarak engellere takılıyoruz. Tereddütlü e-postalar. Son dakika iptalleri. Chase veya benim bir yılan gibi ortaya çıkıp tüm paralarını çalacağımızı beklermişçesine temkinli bakışlar ve gergin gülümsemeler. Ne kadar başarılı olursak olalım, RCF'yi Ravage ailesiyle ve babamızın başına gelenlerle ilişkilendiren insanlar hala var.

Bugüne kadar, babamın kefaletle serbest bırakılmadan önce hapiste geçirdiği *bir* gün ve ardından basında yer alan duruşma haberleri, beşimizin peşini bir veba gibi bırakmıyor. Kendimizi tanıttığımızda havada asılı kalıyor ve birçok ilişkimizi zedeledi. Ayrıca, *LA Weekly'de yayınlanan* son makale gibi sert görüşlerin yanı sıra, magazin basını için de harika bir malzeme oldu.

Gözlerimi kapatıp, elli binden fazla kez paylaşılan o acımasız makaleyi ve manşeti hatırlıyorum.

"İş Dünyası ve Zorbalık: Ravage Danışmanlık Firması Ne Kadar Uzağa Gidebilir?"

Babam, suçlandığı suçlardan resmi ve yasal olarak aklandı, ancak kötü finansal tavsiyeleriyle mahvettiği tüm insanları ve şirketleri kimse görmezden gelemezdi. Herkes, suçlu olduğu için saklandığını düşündü ve bu da bize olan nefreti daha da artırdı.

Yani, yıllar geçti ve insanlar hala hakkımızda saçma sapan şeyler yayınlıyor.

Düşüncelerimi çabucak bir kenara atıp toplantıya odaklanıyorum.

Binaya girer girmez, Chase ana toplantı odasına birlikte girerken bana brifing verdi. Los Angeles merkezli büyük bir kar amacı gütmeyen kuruluş.

Plus size giysiler konusunda uzmanlaşmış bir ikinci el giyim mağazası olan ürünlerini tanıtmak için sosyal medya influencer'larını kullanarak hızla büyüyorlar. Harika bir konsept ve odaya girip konuşmamıza başladığımda kendime güveniyorum.

İnsanları çok iyi değerlendirebilirim ve bu üç potansiyel müşterinin bugün herhangi bir sözleşme imzalamayacağını hemen anlıyorum. Chase öncülük ederken, kalemimle oynayarak, bizimle çalışmaya karar verirlerse onlar için neler yapabileceğimizi açıklıyorum.

Ne anlamı var ki?

Yemin ederim, bu tür toplantılar okulda takım seçmek gibi bir şey.

O konuşmasını bitirince, kadınlardan biri ellerini birleştirip içini çekerek, "İkinize de bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz," diyor ve Chase ile bana bakıyor. "İkiniz de araştırmanızı yapmışsınız ve müşteri listeniz etkileyici. Ama dürüst olmak gerekirse, bugün bu toplantıyı yapacağımızdan emin değildim."

İki adam rahatsız bir şekilde kıpırdanır ve üçü de aralarında fısıldaşır.

Chase başını sallar ve ben koltuğumda kaskatı kesilirim.

Yine başlıyoruz lan.

"Endişenizi anlıyorum," der sakin bir sesle, sandalyesinde öne doğru eğilerek. Toplantılarda genellikle onun konuşmasının bir nedeni var. Birincisi, o başkan, ama en önemlisi, kimse onun kadar iyi numara yapamaz. Ayrıca, çok çekici. Benim asla başaramadığım bir şey.

"Ama sizi temin ederim ki işimizde çok iyiyiz. Finansman kaynaklarımız ve nüfuzumuz var..."

Karşımızdaki adam boğazını temizledi. "Sanırım Wendy'nin demek istediği, fonu sağlamak için başka şirketlerle görüşüyoruz ve arkamızda sağlam bir ekip olduğundan emin olmak istiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, biz daha çok sizi merak ediyorduk ve bugünkü sunumunuz etkileyiciydi, ancak sizinle çalışmayı göze alamayız. Vaktinizi aldığımız için özür dilerim."

Eski bir hikaye.

“Zaten birkaç teklif aldık ve hala hepsini değerlendiriyoruz,” diyor üçüncü adam, diğerlerinden biraz daha nazik davranarak. “Eğer

adınızın ardındaki geçmiş olmasaydı, daha kolay kabul edebilirdik.”

Düzgün bir şekilde oturup, ağzımı sıkı tutuyorum ve Chase bana uyarıcı bir bakış atıyor.

"Elbette. Ne tür bir itibar arıyorsunuz? Ne istemediğinizi biliyorum, ancak ne aradığınızı bilirsem durumumuzu daha kolay sunabiliriz. Belki sizi şaşırtabiliriz."

Wendy bana nazik bir gülümsemeyle karşılık verir. "Şey, kar amacı gütmeyen sektörde tanınmış biriyle çalışmak isteriz. Bir hayırsever. Barbara Streisand veya Lance Armstrong gibi birinin desteğini alan biri. Örneğin, Estelle Deveraux yönetim kurulumuzda ve o harika biridir," diye bitirir. "Ama bunu herkes bilir."

Elimde tuttuğum kalem, önümdeki not defterine ağır bir sesle düşer.

"Estelle Deveraux mu?" diye soruyorum çekinerek.

Adam, sanırım adı Garret, başını sallar. "Evet. Bu hafta Kaliforniya'da birkaç basın etkinliğinde bize yardım ediyor."

Kafamda çarklar dönmeye başlar. Dönmemesi *gereken* çarklar. Belki de bugün üç iptal olduğu içindir, ya da belki de yine aile adımızın lekeleneceği iması yüzündendir, ama kafamda bir fikir oluşur.

Ya bir taşla iki kuş vurabilirsem?

Bu fikir delice. Bu kadar yalan söyleyeceğime inanamıyorum. Aldatıcı ve alaycı olabileceğimi biliyorum, ama bu tamamen farklı bir durum.

Ancak... Başka seçeneğim yok. Bu müşterilere ihtiyacımız var. İnsanların beni ciddiye almaya başlaması gerekiyor ve bu büyüklükte bir kar amacı gütmeyen kuruluşla çalışmak imajımız için çok önemli.

Bu, önümüzdeki birkaç ayı bizim için belirleyici olabilir.

Ağzımı açmadan önce, beynimin entrikacı kısmı çoktan kararını vermişti.

"Anlıyorum. Estelle Deveraux oldukça çekici bir kadın olabilir," diyorum, ifademi nötr tutarak.

Garret gözlerini kısar. "Onu şahsen tanıyor musun?"

Chase, başımı salladığımda gözlerini bana dikti, yüzümde beliren samimi gülümsemeyi saklamaya bile tenezzül etmedi. "Evet. O benim nişanlım."

Onların farkına vardıklarını neredeyse görebiliyorum. Garret diğer adama bakıyor, sonra beni hayranlıkla izleyen Wendy'ye dönüyor.

Yüzleri tamamen değişir. Önceden ifadesizdi. Ama şu anda, yeni fikirlerinin yerine oturduğunu neredeyse *hissedebiliyorum*. Estelle'in müstakbel kocasıyla iş yapmak ne anlama gelir...

Yalan söylediğim için kendimden nefret etmeliyim. Gerçekten, etmeliyim. Chase'in beni hiç olmadığı kadar azarlayacağını biliyorum. Ama umurumda değil.

İstenilmek inanılmaz bir duygu.

"Stella'nın nişanlı olduğunu bilmiyordum," diyor yavaşça, gülümsemesi genişliyor. "Ne kadar güzel. Sana geç de olsa tebriklerimi borçluyum."

Gülümser ve başımı sallarım. "Teşekkürler. Çok yeni bir gelişme ve çok heyecanlıyız."

Sandalyeye yaslandığımda, Chase'in bakışlarının ağırlığını bir kez daha hissediyorum.

"Hepimiz adına konuşmak haddimi aşıyor olabilir, ama..." Wendy sözünü bitirmiyor. "Stella'yı çok seviyoruz ve Deveraux ailesiyle ilişkisi olan herkes bizim için aileden sayılır."

Bu kadarı yeter.

Birkaç dakikalık hoş sohbetin ardından sözleşmeyi imzaladılar. Wendy Estelle'i, düğünü, evlilik teklifini sordu... Yalanların bu kadar kolay ağızımdan çıkması korkutucuydu.

Belki de düşündüğümden daha çok babama benziyorum.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Anlık bir karardı," diyorum onlara asansöre doğru yürürken. "Geçen hafta Paris'te öğle yemeği yedik ve bir baktım, dizlerimin üstüne çökmüşüm."

Wendy bayılmak üzere. "Paris! Ne romantik. Tarih belirlediniz mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ama ikimizin de hızlı ve küçük bir tören istediğini biliyorum. O Crestwood'daki adliye binasından bahsedip duruyor, bina gerçekten çok güzel, ama bakalım ne olacak," diye ekliyorum gülümseyerek. "İkimizin de bir an önce evlenmek istediğini biliyorum."

"Oh, ne kadar tatlı," diyor Wendy. Diğer erkekler asansöre tırmanırken elini koluma koyuyor. Onun samimi dokunuşuna içten içe irkiliyorum. "Biliyor musunuz, sanırım sizin hakkınızda tamamen yanılmışım, Bay Ravage. Ravage Danışmanlık Firması ile çalışırken çok mutlu olacağız. Stella'ya sevgilerimi iletin," diyor ve diğerleriyle birlikte asansöre biniyor.

Kapılar kapanır kapanmaz Chase'in boğazını temizlediğini duyarım.

Dönüp uzaklaşıyorum. "Şimdi olmaz," diyorum, aniden kendi yarattığım aldatma dağının altında boğulacakmış gibi hissediyorum. Kravatımı gevşetiyorum, yeni müşterilerimize söylediğim büyük yalanın etkisiyle cildim yanıyor ve kendimi klostrofobik hissediyorum.

Ne halt ettim ben?

"Sanırım tebriklerimi sunmalıyım," diyor Chase, gülerek peşimden ofisime girip kapıyı kapatıyor.

Kravatımı hızla çıkarıp yere atıyorum. Masamın arkasında durup başımı eğerek iki elimi kiraz ağacından masanın üzerine koyuyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Ne oldu az önce?"

"Sanırım Estelle Deveraux adında bir kadınla nişanlandın ve onun haberi olmadan adliye düğünü planladın," diyor Chase neşeyle.

"Siktir git ve şaka yapmayı kes," diye homurdandım.

"Bak, bu Stella adlı kadını tanıyorsun, değil mi?" Diye iç
çektim. "Uzun hikaye."

Chase'e geçen hafta olanları anlatmamıştım. Doğrusu, yaptıklarımdan gurur duymuyorum. Onu orada babalarımızla baş başa bırakıp korkak gibi kaçtım... ve şimdi nişanlandığımızı söylüyorum...

Ben tam bir pisliğim.

Chase, ben kendimden nefret ederken masamın karşısındaki kanepeye oturur. "Neyse ki bir sonraki toplantımız iptal oldu," der sırıtarak. "Ne olduğunu anlatmak için vaktin var."

Geçen yılki çeşme olayını anlatmadan önce iç çekip yüzümü ellerimle ovuşturuyorum, taksiyle ilgili kısmı atlıyorum, sonra geçen hafta babamız ve Prescott Deveraux ile yediğimiz öğle yemeğini anlatıyorum. Yemekten çıkma kısmına geldiğimde Chase gülüyor ve başını sallıyor.

Ona sert bir bakış attım. "Komik bir şey mi var?" diye
sordum, kaşlarımı çatarak. "Üzgünüm, sadece... çok fazla
yalvarmak zorunda kalacaksın." "Ne demek istiyorsun?"

Chase omuz silkti. "Estelle yakında yalanını öğrenecek. O zaman ne olacak? Haberi duymadan önce hazırlıklı olsan iyi olur. Ayrıca, yeni müşterilerimizi memnun etmek istediğimiz için, onun seninle evlenmeyi kabul etmesini sağlamalısın."

Koltuğuma yaslanıp inleyerek gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Haklısın."

"Oooh, bir daha söyle," diye alay ediyor Chase. "Sana defol git demiştim, değil mi?"

Güler ve ayağa kalkar. "Senin benden önce evleneceğini hiç düşünmemiştim," der hüzünle. "Dürüst olmak gerekirse, biraz kıskandım."

Homurdanıyorum. "Bunun için benim koca ağzıma teşekkür et."

"Juliet bunu duyunca çıldıracak," diye ekledi gülerek. "Ne zaman birini bulacağına dair iddiaya girdik."

Başımı kaldırıp kardeşime toplayabildiğim en nefret dolu bakışı atıyorum. "Şaka yapıyorsun."

Ofisimin kapısını açıp omuz silkiyor. "Görünüşe göre bahsi o kazanacak. Bu konuyu hiç kapatmayacak, teşekkürler. Neden iki hafta bekleyemedin? Ben Kasım'a para yatırmıştım."

"Çık dışarı," diyorum sertçe. "Hemen."

Ofisimden çıkarken hala gülüyor.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SÜRPRİZ

MILES

O gün işten eve dönerken, babamın asistanından Estelle'in iletişim bilgilerini aldıktan sonra ona bir mesaj yazdım. Her şey çok önemsiz geliyordu. Doğrusu, ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum ve kelimeleri kafamda tartarken, onu bir yıl boyunca bu ilişkiyi sürdürmesi için nasıl ikna edebileceğimi düşündüm. Çünkü evet, kendimi bir çukura soktum ve mantıklı olan tek şey babalarımızın önerdiği şeyi yapmak. Ona çok borçluyum ve bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Özellikle de geçen hafta Paris'te yaptıklarım yüzünden. Ama bize başka seçenek bırakmadım. Yeni müşterimiz yalan söylediğimi öğrenirse, herkesin bize olan nefretini daha da körükleyecektir.

Onun kabul etmesi lazım. Chase'in dediği gibi, bunun için yalvarmak zorunda kalsam bile.

Yalvarmak zorunda kalsam bile.

Ve ben kimseye hiçbir şey için yalvarmayı gerçekten çok nefret ediyorum.

Kaleye girerken yüzüncü kez saçlarımı elime aldım. Akşam eğlencem için Luna ile anlaşmıştım ve tuttuğum çift bodrumda beni bekliyordu. İş günümün tüm gerginliğini atmayı düşününce içimde bir heyecan yükseldi. Toplantılar, Estelle ile olanlar, genel olarak hayatım... Anahtarlarımı antika abalone kasenin içine koyarken Luna'nın topuklarının mermerde çıkardığı sesi duydum.

Beni karşılamak için acele ettiğini her zaman anlayabiliyorum, genellikle bir sorun olduğunda. Minik boyu nedeniyle hızlı ve küçük adımlar atmak zorunda. Ve bu gece, neredeyse koşarak bana geliyor.

Yutkunarak yaklaşmasını izliyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldadı birkaç metre uzaklıkta. "Onu durdurmaya çalıştım ve seni aramaya çalıştım, ama telefonun *sessizde* olmalı," diye ekledi, arkasına bakarak.

Kaşlarım havaya kalkar. "Kimi durdurmaya çalıştın?"

Luna iç çekip iPad'ini işaret eder, sanki bulunduğum yerden okuyabilirmişim gibi. "Estelle Deveraux. Onu almak için arabayı gönderdim, Louis çok sinirli göründüğünü söyledi. *Senin* arabası olduğunu öğrenince arabaya bindi ve onu sana götürmesini istedi," diye açıklıyor Luna. "Onu biraz sakinleştirebildim. Şu anda mutfakta bir şeyler içiyor."

Bir kez başımı salladım.

Siktir.

“Teşekkürler, Luna. Gidip onunla konuşacağım.”

"Neden bu kadar üzgün olduğunu bilmiyorum. Sormaya
çalıştım ama..." "Nedenini biliyorum galiba," diyorum, sesim
sinirli.

Mutfağa doğru yürürken Luna'ya bir kez daha bakıyorum, ama o göğsüne haç işareti yapıp başını sallıyor. *Kahretsin.* Estelle Luna'yı bile sinirlendirecek kadar kızgınsa...

Başım belada demektir.

Mutfağa doğru yavaşça yürüdüm ve sessizce köşeyi döndüğümde Estelle barda oturmuş, bana bakıyordu.

Parlak mor valizi taburenin yanında duruyor ve kıyafetleri parlak yeşil. Yoksa pijama mı? Yeşil, kısa kollu bir bluz giymiş, altında çok kısa bir crop top ve ona uyan, çok kısa yeşil şort var. Saçları restorandaki gibi dağınık ve arka kapının yanında beyaz spor ayakkabıları duruyor.

"Estelle," diye mırıldanıyorum, gözlerimi onun tonlu bacaklarından ve bal rengi teninden ayırmaya çalışarak. "Bu şerefe ne borçluyum?"

Martini'sinden bir yudum alırken gözlerini kısıyor. Bulanık sıvının bir göstergesi varsa, bu içki kirli. Sesli bir şekilde yutkunurken, bardağını masaya bırakıp bana dönüyor.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diye mırıldanıyor, sesi alçak. *Öfkeyle,* fark ediyorum. "On bir saatlik uçuştan sonra, hem de bir yönetim kurulu üyesinden, nişanlı olduğumu öğrenince ne kadar şaşırdığımı bir düşün.

düğünümün bir hafta sonra olduğunu öğrenmek. Hele ki o adam bir hafta önce benimle evlenmek istemediğini açıkça belirtmişken. *Öyle ki*" diye devam eder, bana öfkeyle bakarak, "sen ne yaptın? Pencereden mi tırmandın? Çıkarken masanın arkasına mı saklandın? Söylesene, o öğle yemeğinden *nasıl* kaçmayı başardın?"

Kravatımı yavaşça gevşetiyorum. "En iyi anım değildi."

Alaycı bir şekilde gülerek martinisinden bir yudum daha aldı. "Hadi canım." Yutkunduktan sonra, bana yine buz gibi bir bakış attı. "Peki ya bugün? Wendy Hannigan neden Miles Ravage ile evleneceğim için beni tebrik ediyor? Ve neden *kimseye mahkeme evliliğimizden bahsetmediğimi* soruyor*?*" Kadehini kaldırdı ve içkisini bir dikişte bitirdi.

İtiraf etmeliyim ki, Estelle'i bu kadar sinirli görmek beni gülümsetiyor. Kızdığında çok sevimli oluyor. Yine de ifademi nötr tutuyorum. Kartlarımı çok erken açmak istemiyorum. Onu denemeye ikna etmek istiyorsam, ona kızgın, vahşi bir kediye yaklaşır gibi yaklaşmam gerekecek.

"Panikledim. Özür dilerim," diyorum. *Özür dilemek, yalvarmaya ilk adım, değil mi?* "Babam geçen hafta haksız değildi. Ravage Danışmanlık Firması'nın müşterileri birbiri ardına iptal ediyor. Bugün erken saatlerde hayır kurumu ile bir toplantım vardı ve sürekli itibarımızdan bahsettiler," diye açıklıyorum. "Sonra senin yönetim kurulunda olduğunu söylediler ve ben fırsatı kaçırmadım. Hemen bizimle sözleşme imzaladılar. Yanlış olduğunu biliyorum ve sana telafi edeceğime söz veriyorum."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Tabii, tabii. Önce bana bir içki daha yap."

Ona doğru yürürken dudaklarım seğiriyor, bardağını elinden alıp lavaboya koyuyorum. Yeni bir martini bardağı alıp arka kapının yanındaki bara doğru yürürken, gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Cin'i ölçüp çalkalayıcıya döküyorum. İşimi bitirdikten sonra zeytin suyunu ekliyorum, son olarak bir miktar vermut ve üç zeytinli metal kürdan ekliyorum.

Bardağı masaya koyar koymaz elinden alır ve gözleri geriye yuvarlanarak inler.

"Siktir," diye inledi. "Bu gerçekten çok iyi."

Boğazından tuzlu sıvıyı yutarken sertleşen sikimi görmezden geliyorum, takside üzerimde olan sıcak ellerini hatırlıyorum, pantolonuma uzandıklarını hatırlıyorum...

Siktir.

Adaya yaslanarak, tahrik edici düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum, martinin ikinci yudumunu almasını izliyorum. Beni hesaplayıcı bir bakışla süzerek, daha dik oturuyor ve boğazını temizliyor.

"Bir hafta önce benimle evlenme fikrine şiddetle karşı çıkman ilginç. Şimdi ise işine yaradığı için evlenmeye razısın."

"Haklısın," diyorum. Devam edince kaşlarını çatıyor. "Ayrıca, hatırladığım kadarıyla, *ikimiz de* evlilik fikrine şiddetle karşıydık."

Parmaklarıyla martini kadehindeki buğu ile oynarken birkaç dakika beni düşündü.

"Haklısın. Ama ben bunu yetişkin gibi konuşarak halletmek istiyordum."

Siktir.

Luna, Estelle'in mutfağımda oturduğunu söylediğinde ne beklemiştim bilmiyorum. Ancak, ilk tanıştığımız günü düşündüğümde, bana saçmaladığımı söylemesi beni şaşırtmadı.

"Evlenmeyi kabul edersen, sana bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Peki nasıl telafi edeceksin?" diye sordu kız, yumuşak bir sesle.

Tanrım.

Aklım, düşünmeye hakkım olmayan türlü türlü fikirlerle dolup taşıyor. Onu tezgaha itip, kendi adını bile unutacak kadar sert bir şekilde orgazm etmek gibi şeyler.

Paris'te o gece yapamadığımız şeyi bitirmek gibi. Önünde
diz çöküp, damlayan amını taparcasına yalamak gibi.
Onu kendi kendini tatmin ederken *izlemek,* sonra da benim adımı
haykırmasını sağlamak... Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Babamın parasına ihtiyacın var, değil mi?" diye soruyorum ona.

Omuz silkiyor. "Sanırım. Ama yirmi sekiz yıldır parasız yaşıyorum. Para olmadan da idare edebilirim."

Bir fırsat görüyorum ve onu kaçırmıyorum, kafamda planlar dönüyor. O benim boş sözlerimi istemiyor. Bu anlaşmanın ona değeceğini garanti etmemi istiyor. Ve beni neredeyse hiç tanımıyor. En azından, baştan çıkarma sanatında çok iyiyim.

"Başka bir şekilde söyleyeyim. Kendi giyim markanı kurmak için paraya ihtiyacın var." Sözlerim üzerine ellerinin bardağın sapını biraz daha sıkı kavradığını görüyorum.

"Ben... evet. Bu her zaman hayalim olmuştur," diye ekledi, hüzünlü bir
ifadeyle. Sırıtarak bir kez başımı salladım. "Ve bir milyon dolar sana
yardımcı olur mu?"

O da başını sallar. "Evet. Kesinlikle."

Onu tam istediğim yere getirdim.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onu kafamdan atıyorum. Tıpkı babam gibi konuşuyorum. Ve babamın hiçbir şeyi bedavaya yapmadığını biliyorum.

Ama Estelle benimle evlenmeyi kabul ettikten *sonra* babamın ondan ne isteyeceği konusunda endişelenmem gerekecek.

"Ya seni istediğin herkesin önüne çıkarabileceğimi söylersem?" Ağzını açıp kapatıyor, ben de ısrar ediyorum. "Ya sana, yıllarca önceden randevuları dolu birkaç etik üretim şirketi bildiğimi söylersem? Belki hazır olduğunda senin için bir telefon edebilirim. Tanıtım konusunda da düşünmen gerekecek. Evlenirsek basın peşimizden ayrılmayacaktır. Maddi olarak da sana yardımcı olabilirim..."

"Hayır," dedi hızlıca. "Senin paran istemiyorum."

Ama babamdan para alacak mısın?

"Tamam." Biraz eğilip aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde yaklaşıyorum. "Para almayacağım. Ama başka şekillerde yardım edebilirim. Başlangıç olarak, bir yıl boyunca burada kalabilir ve giyim koleksiyonunu hazırlamak için ihtiyacın olan her şeyi kullanabilirsin."

Gözlerimi onun gözlerine çevirip koyu mavi irislerine bakıyorum.

"Bundan ne kazanacağımızı ikimiz de biliyoruz, Estelle," diyorum yavaşça, gözlerim kiraz kırmızısı dudaklarına kayıyor, sonra tekrar gözlerine dönüyor. Yanakları alkolden kızarıyor, ama belki de yumuşak, nemli dudaklarını yavaşça incelemem, onun itiraf etmek istemediği kadar onu etkiliyor. "Tek başımıza batarız. Ama birlikte?" diye mırıldanıyorum, gözlerim onun gözlerine bakıyor. "Birlikte çok güçlü olabiliriz. Güçlü bir çift. İkimiz de istediğimizi elde edebiliriz."

Parfümünün kokusunu alıyorum, Chanel No. 5 olduğunu şimdi anlıyorum. Chanel No. 5 kullanan bir kadın gibi görünmüyor, bu da ilgimi daha da çekiyor. Neden bunu kullanıyor? Ve neden bu kadar tahmin edilemez?

Kıkırdayarak güldü. "Siktir. İyi argümanlar sunuyorsun."

"Bu evet mi?" diye soruyorum, onun yanındaki yerimden kıpırdamadan. "Bana evlenme teklif mi ediyorsun?"

"Bunu düşünmeni istiyorum."

"Sadece bana bir şey söz verirsen," diye karşılık verdi ve ikinci içkisini büyük bir yudumla bitirdi.

"Her şeyi."

"Kaleyi yeniden dekore etmeme izin vermelisin," der, bana sinsi bir gülümsemeyle bakarak.

İsteği beni şaşırttı. "Hangi kısmını?" "Hepsini."

Daha dik oturur ve bana o meşhur gülümsemesini gösterir; herkesin ona bakmasına neden olan gülümseme. Beni adaya biraz fazla sıkı tutmaya zorlayan gülümseme. Enerjisinin ne kadar parlak olduğunun, bir bakıma güneş gibi olduğunun farkında değil galiba. Işıl ışıl. Parlak.

Ondan gözlerini ayırmak imkansız.

"Alınma ama burası bir huzurevi gibi görünüyor." O devam ederken kaşlarım havaya kalktı. "Yanlış anlama, bina muhteşem. Ama bence hayatına biraz renk katmalısın, Miles."

Dudaklarım gülümsemeyle titriyor. "Öyle mi?"

"Giriş holündeki tavan? Muhteşem. Biraz turuncu, koyu mavi, güzel bir İran halısı, belki birkaç yastıkla daha da güzelleşebilir. Yani, bej ve griden başka renkler de var."

Bu cüretkarlık...

"Peki. Yeniden dekore edebilirsin."

Gülümsüyor ve *lanet olsun*, öyle gülümsediğinde çok güzel.

"Harika. Anlaştık." Ciddi olup olmadığını soramadan, ellerini çırpıp valizine bakıyor. "Bazı temel kurallar da belirlemeliyiz

—

Estelle'in arkasından topuk sesleri geliyor ve içimden inliyorum.

"Bayan Deveraux, tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor Luna, bize doğru yürüyerek Estelle'i sıkıca kucaklıyor. Luna uzaklaşırken ona ters ters bakıyorum, ama o bana göz kırpıp Estelle'e dönüyor. "Umarım Bay Ravage size çok huysuz davranmamıştır. Louis eşyalarınızı Kuzey Kanadına götürsün mü?" Bu bir soru ve onun benim onayımı beklediğini hemen anlıyorum.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Lütfen Güney Yönetici Süitine getir." Gözleri fal taşı gibi açılıyor, ben de açıklığa kavuşturuyorum. "Bayan Deveraux ve ben nişanlıyız," diyorum. "*Nişanlımın* benimle kalması en mantıklısı."

Luna gözlerini bize dikip bakıyor. "Nişanlandınız mı?"

Başımı sallıyorum, çenemi sıkıp Luna'ya buna uyması için yalvarıyorum. "Evet. Çok yakın zamanda. Her şey çok hızlı oldu," diye açıklıyorum.

Sadece. Kabul et. En iyi Luna'yı ikna etmek için karakteristik bakışımı kullanıyorum.

Luna aciliyeti hissetmiş olmalı ki, yavaşça nişanlıma dönüyor. "Tabii ki," diyor hızlıca. Bize daha sonra *bu konuyu konuşacağımızı* ima eden bir bakış atıyor ve her zaman elinde tuttuğu iPad'e bir şeyler yazıyor. "Tamam. Louis'e eşyalarınızı yukarı çıkarmasını söyleyeyim, Bayan Deveraux." Diyip uzaklaşıyor.

Şimdi Estelle'in bana şaşkın şaşkın bakma sırası. Gülme isteğime direnerek kolunu tutup yanıma çekiyorum.

"Merak etme. Ayrı yatak odaları var," diye fısıldıyorum, sesim sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak.

O mavi gözleriyle bana bakar ve onu bu kadar yakınımda düşününce içimde bir şey yerleşir.

Estelle kolumdan kurtulur ve bana döner. "Neden seninle aynı odayı paylaşmam gerekiyor?"

Kravatımı gevşetirken gülmekten kendimi alamıyorum. Estelle'in gözlerinin boğazımdan geçip yaralarıma takılıp sonra dudaklarıma kaymasını kaçırmıyorum. Hem sıcak hem soğuk hissediyorum; yaralarıma olan ilgisi beni rahatsız ediyor ama aynı zamanda beni izleme şekli de çok merakımı çekiyor.

Genelde izleyen benim.

Başka bir kadının benden ve yara izlerimden tiksindiği istenmeyen bir anı aklıma gelince, bir anlık savunma duygusu beni kapladı.

Neden onu benimle evlenmeye zorladım ki? Ve neden onunla flört ediyorum?

İlk tanıştığımızda beni istemediğini çok net bir şekilde belirtmişti.

Bu işi yürütmek istiyorsam, profesyonel davranmam lazım. Güzel olabilir, ama o benim için yasak bölge.

"Çünkü nişanlıyız," diyorum, kaşlarımı çatarak. "Ayrı yaşarsak çalışanlarım çok soru sorabilir. *Özellikle* de benim namuslu biri olmadığımı bildikleri için."

Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Anlıyorum. Sanırım mantıklı," diye ekliyor, sarışın kaşını kaldırarak. "Benden ..." diye başlıyor, ama biraz rahatsız görünerek sözünü bitirmiyor.

Çenemi sıkıyorum. "Tabii ki hayır. Ayrıca, odamı gördüğünde şikayet edecek bir şeyin kalacağını sanmıyorum."

Dönüp asansöre doğru yürüdüm. O da beni takip etti, çantalarını Louis'e bıraktı. Asansöre girince kollarını kavuşturdu ve bana şüpheyle baktı. Kapılar kapanıp bizi içeride yalnız bıraktı.

"Daha önce de söylediğim gibi, bunu yapacaksak bazı kurallar belirlemeliyiz."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Tamam."

"Birincisi, bu yıl boyunca tek eşli kalmalıyız..."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Ciddi misin?"

Asansörün yüksek sesle çalmasıyla omuz silkiyor ve beni takip ederek uzun koridordan geçip kalenin güney kısmına doğru ilerliyor.

"Zaten bir kez aşağılanmıştım," diye mırıldanır. "Geçen hafta beni ektiğinde." O devam ederken ona sert bir bakış atarım. "Ayrıca, sen her kadınla yatan türden bir adama benziyorsun."

Oh, ne kadar yanılıyorsun Estelle.

"Her kadınla yatan türden mi?" diye soruyorum. Sesimin öfkeyle titremesini engellemek için kendimi zor tutuyorum.

"Birden fazla partneri var. Ne istediğinden emin değil. Bağlanmaktan korkuyor," diye ekliyor, bana daralmış gözlerle bakarak. "Yanılıyor muyum? Taksi yolculuğunu söylememe gerek var mı?" Ağzımı kapalı tutuyorum. "Ayrıca, geçen hafta okuduğum tüm makaleler var."

"Dergilerde benimle ilgili yazılanlar çöp. Neredeyse hiç gerçeği yazmıyorlar. Kolumda bir kadın ya da yanağımda ruj var diye onları beceriyorum anlamına gelmez, Estelle."

O burun kıvırıyor. "Yani Chase ve Miles Ravage'ın Crestwood'da kalpleri kırdığına dair makaleler tamamen saçmalık mı? Çok şüpheli."

Ona bakıyorum, uzun adımlarımla ona yetişmek için koşarken yumuşak hareketlerini izliyorum. "Chase'in bir ilişkisi var. Yakın zamanda biriyle çıkmaya başladı."

"Tamam, peki. Ama bu, geçen yıl kolunda dolaşan sayısız mankeni geçersiz kılmaz..." Ağzını kapatır.

"Kıskandın mı, Estelle?" diye homurdandım.

Alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, ama uzun boylu, esmer mankenlerle gizlice dolaşırken görülürsen utanmak istemiyorum."

Yürümeyi bırakıp kolunu tutup kendime doğru çektim. *Tanrım, o çok sinir bozucu.*

"Sana garanti ederim, sahte evliliğimizin tamamı boyunca başka kimse olmayacak."

Boğazı titrer. "İyi."

"Hazır başlamışken," diye mırıldanıyorum, sesimi alçaltınca boynunun ve yanaklarının pembeleşmesini seviyorum, "Benim de bazı kurallarım var."

"Devam et."

"Benim odamda kalacaksın. Aynı yatağı paylaşmamıza gerek yok, ama görünüş için rolünü oynayacaksın."

Sözlerim üzerine göz bebekleri hafifçe kararır ve başını sallar.

"Soyadımı alacaksın ve etkinliklere benimle birlikte katılacaksın. Ben de senin için aynısını yapmaktan mutluluk duyarım."

"Tamam. Ve seve seve babanın parasını alıp tanıdığım herkese seni öveceğim."

"Anlaştık," diye mırıldandım.

"Anlaştık," diye tekrarlar, gözleri benimkileri arar. "En az bir yıl için."

Yaşadığım odanın kapısına yürüdüm ve kapıyı açarak ona içeri girmesini işaret ettim.

“Tanrım, buraya biraz renk lazım,” diye düşünür.

Giderek artan sinirimi görmezden gelerek ters yöne doğru yürüyorum: hem onun sürekli *burada* olup ortalığı karıştırmasından, hem de onunla ilgilenmek istemekten kendime sinirleniyorum.

Profesyonel davranmam gerek.

"Elinden geleni yap, Estelle."

Kapı çerçevesine yaslanır. "Oh, ve lütfen bana Stella de." "Neden? Gerçek adını neden bu kadar çok sevmiyorsun?"

Yüzünde yoğun bir ifade belirir, ama bir anda kaybolur. "Büyükannem bana Estelle derdi. Bana böyle diyen tek kişi oydu."

Ve *lanet olsun.*

Onu istediği isimle çağırmam gerektiğini biliyorum, ama aynı zamanda ona kimsenin çağırmadığı, onu birazcık kızdıracak bir isimle çağırmak *istiyorum*.

"Lütfen bana Stella de," diyor yavaşça.

Gülümseyerek arkanı dönüp uzaklaşıyorum. "Olmaz," diyorum omzuma bakarak, bodruma doğru ilerlerken.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

KANEPE

STELLA

Louis bagajımı Miles'ın odasına getirdiğinde saat yedi buçuktu ve ben bitkin düşmüştüm. Valizlerimi boşaltmak yerine, çantalarımı ikinci yatak odasına sürükleyip, giysilerimle yatak üzerine uzandım ve neredeyse anında uykuya daldım. Sanırım bunun için iki cinli martiniye teşekkür etmeliyim. Ancak sabah dört civarında jet lag etkisi başlıyor, bu yüzden eşofman altı ve sweatshirt giyiyorum. Tuvalete giderken lüks banyoya göz gezdiriyorum. Çok güzel: kalın siyah damarlı beyaz mermer, beyaz dolaplar, pirinç armatürler. Çift kişilik bir yatak sığabilecek kadar büyük, parlak cam duvarlı bir duş ve bahçeye bakan büyük pencerenin yanında ayaklı küvet var.

Ayrıca iki lavabo vardır ve bunlardan birinde elektrikli diş fırçası ve şık bir tıraş seti bulunmaktadır.

Harika.

Bir yıl boyunca bu gösterişli kalede mahsur kalmakla kalmayıp, Miles ile banyoyu paylaşmak zorunda kalacağım.

Bu düşünceyi şimdilik kafamdan uzaklaştırıyorum.

Hazırlanınca su şişemi alıp oturma odasına geçiyorum. Bugün, Miles'ın dün görüştüğü Threads adlı hayır kurumu ile birkaç toplantım var. Ama sabahım boş, yani sabah yürüyüşü için vaktim var. Telefonuma bakarken, yemek masasındaki bir not dikkatimi çekiyor.

√stelle,
Jad, 9 dakikalık bir toplantı için çıktı.
Cee ;ov T^v'‹day.
Piles

Bu şimdiye kadar gördüğüm en kaba not, onu buruşturup çöp kutusuna atıyorum ve evden çıkıyorum. Dün gece kokteyller ve jet lag yüzünden kafam çok karışıktı, yeni çevreme alışacak zamanım olmadı. Geçen hafta öğle yemeğinde Ravage ailesinin zengin olduğunu düşünmüştüm, ama biraz araştırma yaptıktan sonra Miles'ın sadece zengin olmadığını öğrendim. O çok zengin.

Yani, gelecekteki kocam bir milyarder.

Dün Los Angeles'a indiğimde, Wendy'nin mesajından sonra çok kızgındım, özellikle de Miles'ın geçen hafta davranışları yüzünden. *Bu ne cüret?* Kırk dakikalık yolculuk boyunca öfkeden köpürdüm. Onun yalvarmasını duymak iyi geldi. Sonuçta o her şeyi mahvetmişti.

Yine de onunla evlenmeyi kabul ettiğime inanamıyorum.

Bir daha onu görmek istemediğimi söylemiştim kendime. Son sözü ben söyleyecektim, yalanının ne kadar saçma olduğunu söyleyecektim ve sonra belki de yüzüne bir içki fırlatacaktım. Ama o mutfağa sanki hiçbir şey olmamış gibi girdi. Ve o gözleri... Beni yine aptal bir aptala çevirdi.

İtiraf etmeliyim ki, kelimelerle arası çok iyi.

Ve en önemlisi...

Bir milyon dolar her şeyi değiştirebilir.

Soğuk ve acı gerçeğe geri dönüp duruyorum. Param yok. Bunu kendi lehime kullanabilirim. O bana ihtiyaç duyuyor ve belki de benim de ona ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Doğru bağlantılar, doğru tanıştırmalar... Dünyanın böyle işlediğini biliyorum. Babam biraz daha naif olabilir, ama en üst yüzde birin iyi bağlantıları olduğunu biliyorum.

Asansöre doğru yürürken parmaklarım dokulu bej duvar kağıdına dokunuyor.

Tabii ki lanet olası bir şatoda yaşıyor.

Belki de o kadar kötü olmaz. Burası gerçek bir kale, yani Kuzey Londra'daki küçük dairemden sonra hoş bir değişiklik olacak. Bu bir yılı, giyim markamı kurmak için kullanabilirim ve dostane bir şekilde boşandığımızda, hayallerimi gerçekleştirmek için yoluma devam etmiş olacağım.

Zaten bir yıl ne ki?

Belki Londra'daki rutin hayatımdan çıkmak iyi gelir. Belki kafamdaki örümcek ağlarını temizlememe yardımcı olur... Günümü mahvetmekle tehdit eden örümcek ağlarını.

Belki Kaliforniya'nın bitmek bilmeyen güneş ışığı tüm karanlık düşüncelerimi uzaklaştırır.

Sessizce mutfağa girip, parlak, modern armatürleri, açık renkli ahşabı ve son teknoloji dolapları hayranlıkla seyrediyorum. Gözlerim süslü espresso makinesinde dolaşıyor, uygun bir çay bulmak için kilerde dolaşırken gülümsüyorum. Arkada üzgün görünümlü bir Lady Grey çay kutusu buluyorum ve hemen sabah ritüelime başlıyorum. Saat daha dört buçuk bile olmamış, kilerde bayat yulaf ezmesi bulana kadar dolaşıp, kendime çikolata parçacıklı ve fıstık ezmeli bir kase yulaf ezmesi hazırlıyorum. Garip bir kombinasyon ama yıllardır böyle yapıyorum. Bir kağıt ve kalem bulup, bir sonraki market alışverişinde almam gerekenlerin listesini yazıyorum. Her şeyden önce, bisküvi yok.

Bunu düzeltmem lazım.

Yulaf ezmesini bitirdikten sonra bulaşıkları bulaşık makinesine koyup sabah yürüyüşü için arka bahçeye çıkıyorum. Hava yeni aydınlanmaya başlıyor, bu yüzden yavaşça yürüyerek cildime değen serin sabah havasının tadını çıkarıyorum. Londra'da olsaydım, donardım. Hava sıcak sayılmaz ama İngiltere'nin meşhur keskin, soğuk sonbahar havası yok. Güneş tamamen çıktığında her şey ısınacak gibi hissediyorum. Ve ben bunun için buradayım.

Önce kalenin çevresini dolaşıyorum, dört katlı yapıyı, taş duvarları, kemerli pencereleri inceliyorum. Arka bahçede devasa bir havuz, kaleyi çevreleyen ormana açılan bir kapı ve şık, dairesel bir araba yolu var. Çok *büyük.* Buranın yeni evim olabileceği düşüncesi akıl almaz.

Saat altı civarında içeri girip hızlıca duş alıp en sevdiğim parlak sarı tulumu giyiyorum. Aşağıya inip bir fincan daha vasat çay yapmak için mutfağa girdiğimde, mutfakta bir adam var.

O da beni fark edip başını kaldırınca duruyorum. İki elinde bir gazete tutuyor ve yüzündeki ifade merakla karışık bir gülümsemeye dönüşürken gazeteyi katlayıp

gazeteyi katlayıp tezgahın üzerine koyuyor.

"Vay, vay, vay," diye alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen benim kardeşimin yeni nişanlısı olmalısın."

Bunu nereden biliyor? Miles mı söyledi?

"Maalesef," diye karşılık verdim, ona doğru yürüyerek elimi uzattım. "Stella Deveraux."

"Liam Ravage," dedi sert bir sesle.

Yakışıklıydı, gümüş rengi sakalları Miles'tan daha yaşlı olduğunu gösteriyordu. Kırmızı flanel gömlek ve eski bir kot pantolon giymişti.

"Miles'ın *en* büyük abisiyim," diye açıklıyor. "Buradan yirmi dakika uzaklıkta yaşıyorum ve kardeşimle kahvaltı yapmaya geldim, ama onun şüpheli bir iş toplantısına çıktığını öğrendim."

Mutfağa doğru ilerlerken gülerek homurdandım. "Benden kaçmış daha doğru olur," diye mırıldandım. "Dün gece onu azarladım da."

Liam gülüyor. "Aferin sana. Bazen azarlaması lazım."

Liam'a bakarak gülümsüyorum. Siyah kahve içiyor ve mavi gözleri şakacı bir şekilde benimkilere bakıyor. Çay poşetini çıkarırken öfkeyle ses çıkarıyorum.

"Kardeşine düzgün çay almalısın," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Ben çok seçici değilim, ama Lady Grey'den biraz daha sert bir şey istiyorum."

"Ah. Bu yüzden köşede üç kez daire içine alınmış *uygun çayların* olduğu bir liste mi var?"

Gülüyorum. "Aynen öyle."

"Luna'ya listeyi ver. O genellikle haftada birkaç kez market alışverişi yapıyor. Seni daha rahat hissettirecek bir şey eklemekten mutluluk duyacaktır."

"Alışverişimi kendim yapabilirim."

Liam alçak bir kahkaha atar. "Eminim öyledir. Ama Luna da seve seve yardım eder. Neye ihtiyacın olursa. Ya da ben yardım edebilir miyim? Seni götürmekten memnuniyet duyarım."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Meşgul değil misin?" diye soruyorum.

"Bugün dersim yok." Cevap vermediğimde devam etti. "Yaratıcı yazarlık profesörüyüm."

Onaylayarak mırıldandım. "Anlıyorum." Aniden aklıma bir fikir geldi. Toplantılarım bitene kadar şatoda tembellik etmek pek içimden gelmiyordu ve Liam beni gezdirmeye razıysa... "Hazır gitmişken ev için birkaç şey alabiliriz, ne dersin?" diye önerdim.

Ayağa kalkar ve bana dostça bir gülümseme atar. Onda rahatlatıcı bir şey var, sanki hiç sahip olmadığım bir ağabey gibi.

"Seve seve yardım ederim. Ne almayı düşünüyorsun?"

Korkunç çayımı yudumlarken omuz silkiyorum. "Biraz renk olabilir mi? Bir yıl burada yaşayacaksam, evi biraz canlandırmam lazım."

Liam kollarını kavuşturup başını yana eğdi. "Miles bunu biliyor mu?"

Gülümsedim. "Renkli eşyalara olan düşkünlüğümü biraz hafife almış olabilirim." Bu onu daha da gülümsetti. "Hadi gidelim o zaman."

Onu takip ederek mutfaktan çıkıp, yan yana kale önlerine doğru yürüdük.

"Miles'la yakın mısın?" diye soruyorum.

Omuz silkti. "Evet. Yani, beşimiz de yakınız, ama Miles ve ben en büyükleriz. Çocukluğumuzu diğerlerine bakarak geçirdik, biliyor musun? Ama o, ikinci en küçük olan Chase ile çalışıyor, bu yüzden ikisi iş yerinde de çok yakındır."

"Yaratıcı yazarlığı neden seçtin?" diye soruyorum, antredeki masadan çantamı alıp onu garaj yoluna kadar takip ediyorum.

"Yazmayı her zaman sevmişimdir. İlham perime teslim olmak ruhumu ateşliyor," diyor yavaşça, siyah bir Jeep Wrangler'ın yolcu kapısını açarak bana binmem için işaret ediyor. Araba kir içinde ve Liam'ın boş zamanlarında ne yaptığını merak ediyorum. Arabaya biner binmez bana dönüyor. "Peki ya sen? Senin ruhunu ateşleyen nedir, Stella?"

Liam ve benim çok iyi anlaşacağımızı bildiğim için gülümsüyorum.

Sonraki üç gün de aynı şekilde geçti. Ravage Kalesi'ndeki ilk günümde Liam ve ben tüm sabahı birlikte geçirdik, sonra beni gördüğüm en lüks süpermarkete götürdü ve orada kalbimin arzuladığı tüm lüks siyah çayları seçtim.

Ve bisküviler. *Çok* sayıda şık bisküvi.

Tabii ki, hiçbirinin parasını ödemesine izin vermedim.

Liam'ın arkadaşlığından hoşlanıyorum. Rahat, nazik ve aynı zamanda derin bir yanı var. Sık sık Shakespeare'den alıntılar yapıyor, okumak için gözlük takıyor

ve Taylor Swift'in hiçbir şarkısını dinlememiş olmasına rağmen (bu kesinlikle bir trajedi) yine de güzel bir dostluk kurduk.

Kaliforniya'da bu kadar çabuk bir arkadaş edindiğime seviniyorum. Ama... Miles'tan daha iyi Liam ve Luna'yı tanıdığımı düşünmek üzücü.

İkinci ve üçüncü gün, Luna beni kale için yeni şeyler almak üzere konsinye dükkanlarına ve indirim mağazalarına götürüyor. Meşgul olmak bana iyi geliyor ve bu, yeni hayatıma alışmam için mükemmel bir proje. Luna ve partneri Emma'nın on yıldan fazla bir süredir kalede yaşayıp kaleyi işlettiklerini öğreniyorum. Emma, Miles için çalışmak üzere Fortune 500 şirketindeki proje yöneticiliği işinden ayrılmış.

Görünüşe göre Miles çok ikna edici biri.

Öğleden sonraları Niro beni Thread ile toplantılara götürüyor. Yönetim kurulu toplantılarına katılmak çok heyecan verici ve önemli kararlar alabileceğim için heyecanımı bastırıyorum. *Yakında kendi şirketimi yöneteceğim.* Akşamları dekorasyonla uğraşıyor, sesli kitaplar dinliyor ve kaleyi keşfediyorum. Luna'ya göre, şatonun ana sakini dışında kimsenin giremediği mahzen hariç, tüm şatonun planını çizebiliyorum.

Kendi sahte nişanlım. Hazır

laf açılmışken...

Belki Miles'ın bana danışmadan evlenmemize karar vermesinden dolayı hala kızgınım, ya da belki de ondan hiç haber almadığım için sinirliyim, ama günler geçtikçe ona karşı öfkem giderek artıyor. Eve geldiğinde tepki alacağını bildiğim şeyler yapmaya başlıyorum. Nefret edeceğini bildiğim şeyler.

Yepyeni fuşya renkli kanepe ve oturma odasına eklediğim diğer renkli dokunuşlar gibi şeyler. Luna, eşyalarımı Londra'daki dairemden kaleye gönderdi ve tanıdık bir şeyler olması hoşuma gitti. Tabii ki, benim mütevazı eşyalarım devasa oturma odasına kıyasla *çok küçük* görünüyor, ama yeni aldığım şeyler büyük bir fark yarattı.

Ravage Kalesi'ndeki üçüncü günümün akşamı, Bluetooth kulaklıklarımı takmış, sesli kitabımı dinlerken yeni kanepede uzanmışım. Miles oturma odasına girdiğinde hareketini durdurdu, gözleri evimizin yeni görünümünü yavaşça algıladı.

İçimde küçük bir zafer duygusu var.

Sonuçta bizi bu zor duruma sokan, Thread'in sahiplerine yalan söyleyen oydu.

Kulaklıklarımı çıkarıp kutusuna koyuyorum, telefonumu yanıma bırakıyorum.

"*Bu da* ne böyle?" diye sorarak yeni pembe kanepeyi işaret ediyor. Küçük valizini kapının yanına koyarken bana şüpheyle bakıyor.

Gülüyorum. "Beğenmedin mi? Bence ortama biraz canlılık katıyor."

Gözleri, ön kapının iki yanındaki parlak sarı vazolarda duran taze lalelere takılır.

"Luna lale sevdiğimi duydu, o da oturma odasını lalelerle süslemeyi teklif etti. Ne kadar tatlı, değil mi? Bu arada, Luna çok tatlı bir kız. Bence ona zam vermelisin."

Dekorasyonları incelerken yavaşça etrafımda dönüyor. "Luna'nın maaşı gayet iyi, ama üç gün sonra ev işlerine karışmaya başladığın için sevindim," diyor alaycı bir tonla. "Ev bütçesini hazırlayıp sana onay için göndereyim mi? Eğer abartmak istiyorsan, sana monogramlı önlüklerden alabilirim..."

Burnumdan soluyorum. "Hadi kendini fazla kaptırma Miles. Ben yemek yapmam."

Gülümseyerek kanepede oturduğum yere gelir ve evden getirdiğim Emma Shipley yastıklardan birini alır. Yastık, açık pembe kadife kumaştan yapılmış ve üzerinde parlak pembe leoparlar, turkuaz kanatları ve tavus kuşu tüylerinden kuyrukları var.

İç çekerek, yastığı yere bırakır ve boyun eğmiş gibi bakar.

"Çok fazla, biliyorum. Muhtemelen bej olmayan bir duvar görmemişsindir."

Gözleri turuncu lambayı, yemek masasının altındaki yuvarlak pembe halıyı ve her yere dağılmış, içinde taze laleler olan eksantrik vazoları izlerken kaşlarını çatıyor.

"Şeffaflık adına, Luna'ya yastıklarla uyumlu perdeler sipariş ettim, bu arada çok İngiliz tarzı," diye ekledim, sırıtarak. "Ucuz fiyata buldum, dayanamadım."

Ama şimdi düşününce, Miles'ın pazarlık yapmaya hiç gerek olmadığını düşünüyorum.

"Eski yastıklar nerede? Eski kanepe?" diye soruyor ve duygularını hiç belli etmiyor.

"Luna depoya kaldırdı. Merak etme, ben gittiğimde sıkıcı gri yastıkların ve mobilyaların geri alabilirsin."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı? Bana göstermek istediğin başka aşağılayıcı renkler var mı?"

Gülümsüyorum. "Yatak odasını hiç sevmeyeceksin."

Gözleri hafifçe büyür ve yatak odasına doğru yürürken kapıyı açar. Ayağa kalkıp onu takip ederim ve parlak turuncu nevresimi incelerken onu izlerim. Kadife kumaştan yapılmış, ama ortası parlak turuncu renkli suni kürk. Biraz önce odayı karıştırmıştım ama yatağının üzerindeki aynadan başka suçlayıcı bir şey bulamamıştım.

Onun ne için olduğunu düşünmek istemiyorum.

Banyoya girip, bence banyoya yepyeni bir hava katan, püsküllü kelebek halıya bakıyor.

Topukları üzerinde dönerek, bana dönmek için kollarını kavuşturur. "İlginç bir zevkin var," der sadece.

"Teşekkürler. Ben beğendim," diyorum, ama onun bunu hakaret olarak söylediğini biliyorum. Miles banyoda bir tur atarken ben kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Ayrıca, evlilik uzlaşmadır," diyorum alaycı bir şekilde.

"O kabak rengi yatağa uzlaşma mı diyorsun?" diye homurdanıyor.

Gülümserim. "O zaman oturma odası için sipariş ettiğim buzdolabını da hiç sevmeyeceksin," derim.

Burnu genişleyerek bana doğru yürüdü. Elini kapı çerçevesine koydu, dokunacak kadar yakındı. "Benden para istemelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana söyledim. Senin paran istemiyorum."

"Evet, ama senin de borca girmeni istemiyorum," diyor, sesi neredeyse yumuşak. Sanki endişelenmiş gibi. "Benim olan senin."

Boğazım düğümlenir. "Ama henüz evli değiliz. Ayrıca çoğu Londra'daki dairemden geldi."

"Eminim muhteşem bir yerdir, pembe köpek yavruları ve şarkı söyleyen sarı çiçeklerle doludur."

Ona baktım. "Ne yazık ki pembe köpek yavruları yok. Merak etme. Bir yıl içinde her şeyi alıp gideceğim."

"Tabii ki alacaksın. Ben burada otuz altı yıldır yaşıyorum ve burayı seviyorum."

O kadar sıcak ve soğuk ki. Bir an beni endişelendiriyor gibi oluyor. Bir sonraki anda ise bana hakaret ediyor.

"Harika, o zaman anlaştık. Merak etme, boşandığımızda sıkıcı aletlerini geri alacaksın."

“Ne kadar harcadın?” diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Çok fazla değil."

"Luna sana geri ödeyecek."

"Sana tek kuruş bile almayacağımı söyledim. Ne şimdi ne de sonra. Yirmi sekiz yıldır kendi başımın çaresine bakabiliyorum..."

"Öyle değil mi? Belki benim paramı almıyorsun, ama babamın parasını almaktan hiç çekinmiyorsun."

Acı içimi yakıyor. Geçen yıl başıma gelen onca şeye rağmen, tutunabileceğim tek bir şey vardı.

Dürüstlüğüm.

Ama o haklı.

Babasının parasını almakta hiçbir vicdan azabı duymuyorum.

Ona babasının parasını alıp kıçına sokmasını söylemek üzereydim ki, hiç mantıklı olmayan bir şey söyledi.

"Onun parasını alma. *Bana* izin ver, ben sana yardım edeyim."

Kahkahayı boğazımdan çıkardım. "Sanki o daha iyiymiş gibi. En azından babanın şartları yok. O parayı kazanmak için bana neler yapacağını hayal bile edemiyorum."

Dudakları seğirdi ve hafifçe eğildi, aramızda birkaç santim kalacak şekilde. "Güven bana, Estelle. Babam söz konusu olduğunda her zaman bir bedel vardır."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı emiyor. "Babam ona güveniyor," diye karşılık veriyorum, dik durarak. "Ben de güveniyorum."

Miles başını eğdi. "Sana iki milyon veririm."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sen acımasız bir Machiavellistsin. Biraz korkutucu."

Buna gülümser ve sanırım ilk kez yüzünde gerçek bir gülümseme görüyorum. Bu beni hazırlıksız yakalar ve bir an için şaşkına dönerim.

"Bir kural daha ekliyorum," der, gülümsemesi yüzünden kaybolunca bana bakarak. "Şu andan itibaren ayrılana kadar, benim paramı kendi paranmış gibi kullanacaksın."

"Hayır, gerek yok..."

"Estelle."

Sesi alçak. Emredici. Gözlerim boynundaki pürüzlü çizgilere kayıyor ve o izlerin ne kadar uzandığını görmek için gömleğini aşağı çekmek istiyorum.

"Hayatta kalmak için paraya ihtiyacın var. Yaşam masrafların için paraya ihtiyacın var. Bu paranın bir çeşmenin dibinde sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını beklemiyorsan, paramı alıp kullanacaksın. Luna'ya seni hesabımdan eklemesini ve kredi kartımın bir kopyasını almasını söyleyeceğim.

hesaplarına ekleyeceğim ve sana kredi kartımın bir kopyasını vereceğim. Ayrıca tüm bunların masraflarını da en kısa sürede geri ödeyeceğim. Sana teklif ettiğim iki milyonu istemiyorsan, sorun değil. Babamın parasını sana ulaştırmayı ayarlayacağım."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o elini dudaklarımın üzerine koydu. Cildi tuzluydu ve onu yalamak istedim.

Ne. Oluyor. Bana.

"Eğer uymazsan, burada geçireceğin bir yılın insanca dayanılmaz olmasını sağlarım."

Gözlerimi onun gözlerine dikip yutkunuyorum. Elini çekiyor ve yanaklarım kızarırken dudaklarımı yalıyorum.

"Şantaj mı? Bu k a d a r alçalacağını düşünmemiştim Miles," diye mırıldandım, gözlerimi kısarak.

O bir adım geri çekilir, omuz silker. "Sonuçta ben babamın oğluyum."

Bununla birlikte, dönüp banyodan çıkar. Birkaç kez derin nefes alıp, onun sözlerini zihnimde tekrar tekrar yinelerim.

Sonuçta ben babamın oğluyum.

Kendimi ne belaya soktum böyle?

OceanofPDF.com

BÖLÜM BEŞ

OceanofPDF.com

TEKLİF

MILES

Ter içinde uyanınca inleyerek yorganı üzerinden atıp yataktan kalkarım. Bu turuncu canavarın hangi kumaştan yapıldığına bakılırse bakılsın, bütün gece beni sıcak ve kaşıntılı bir halde uykusuz bırakmıştır. Hızla yataktan kalkıp yatak odamdan çıkarım ve mutfağa giderken Estelle'in boş yatak odasına bir göz atarım.

"Dalga mı geçiyorsun lan?" diye homurdanıyorum, gözlerim odasındaki uyumlu nevresime kayıyor.

Mantıklı tarafım, bu iğrenç yorganları atmamı söylüyor ama lanet olsun, dün Crayola temalı dekorasyonlarının arasında çok mutlu görünüyordu. Ve... *rahat.* O çirkin kanepede uzanmış. Mutlu görünüyordu. Telefonunda bir şey dinlerken, o berbat yastıklardan birini göğsüne sıkıştırmış, gülümsüyordu. Bol bir tişört ve tonlu bacaklarını vurgulayan dar bisiklet şortu giymişti ve gözlerimi yüzünden ayırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Yorgan kılıfı kalacak, kanepe de.

Onun için, diye düşündüm isteksizce.

Ayrıca - ve bunu düşünmek beni korkunç bir insan gibi hissettiriyor - ona hala ihtiyacım var.

Bu sahte evliliği sürdürmesi için ona hala ihtiyacım var.

Onun yepyeni uyumlu nevresim takımını atmak bunun için en iyi yol olmayabilir.

Hızlıca duş alıp koyu gri, iki parçalı bir Prada takım elbise giyindim, giyinirken aynaya baktım. Gözlerim otomatik olarak boynum ve göğsümdeki şekilsiz cilde kaydı. Bu izlerin şeklini isteksizce ezberlemiştim. Gözlerim kısaca kapandı, on sekiz yaşımdaki halimi düşündüm.

"Boynuna ne oldu?"

Kapüşonumu daha yukarı çekmeye çalışıyorum ama o uzanıp ağzını açıyor ve yüzü tiksinti ile buruşuyor.

"Bu yüzden mi kıyafetlerini çıkarmadın, sapık?"

Birkaç kez derin nefes alıp vererek yatak odasından çıktım. Saatimi bileğime takarken Estelle'in açık kapısına tekrar bakmadan edemedim.

Benden daha erken kalkan biri mi?

Böyle bir gün göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Aşağıdaki mutfağa indiğimde, onu ada mutfağa yaslanmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çayını yudumlarken görüyorum. Onu rahatsız etmek istemediğim için hareketsiz kalıyorum. Bunun yerine, üst kısmı açık, dar, yüksek bel şortunu ve spor sütyenini inceliyorum. Saçları başının üstünde toplanmış ve beline bir sweatshirt sarılmış. Saatime bakıyorum, daha sabahın altısı. Ne zamandır uyanık ve neden deli gibi gülümsüyor? Boğazımı temizliyorum ve o irkiliyor, çayı yere döküyor.

"Lanet olsun, Miles," diyor nefes nefese, mutfak havlusunu kapıp dökülenleri silmeye çalışıyor.

"Üzgünüm," diyorum, somurtarak.

Espresso makinesine gidip çift macchiato hazırlıyorum. Gözlerim geniş tezgahın üzerinde dolaşırken, üzerinde *"Kahve, Çay, Şeker* ve *Bisküvi"* yazan parlak mavi kutuları fark ediyorum. Gözlerimi kısarak *bisküvi* yazan kutunun yanına gidip hava almayan kapağını açıp içine bakıyorum.

"Kurabiye mi?" diye soruyorum.

"Bisküvi," diye düzeltir. "Sana uygun bir kahvaltı çayı da aldım."

"Harika," derim, yüzümde hiçbir ifade yok. "Tam da ihtiyacım olan şey. Sıcak yaprak suyu." Ona baktığımda, beni eğlenerek izliyor.

"Yakında İngiliz karın olacak kadına nasıl hakaret edersin?"

Kahve çekirdeklerini paketlerken kaşlarımı çatıp espresso makinemdeki *başlat* düğmesine bastım.

düğmesine bastım.

"Sen yarı Fransız değil misin?"

Gözlerini devirdi. "Sémantique, Miles. Ben Londra'da doğdum ve büyüdüm."

"Fransızca biliyor musun?"

"Oui," diye cevapladı, aksanı mükemmeldi.

"Harika. On peut s'insulter en deux langues," diyorum kusursuz Fransızcamla, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp bana geniş gözlerle bakarken. "Peki, başka hangi İngilizce kelimelere dikkat etmem gerekir?" diye soruyorum İngilizce, makineyi kapatmadan önce yirmiye kadar sayıyorum. Ağzım sulanıyor. Çift espresso'mun kreması *mükemmel.* Buzdolabından biraz süt alıp, buhar makinesine az miktarda döküyorum.

"Kurabiyeleri gördün zaten. Kilerde gerçek cips de var."

"Cips mi?"

"Siz onlara patates cipsi diyorsunuz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben patates cipsi yemem."

O da yanıt olarak mırıldanıyor ve ona baktığımda, bana şüpheyle bakıyor.

"Evet, hiç şaşırmadım. Peki, biraz daha besleyici bir şey istersen, Flapjack'leri deneyebilirsin."

"Pankek mi?"

Kız gülerek "Hayır. Onlar yulaf barları. Ayrıca, kasabadaki lüks süpermarkette sıcak çörekler olduğunu biliyor muydun?"

"Tamam," dedim şüpheyle, espressoya süt eklemeden önce köpürtüyorum.

"Bir tane denemelisin. Liam çok sevdi. Geçen gün birkaç tane eve götürdü."

Taze hazırladığım macchiato'yu neredeyse düşürüyordum. "Liam'la tanıştın mı?"

O da başını sallayarak çayını bitirir. "Evet. Çok nazik biri. Sen o genleri almamışsın galiba."

İçeceğimi yudumlarken dişlerimi sıkıyorum. "Mmm. Sanırım almadım. Atıştırmalıklardan bahsetmişken, yeni kapları kilerde tutmanı tercih ederim. Tezgahımın boş olmasını seviyorum."

Bana dönüyor. "Tamam."

Kupasını bulaşık makinesine koyarken, çay havlusunu alıp tezgahı silmeye başlayınca kaşlarımı çattım.

"Kağıt havlumuz var, biliyorsun."

Omuz silkiyor. "İsraf olur. Bunu yıkayıp tekrar kullanabilirim."

Ona sert bir bakış atarak tezgaha yaslandım. "İnan bana, çevre dostu olmaya ben de karşıyım. Ama Kaliforniya'da kuraklık var."

Bana dönerek sorar. "Yaptığım her şeyi sorguya mı çekeceksin?" Cildinin neredeyse parladığını hayranlıkla izliyorum. Daha önce spor yapmış olmalı. Gözlerim kısa bir süre boynuna kayar, cildinde hala ince bir ter tabakası vardır. "Eğer öyleyse, her şeyi şimdi açıkça konuşmalıyız."

Gülümsememi saklamak için macchiato'mu yudumladım. "Düğünü konuşmalıyız," diyerek konuyu değiştirdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu müthiş bir teklif, Miles."

Onu kızdırmaktan çok hoşlandığımı fark ederek boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Sanırım mahkemeye randevu almalıyız."

Yavaşça, düzenli bir nefes verdi. "Sanırım öyle, bize başka seçenek bırakmadın."

"İyi haber şu ki, Crestwood belediye başkanını tanıyorum, bu hafta sonu için randevu alabilirim."

"Ne romantik."

"İdeal olmadığını biliyorum," derim, somurtarak. "Ama bu yıl ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olur. İkimiz için de. Öyleyse, mahkeme salonu olsun."

Kaba ve ters davrandığımı biliyorum, ama amacımı anlatmam gerekiyor.

Sözlerim karşısında küçülür, yutkunur ve bana boyun eğmiş bir şekilde omuz silker. "Tamam. Sen planla," der kayıtsız bir şekilde. "Sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle."

"Estelle," diye homurdanıyorum, o uzaklaşmaya başlarken.

Siktir.

"Görünüşe göre bu konuda hiç söz hakkım yok, değil mi?" diye soruyor arka kapının yanında dururken sessizce. Dönüp baktığımda, gözlerinin gözyaşlarına benzeyen bir şeyle parladığını görünce şaşırıyorum.

Şimdi kendimi gerçekten pislik gibi hissediyorum...

"Önce, sadece iki kez gördüğüm bir adamla nişanlandığımla ilgili mesajlarla bombardımana tutuluyorum, sonra buraya geliyorum ve seninle evlenmem için baskı yapılıyor..."

"Baskı mı?" diye soruyorum sert bir sesle.

"Evet. Bana martini içirdin..." "*İki*

martiniydi," diye homurdandım.

"Ve senin tam olarak söylediğin sözler şunlardı: 'İkimiz de istediğimizi lanet olasıca testislerinden tutup alabiliriz.

Yüzümü buruşturuyorum. "Öyle dedim." Kahvemi bırakıp, onun durduğu yere doğru yürüyorum. Bir kez burnunu çekiyor ve sanki benim önümde ağlamamaya kararlıymış gibi bana kararlı bir bakış atıyor.

"Bu konuda pek iyi değilim," diyorum ona dürüstçe, yüzümü elimle ovuşturarak. Neredeyse ellerine uzanıyorum, ama sonra gözleri boynuma kayıyor.

Yara izlerimi mümkün olduğunca gizlemek için gömleğimin yakasını daha da yukarı çekiyorum.

Kahretsin.

Onu bu evliliğe zorlamış ve baskı yapmış olmakla kalmadım, aynı zamanda yasal olarak benim gibi deforme birine bağlanmasını da sağladım.

Kendimden iğrenme duygusu içimi kapladı.

O daha iyisini hak ediyor, ama ona ihtiyacım var.

Ve evet, bu beni kocaman bir pislik yapıyor, ama kendimi ve ailemi düşünmek zorundayım. Ayrıca, burada mutsuz olacak da değil. Kaleye, bağlantılarıma ve sonunda kendi giyim markasını kurmak için çok paraya erişimi olacak.

Alcatraz'da bir yıl hapis cezasına çarptırılmış değil ki.

Bir adım geri çekilip ellerimi kaldırıyorum. "Estelle, seninle evlenmen için ne diyebilirim?"

Kaşlarını çatarak, beni incelerken başını hafifçe eğdi. "Başlangıç olarak bana Stella diyebilirsin," diye fısıldadı. "Kabul etsem bile, büyük gün geldiğinde banyo penceresinden kaçmayacağımı nereden biliyorsun?"

Dudaklarım seğirdi, ama onu eğlendirdiğimi belli ederek ona bu zevki vermedim. Bununla övünür ve bana bunu asla unutturmazdı.

"Sanırım sana güvenmek zorundayım."

Arkasına uzanıp yeşil bir elma alıp ağzıma götürdüm. Elma, karnım göğsüne değdi ve gözleri hareketlerimi takip etti, koyu mavi irisleri utanmadan yüzümde ve boynumda dolaştı. Gözleri sürekli yara izlerime kaymasaydı, Estelle Deveraux'nun benden hoşlandığını söyleyebilirdim.

"Bisküviyi denemelisin," diyor, ellerini arkasındaki tezgaha koyarak.

Başımı eğiyorum. "Evet demek için mi böyle söylüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Hangi bisküviyi seçeceğine bağlı. Uyumlu olduğumuzdan emin olmalıyım."

Çiğnerken gülümsüyorum. Ağzından çıkan her kelime şaşırtıcı. Elmamdan bir ısırık daha alıp tenekeye doğru yürüyerek açıyorum ve içine bakıyorum. Dikdörtgen şeklinde bir tane gözüme çarpıyor, kurabiye sanırım. Elime alıp bir ısırık alıyorum.

"Lezzetli," diyorum ve kalanını ağzıma atıyorum. "Geçtim mi?"

O da gülümseyerek yanıma gelir. Tenekeye uzanır ve az önce yediğim kurabiyeyle aynı türden bir kurabiye alır.

"Şimdilik. Hala tüm bunlara değmesini bekliyorum, Miles," diyor alçak sesle.

Ve lanet olsun bana, çünkü o ses doğrudan sikime gidiyor.

Yavaşça bir ısırık alıp, uzaklaşırken gülümsüyor. "O zaman bu hafta sonu. Gerçekleştir. Altarda görüşürüz."

O gittikten sonra, yüzümü elimle ovuşturuyorum.

Hayatım boyunca birçok kadından hoşlanmıştım. Ve çok fazla kadınla yatmamış olsam da, her birinin tuhaflıklarından zevk almıştım.

Ama Estelle? Onda farklı bir şey var. Aynı anda hem dirençli hem de kırılgan bir şey. Hiç bu kadar yabancı birinin bana böyle seslendiğini görmemiştim. Tabii, kardeşlerim yapar ama onlar ailem.

Onun eşyalarının dolu olduğu mavi kutulara bakıyorum, bisküvi kutusunun kapağını açıp hızla bir tane daha alıp ağzıma atıyorum.

İkimizin de akıl sağlığı için, mesafemizi korumak en iyisi.

Alay etmek yok, tartışmak yok, flört etmek yok... Bütün yıl ondan uzak durmam daha güvenli olur.

İkimiz için de daha iyi olacak.

Bunu olduğu gibi görmem gerekiyor: bir iş ilişkisi, başka bir şey değil.

Elma çekirdeğini çöpe atıp bir bisküvi daha alıyorum.

Kahretsin, bunlar çok lezzetli.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

DÜĞÜN

STELLA

Derin bir nefes alıp saç tokasını düzeltirken, Crestwood şehir merkezindeki adliye binasına yaklaşıyorum. Babam Escalade'den inip kapımı açarken ellerim hafifçe titriyor. Bugün hava sıcak ve güneşin tenimi ısıtmasından keyif alıyorum. Buradaki güneşin tadını asla bıkmayacağım ve bir an için, bir yıl sonra gri ve yağmurlu Londra'ya geri dönmek zorunda olacağım için üzülüyorum.

"Çok güzelsin, ma chérie."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, baba."

Elimi tutarak beni büyük merdivenlerden yukarı, şimdiye kadar gördüğüm en güzel binalardan birine götürüyor. Yüksek taş sütunlar, siyah ve altın rengi mermer zeminler ve büyük fuayenin ortasında görkemli bir çeşme var. Parlak sarı lalelerimi sıkıca tutarak, babam elimi bırakınca ipek elbisemi düzeltiyorum. Aynada, artık neredeyse hiç düzeltmeye zahmet etmediğim sarı buklelerimi ve vücuduma oturan elbiseyi görüyorum. Bugün sade ve *kendim gibi* olmaya karar vermiştim, yani beyaz giymeyecektim. Sadece ince askılı, sırt ve bel kısmı bükümlü, uzun yırtmaçlı, zarif bir lavanta rengi elbise giydim. Parlak mor renkli bantlı topuklu ayakkabılar giydim ve sıcak hava nedeniyle makyajımı minimal tuttum. Terleyip makyajımın akmasını istemiyordum.

"İyi misin?" diye soruyor, kolunu tekrar koluma takıp bizi arka odalardan birine götürüyor. Bilerek on dakika geç kaldım. Miles'ı biraz terletmek istedim — beni Paris'te terk ettiği gün için küçük bir intikam.

Bu sabah ortak banyomuzda duş aldığını duydum, ama iki gündür onunla konuşmadım. Hafta sonu evlenelim dediği günden beri.

Ancak bu sabah otuz sayfalık evlilik sözleşmesi ile karşılaştım. Özetle, boşandığımızda Ravage'ın parasından bana vaat edilen bir milyon dolar dışında hiçbir hakka sahip olmayacağım, ama evli kaldığımız süre boyunca bu paranın tamamını kullanabileceğim. Her şey çok... soğuk geliyor. Resmi. Romantizmin tam tersi.

Mutlu düğün günleri bana.

Bir parçam, onu bugüne kadar görememekten dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Dün sabah mutfakta üzgün bir köpek yavrusu gibi dolaştım ama o hiç ortaya çıkmadı. Mutfakta çay, şeker, kahve ve bisküvi kavanozlarının yanına koyduğum ekmek ve makarna kavanozlarına bile tepki vermedi.

Onları eklemek biraz küstahça geldi ama ondan bir tepki almak istedim.

Beni kaçındığını düşünmeden edemiyorum.

Babamla köşeyi dönerken bir kez başımı salladım. "Evet. İyiyim. Sadece gerginim."

"Düğün gününde gergin olmak normaldir," diyor, sesi alçak ve rahatlatıcı.

Evet, öyle. Ama bu normal bir düğün günü değil.

"Biliyorum. Hala tüm bunları kafamda oturtmaya çalışıyorum."

Babam duraksadı ve durduğunda beni de yanında çekti. "Stella, bunu yapmaya kararlı olduğunu biliyorum, ama ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğimi bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim baba," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ben iyi olacağım.
Bir yıl sonra, bunların hiçbiri olmamış gibi davranabilirim."

Babamın mavi gözleri benimkileri dikkatle tarar. "Umarım
öyle olur."

Ne demek istediğini soramadan, koridordaki kapı açılır ve başımı çevirince odanın tanımadığım insanlarla dolu olduğunu görürüm.

Ve tabii ki, seçtiğim enstrümantal müzik hoparlörlerden çalıyor. Şimdi bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlıyorum. Taylor Swift'in "Love Story" şarkısı, düğünümde yürürken çalmasını istediğim şarkıydı, ama bugün, tüm bu olayın ne kadar sahte olduğunu daha da vurguluyor.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Derin bir nefes alıp, yüzüme sakin bir gülümseme takınıyorum ve törene doğru ilerliyoruz.

Yukarı ve ileri.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve lalelerimi sıkıca tutuyorum, bu kadar resmi olmayan bir kıyafet giydiğim için birdenbire kendimi çok aptal hissediyorum. Odanın diğer tarafında Miles'ı iki kişiyle birlikte beklerken gördüğümde, soğuk terler dökülmeye başladı. Onlardan biri sivil törenin nikah memuru gibi görünüyordu, diğeri ise Liam'dı. *Tanrıya şükür burada bir müttefikim var.* Beyaz düğmeli gömlek ve koyu gri pantolon giymişti, klasik lacivert takım elbise giyen Miles'ın yanında çok gayri resmi görünüyordu.

Miles... *tanrım*. Ona *kocam diye* sesleneceğimi düşününce avuçlarım daha da terlemeye başladı. Onunla bir yılı nasıl geçireceğim? Onun yemek yeme şeklini izlemek, onunla kavga ederken kendimi çok canlı hissetmek, o lanet takım elbiseler içindeki hali... ugh.

Mahvoldum.

Her zamanki gibi görünüyor, ama bugün enerjisinde farklı bir şey var. Neredeyse gerginlik gibi, ya da belki de saygı. Beni koridorda yürürken izliyor ve yüzünde iki farklı duygu görünüyor, hangisinin üstün geleceği için mücadele ediyorlar.

Babam beni Miles'a götürür ve çiçekleri verecek kimsem olmadığını hemen fark ederim.

Bunu önceden düşünmeliydim, ama tabii ki son dakikada karar verdim...

"Ben alırım," diyor arkamdaki bir kadın. Dönüp laleleri ona veriyorum ve o da bana sıcak, cesaret verici bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Uzun, açık kahverengi saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yeşil gözleri var. "Ben Juliet. Chase'in kız arkadaşıyım," diyor hızlıca, yanındaki çekici adama işaret ederek.

Chase başını eğerek bana anlamlı ve kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Stella," dedi, mavi gözleri yaramazca parıldayarak.

Hepsi böyle mi? Tanrım, Ravage kardeşlerden dünya güvende değil.

Kendimi tanıtamadan Miles dirseğimi çekip beni durduğu yere geri çekti.

"Çok güzelsin," diye kulağıma fısıldadı ve ellerimi tuttu. Çok samimi bir hareketti. *Fazla* samimi.

Yemek borumdan yukarı çıkan paniği bastırmak için gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. *O nazik davranıyor. Kendine gel.* Yine de, her zaman hayalini kurduğum düğünü düşünmeden edemiyorum: beyaz bir gelinlik, açık hava, peri ışıkları ve sevdiğim herkesin bir arada olduğu bir düğün. Bu yıl bittikten sonra

ama yine de. Bu yılın sonunda bunun için hala zaman olacağını düşünsem de, *bu* ilk evliliğim olacağı düşüncesi göğsümü acıtıyor.

Bir adliye binasında. Mor

bir elbise giyerek.

Neredeyse hiç tanımadığım bir adama yeminler okuyacağım.

Komiser evlilik hakkında monoton bir konuşma yapıyor, her şey çok duygusuz ve gözlerim kalabalığa kayıyor. Luna ve babam dışında kimseyi tanımıyorum. Charles burada değil, bu beni şaşırtmadı. Chase ve Juliet'in yanında, diğer Ravage kardeşler olduğunu tahmin ettiğim iki adam daha var. İkisi de bana güven verici gülümsemeler atıyor.

Sanki hepsi bunun bir oyun olduğunu biliyorlarmış gibi.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, üç saniye nefes alıp, üç saniye nefes veriyorum...

"İyi misin?" Miles yeşil gözleriyle yüzümü tarayarak soruyor. "Lütfen bana vazgeçtiğini söyleme."

Küçük bir gülümsemeyi başarırım.

Toparla kendini.

"İyiyim," diyorum sessizce.

Gözlerinde bir şey parlıyor — belki endişe — ve başparmağı avucumun üstüne hafifçe dokunuyor. Yumuşak dokunuşla tüylerim diken diken oluyor ve gergin olmama rağmen, gözleri bir şekilde beni sakinleştiriyor.

"Derin nefes al, Estelle," diyor, başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle. Hiç gergin görünmüyor. Yüzümü incelerken kaşları hafifçe çatık, ama ellerinde benimki gibi titreme ve terleme yok.

Göğsüm inip kalkıyor, komisyon üyesi yüzüklerden bahsettiğinde kekeliyorum. Bu beni hazırlıksız yakaladı. *Yüzükler mi?* Tabii ki yüzükler lazım. *Kahretsin*. Miles avucunu açıp bana sade, altın bir yüzük uzatıyor. Komiser yüzüklerin anlamını anlatırken yüzüğü alıyorum. Kalp atışlarım kulak zarlarımda o kadar yüksek sesle duyuluyor ki komiseri duyamıyorum. Dizlerim gerginlikten titrerken yüzüğü Miles'ın parmağına geçiriyorum.

"Al," diyor Miles ve muhteşem bir vintage platin ve ametist yüzüğü benim yüzük parmağıma takıyor.

Onu tanımam bir saniye sürer ve tanıdığımda, şaşkınlıkla elimi çekiyorum.

"Bu benim büyükannemin yüzüğü," diye fısıldıyorum, panik artarken.

Hayır, hayır, hayır.

Her şey yanlış.

"Estelle," diye uyarıyor Miles, elimi tekrar tutarak. "Bunu sonra konuşalım, tamam mı?"

O tanıdık yüzüğü titrek parmağıma takarken bir kez başımı sallıyorum. Birkaç saniye sonra, komisyon üyesi bizi evli ilan ediyor ve Miles'a baktığımda oda başım dönüyor. Öpücükte bir şey var...

Midesi bulanıyor. Her şey yanlış. Düğün günümde böyle hissetmemem gerekiyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım. Burada bizim aşık olmamızı bekleyen insanlar var. Aptalca ve pervasızca, elbette, ama yine de aşık. Gözlerimi açtığımda Miles yine o sıkıntılı ifadeyle bana bakıyor, ben de aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, parmak uçlarına basıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

İlk başta tepki vermez ve gözlerim kapalı olduğu için emin olamıyorum ama şaşkınlıkla gözlerini açtığını hayal ediyorum. Tam çekilip bunu saf bir öpücük olarak kabul etmek üzereyken, kolları uzanıp belimi kendine çekiyor, öpücüğü derinleştiriyor ve beni kendine bastırarak dudaklarımı geri alıyor. Dili dudaklarımı izliyor, her sinir ucunda vahşi bir arzu kıvılcımı çakarken içimde kıvılcımlar saçıyor.

Tıpkı ilk öpüştüğümüz zamanki gibi.

Cildim aniden karıncalanıyor ve ısınıyor, kokladığım ve tattığım tek şey yeşil elma. Tatlı, olgun, şaşırtıcı... Eli yavaşça aşağıya iniyor, parmakları bir kez kıçımı sıkarken içimi yakıcı bir his kaplıyor.

O bunu yaparken ikimiz de inliyoruz.

Duyulur şekilde.

Ellerim boynuna ve saçlarına doğru kayarken, buruşuk cildini okşayarak kendimi ona daha da yaklaştırıyorum. O tekrar inliyor, dili benimkine vahşice dokunuyor ve her hareketinde içimi beyaz bir ateş kaplıyor. Kalbinin hızlı atışları göğsüme çarpıyor, bu yüzden bunun sadece bana ait bir his olmadığını biliyorum. Serbest eliyle belimi okşuyor, sırtımın yumuşak hatlarını, kalçalarımı keşfediyor... sonra diğer elini kıçıma kaydırıyor. Düşük, inleyen bir ses çıkarıyorum. Yeşil elmanın baş döndürücü kokusu beni sarar.

Daha önce sadece bir kez böyle öpülmüştüm.

Bir takside.

Her dilinin dokunuşuyla içimdeki gerginlik artıyor ve uyluklarımın arasında sıcak bir acı büyüyor.

Tanrım...

Kalabalıktan biri yüksek sesle bağırıyor ve Miles sanki yanmış gibi hızla uzaklaşıyor. Tamamen uzaklaşmak yerine sol elimi eline alıyor ve kapıya doğru yürürken beni arkasına çekiyor. Birkaç kişi alkışlıyor. Şaşkınlıktan hiçbir şey yapamıyorum.

O öpücük de neydi öyle? Beklemiyordum ama yine de...

Adliye binasının önüne doğru ilerlerken topuklarım siyah mermere çarpar. Dışarı çıkınca, küçük bir grup gazeteci ve fotoğrafçıya el sallar.

Ben ne olduğunu anlayamadan, beni tekrar kendine çekiyor, bu sefer yan yana. "Kameralara gülümse, Estelle," diyor Miles, sesi kulağımda alçak bir fısıltı gibi. Yanağıma bir öpücük konduruyor, bir eli belime dolanıyor ve uzun parmakları kalçamı sıkıca kavrıyor.

Bu hareketimden bir elektrik akımı geçer ve şaşkın bir nefes alırken gülümserim.

Siyah bir SUV limuzine doğru yürürken gülümsüyor. İçeri girince kapımı kapatıyor ve diğer tarafa geçip arabaya biniyor.

Kapıyı kapattıktan sonra, sessizlik bizi sarar. Birkaç metre ötedeki SUV'nin diğer tarafından bana bakan ona bakıyorum. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz, o sadece nefes almamı bekliyor.

Aklıma gelen ilk şeyi soruyorum, o muhteşem öpücükten bile daha fazla aklımda olan tek şeyi.

"Onun yüzüğünü nasıl aldın?" Sesimde öfke var. Nadiren sinirlenirim, ama nedense büyükannemin yüzüğünü kullanması beni çok kızdırıyor.

"Baban bu sabah verdi." Cevabını duyunca kollarımı kavuşturup, Crestwood şehir merkezinden geçerken pencereden dışarı bakıyorum. Kesinlikle bunun arkasında onun entrikaları var. "*Neden* evlilik yüzüğün yüzünden bu kadar sinirlendiğini açıklamak ister misin?"

"Öfke krizi mi? Hiç sanmıyorum." Öne eğildim. "Onun yüzüğünü kullanmaya hakkın yoktu."

Şaşkın görünüyor. Komik olması gerekirdi, ama onun yerine, aynı endişeli ifade yüzüne yayılıyor. Gözlerim, aynı parlak yara izinin göründüğü boynuna kayıyor. Fark ediyor, çünkü yakasını düzelterek onu kapatıyor.

Gülerek başımı salladım. "Zaten önemi yok." "Neyin önemi yok?"

"Bu. Her şey. Bir yıl içinde paramı alacağım ve sen de itibarını geri kazanacaksın. Sadece gördüğümde şaşırdım, çünkü..." Ağzımı kapatıyorum. "Boş ver."

Neden ona söylemeliyim ki? Ona içimi dökersem, bunu bana karşı kullanır. Onunla benim için en önemli şeyler arasında bir tür duvar örmeliyim. Birkaç kez onun duvarını yıkmaya çalıştım, ama her seferinde beni reddetti.

Neden onu içime alayım ki?

Bir şampanya kadehi alıp uzattım. "Kadeh kaldıralım."

Bana başka bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyor. "Yüzük konusunda neden bu kadar üzüldüğünü bilmek istiyorum."

İşte orada. Düğün törenindeyken yüzündeki aynı alçakgönüllü ifade.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Sen boynundaki yara izini anlatırsan sana söylerim."

Gözleri hafifçe kısıldı. Tek kelime etmeden, buzun üzerinde duran Dom şampanya şişesini aldı. Tıpa açtı, ikimize de doldurdu ve kadehlerimizi kaldırdık.

"Evliliğe," dedi, sesi hüzünlüydü.

"Evliliğe," diye tekrar ediyorum ve kadehimi onun kadehine biraz fazla sertçe çarpıyorum.

İçerken ikimiz de birbirimizden gözlerimizi ayırmıyoruz ve ben flütümü bir dikişte boşaltıyorum, o da öyle.

İkimizin de kadehini yeniden doldurur, ama içmeden önce boğazını temizler. "Gerçekten çok güzelsin. En azından bu sahte değildi."

Ona içten bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim. Sen de fena görünmüyorsun."

"Neden mor?" diye sorar, bir yudum alır.

"Beyaz bir elbise mi bekliyordun?" diye karşılık verdim, alkolün etkisiyle biraz alaycı bir tavırla.

O gülerek cevap verdi. "Hayır, sanırım beklemiyordun."

İkimiz de başka yere bakar ve sessizce şampanyamızı yavaşça içeriz. *Ona öpücüğü sormalıyım. Ya da kardeşlerini. Ya da babamın ona yüzük hakkında söylediklerini...*

"Tören sırasında eşyalarını benim yatak odama taşıttım," diyor, bakışlarını pencereden dışarıya dikmiş halde. "Umarım sakıncası yoktur.

Aslında benimle yatakta yatmak zorunda değilsin, ama yatak odasında birlikte yatıyormuş gibi görünmeliyiz. Kıyafetlerin kendi odanda kalacak, kendi dolabına ihtiyacın olur diye düşündüm."

"Muhtemelen birkaç dolap," diye cevap veriyorum.

Şampanyasını yudumlarken sırıtıyor ve ardından garip bir sessizlik ortalığı kaplıyor. Kendime üçüncü kadeh şampanyayı dolduruyorum. Miles de aynısını yapıyor ve kaleye vardığımızda ben çoktan sarhoş olmuşum. Miles kapıyı benim için açıyor ve şampanya bir anda kafama vurunca neredeyse düşüyorum. Kolumdan tutup beni dengeliyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, yeşil gözleri parıldıyor. Yüzü artık daha sıcak. Daha rahat.

Ona alkol ver. İyi bilmek.

"Ben iyiyim," diye onu temin ederim ve onu takip ederek arabadan inerim.

Ön kapıya vardığımızda bana dönüp kollarını açar. "Ben geçeyim mi?"

Gerginleşiyorum. "Ne? Hayır. Ben..." Başımı sallıyorum. "Hayır."

Kıkırdar. "Seni eşikten geçireyim, Estelle."

Bir adım geri çekildim. "Hayır," diye tekrarladım, yanaklarım kızardı. "Senin manken eski kız arkadaşlarınla aynı boyda değilim..." O eğilip beni kaldırırken, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini kollarımın altına koyarken ciyakladım. Beni ön kapıdan geçirip diğer tarafa nazikçe indirirken sessiz kaldım.

"Hadi," diyerek elimi tutup bizi asansöre doğru yönlendirir. "Neden acele ediyoruz?" diye sorarım, ona yetişmek için neredeyse koşar adımlarla yürürken. Tabii, o benden neredeyse 30 santim uzun.

"Çünkü herkesin, yeni Bayan Ravage'ı kirletmek için sabırsızlandığımı düşünmesini istiyorum."

Ravage'ı kirletmek için sabırsızlanıyorum."

"Burada kimse yok," diye karşılık veriyorum, etrafa bakınıyorum.

"Ekstra güvenlik görevlileri burada," diye cevapladı. "Daha sonra yapılacak resepsiyon için. Ve emin ol ki güvenlik kameraları her hareketimizi izliyor, Estelle."

Konuşmasını bitirir bitirmez kapı kapanır ve o bana bakarken gözleri kararmış, benimkileri arıyor. Aniden önceki öpücüğümüz aklıma gelir ve o beni izlerken alt dudağımı dişlerimin arasına alırım. Bir an için beni tekrar öpecekmiş gibi gelir ve bunu gerçekten istediğim için kendimden anında tiksinirim. Yani...

tamamen dehşete kapılmamalıyım. Yeni sevgilim çok çekici. Aramızdaki kimya inanılmaz. Aptal değilim. İkimiz de bunun farkındayız.

Sanki takım elbisesinin lacivert renginin, yeşilimsi sarı gözleriyle keskin bir kontrast oluşturduğunu *biliyor* gibi. Ama yine de.

Hayır.

Onunla evlenmeyi kabul etmek bir şey.

Ama onu öpmek, ya da daha da iyisi, onun *beni* öpmesini istemek, beklediğimden daha fazla sorun yaratıyor.

Ondan bir adım uzaklaşıp kapı açılana kadar ayakkabılarıma bakıyorum. Miles'ın *beni kirletmesi* düşüncesini kafamdan atmaya çalışırken, o elimi tutup bizi yatak odamıza götürüyor.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RESEPSİYON

MILES

Birkaç saat sonra, aynanın önünde kravatımı düzeltirken, yatak odamla ortak banyoyu birbirine bağlayan kapının hafifçe çalındığını duydum.

"Girin," diye homurdandım.

Estelle yatak odama girdi ve yemin ederim kalbim bir an durdu.

Kendimi toparlamam lazım.

"Bu... bu giyeceğin şey mi?" diye soruyorum, kısa beyaz elbisenin vücut hatlarını nasıl ortaya çıkardığını izleyerek.

Ayrıca bacaklarını bir kilometre uzun gösteran beyaz bantlı topuklu ayakkabılar giyiyor ve gözlerim yukarı kayarken, muhteşem göğüslerinin arasında büyük, altın bir *R* harfi olan altın bir kolye fark ettim.

Bir yıl boyunca onu çekici bulmadığımı nasıl taklit edebilirim? Çünkü şu anda, çıplak omuzlarına değen vahşi bukleleri, pürüzsüz kıvrımları ve benim *lanet* baş harfimin onun dik göğüslerinin arasında sallanmasıyla... o seksin vücut bulmuş hali. Ama bundan daha fazlası var. Gülümsemesi, şu anda dudaklarını kıvıran gülümsemesi, bulaşıcı. Her şeyi... çok güzel.

Tabii beni deli gibi sinirlendirmediği zamanlarda.

"Bakire gelin olmayı deneyeyim dedim," diyor ve yatak odama doğru ilerliyor. "İnsanlar senin beni üç saat boyunca kirletmiş

beni kirletmek için üç saat harcadığını düşünecek olsa bile. Bu ironik durum bana çekici geliyor."

Siktir...

Hayatım

...

Kravatımı düzeltirken gülümsüyorum. "Fuşya ya da limon yeşili olmadığına şaşırdım," diyorum alaycı bir şekilde.

"Şey, sahte evlilik sadece bir kez olur diye düşündüm, o yüzden..." diye sözünü kesip yanıma geldi.

Onun koyu mavi gözlerinin yansımamızı taradığını, bir çift olarak birbirimize ne kadar yakıştığımızı incelediğini görünce yutkunuyorum. Ve tarafsız bir gözlemci olarak, bu çekiciliği anlayabiliyorum. İnsanların bizi iyi bir çift olarak görmelerini anlayabiliyorum. Birincisi, Estelle çok güzel. Bunu onu ilk gördüğüm anda anlamıştım. Ama sadece görünüşü değil. İnsan*lara hissettirdikleri.* Güneş ışığı gibi parlıyor, bu da benimle tezat oluşturuyor. Ondan 23 santim daha uzunum, o topuklu ayakkabı giydiğinde fark 23 santim oluyor, ben ise ciddiyim. Takım elbiselerimin kesimi her zaman kusursuzdur. Saçlarım her zaman mükemmel bir şekilde taranmıştır ve benimle ilgili her şey tamdır.

O yumuşakken ben sertim.

O ışık saçarken, ben karanlığa çekiliyorum.

Sanki o Güzel, ben de Çirkinim.

Yakanın içinden görünen yara izini düşününce, bu benzetmenin hiç de abartılı olmadığını fark ediyorum. Hayatından koparılıp, bir canavarla birlikte garip bir şatoda yaşamaya başlamak...

"Hazır mısın?" diye soruyorum, gözlerim altın *R* harfine kayıyor.

Siktir. Neden göğsünde soyadımın baş harfini görmek beni çılgına çeviriyor ve ona karşı çaresiz hissettiriyor? Anlaşma böyle değil miydi? Adını resmi olarak değiştiriyor. Yasal olarak, üç ila beş iş günü içinde Estelle Ravage olacak. Sözleşmeyi imzaladı ve ben de bunun olacağını *bilerek* avukatlarımıza teslim ettim.

Ama bu kadar çok sevmemem gerekiyordu, hatta hiç sevmemem gerekiyordu.

"Her zaman," diyor ve bana sırıtarak yatak odasından çıkıyor.

Birlikte aşağıya iniyoruz, küçük bir arkadaş ve aile grubu bizi bekliyor. Köşeyi döner dönmez hepsi alkışlamaya başlıyor ve *Chase – lanet olsun ona –* bize öpüşmemizi söylüyor.

Estelle bana geniş gözlerle bakar ve bu sefer onu şaşırtma sırası bende. Kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Diğer kolunu boynuma dolay," diye fısıldadım.

Dudaklarını yaladı ve dediğimi yaptı. Elini sıcak tenimde hisseder hissetmez, diğer elimi sırtının üstüne koydum ve onu eğdim. Saçları yere kadar uzanıyordu ve sadece şaşkın değil, aynı zamanda merakla da bakıyordu. Sırıtarak dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve kalabalık çılgına döndü.

Ve geçen seferki gibi, içimdeki her şey gerginleşir. Ellerim, onun serin tenine değdiği yerlerde yanar. Dudakları *çok yumuşaktır* ve ağır sikimin etrafını sardığını düşünmemek için kendimi zor tutarım.

Dilimi dudaklarının arasına bastırıyorum ve parmaklarımla belini sıkıyorum. Tıpkı önceki seferki gibi inliyor ve bir an için onu yere indirip akılsızca sikmek istiyorum. Estelle'in parmakları saçlarıma dolanıyor ve çok nazikçe çekiyor. Yine de saçlarımda parmaklarının hissi, yumuşak vücudunun benimkine değmesi...

Bu öpücükten önce önümüzdeki yıl için endişelenmiyorsam, şimdi kesinlikle endişeleniyorum.

Ondan uzaklaşarak onu ayağa kaldırıyorum, o da nefes nefese kalmış bir şekilde duruyor. İnsanlar alkışlayıp bağırırken o da sersemlemiş gibi görünüyor ve hafifçe sendeliyor. Ağzımı silip odaya zoraki bir gülümseme atarak onu Chase ve Juliet'in Liam'la birlikte durduğu ıslak barın yanına götürüyorum.

"Tebrikler," diyor Chase ve beni hızlıca kucaklıyor. Gözleri Estelle'e kayıyor ve beni çok eğlendiren bir şekilde, Estelle'in boynu ve göğsü pembeye dönmüş. "Stella," diyor ve onu kucaklıyor. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve bana *"ne oluyor lan?"* der gibi bir bakış atıyor.

Liam ve Juliet'i kucakladıktan sonra Estelle'in yanına geçiyorum. Estelle kaskatı kesiliyor ve ona baktığımda kollarını kavuşturup başka yere baktığını görüyorum. Ne olduğunu soramadan Juliet onu çekip götürüyor.

"Ee," diyor Liam, elinde bir bardak viski tutarak, bir bardak daha amber rengi sıvıyla Chase ve bana uzatıyor. "Stella Deveraux?"

Omuz silkiyorum. "Teknik olarak artık Estelle Ravage."

İkisi de bana şaşkın şaşkın bakıyor, ben de konuşmaya devam ediyorum.

"Mantıklı," diyorum alçak sesle. "Her bakımdan ve kamuoyu nezdinde, biz gerçekten, delicesine aşığız."

"Tabii," diyor Chase, içkisini yudumlarken. "O öpücük aşkını açıkça ortaya koydu."

"Siktir git," diye karşılık verdim. Liam ve Chase birbirlerine baktılar. "Ne?"

"Şaka yapmıyordum. Ona bak. Şu anda Juliet'e zar zor dikkatini verebiliyor," diye fısıldadı Chase.

Üçümüz de ona bakarız ve onun haklı olduğunu fark ederim. Estelle gülümsüyor, ama gözleri buğulu, dalgın bir ifadeyle bakıyor. Bir eli boynunda, cildini nazikçe okşuyor. Diğer eli şişmiş dudaklarına dokunuyor. Bir saniye sonra bana bakar ve yanaklarının kızardığını görebilirim.

"*Ne* diyorsunuz?" diye soruyorum.

Liam burnunu çekip omzuma elini koyarak eğildi. "Onun öpücüğü beğendiğini düşünüyoruz, kardeşim."

Zafer kazanmış gibi sırıtan Chase'e kaşlarımı çatıyorum, sonra gözlerim Estelle'e dönüyor. Ama... o gitmiş.

"Juliet muhtemelen ona kütüphaneyi gösteriyordur," diye açıklıyor Chase.

"Onu seviyorum," diyor Liam, hepimize biraz daha viski doldururken. "Eğer önemliyse. Bu hafta başında biraz vakit geçirdik. Onda ruh ikizimi bulmuşum gibi hissediyorum."

Aniden içimi kıskançlık kaplar ve derin bir nefes alıp bu istenmeyen duyguları ait oldukları yere, zihnimin derinliklerine, bir daha asla görünmeyecekleri yere geri gönderirim.

Kıskanmaya hakkım yok, özellikle de kendi kardeşimden.

Ancak, Estelle ile daha fazla vakit geçirebilmiş olmayı dilemeden edemiyorum.

Cevap vermek üzereyken Chase sırtıma vurur. "İkinizin aşık olması birkaç hafta sürer. Tam olarak beş hafta," diye ekler ve Liam'a göz kırpar.

Liam güldü ve yüzümün kanı dindi.

Stella'nın az önce durduğu yere bakarak, bana nasıl baktığını düşünüyorum. O öpücükle belki de yanlış bir fikre kapılmış olabilir.

Ve en kötüsü, sanki vücudumun her hücresine sızıyor gibi hissediyorum. Onu düşünmeden duramıyorum. *Takıntılı* olmaya başladığımı hissediyorum.

Sanki o parlak, yeni bir oyuncakmış *gibi*.

Buna bir son vermeliyim, çünkü yeni karıma aşık olamam.

Bu her şeyi daha da karmaşık hale getirir.

"Olmayacak," diyorum kardeşlerime viskimi yudumlarken.

"Neden olmasın? En kötü ne olabilir ki? Sahte bir evlilik olarak başlayıp gerçek bir evliliğe dönüşürse?"

Kafam dönüyor ve bardağı sertçe masaya koyuyorum. "Sadece bırakın
"

Onlar beni daha fazla iyimser saçmalıklarıyla zehirlemeden
saçmalıklarıyla zehirlemeden uzaklaşıyorum. Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da Estelle Deveraux gibi insanların tamamen iyi olduklarıdır. Peki ya benim gibi insanlar? Ve ailem? Onu sadece kirletirim. Onu buna zorladım, onun bildiğinden daha fazla. Eğer aramızda bir şey olursa, bunun benim zorlamamdan mı kaynaklandığını asla bilemeyeceğim.

Ve kardeşlerime söylemediğim şey, ona bir kez şans verdiğim, ama o benim yaralarıma bir bakıp beni reddettiği. Tabii, belki artık beni biraz daha tanıdığı için aynı şekilde hissetmiyordur, ama acıma ilgiye çok benzeyebilir. Ne yazık ki, aradaki farkı ayırt etmekte iyiyimdir.

Kendimi uzak tutmak daha kolay.

Sadece boşalmam gerektiğinde etrafta dolanmak daha kolay. Sonsuza
kadar yalnız kalma fikrine çoktan alışmıştım.

Yalnızlık yolunda devam etmek zor olmazdı.

Buna bir son vermem gerekiyor. Aramızdaki her ne varsa onu yok etmem gerekiyordu. Bunun için cazibemi kapatıp herkesin gördüğü pislik olsam da, olsun.

Gecenin geri kalanı yavaşça geçer. Bir kişiden diğerine geçerek, geldikleri için teşekkür ederim. Luna, tanıdıklarımın ve müşterilerimin çoğunu davet ederek elinden geleni yaptı. Ayrıca, evliliğimizi duyurmak umuduyla özenle seçilmiş medya kuruluşlarını da davet etti. Şatoda dolaşarak gelenlere teşekkür ederim, herkesin yediği lezzetli yemekleri yemeye neredeyse hiç vaktim olmuyor.

Estelle'i sadece bir anlık görebiliyorum. Juliet onun yanından ayrılmıyor. *Onun yanında olmam gereken kişi benim.* Bu düşünceyi kafamdan atarak, Juliet'in yeni karımı kanatları altına aldığı için minnettar olmam gerektiğini düşünüyorum. İnsanlar ayrılmaya başladığında Luna beni bulur.

"Miles," diyor, suçlu bir ifadeyle. "Baban *US Weekly*'ye
ön sayfada özel haber vereceğine söz verdi," diye başlıyor.

Ona sert bir bakış atıyorum. "O editörü ne kadar sevmediğimi biliyor," diyorum.

"Biliyorum. Ama..."

"Sorun değil. Yapalım. Sanırım fotoğraf çekimi istiyorlar, değil mi?"

"Evet. Sadece ikiniz, kalenin çevresinde. En fazla otuz dakika sürer. Hemen yapabiliriz."

Başımı sallıyorum. Luna teknik olarak malikanede çalışıyor, yani babam için de çalışıyor. Ben burada tam zamanlı yaşadığım için, onun sadakatinin sadece bana değil, ailemize de olduğunu bazen unutuyorum. Ama iş o noktaya gelirse, benim tarafımı tutacağını biliyorum. Sadece onu bulan ve işe alan kişi ben olduğum için değil, son on yılda birbirimize çok yakınlaştığımız için. O, ailem dışında tek müttefiklerimden biri haline geldi.

"Estelle'e haber vereyim."

Parti sona ermek üzere ve yeni eşimi aramak için odadan odaya dolaşırken, ayrılanlara veda ediyorum. Birkaç dakika sonra, Crestwood'un tamamını gören verandada onu buluyorum. Hava soğuk, içgüdüsel olarak ceketimi çıkarıp omuzlarına sılıyorum. Benim olduğumu fark edince geriliyor.

"Merhaba," diyor yumuşak bir sesle. "Güzel parti, değil mi?"

Aşağıdaki şehri seyrediyor. Yüzünde geçen yıl çeşmenin yanında gördüğüm aynı hüzün var. Sanki her zamanki gülümsemesi, gerçek duygularını gizlemek için taktığı bir maske gibi. Aramıza mesafe koyma konusundaki kararlılığım giderek zayıflıyor. Saçından bir bukle kulaklarının arkasından sarkıyor ve onu yerine koyma isteğine direniyorum.

Ona yaklaşamam.

Aramızdaki mesafeyi korumalıyım.

"Estelle..." Diye başlıyorum, şehri seyrederek. "Az önce seni öyle öpmek sorumsuzcaydı."

Bana dönüyor ve yüzünde öfkeli bir bakış görerek şaşırıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Kendimi kaptırdım. Özür dilerim. Bir daha olmayacak." Kibar ve net.

Çenesi sıkılaşır. "Peki."

Tam başını çevirirken, bir tıklama sesi duyuyorum ve hemen ardından bir flaş patlıyor. Estelle şaşkınlıkla sıçrıyor.

"Güzel," diyor fotoğrafçı arkamızdan. "Ben burada değilmişim gibi davranın," diyor, sesi burundan geliyor.

Estelle bana bakar. "O kim?" diye sorar.

Dudaklarım daha da aşağıya çekilir. "Üzgünüm," derim, sesim alçak, sadece o duyacak kadar. "Babam *US Weekly* için kısa bir fotoğraf çekimi ayarladı, seni uyarmaya gelmiştim."

Kirpiklerini hızla indirip yere bakar. "Tabii ki.
Beni nasıl istiyorsun?”

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Her zamanki neşeli kişiliğinin yerine monoton bir ses ve kısıtlı bir vücut dili var. *Öpücük için özür dilediğim için mi böyle oldu?*

Yaklaşıyor. "Böyle mi?" diye soruyor, o büyük, indigo gözleriyle bana bakarak.

Bu bir test gibi geliyor. Gözlerinin arkasında bir şey parlıyor ve kızgın mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğunu anlayamıyorum.

Muhtemelen ikisi de.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Mükemmel."

Göz teması kurmaya devam ediyorum ama çekilemeden önce kamera flaşı patlıyor. "Harika," diyor fotoğrafçı. "Miles, onu öpebilir misin?"

Yutkunuyorum. *Kahretsin.*

"Bu sefer kendini kaptırma," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim kadar. Gözlerim onun gözlerine kayınca, o da bana sertçe bakar.

Tabii ki, onun istediğinin tam tersini yapıyorum. Boynunun arkasını kavrayıp, onu bugün üçüncü kez dudaklarıma çekiyorum, dilimi ağzına sokup onu biraz fazla sert bir şekilde korkuluğa bastırıyorum. Diğer elim kalçasına iniyor ve o inlerken pelvisini kendime doğru çekiyorum.

Siktir...

Geri çekiliyorum, hayır, birkaç nefes alıp sakinleşirken onu neredeyse itiyorum. Gözlerim yüzünde dolaşıyor ve o bana kedimsi bir gülümseme atıyor.

Bana kendimi kaptırmamam için uyardığında ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Mükemmel," diyor fotoğrafçı, deklanşöre basarak. "Miles, şu sandalyelerden birine oturabilir misin?" diye soruyor, demir bahçe mobilyalarını işaret ederek.

Estelle'den uzaklaşıp, çenemi sıkarak oturuyorum.

Estelle yavaşça yaklaşır ve ondan hiçbir talimat almadan kucağıma oturur. O doğuştan yetenekli. Poposu sıcak ve yumuşaktır, bir kolunu omuzlarımın arkasına dolayarak bana yaslanırken Chanel No. 5 parfümünün kokusunu alıyorum.

"İşkence görüyormuş gibi görünüyorsun," diyor, sesi kulağıma düşük bir homurtu gibi geliyor.

"Bu işkenceye bile benzemiyor," diye sessizce karşılık veriyorum, burun deliklerim genişliyor.

Kafasını kaldırıp bana şaşkınlıkla baktı. "Sen bir pisliksin. Kimse sana bunu söylemedi mi?"

Kahkahayla güldüm. "Benden uzak durmanı söylemiştim."

Alaycı bir şekilde güldü. Fotoğrafçı birkaç fotoğraf daha çekti ve sanki kulağıma tatlı sözler fısıldayacakmış gibi eğildi. Ama ben onu tanıyordum.

"Şu anda senden kurtulmam mümkün değil, o yüzden en iyisini yapmaya çalışalım." "Estelle, onun boynunu örebilir misin?" diye sorar fotoğrafçı.

Estelle üzerimde kaskatı kesilir ve bu içimdeki ateşi daha da körükler. Tabii ki yara izlerime yaklaşmak istemez. Neden istesin ki?

"Sakın yapma," diye hırlıyorum.

"Sahne yapma," diye dişlerini sıkarak, dudaklarını çeneme doğru indirir.

Gözlerim kapanıyor, sıcak nefesi sikimi titretirken. Ağzı birkaç santim aşağı iniyor ve dudaklarının boynumun pürüzlü derisine ilk dokunuşunu hissediyorum. Nefesimi keserek çenemi sıkıyorum ve elbisesinin kumaşını yumrukluyorum.

Hayır.

Çok fazla.

Onu kendimden çekip itiyorum. Fotoğrafçıya doğru fırlarken o hafifçe sendeliyor.

"Fotoğraflarını çektin. Artık gidebilirsin," diyorum ona, nefes nefese.

Estelle'e bakmaya cesaret edemeden onu takip ederek içeri giriyorum ve yeni karımdan uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM SEKİZ

OceanofPDF.com

AKŞAM YEMEĞİ

STELLA

Düğünümüzün ertesi günü Miles'ı hiç görmedim. *Balayıymış, hadi oradan.* Kendimi oyalamak için bütün günü çizim yaparak ve giyim koleksiyonumun nasıl olacağını hayal ederek geçirdim. Saat beşe doğru Luna, akşam yemeğinin saat yedide olduğunu ve Miles'ın beni beklediğini söyledi. Hazırlanırken sürekli mızmızlanıyorum, yavaşça duş alıp saçımı kurutmak için bolca zaman harcıyorum. Hazır olduğumda, en sevdiğim renkli bluzlardan birini giyip, kesik kot pantolonumu giyiyorum. Sandaletlerimi giyip, büyükannemin parfümünden biraz kulağımın arkasına sıkıyorum ve on beş dakika geç kalarak resmi yemek odasına gidiyorum.

Dün ne oldu bilmiyorum ama resepsiyonda öpüştükten sonra benden uzaklaştı. Zaten başından beri sıcakkanlı, arkadaş canlısı biri değildi. Bunu evlenmeden önce de biliyordum. Ama nedense Miles Ravage gerçek duygularını saklıyordu. Törende benim için endişelenmişti. Bunu görebiliyordum. Ve resepsiyonda beni öptüğü an... Kimse o kadar iyi bir oyuncu olamaz. Ayrıca, balkonda beni öptüğünde kalçama değen *heyecanını* hissettim. Benden hoşlandığını biliyorum.

Dün gece bir an, belki de duvarları yıkılıyor sandım, ama nedense, duvarları eskisinden daha yüksek ve daha sağlam bir şekilde yeniden inşa etti. Beni öptüğü için özür diledi ve bir daha asla olmayacağına söz verdi.

Ve nedenini bilmek istiyorum.

Yemek odasına girdiğimde, Miles masanın başında oturmuş, telefonundaki bir şeye kaşlarını çatmış halde duruyordu. Soğuk bakışları bacaklarıma kaydı, sonra yavaşça yüzüme doğru yükseldi. Çıplak bacaklarımı yavaşça süzen bakışları içimde bir şeylerin titremesine neden oldu, ama bunu görmezden geldim ve dilimi ısırarak onun solundaki koltuğa oturdum.

Samimi

davranabilirim.

Sadece bir yıl.

O benim sahte kocam, arkadaşım değil. Evlilik sözleşmesinde arkadaş olmamız gerektiği yazmıyordu.

"Vurgulayıcıya benzemeyen bir kıyafetin yok mu?" diye homurdanarak kırmızı şarabından bir yudum aldı.

Tamam o zaman. Akşamına pisliklikle başlıyoruz. Ne hoş.

Kadehimi alıp şarabımı yavaşça yudumlayarak cevap veriyorum. Yeni yüzüğüm kadehe çarpıyor ve yutkunduğumda gözlerinin boğazımda olduğunu hissediyorum.

"Takım elbise dışında giydiğin kıyafet var mı?" diye soruyorum, gözlerim onun *R şeklindeki* kol düğmelerine kayıyor.

Dudaklarını sıkıştırıp ellerini birleştirir. "Geç kaldın."

"Saçımı kurutmak uzun sürüyor," diye açıklıyorum ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Böyle aptalca davranmaya devam ederse bütün şişeyi içmem gerekecek.

Gözleri yavaşça saçlarımın üzerinde dolaşıyor, sonra tiksintiyle kısılıyor.
Bir kez başını salladı ve şarabıyla sözlerini yuttu.

Yuttuğu cevabın hoş bir cevap olmadığını biliyorum.

"Babam bu sabah mali anlaşmamızın sözleşmesini gönderdi," diyor şef iki tabakla yemek odasına girerken. "Aldın mı?"

O, karpuz ve beyaz peynir salatasını önüme koyarken omuz silkiyorum. Ağzım sulanıyor. Berbat bir aşçıyım ve beslenmem genellikle bisküvi, çikolata parçacıklı yulaf ezmesi, fıstık ezmesi ve mikrodalgada pişirilmiş sade makarnadan ibaret. Luna, Miles geçen hafta yokken şeften bana akşam yemeği hazırlamasını teklif etti ama ben reddettim.

Tek kişi için yemek pişirmek aptalca.

"Bugün e-postalarımı kontrol etmedim," diye cevap verdim.

"Peki. Sözleşmeyi imzaladığınızda aylık banka havalesi için bir program yapacağız." Cevap vermeden başımı salladım. Miles çiğnerken bana baktı. Bitirince yavaşça yuttu. "Aylık taksitler uygun mu?"

"Olur."

Çatalı tutan el durur. "Emin misiniz? İsterseniz haftalık bir düzenleme de yapabiliriz..."

"Sorun değil dedim, Miles. Açıkçası, bütün yıl boyunca parayla beni ezip geçeceksin sanmıştım."

Bunu söylediğimde gözlerinde bir şey parladı. Neredeyse... şaşkınlık. Belki de suçluluk.

Bu ifade bir anda kaybolur.

İlginç.

Neden suçluluk duysun ki?

Charles Ravage'ın paranın lojistiği konusunda emin değildim, ama yıl sonuna kadar almayacağımı varsaymıştım. Sonuçta sözlü anlaşma böyleydi.

"Böylece, giyim markanı kurmak için parayı kullanabilirsin. Ve tabii ki, bir yıl boyunca benim olan senin olur," diye ekledi, evlilik sözleşmesine eklediği maddeyi kastederek.

"Teşekkür ederim."

Gözleri kısa bir süre benimkilere kayar, sonra şarabının geri kalanını yutar. Ben de aynısını yaparım ve o ikimizin kadehlerini tekrar doldurur. Sessizce yemek yer ve içeriz, ama yemek boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Her başımı kaldırdığımda, o çoktan başka yere bakmış olur, ama ensemdeki tüyler onun yoğun bakışları altında diken diken olmaya devam eder.

Karpuz, beyaz peynir ve nane aromalarının ağzımda mükemmel bir uyum oluşturduğu anda, sessiz kalmak için kendimi zor tutuyorum. Yemek yemeyi seviyorum, tabii başkası pişirirse. Yemeğimizi bitirdiğimizde, bir sonraki yemek geliyor. Şef tabağı önüme koyduğunda bir an şaşırıyorum.

"Bu..." Evde en sevdiğim yemek olamayacak şeye bakıyorum.

"Bu sabah babanla konuştum, cottage pie sevdiğini söyledi. Biz de malzemeleri araştırdık," diyor şef, sanki çok normal bir şey gibi. "Voila, ma femme."

Mükemmel kızarmış patates püresine bakıyorum, boğazıma yükselen duyguları yutuyorum.

Kendine gel, Estelle. En sevdiğin yemeği pişirmiş olsa da, o hala bir pislik. Daha önce hiç bu kadar kolay etkilenmemiştim. Bana gösterdiği her ilgi ve nezakete bayılmaya devam edersem, bu yıl çok zor geçecek.

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim," dedim, derin bir nefes alarak. Yemeğine dalmış, bana bakmıyordu, sadece teşekkür etmek için bir şey söylemeden mırıldandı.

Peki, bu yılı garip bir sessizlik içinde yemek yiyerek geçireceğiz, ne var bunda?

İkimiz de yemeğimizi bitirince, şef masayı temizleyip puding servisini getiriyor: çikolatalı kek. Bir ısırık aldığımda neredeyse inliyorum.

Bu akşam yemekleri ne kadar garip olursa olsun, her akşam üç çeşit yemek yemeye alışabilirim.

"Bu çok lezzetli," diye kimseye özel olarak söylemeden söylüyorum.

"Beğendiğine sevindim," diyor Miles, sesini kontrol ederek. "Her akşam benimle yemek yemeni isterim."

Onun coşkusuzluğu, sanki bana her gece kolonoskopi yaptırmak isteyip istemediğimi soruyormuş gibi geliyor.

"Tabii."

"Şefe, cottage pie'ını beğendiğini söyleyeceğim. İstediğin zaman yapabilir."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Büyükannem eskiden bana yapardı."

Miles birkaç dakika sessiz kalır ve ilk başta benim uzlaşma teklifimi görmezden geldiğini düşünürüm.

"Geçen yıl vefat eden mi?"

"Evet. Aslında, çeşmede geçirdiğimiz gece mi? O gün onun cenazesi vardı."

Miles, kekten bir ısırık alırken beni sessizce izliyor. "Onun için yaptın," diyor.

Başımı sallarım. "Ölmeden önce yapmak istediği şeylerin bir listesi vardı. Bu, listesinin sonuncu maddesi."

Miles çiğnemeyi bırakır, ne söyleyeceğini düşünürken gözleri beni inceler. Belki de o gece benim için ne kadar önemli olduğunu öğrendiği için kendini aptal gibi hissediyordur.

"Büyükannenin listesinde başka neler vardı?"

"Şey, halka açık bir çeşmede çıplak yüzmek dışında, dövme yaptırmak, maraton koşmak, şnorkelle dalmak ve Oktoberfest'e gitmek istiyordu. Tekerlekli sandalyeye mahkum olmasına rağmen maceracı bir kadındı, bu yüzden listesindeki diğer şeylerin çoğunu yapabildi." Bir kez yutkunuyorum. "Umarım benim zamanım geldiğinde, benim listem de onunki kadar kısa ya da daha kısa olur."

Miles beni merakla izliyor. "Hepimiz umut edebiliriz, sanırım." Şarabından bir yudum alıyor. "Peki sen o şeylerin hepsini yaptın mı? Onun listesinde kalanları?"

“Yaptım.”

Kekini yemeye devam etmeden önce bir kez başını sallar.

Birkaç gün önce Miles'a sormak istediğim soru birden aklıma gelir. "Mahzenin kapısı neden kilitli?"

Kekini yutarken öksürür ve ağzını peçeteyle kapatır. Birkaç saniye sonra, fırtınalı bir ifadeyle gözlerime bakar ve sonra başını çevirir.

"Mahzene yaklaşma, Estelle."

Şaşırırım. Tabii ki mahremiyetine saygı duyarım. Ama yasak bir yer olması bana çok tuhaf gelir.

"Neden?" Lezzetli pastadan bir ısırık daha alırken gözlerimi kısıyorum. "Orada ceset falan mı saklıyorsun?"

Bana sert bir ifadeyle bakar. "Kişisel bir mesele," der hızlıca, ağzını silerek aniden ayağa kalkar. "Ve senden şatonun o bölgesinden uzak durmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Ben de ayağa kalkıp ona sert bir bakış attım. "Çok açık," dedim. "Ancak, karın olarak

eşin olarak, yasadışı bir şey saklıyorsan ya da..."

"Evlilik sözleşmesini okumadın mı? Düğün töreninde haklarından vazgeçtin."

Nefesim kesildi. "Çok hoş, Miles," diyorum alaycı bir şekilde. "Kendini aştın. Beni seninle evlenmeye zorladın, şantajla tehdit ettin, haklarımdan vazgeçtiğimi söyledin..." Sertçe gülüyorum. "Biliyor musun, dün geceye kadar seninle birlikte olmaktan gerçekten zevk almaya başlamıştım." Resepsiyonda beni öptüğü için özür dilediğini hatırlayarak yutkunuyorum. Ne kadar samimiyetsiz geldiğini. Sanki *yalan söylüyormuş* gibi geldiğini. "Neden birdenbire beni çekemiyormuşsun gibi davranıyorsun?" diye soruyorum sessizce.

Buz gibi bakışlarını bana çevirir, gözleri gözlerime dikilir. "Çünkü tahammül edemiyorum."

"Sana inanmıyorum," diyorum dürüstçe, ona yaklaşarak.

Acımasızca güldü. "İyi. İnanma," diye homurdandı. Ona bir adım daha yaklaştım ve yemin ederim ki hafifçe geri çekildi. Sanki benden *korkuyormuş* gibi.

"İyi," diye karşılık verip, yeterince yaklaşınca parmağımı göğsüne batırdım, ama bir saniye sonra elimi yakalayıp kendinden uzaklaştırdı.

"Bana dokunma," diye ekledi, gözleri alev alev yanıyordu.

Yüzünde bir *şey* arıyorum, *herhangi bir şey*. Neden bu kadar duygusuz, bu kadar sıcak ve soğuk davrandığına dair bir ipucu.

Aniden her şey çok fazla, çok erken geliyor. Her şey. Paris'teki öğle yemeği. Wendy'nin mesajları. Yalanlar. Düğün. Öpücük. Ve şimdi, kocamın şantaj, üstünlük ve zorlama yapabilen kaba bir pislik olduğunu öğrenmek.

Babamı özlüyorum.

Şu anda yağmurlu ve sisli olsa bile Londra'yı özlüyorum.

Dairemi özlüyorum. Tabii ki bir kale değildi, ama benim

evimdi. *Her şeyi* geride bıraktım. Peki ne için?

Gözlerim yaşlarla doluyor ama derin bir nefes alıp gözyaşlarımı geri tutuyorum. "Senden tek istediğim *nazik* olman," diyorum, sesim duygudan boğuk.

Gözleri benimkilerde dolaşırken, yüzündeki ifade küçümseme ve endişe arasında gidip geliyor. Elinin yan tarafında seğirdiğini görüyorum, sanki bana dokunmak üzereymiş gibi, ama vazgeçiyor olmalı.

"Nazik davranmayı bilmiyorum," diyor, şaşırtıcı derecede dürüst bir cevapla. Beni dikkatle incelerken yüzü çatıyor.

Cevap vermek üzereyim ki, telefonu yüksek sesle çaldı. Benden gözlerini ayırıp ekranına baktı. Telefonu eline alıp ekranı bana doğru çevirdi.

"*US Weekly'nin* makalesi," diyor ve Luna'nın mesajına tıklayarak telefonun kilidini açıyor.

Onu boğmak istemesine rağmen, ona yaklaşıp telefonuna bakıyorum ve gözlerim dün geceki özel fotoğraf çekiminde dolaşıyor. Fotoğraflar muhteşem ve kapak fotoğrafında Miles'ın balkonda beni öptüğü görüntü kalbimin atışını hızlandırıyor. Elim onun boynunda, eli ise kalçama sıkıca tutunmuş, diğer eli ise saçımın arkasını kavrıyor.

Seksi ve tutkulu bir görüntü ve Miles fotoğrafları kaydırmaya devam ederken göğsüm kızarıyor.

Öpüşme fotoğrafı ana fotoğraf olarak seçilmişti. Diğer tüm fotoğraflar... yapmacık. Poz verilmiş. Birinde ikimiz sandalyede oturuyoruz ve Miles kameradan başka yere bakıyor, neredeyse somurtuyor. Ben ise sadece üzgün görünüyorum.

İşkence görüyormuşsun gibi görünüyorsun. Bu işkenceden daha kötü.

Fotoğraf çekilmeden hemen önce söylediği sözler, telefonu kapatıp cebine koyarken aklımda yankılanıyor.

"Fiziksel kimyamızı geliştirmeliyiz," diyorum ona açıkça. "Sanki kıçına sopa sokmuş gibi görünüyorsun..."

"Yeter, Estelle."

Öfke içimde kabarıyor. "Bize bir bak! Gerçekten çok mutsuzuz. Birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranmaya devam edersek, kimse bizim aşık olduğumuza inanmaz. İkimizin de itibarı söz konusu burada."

Kaşları çatılır, burun delikleri genişler. "Yarın bir çözüm buluruz."

Beni geçip kapıya doğru yürürken, ben de onu takip ederek yemek odasından çıkıyorum. "Bu kadar mı?" diye soruyorum, hayal kırıklığıyla.

Mutfağın önünden geçmeye devam etti. "Yarın konuşuruz dedim," diye dişlerini sıkarak, arkasını dönmeden cevap verdi.

Onun uzaklaşmasını izledim, bodruma indiğini bildiğim koridora doğru.

Miles Ravage orada ne saklıyor?

Ona zaman vermek için birkaç dakika bekledim. Ama demir kapıya vardığımda, kapı kapalı ve kilitliydi.

Yatak odama döndüğümde öfkeden köpürüyorum. Ve bazen, öfkeli ve bastırılmış gerginlikle başa çıkmak için tek bir şey yapabilirsiniz. Elime küçük vibratörümü alıp, turuncu yorganımın altına uzanıp mastürbasyon yapıyorum.

R harfi şeklindeki kol düğmelerinin uyluklarımın iç kısmına bastırıldığını düşünerek inleyerek boşalıyorum.

En kötüsü, bittikten sonra hala cinsel olarak tatmin olamamış oluyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM DOKUZ

OceanofPDF.com

SİHİR BACAĞI

MILES

Estelle, istemeden de olsa, fiziksel olarak çekici bulduğum birinden daha fazlası haline geldi. Neredeyse *takıntıya* dönüştü. Konuşma şekli. Çatal ve bıçağı kullanışı, parmaklarının gümüş çatal bıçakları nazikçe kavrayışı. Çiğnerken dolgun dudaklarının hareketleri. Benden çekinmiyor ve bu onu daha da arzulamama neden oluyor. Onu *çaresizce* istiyorum.

Kontrol ettiğim maskemin çatlamaya başladığını hissediyorum.

Bana ne yapıyor bu kız?

Akşam yemeğinden önce, kendime profesyonel davranabileceğimi söyledim. Estelle'e ve kot şortunun içindeki bacaklarına odaklanmak yerine, sürekli haklı çıkma ihtiyacına ve beni kızdırmayı sevmesine odaklandım. Mutfak tezgahımı süsleyen ek kaplar bunun kanıtıydı. Bir şeyi yapmamasını söylersem, o yapardı ve bu beni çok sinirlendirirdi.

Kıçının ve uyluklarının o şortu doldurmasını hayranlıkla izlemek yerine, ona pislik gibi davranarak onu uzaklaştırmaya odaklandım. Zaten böylesi daha iyi. O bana bağlanmadan onu uzaklaştırmak daha iyi. Mahzenle ilgili sorularını uzak tutmak daha iyi. Miles Ravage'ın kurtarılamaz *olduğunu* öğrenmesi için her adımında onunla savaşmak daha iyi.

Diğer herkes zaten bunu düşünüyor. Neden
onu da bu gruba eklemeyelim?

Kendini küçümseyen bir pislik olduğumu düşünüyorum, önümdeki çifti izlerken. Ben
. Estelle'in bluzunun düğmeleri hafifçe açılmış, dekoltesinin altın rengi teni ortaya çıkmıştı.
Estelle'in bluzunun hafifçe açılmış olması ve dekoltesinden altın rengi teninin görünmesi. Gözlerimi kapatıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, son teknoloji ürünü cam odamdan gelen sesleri duymazdan geliyorum. Normalde insanları izlemek, moralimi düzeltmek için yeterlidir. Bodrumda bir saat, birlikte oynamak için yüklü bir ücret alan bir çift, iki yönlü aynalı bir oda. Onlar beni göremezler, ama ben onları görebilirim.

Bu beni her zaman rahatlatırdı. *Eskiden*
yeterliydi.

Pantolonumun kemerini açıp, sikimi uyanması için zorluyorum. Hiçbir şey olmuyor. Yukarıdaki kadını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Hayal kırıklığı ve öfkeyle mahzenden çıkıp, merdivenleri ikişer ikişer inerek zemin kata iniyorum. *Beni nasıl bu kadar etkileyebildi?*

Genelde bu konuda kendime güvenebilirim.

Başkalarını izleme eğilimim. Bu her zaman benim
zayıf noktam olmuştur.

Ama sanırım Estelle artık birinci sırada.

Mutfağa girince kendime biraz daha şarap dolduruyorum. Luna mutfak adasında oturmuş iPad'iyle uğraşıyor.

"Aşağıda değil misin?" diye soruyor dikkatlice, kırmızı sıvıyı yavaşça yudumlarken beni izliyor.

Kafamı sallıyorum, kendimi açıklamaya hazır değilim.

Sadece Luna ve Chase benim eğilimlerimi biliyor.

Röntgencilik, yani başkalarını çıplak veya sevişirken izlemekten cinsel olarak tahrik olmak.

Her şey genç yaşta başladı. Doğal olarak gözlemci bir yapıya sahip olduğum için insanları izlemekten hoşlanırım. On sekiz yaşında, iki yabancının sevişmesini izlerken, başkalarının sevişmesini izlemekten tahrik olduğumu fark ettim. On sekiz yaşındaki bir genç olarak, bu benim için güvenli bir sığınaktı. Aslında kimseyle sevişmek zorunda değildim, kimseye yara izlerimi göstermek zorunda değildim. Benim için her iki dünyanın da en iyisiydi. Ravage Danışmanlık Firması'nı kurduktan sonra resmi olarak kaleye taşındığımda, bodrumda camdan bir oda yaptırdım. Haftada birkaç kez, sevişmek için çiftler kiralarım, bazen de sadece tek başına kadınlar. Ruh halime göre değişir. İzlendiklerini biliyorlar, ama

kim tarafından izlendiklerini bilmiyorlar. Gizlilik anlaşması sayesinde, aynalı duvarların arkasında kimin olduğunu şüphelenirlerse bile, yasal olarak sessiz kalmak zorundalar.

Hala etrafta yatıyorum, hala cinsel dürtülerimi tatmin etmenin yollarını buluyorum. Ama yattığım tüm kadınlar kıyafetlerimi çıkarmadığımı, yara izlerime dokunamayacaklarını ve bunun sadece bir gecelik olduğunu biliyorlar. Performans için tuttuğum insanlara asla katılmıyorum. Tek ihtiyacım olan onları izlemek. Güzelliği de burada.

Uzaktan izleyip orgazm olabiliyorum.

Chase'in baskın ve ilkel şeylerden hoşlandığını biliyorum, ama bu benim tarzım değil. Röntgencilik çok kötü bir şöhrete sahip. Röntgenci Tom'lar, etek altı fotoğrafları çekenler... Ben o tür şeyleri yapmam. Rıza hala önemlidir ve ben sapkınlığımı bodrumda kilitli tutuyorum, sadece para ödediğim ve rızasını aldığım insanlarla ilişkiye giriyorum.

Hayatımın diğer her yönü gibi, bunu da çok kontrollü tutuyorum.

Estelle bu cam duvarları yıkmaya çalışan ilk kişi ve bu beni çok korkutuyor.

"Onları eve göndereyim mi?" Luna dikkatlice sorar. Başımı sallar.

"Teşekkürler Luna. Estelle yattı mı?"

Luna'nın kırmızı dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Sanırım."

Şarap kadehimi bitirip, kadehi bulaşık makinesine koyduktan sonra mutfağın çıkışına doğru yürüdüm.

"O çok tatlı," Luna, ben kapıya yaklaşırken diyor. "Estelle, yani.
Mahzeni biliyor mu?"

Sertleşiyorum, çenem sıkılıyor. "Hayır. Ve öyle kalmasını tercih ederim."

Mutfaktan bir adım daha atarken Luna tekrar konuşuyor. "Karıştığım için affet, ama neredeyse on yıldır evli biri olarak, bunu onunla paylaşmak isteyebilirsin."

Zihnim çığlık atıyor.

Bu gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil.

"Belki," diye cevap veriyorum, onu yatıştırmak için.

"Onu çok iyi tanımıyorum, ama sana hayran olduğunu görebiliyorum," diye ekliyor Luna. "Acaba bir gece aşağıya gelip sana eşlik etmek ister mi?" Burnumu parmağımla okşayıp Luna'ya nazik bir gülümseme atıyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bahsettiği senaryonun asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim için üzülüyorum

Estelle'in sadece kağıt üzerinde karım olduğu için asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Asla o tür bir yakınlığa sahip olamayacağız.

O benimle asla o şekilde birlikte olmak istemez.

"Düşüneceğim," diye yalan söyleyip uzaklaşıyorum.

Yaşam alanına girince Estelle'in yatak odasının kapısına bakıyorum, ama kapalı. Kravatımı çıkarıp buzdolabından bir şişe su alıp yatak odama giriyorum. Henüz yorgun değilim, ama uzun bir duş iyi gelir belki. Takım elbisemi kuru temizlemeye vermek için çıkarıp, sadece boxer şortumla banyoya giriyorum.

Ve ilk gördüğüm şey, Estelle'in lavabosunun yanında duran vibratör oldu.

Bir dakika boyunca kıpırdamadan durdum, *karımın* bu gece kendini tatmin ettiğini kafama yerleştirdim. Ve sonra bunu benim görmem için ortada bırakacak cesareti buldu.

Sanki görmemi istemiş *gibi, onu kullanırken hayal etmemi istemiş gibi.*

Sonuçta bu banyoyu paylaştığımızı biliyor.

Onun yanına doğru yürürken, değneği alıp elime sıkıca tutarken, ihtiyacımdan dolayı sikim zonkluyor. Yakınlarda oyuncak temizleme spreyi var, herhalde kuruması için bırakmış olmalı.

Bir anlık kıskançlık hissettim ve bu oyuncağı ağrıyan, ıslak amına soktuğunu düşündüğümde sikim tamamen sertleşti. Bir oda ötedeki yatakta boşaldığını, sırtını kavrayarak, o dudaklarından küçük inlemeler çıkarken düşündüğümde, ereksiyonumu avuçladım. Vibratörü banyonun benim tarafına koydum ve kapısına baktım.

Beni mi düşündü? Yoksa başka birini mi?

Siktir.

Para verip oraya getirdiğim çifti izlerken bodrumda bile sertleşememiştim, ama şimdi Estelle'in kendini tatmin ettiğini hayal ediyorum ve çelik gibi sertleşiyorum.

Vibratöre tekrar bakarak duşa doğru yürüdüm, onu açtım, boxerımı çıkardım ve cam panelli büyük, şelale gibi duşa girdim.

Estelle'in yasemin kokulu saç kremini alıp, ağrıyan sikime sürmek ve elimi sikmek sadece üç saniye sürüyor. Kokusu ona benziyor ve bu her şeyi daha da güzelleştiriyor. Daha hızlı okşuyorum, sikimin başını sıkıp saç kremini her tarafına sürüyorum.

Diğer elimle taşaklarımı avuçlayarak Estelle'i düşünüyorum, kendini tatmin ederken çıkardığı sesleri hayal ediyorum. Neredeyse gözümün önüne *geliyor*. O iğrenç turuncu nevresimin üzerinde uzanmış, dik göğüsleri, tozlu pembe meme uçları, tonlu bacakları dizlerinden bükülmüş...

Çıplak mı? Yoksa amının üzerinde sarı bukleler mi var? Ve neden bunu bu kadar çok bilmek istiyorum?

Elimi daha sert sikiyorum, kavrayışımı sıkılaştırıyorum. Taşaklarımla oynayan elim duşun duvarına geliyor ve diğer elimi daha hızlı hareket ettirirken ona yaslanıyorum. Omurganın dibinde hissedilen karıncalanma başlarken taşaklarım yukarı çekiliyor. Estelle'in üzerinde uçtuğumu ve elimin yerine onu siktiğimi hayal ediyorum ve bu beni tamamen tahrik ediyor. Kendimi tamamen kontrolsüz hissediyorum

—En son ne zaman kendimi böyle tatmin ettiğimi hatırlamıyorum. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

Bunu bana *o* yapıyor.

Zevk beni sararken düşük bir inilti çıkarırım.

Ağzımı kapalı tutarak ve sessiz kalmaya özen göstererek, hızımı artırıyorum ve kendimi acımasızca okşamaya başlıyorum, parmaklarımla ağrıyan sikimin başını okşamak için saç kremini kullanıyorum. Daha sıkı sıkarak, sikim tamamen sertleşiyor ve ayak parmaklarım duşun mermer zeminine kıvrılırken testislerim yukarı çekiliyor.

"Estelle—"

Boşalıyorum. Sertçe. Penisim yukarı doğru kıvrılır, elimde zıplar ve nabız gibi atarken, büyük, kalın sperm damlaları duş duvarını boyar. Sesli bir şekilde tıslayarak, tüm vücudum titrerken birkaç saniye boyunca boşalmaya devam ederim, yıllardır hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Nefes nefese, iki elimi duvara dayar, alnımı serin mermere yaslarım.

Bir dakika öylece dururken, sıcak su sırtıma çarpar, gözlerimi kapatıp çenemi sıkarım.

Böyle kontrolümü kaybettiğime inanamıyorum.

Siktir.

Ne yaptım ben?

Dün kendime ondan uzak durmaya çalışacağıma, profesyonel davranacağıma söz vermiştim.

Ama bu? Bu profesyonelliğin tam tersi.

Sahte evliliğimizin ilk gününde onun yanında azgın bir ergen gibi davranıyorsam, önümüzdeki 364 günün ne getireceği belli olmaz.

Tamamen bittim.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

PRAKTİK

STELLA

Pijamalarımı giydikten sonra, vibratörümü Ravage Kalesi'nin tüm sakinlerinin, daha da önemlisi huysuz kocamın görebileceği bir yerde bıraktığımı fark ettim. *Tanrım, lavabonun yanında durduğunu görseydi ne yapardım!*

Ne utanç verici bir durum.

Banyo kapısını açtım ve birkaç şey birbiri ardına çok net bir şekilde ortaya çıktı.

Birincisi, ışıklar loş.

İki, duş açık ve önünde bir yığın koyu renkli giysi var. Üç, vibratörüm şu anda *Miles'ın* banyo tarafında.

O pislik kocama seks oyuncağımı karıştırıp karıştırmadığını sormak üzereydim ki, duşun içinden düşük, baş döndürücü bir inilti duyuldu.

Duşa bakarken dudaklarım aralandı. Işıklar çok loş, ayrıntıları göremeyecek kadar, ama Miles'ın genel hatlarını seçebiliyorum.

Ve ne yaptığını.

Kıpırdayamıyorum.

Onu rahatça mastürbasyon yapması için bırakmam gerektiğini biliyorum, gerçekten biliyorum.

Ama... suyun eline çarptığı şekilde, kendini okşarken çıkardığı ıslak ses, bir saniye önce çıkardığı inlemenin yankısı...

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Yine inliyor ve ben, duş duvarına yaslanırken onu iri gözlerle izliyorum. Bana sırtını dönmüş ve duş soğuk olmalı çünkü neredeyse hiç buhar yok.

Gözlerim kaslı sırtından kıçına, kaslarının kasılmalarına doğru inerken gözlerim alışıyor.

Kalçalarını yukarı kaldırıp elinin içine sokarken.

Bakmamam gerek, ama

bakamıyorum. Bunu izlemek

istiyorum, izlemem gerek.

Kendini doruğa ulaştırmasını izlemek...

Şu anda ağır ağır nefes alıyor, nefesini dışarıya püskürtüyor.

Bu yanlış.

Uzaklaş, Estelle.

Ayaklarımı hareket ettirmeye başlar başlamaz, hayvan gibi gürleyen bir kükremeyle tüm vücudumu titretir, cildimi heyecandan karıncalandırır. Kalçalarının titremesini, başını geriye atarken sarsılmasını izlerim, sanki elektrik çarpıyormuş gibi.

"Estelle," diye boğuk bir sesle söylüyor.

Siktir.

Sonra elini indirip alnını duvara yaslayarak nefesini düzenlemeye çalışıyor.

Kalbim hala hızla atarken, arkanı dönüp banyodan çıkıyorum, yatak odamın kapısının kapalı olduğundan emin oluyorum.

Kahretsin, sihirli değneğim...

Vakit yok.

Onun duştan çıkıp onu takip eden bir sapık gibi *izlediğimi* fark etmesini göze alamam.

gizlice izlediğimi fark etmesini göze alamam.

Yatağıma tırmanıp pijama altımın lastiğinin altına elimi sokuyorum, iki parmağımı ıslak klitorisime dayıyorum. *Neden bu kadar ıslakım?* Otuz saniye sonra şiddetli bir orgazm beni sarar ve aniden bunun onun yüzünden olduğunu anlıyorum.

Onu izlemek beni tahrik etti.

Ve en kötüsü ne biliyor musun? Duşta mastürbasyon yaptığını bilmediğini bilmek beni *daha* da tahrik etti.

Tatmin olmuş bir şekilde uykuya dalıyorum... ama içimde bir suçluluk duygusu var. Yine de... o benim adımı söyledi.

Bunun bir anlamı olmalı.

Güneş doğmadan uyanırım, dişlerimi fırçaladıktan sonra çizim malzemelerimi toplar ve pijamalarımla aşağı inerim. Saat sabahın beşine gelmemiştir ve Miles'ın kapısı kapalıdır, bu yüzden günlük yürüyüşüme çıkmadan önce çizimlerime çalışmak için biraz yalnız kalmayı umuyorum. Halı kaplı merdivenleri sessizce inerken, ayaklarımın serin fayanslara değdiğinde terliklerimi giymediğime pişman oluyorum. Mutfak hala karanlık, çayımı ve çikolata parçacıklı yulaf ezmesi ile fıstık ezmesini hazırlamak için ışığı açıyorum.

Geçen yıl, rutinlerin zihinsel sağlığım için çok önemli olduğunu öğrendim. Buraya taşındığımda evdeki rutinlerimi mümkün olduğunca korumaya çalıştım, yani çay ve yulaf ezmesi, uzun bir sabah yürüyüşü, doğal D vitamini almak için yirmi dakika güneşlenmek ve uzun, lüks bir duş. Günün geri kalanı berbat geçse bile, bu dört şeyi yaparsam günüm mutlaka iyi geçerdi.

Adadaki taburelerden birine oturup, mutfaktaki yeni boşalmış tezgahı görmezden gelerek giyim koleksiyonum için fikirler çizmeye başladım. Miles ek kapları görmüş ve onları kilerde bırakmıştı.

Aptal.

Bu, müstehcen derecede uzun bir çekişme yılı olacaktı.

Yeni kocamla ilgili tüm düşünceleri kafamdan silip, yarıda kaldığım eskizime bakarak arkama yaslandım.

VeRue'nun pazarlama tarafındaki hazırlıkları çoktan tamamladım. VeRue, giyim koleksiyonumun geçici adı. Soyadımla bir kelime oyunu. Kulağa basit gelmesini seviyorum. Her yeni iş girişiminde olduğu gibi, öncelikle niş pazarı belirledim. Temel bilgileri zaten biliyorum. Engelli kişiler için şık, modaya uygun ve ulaşılabilir giysiler tasarlamak ve üretmek istiyorum. Ayrıca, kapsayıcı beden seçenekleri sunmaya da çok önem veriyorum.

Arkası yüksek, önü düşük kesimli yırtık kot pantolonlara baktığımda boğazım düğümleniyor. Büyükannem yetişkin hayatının çoğunu tekerlekli sandalyede geçirdi ve günün çoğunu oturarak geçirenler için rahat kot pantolonlar aradığını hatırlıyorum.

Bir bakıma, bu giyim koleksiyonu tamamen ona ve onun gibi insanlara adanmış.

Sevilen bireyler ki istiyorlar ve hak eden göz ve *güzel*
güzel

Dün gece yatakta bazı hesaplamalar yaptım ve bugün Charles'ın parasının ilk taksidini alacağım için çok şanslıyım. Bu işi gelecek yıl içinde başlatmak istiyorsam hemen işe koyulmam gerekiyor. Başlangıç için reklamlara çok para harcamam gerekecek, bu yüzden kullanabileceğim yeterli birikimim olduğu için mutluyum. Ayrıca bir web sitesi tasarımcısına ulaştım ve bir web sitesi ve logo tasarımı için anlaştık. Şu anki web sitem çok kötü durumda ve büyük bir yenilenmeye ihtiyacı var.

Bir dikiş makinesine de ihtiyacım var, desen ve tasarımlarla oynamaya başlamak için. Londra'da bir arkadaşımın makinesini ödünç almıştım.

Şu anda web sitemde etik kaynaklardan temin ettiğim birkaç ürün var: çoğunlukla blazer ceketler, elbiseler ve gömlekler. Kumaşları hissetmeyi seviyorum ve birkaç kişi benim küçük bağımsız mağazamı destekliyor. VeRue'nun sosyal medya hesapları küçük ama lansmandan önce hepsini büyütmeyi umuyorum. Her şey yoluna girmeye başladı ve belki, sadece belki, VeRue gelecek yıl bu zamanlar tam hızıyla çalışıyor olacak diye umutluyum.

Miles uyanık bir şekilde mutfağa girerken, ben kot pantolonun taslağını bitirmeye odaklanıyorum.

"Günaydın," diyor sert bir sesle.

Beyaz düğmeli gömleğini çoktan giymiş, kolları altın *R* kol düğmeleriyle süslenmiş. Siyah pantolonu beline ve kalçalarına mükemmel oturuyor. Altın Cartier tokalı siyah kemerine hızlıca bakıyorum ve kol düğmelerinin altının tüm kıyafetiyle ne kadar uyumlu olduğunu hayranlıkla izliyorum.

Nasıl oluyor da her zaman bu kadar şık görünüyor?

Ona bakarken, takım elbisesiyle ayakta, vampir yarasa gibi uyuyor mu diye merak ediyorum ki, o boğazını temizleyerek beni dalgınlığımdan uyandırıyor.

"Estelle?"

Adımı duyunca irkiliyorum ve birden dün gece aklıma geliyor.
Gizli mastürbasyonumu. *Onunkini.*

Siktir.

"Üzgünüm, evet, günaydın."

Espressosunu öğütürken sırıtıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Birdenbire hala turkuaz renkli ipek pijamalarımı giydiğimi ve sütyen takmadığımı fark ediyorum.

Saçımın ne hale geldiğini bile bilmek istemiyorum...

Boğazımı temizlemeden önce ellerimle saçlarımı düzeltiyorum. "Düşünüyordum da..." diye başlıyorum, ellerimi mutfak tezgahında birleştiriyorum. "Muhtemelen pratik yapmalıyız."

Yanaklarım kızarır ve Miles'a baktığımda, o da tezgaha yaslanmış, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Neyi çalışmalıyız?" diye dikkatlice soruyor.

İç çekiyorum. "Düğün resimleri gerçekten korkunçtu. Biraz aklı olan herkes, bu tekrar olursa oyunumuzu anlar. O zaman sinirlendiğimizi söyleyerek geçiştirebiliriz, ama tekrar olursa? Medya bizi hemen anlar. Ayrıca, birlikte mutsuz olduğumuzu düşünürlerse bize reklam yapmak istemezler."

"Peki, tam olarak ne öneriyorsun?" diye sordu.

Omuz silkerken, sol kulağımın arkasına kaçan bir bukle saçı yerleştiririm. Gergin bir şekilde yutkunurken gözleri hareketlerimi takip eder.

"Birden ona kadar bir ölçekte, benimle ne kadar rahatsın? Fiziksel olarak?" diye ekledim, ona böyle cüretkar bir soru sormak zorunda kaldığım için kendimden nefret ederek.

"Sıfır."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Çok hoş," diyorum sinirlenerek. "Ben de öyle düşünmüştüm, bu yüzden pratik yapmalıyız."

"Estelle, bana ne soruyorsun?"

Tam adımı kullanmasıyla burun deliklerim genişledi. Beni kızdırmak için yaptığını biliyorum ve işe yarıyor. Aniden aklıma bir fikir gelir.

"Kadınların ayaklarına kapanmasına alışkın olduğunu biliyorum, ama benimle biraz daha uğraşman gerekecek," diyorum. "Başlangıç olarak, takma isimler bulmalıyız. Tatlım nasıl?"

Bu sevgi sözcüğü üzerine, elleri kol düğmelerini kurcalamayı bırakır. "Bana öyle deme."

"Pookie?" diye deniyorum.

O alaycı bir şekilde gülümser. "Kusacağım."

Gülüyorum. "Sen beğenene kadar farklı isimler denemeye devam edeceğim, *aşkım*," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

"Ya da birbirimize ilk isimlerimizle hitap edebiliriz," diye mırıldanıyor ve espresso makinesinin başlat düğmesine basıyor.

"Olur, ama bana Stella demek sana sorun yaratıyor gibi."

Çene kasları gerilirken, kahvenin porselen kapuçino fincanına damlamasını izler. "Takma isimlerden hoşlanmam."

Dudaklarımı büzüp sesimi alçaltıyorum. "Ah, benim koca, huysuz kocam her zaman bu kadar suratsız mıdır?" diye alay ediyorum.

Yeşil gözlerini yüzüme çevirip bana ters ters bakar. "Bu kadar sinir bozucu davranırken benim seninle konuşmamı mı bekliyorsun?"

"Hadi ama," diye alay ediyorum, geniş bir gülümsemeyle.

Buzdolabına yürüdü, biraz süt aldı ve paslanmaz çelik köpürtücüsüne ekledi.

"Tamam, seni memnun edeceğim. *Pratik* yapabiliriz, Estelle," diyor yavaşça, gözleri makineye dikilmiş, ustaca sütü köpürtüyor.

İlk kez, bana Stella dememesini hoşuma gittiğini fark ettim. Bu ipucunu anlamayan tek kişi o. Sanki bu isim sadece onun kullanabileceği bir isimmiş gibi.

Neden gerçek adın seni bu kadar rahatsız ediyor? Çok güzel bir isim. Latince'de yıldız *anlamına geldiğini biliyor muydun?*

"Ama başlamadan önce sana üç sorum var."

Yutkunuyorum. "Tamam."

Espressoya köpüğü ekler, her hareketinde elindeki damarlar belirginleşir. İşini bitirince her şeyi bulaşık makinesine koyar. Bunu sık sık yaptığını fark ettim. Eşyaları tezgahın üzerinde bırakmak yerine hemen temizliyor. Bana dönerek, fincanını kaldırır ve konuşmadan önce derin bir yudum alır.

"Bir ile on arasında, benimle ne kadar rahatsın? Fiziksel olarak," diye ekliyor, kaşlarını kaldırarak. "Sıfır," diyorum ona dürüstçe.

Bu tamamen doğru değil. Biz... pratik yaptık.

"Bunu zorlaştıracağını nereden bildim?" diye homurdanıyor. "Ve senin amacın... ne? On'a ulaşmak mı?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Ama bunun için aptal gibi davranmaman gerek. Buna hazır mısın?"

O, benim alaycılığımın etkisine girmeden bir kez başını salladı. En azından dıştan öyle görünüyordu.

"Deneyebilirim."

Sırıtarak başımı eğiyorum. "Teşekkürler."

"İkinci soru," diyor yavaşça, gözleri yüzümde dolaşıyor. "Neden Chanel No. 5?"

"Büyükannemin parfümüydü. Onu hatırlatıyor," diyorum dürüstçe.

Kahvesine bakıyor. "Senin için çok önemli miydi? Bu üçüncü sorum değil, bu arada."

Dudaklarımı sıkarak ona ne kadarını anlatmam gerektiğini düşündüm. Ancak onun aksine, saklayacak bir şeyim yoktu, bu yüzden titrek bir nefes alıp cevap verdim.

"Evet. Annemi tanımadım, bu yüzden annemin sevgisini ondan aldım," diyorum, her büyükannemden bahsettiğimde olduğu gibi boğazım düğümleniyor. "Ben Londra'da büyürken o Paris'te yaşıyordu, ama sürekli görüşürdük. Yazları Île Saint-Louis'deki dairesinde geçirirdim."

Başı benimkine doğru hızla dönüyor. "Île Saint-Louis? Bana gitmemi söylediğin yer..." Aniden farkına varınca sözleri kesiliyor. "Orası Paris'in en sevdiğin yeri çünkü o orada yaşıyordu," diye sonlandırıyor.

Hiçbir şey söylemeden onaylayarak bir kez başımı salladım.

"Tamam, üçüncü soru. Büyükanneni anmak için hangi dövmeyi yaptırdın?"

Sorabileceği onca soru varken, bunu beklemiyordum. Adaya bakarak, Paris'in kirli bir dövme salonunda geçirdiğim geceyi hatırlayarak sessizce cevap veriyorum.

"Bir kelebek," diye cevap veriyorum, ona bakarak.

Dudakları seğiriyor ama gülümsemiyor. "Nereye?"

Cevap vermeden, düşünmeden dik oturup pijama gömleğimin düğmelerini açtım ve göğsümün ortasındaki kelebeği gösterecek kadar indirdim. Göğsümün tam ortasında, göğüslerimin hemen altında. Görmemesi gereken hiçbir şeyi görmesine izin vermedim, ama Miles'ın mermer tezgahın üzerine fincanını sertçe bırakıp birkaç adım öne doğru ilerlemesi, gözlerini göğsüme dikmesi...

Onun bakışları altında cildim yanıyor.

"Gömleğin altında saklayabileceğim bir yer istedim. Böylece kalbime yakın oluyor," diye açıklıyorum, boğazım düğümlenerek.

"O gece," diye mırıldanıyor. "Bana dövün var mı diye sorduğunda. Bu da var mıydı?"

Başımı salladım. "Vardı. Bu kadar centilmen olmasaydın görebilirdin."

Yeşil gözleri benimkilere dikilir, yüzünde kararlı bir ifadeyle elini uzatır.

"Bakabilir miyim?" diye sorar.

Somurtkan maskesi kaybolmuş, yine *o bakışla* yerini almıştı. Beni bayılttıran bakış. Miles Ravage'ın gerçek duygularını çok iyi sakladığını düşündüren bakış. Neredeyse sersemlemiş gibi görünüyordu.

"Devam et," dedim.

Eğilip başparmağıyla yaklaşık beş santim genişliğindeki küçük kelebeğin dış hatlarını izledi. Parmakları kıvrılmıştı ve çıplak tenime dokundu. Pijama gömleğim birkaç santim daha açılmak üzereydi, her an kendimi ifşa edebilirdim. Başparmağının her hareketinde yüksek sesle nefes almamaya çalıştım. Tüylerim diken diken oldu ve Miles boğazından düşük bir ses çıkardı.

Siktir.

Bu ses neden bu kadar seksi?

"Sanırım şu anda en azından on üzerinden biriz, sence de öyle değil mi, kelebek?" diye soruyor, sesi neredeyse nazik.

"Ben... ne... evet," diye aptalca cevap veriyorum, onun sözlerini sindirmeye çalışarak.

Ve o lakap...

Onun boğuk sesinin her heceyi telaffuz edişi, bacaklarımın arasına ağır ve acı veren bir taş yerleşir.

Kelebek.

O uzaklaşır ve ben tekrar gözlerine baktığımda, göz bebekleri hafifçe büyümüştür. Dudaklarını yalayıp başını sallar ve bir adım geri atar.

Neredeyse, kimsenin tırmanamayacağı kadar yüksek bir duvar örmek için tuğlaları yerleştirdiğini görebiliyorum.

Boğazını temizleyerek makiyatosunun yanına geri döner, ben de gömleğimi toparlayıp düğmelerini hızla iliklerim.

"Birkaç dakika sonra yürüyüşe çıkacağım, istersen sen de gelirsin," diyorum. "Belki birlikte kahvaltı edebiliriz. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, toplum içinde o kadar rahat oluruz."

Kahvesini yudumlarken bana bakarak kaşlarını çattı. "Yürüyüş mü?"

Başımı salladım. "Her sabah yürüyüşe çıkarım. Bana iyi geliyor..." Sözümü kesip alt dudağımı ısırdım. "Dengemi koruyabiliyorum."

Başını eğip hiçbir şey söylemez, ben de gergin bir şekilde konuşmaya devam ederim.

"Yukarı çıkıp pijamalarımı değiştireyim," diyorum.

Kaşlarını çattı. "*Yürüyüşe* çıkacak vaktim yok, Estelle."

Kaşlarım çatıldı. "Birlikte hiç zaman geçirmezsek nasıl on puan alabilirsin?"

"Neden bahsediyorsun? Her akşam birlikte akşam yemeği yiyebileceğimizi söylemiştim..."

"Yeterli değil!" diye patladım, yanaklarım kızardı. "Ve öyle olsa bile, cottage pie yerken beni azarlamak ve akşamın çoğunu garip bir sessizlik içinde geçirmek, benimle arkadaş olmak için doğru yol değil."

Çenesi seğirerek beni çatık kaşlarla inceler. "Peki. Hadi yürüyüşe çıkalım o zaman." Mutfaktan çıkar ve köşeyi dönerken "*dayanılmaz kadın"* diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

YÜRÜYÜŞ

MILES

Birkaç dakika sonra, Estelle'in yürüyüşe çıkmak için gelmesini beklerken arka kapının önünde volta atıyorum. Güneş, Crestwood'un tepelerinin üzerinden yükselmeye başlıyor ve kalenin arka tarafını altın rengi, şeftali rengi bir ışıkla kaplıyor. Ellerimi pantolonumun cebine sokup ufka bakarken, neden onunla *yürüyüşe çıkmayı* kabul ettiğimi merak ediyorum. Yürüyüşe vaktim yok dediğimde yalan söylememiştim. Saat sekizde ofiste toplantım var ve saat altı olmak üzere. Zamanında yetişmek için bir saat içinde çıkmam gerekiyor. Estelle'in neşeli tavırlarına içimden söylenerek, yukarı çıkıp neden bu kadar uzun sürdüğünü sormak üzereydim ki, odaya girerken mermer zeminde spor ayakkabılarının çıkardığı sesleri duydum.

"Biliyorsun, çoğu insan yürürken ayaklarını yere basar," diye düşünürken, o yanıma yaklaşırken dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Sen her yere güm güm basıyorsun ve çok gürültü yapıyorsun."

Başını yana eğip bana gülümsüyor. Kıvırcık saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve üzerinde... Ne giyiyor bu kız? Sanki tüm vücudunu kaplayan bir tayt gibi. Siyah, vücuda yapışmış ve elinde parlak pembe bir sweatshirt var. Ayaklarında ise parlak sarı spor ayakkabılar. Siyah kumaş vücudunun her kıvrımına yapışıyor ve gözlerim kıyafetini yavaşça incelerken ağzım salya ile doluyor.

Sütyen giymemiş olmalı, çünkü sweatshirt'ünü giymeden önce kumaşın içinden sıkı, küçük meme uçlarını görebiliyorum.

daha önce ne kadar yumuşak olduğunu düşündüğümde sikim seğiriyor. Her iki göğsünün şişkinliğini, neredeyse açığa çıkmak üzere, parmağımdan sadece birkaç santim uzakta görebiliyordum. Onların dolgun ve yumuşak olduğunu, avuçlarıma tam sığacak kadar mükemmel olduğunu hayal ediyorum. Ve *bu* düşünce, dün gece onu düşünerek nasıl mastürbasyon yaptığımı düşünmeme neden oluyor. Sertleşmiş aletimi o yumuşak göğüslerin arasına sokmanın nasıl bir his olacağını, aletimi sıkarak göğüslerinin arasında sıkıştırmanın nasıl bir his olacağını, boşalırken göğüslerine yapışan yumuşak, kadifemsi teninin beni sarmasının nasıl bir his olacağını...

Bu tür kıyafetler ondan uzak durmama yardımcı olmuyor. Ve ondan

uzak durmam gerek*, hem de çok*.

"Başlayalım mı?" diye soruyor neşeyle, benim müstehcen, ahlaksız

düşüncelerimden habersiz. "Gerekirse," diye cevaplıyorum, sesimi sert tutarak.

"Oh, lütfen. Muhtemelen çok hoşuna gidecek. Sabahları ilk iş egzersiz yapmanın bütün gün ruh halimi iyi ettiğini fark ettim. Belki düzenli egzersiz yapsan, bu kadar huysuz olmazdın."

Arka kapıyı açıp bizi kalenin geniş arka bahçesine çıkarırken ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Ben spor yapıyorum. İşyerimdeki ofisimde ağırlıklar ve koşu bandı var," diye cevap veriyorum, neredeyse huysuzca. Kaşlarımı çatarak, önümde yürürken onun şehvetli kıçına bakmamaya çalışıyorum. "Bu yüzden mi her zaman bu kadar neşelisin?"

Havuzun etrafında yürümeye başladığımızda hiçbir şey söylemez. Beni bahçenin kenarına götürür, şato arazisinin solundaki bir kapıyı açar ve çocukluğumdan beri tamamen unuttuğum patikaya doğru yürür. Annem bazen buradan yürürdü. Arazinin tamamını çevreleyen toprak bir patika, şatonun biraz yukarısında dağa doğru kıvrılır. Hatırladığım kadarıyla birkaç kilometre uzunluğundadır.

Eğer tüm yolu dolaşırsak toplantımı ertelemem gerekecek ve onu tanıyorsam, tüm yolu dolaşmak isteyecektir.

Estelle'in sabahımı mahvedeceği düşüncesiyle somurtarak yürümeyi bıraktım.

"Başka bir fikrim var," derim yüksek sesle.

Benden birkaç metre önde, dönüp bana bakar. "Gerçekten mahzeninde sakladığın şeyi bana gösterecek misin?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

Bu kadın...

"Hayır. Ama Lucifer'le tanışmak ister misin?"

Şüpheyle bana bakarken başını yana eğdi. "Bu bir tuzak soru gibi geliyor."

Sinirlenmeme rağmen gülüyorum. "Hadi ama."

"Benden nefret ettiğini biliyorum Miles, ama karını şeytanla tanıştırmak pek hoş karşılanmayabilir," diye ekledi, yanıma gelerek alçak ve boğuk bir sesle.

Dudaklarının *karımın* dudakları üzerinde kayıtsızca dolaşması...

Düşüncelerimi silkelemek için başımı sallayıp, Lucifer'in padokunun bulunduğu kalenin sağ tarafına doğru yürüyorum. Çitlerin arkasında gizlenmiş ve Lucifer'e günlük bakımını yapan Louis dahil sadece birkaç kişi burayı biliyor. Kapıya yaklaşıp şifreyi girerken Estelle beni dikkatle takip ediyor. Kapıyı açıp ona önümden geçmesini işaret ediyorum.

"Önden buyur," dedim.

Kapıdan önce geçmeden önce beni dikkatle izler.

Ve sonra, ne olduğunu anlamadan, fısıltıyla bir şeyler mırıldanır, dönerek bana çarpar ve kollarını bana dolayarak sarılır.

"Oh hayır, oh hayır, oh hayır," diye mırıldanır.

Şaşkınlıktan hiçbir şey yapamıyorum ve ona ne olduğunu soramadan Lucifer meliyor ve bize doğru zıplıyor.

"Aman Tanrım, Miles. Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Korkmuş gibi geliyor ve ben onu kollarımın arasına alırken, omzunun üzerinden bir ayı ya da onun kadar korkutucu başka bir şey var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey yok, sadece Lucifer.

Benim cüce keçim.

"Şey," diye mırıldanıyorum, onu bırakmak istemiyorum. Vücudu sıcak ve yumuşak, bana dokunması inanılmaz bir his veriyor. "Bir şey mi var?" diye soruyorum yavaşça.

"Keçilerden çok korkuyorum," diyor, sesi titriyor. "Onlardan tamamen, korkunç, delice korkuyorum."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıyorum. "Sen... keçilerden... korkuyorsun?" diye soruyorum çekinerek.

O öfkeyle nefes alır. "Evet, Miles. Mantıklı olmadığını biliyorum, ama onların küçük, boncuk gibi gözleri var..."

Kahkaham onu keser ve o hızla benden uzaklaşır, yüzü öfkeyle dolmuştur. Beni göğsümden iterken yüz hatları gerilir.

"Bu komik değil!" diye bağırır.

Lucifer onun arkasında duruyor ve yüksek sesle meliyor.

Mükemmel zamanlama, küçük dostum.

Estelle çığlık atar ve zıplar, koşarak uzaklaşır ve arkamdaki kapıdan geri girer.

"Bugün olmaz, Şeytan," der ve kapıyı kapatır.

Lucifer, Estelle'in çıktığı kapıya bakar ve ben eğilip onun başını okşarken gülümsemeden edemem.

"Merak etme, Luc. Onu ikna ederiz, tamam mı? Senin ne kadar sevimli ve masum olduğunu bilmiyor belli ki."

Lucifer küçük bir meleme çıkarır ve ben Liam'ın geçen yıl onun için yaptığı küçük eve doğru yürürüm. Su ve yemeğini kontrol eder, yeterince var mı diye bakarım ve sonra ona daha sonra kontrol etmek için geri geleceğimi söylerim.

Kapıya doğru yürürken, oyun alanına atladığını duydum. Evet, keçiler de zengin oyuncaklara ve uyarıcı bir ortama ihtiyaç duyuyorlar. Ve biriyle çiftleşip başka bir insan yaratma ihtimalim çok, çok düşük olduğu için, burayı olabildiğince modern hale getirmek için elimden geleni yaptım. Kayalar, çeşitli boyutlarda ağaç gövdeleri, platformlar, tüneller, tahterevalli ve uzamış çimlerden oluşan bir alan...

O, tanıdığım en şımarık keçi.

Kapıyı arkamdan kapatırken hala gülümsüyorum. Estelle, kalenin yakındaki tarafına yaslanmış, bana öfkeyle bakıyor.

"Bana haber verebilirdin," diye suçluyor beni.

Gülmekten özür dilemek istesem de, Lucifer'den duyduğu korkuyu çok sevimli buluyorum.

Ellerimi alaycı bir şekilde havaya kaldırıyorum. "Sana yemin ederim, o küçük gözleriyle peşinden koşmaz," diye alay ediyorum. "Ama beni gerçekten kızdırırsan, onu odamıza salmaktan çekinmem."

Öfkeyle ileri atılırken beni sertçe iterek homurdanır. "Bu komik değil," der öfkeyle. "Cesaret edemezsin," der gözlerini kısarak.

Ve... lanet olsun.

Ellerim kendi isteğiyle bileklerini tutarken ona gülümsüyorum. Güneş ufuktan yüzünü göstermeye başlıyor ve cildini altın rengi bir ışıltıyla kaplıyor. Normalde çok koyu olan mavi gözleri neredeyse buz gibi görünüyor ve yanakları sisli, serin sabahtan ve muhtemelen bana kızgın olduğundan kızarmış.

"Beni keçinle korkutmanın seni bana gülümsetmesi rahatsız edici," diyor kuru bir şekilde.

Ben gülerek homurdanıyorum. Sanırım haklı, ama *lanet olsun. Neden onu kızdırmaktan bu kadar zevk alıyorum?*

Ve neden şu anda onu öpmek istiyorum ki?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez hızla uzaklaşıyorum. Bazen kardeşim Chase'i, Juliet ona ulaştığında onu acımasızca takip ettiği için hayranlıkla izliyorum. Juliet onu o noktaya getirmek için zorlaması gerekti, elbette, ama bunu başardığında, ilişkilerinde patlama yaşandı ve yıllarca biriken öfke ve özlem bir girdap haline geldi. Eğer onun yerinde olsaydım, onu dizlerinin üzerine çökertir, daha fazlasını isterdi. Yüzümü başka yere çevirip, ifademi nötr ve etkilenmemiş gibi göstermeye çalışırken yutkunuyorum.

Ben öyle değilim.

Diğer kardeşlerim kadar kendime güvenmiyorum, insanlar öyle düşünmesini istesem de.

Bu yüzden yaralarımı saklıyorum, çünkü insanlar kendimde tahammül edemediğim tek şeyi görmezlerse, yarattığım role girmek daha kolay oluyor.

Buna rağmen, Estelle beni etkilemeye başlıyor. Yavaşça, uzaktan gelen bir orman yangınının kokusu gibi. İlk başta hafif bir koku. Durup dikkatini çekecek kadar değil. Endişelenecek bir şey yok. Ama yaklaştıkça, duyularımı daha fazla sarar. Ve bir orman yangını gibi, ilk başta yavaşça yanar. Yakındaki bir ağaca tutuşan küçük közler, daha fazla közlere, daha fazla alevlere yol açar.

Ta ki çok geç olana kadar ve hiç beklemediğiniz bir anda alevler sizi sarana kadar.

Kendimi kolay kolay kimseye vermiyorum. Hiç aşık olmadım. Kendimi ciddi bir ilişkide hiç görmedim ve birkaç ay öncesine kadar evleneceğimi de hiç düşünmemiştim. Bu seçenek ancak son zamanlarda ortaya çıktı ve sadece Ravage'ın kusurlu itibarını düzeltmek için.

Bu şartlar dışında neden evliliği düşünmüş olayım ki? Kusurlu birini kim sevebilir ki? İşkolik. Entrikacı, yalancı ve muhtemelen biraz da yozlaşmış. Sessiz. *Yaralı.*

Temkinli.

Ben temkinliyim.

Estelle, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana geniş gözlerle bakar.

"Sanırım geri dönmeliyiz," diyor sessizce, bana yumuşak bir gülümsemeyle.

Bir kez başımı sallıyorum. "Tabii. Zaten işe gitmem lazım."

Kollarını kavuşturur. "Yemin ederim, o keçi ile bana şaka yapmayı aklından bile geçirirsen..."

"Onun adı Lucifer. Bir gün onunla arkadaş olman gerekecek, biliyorsun."

"Neden?" diye sorar, sesi inanmaz gibi.

"Çünkü benim olan senin de," diye kabul ediyorum.

"Gerçekten mi?"

Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ama fikrini değiştirmiş olmalı ki cevap vermiyor.

Yürüyüşe başlarken hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne düşündüğünü biliyorum.

Benim *olan* seninindir... *ama sırlarım hariç.*

"Artık burada olduğunu bildiğim için uyuyamayacağım," diye ekliyor.

Gülümsüyorum. "Neden keçiler? O bir *cüce* keçi. Ağırlığı yirmi kilo kadar."

"Bilmiyorum. Ben küçükken, büyükannem sigara içmek için verandaya çıkarken dikkatimi dağıtmak için televizyonu açardı. Bir keresinde, kötü bir çizgi keçinin olduğu garip bir Fransız çocuk programı vardı." Omuz silker ve gülümser. "Sanırım bu beni etkilemiş."

Yine gülüyorum. "Lucifer'in kötü olmadığını söz
veriyorum." "Neden ona Lucifer adını verdin?"

"Karanlık olunca gözleri kırmızıya dönüyor."

Yürümeyi bırakıp bana dehşetle bakar. Gülmekten
kendimi alamıyorum. "Siktir, ne safsın."

"Sen bir piçsin," diye mırıldanarak önümden yürüyüp arka kapıyı açtı.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum. "Elimde değildi. Özür dilerim."

Su ısıtıcısının yanına yürür, onu açar ve tezgaha kalçasını dayayarak arkasını döner.

"Korkacağın hiçbir şey yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz. En kötü kabusumu çoktan yaşadım," diye ekliyorum düşünmeden.

Dudakları hafifçe aralanır ve gözleri boynumda, yara izimin üzerinde dolaşır.

Siktir.

Yakanı düzeltip boğazını temizlerim.

"Nasıl oldu?" diye sorar nazikçe.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Bundan bahsetmek istemiyorum."

Kaşlarını çatar. "Harika. Bunu da benden sakladığın sırların listesine ekleyebiliriz."

Keşke bilseydin...

Ayağa kalkarken öfke içimi kaplar. Dişlerimi sıkarak mutfağın kapısına doğru yürürüm.

"İstediğin her şeyi konuşabiliriz, ama bu konu yasak. Anlaşıldı mı?"

O geri adım atmaz. Bunun yerine, sadece bana bakar.

Bana öyle bakmasından hoşlanmıyorum, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

Sanki beni mikroskop altında inceliyor gibi hissediyorum.

"İyi günler, Estelle," diyorum, incitici bir şey söylememek için onu orada bırakmak niyetiyle.

Mutfaktan çıkarken peşimden geliyor ve ana kütüphanenin yanında dönüp iç çekiyorum.

"Beni sürekli uzaklaştırmaya devam edemezsin, biliyorsun. Sırlarını bana açmazsan asla on yıl birlikte yaşayamayız. Her şeyi bilmeme gerek yok, ama kocanın boynundaki yara izinin nasıl olduğunu bilmeliyim, ya da sırlardan bahsetmişken, kocanın o kanlı bodrumda ceset saklıyor mu, saklamıyor mu..."

Onun durduğu yere doğru yürürüm ve öfkeyle dirseğini tutarım. O kadar sinir bozucu ki. Zorluyor, zorluyor, zorluyor. Hep *zorluyor*. Ve bunu yaparken o kadar güzel ki, çoğu zaman sinirlenmeyi unutuyorum.

Ona bakarken dudaklarım kıvrılıyor. "Dediğim gibi, bu evlilikte şimdiye kadar çok cömert davrandım," diyorum. "Ama sana söz veriyorum, beni zorlamaya devam edersen ne olacağını görürsün, Estelle."

"*Senin* yalanlarla beni ve iş arkadaşımı bu evliliğe soktuğun evliliği mi diyorsun?" diye karşılık veriyor, burun delikleri genişliyor.

Korkutucu bir adımla yaklaşıyorum. "Sana kabul etmen için zorlamadım," diyorum sertçe.

Beni bir dakika düşünür. "Zorlamadın mı?" diye sorar yumuşak bir sesle. Yüzü hafifçe buruşur, bir adım geri atar ve yere bakar. "İyi iş günleri, Miles."

O uzaklaşırken, bir şey söylemeli miyim diye tereddüt ediyorum: özür dilemeli miyim, ondan sakladığım her şeyi anlatmalı mıyım, onu öpmeli miyim...

Suçluluk duygusu, fırsat bulamadan beni yiyip bitirebilir.

İç çekerek yüzümü ellerimle ovuşturduktan sonra ön kapıya doğru yürüdüm.

Saat yedi olmadan ofiste olmamın garip olacağını düşünecek kimse yok.

Bu sadece, istesem bile hayatımda anlamlı ilişkiler kuramayacağımı daha da netleştiriyor.

Ve bu sadece fiziksel yaralarımdan dolayı değil.

Psikolojik yaralarımdan da.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

TALEP

STELLA

Sonraki hafta da aynı şekilde geçer. Erken uyanır ve sabahlarımı mutfakta geçirir, VeRue için iş planımı çizer ve oluştururum. İnanamayan gözlerle, dün gece banka hesabımın bakiyesini kontrol etmeyi hatırladım. Tahmin ettiğim gibi, artık neredeyse altı haneli bir servete sahibim, bu yüzden haftanın ilk iki sabahını web sitesi tasarımcılarına ve toptancılara kumaş örnekleri istemek için e-posta göndererek geçiriyorum. Haftanın ilerleyen günlerinde, web sitesi yayına girdiğinde her şeyin hazır olması için daha fazla eskiz üzerinde çalışıyorum.

Her sabah saat tam altı olduğunda Miles mutfağa girer. Samimi davranırız, ancak sürekli kavga ettiğimiz için şaka yollu olarak *"düşman* dost" terimini kullanırım. Her sabah tezgahın üzerinde sihirli bir şekilde beliren ve her gece ortadan kaybolan kavanozlar için kavga etsek de, çay mı kahve mi daha iyi diye tartışsak da. Çarşamba gününe kadar, kahve *içtikten sonra* daha az huysuz olduğunu anladım, bu yüzden ilk fincanını bitirene kadar onu rahat bırakıyorum. Her sabah ona sormama rağmen sabah yürüyüşlerine katılmayı reddediyor, ama takma isimlerle oynamama izin veriyor. Şimdiye kadar hepsinden nefret etti, ama ben ısrar ediyorum.

Genellikle fiziksel kimyamızı geliştirmek için yaptığımız planlar hakkında biraz daha tartıştıktan sonra işe gider. Ben de sabahlarımı çalışarak geçiririm ve ara vermem gerektiğinde kalede tek başıma dolaşırım. Perşembe öğleden sonra, mahzen kapısını tekrar denemeye karar veririm, ama yine sonuç alamam.

Her akşam Miles ile akşam yemeğine katılıyorum ve şu ana kadar, tahmin edebileceğiniz gibi, daha çok samimi sohbetler ve biraz da tartışmalar var. Yemekler çok lezzetli, bu yüzden onun gözlerinin bazen bir saniye fazla benim üzerimde kalmasına odaklanmıyorum. Ya da uzun parmaklarının çatal bıçakları ne kadar nazikçe tuttuğuna ve bunun onun ne kadar resmi bir eğitim aldığını düşündüğüne. Onu fiziksel yakınlığa zorlamıyorum ya da *pratik yapmaya* zorlamıyorum, çünkü onun soğukluğuna maruz kalmak istemiyorum. Tarafsız kalmamız daha iyi ve onun tavırlarıyla dalga geçsem de, perşembe akşamı geldiğinde benim yanımda rahatladığını hissedebiliyorum, ama çok az. Ne yaparsam yapayım, ilk tanıştığım Miles'ı ortaya çıkaramıyorum.

Boş zamanlarını nerede geçirdiğini bilmiyorum, çünkü ortak yaşam alanımızda olmadığı kesin. Sanırım çoğu zamanını ofisinde ya da gizemli bodrumunda geçiriyor. Sanki benden uzak durmak için beni kasten uzaklaştırıyor gibi.

Ama neden?

Cuma günü, resmen deliye dönmüş durumdayım. Juliet bana mesaj atıp Miles'ı ve beni o akşam Crestwood'da Chase'le birlikte içmeye davet ettiğinde, rahatladığımdan neredeyse ağlayacaktım. Bu hoş bir sürpriz ve teknik olarak çiftler buluşması olsa da, en azından Miles'la aramızdaki gerginliği yatıştıracak biri olacak.

Heyecan verici bir planım olduğu için, huysuz kocamla akşam yemeği yemek yerine, öğleden sonrayı bara gitmek için hazırlanarak geçiriyorum. Bana doğrudan mesaj atmak yerine, Luna'yı gönderip bu akşam geç kalacağını ve işini bitirince hepimizle barda buluşacağını söylüyor. Luna hazırlığımı sürdürmek için yanımdan ayrıldıktan sonra, kendi kendime söyleniyorum.

Onun kafasını karıştırmaya karar vererek, yılan derisi desenli koyu kahverengi bir mini etek seçiyorum. Normalde bunu renkli bir üstle kombinlerdim, ama bunun yerine, düşük yakalı ve çan kollu krem rengi bir kazak seçiyorum. Kasımın başındayız ve hava oldukça soğuk, bu yüzden ince bir tayt da giyiyorum. Yıllardır ilk kez saçlarımı düzeltiyorum ve sonra bir çift altın rengi, ince topuklu ayakkabı giyiyorum.

Kendimi değerlendirirken, boynumdaki altın *R* kolyeyi sıkıca tutarak gülümsüyorum, sonra çantamı alıp Niro'yu görmek için aşağıya iniyorum. Chase ve Juliet beni almayı teklif ettiler, ama ben reddettim. Onların yaşadığı Crestwood'a geri dönmek için kalesine kadar gelmenin bir anlamı yok.

Kocam teklif edebilirdi. Etmeliydi. Ama konudan saptım.

Miles'ın bana mesaj atma zahmetine bile girmediğini düşününce dişlerimi sıkıyorum. Onun çalışanlarına verdiği bilgilerle yetinmek zorundaydım. Sanki ona doğrudan mesaj atmaya değmeyecek kadar önemsizmişim gibi. Bara giderken babamla FaceTime yaparak kendimi oyalıyorum. Londra'da gece yarısı geçti ama o genellikle geç saatlere kadar uyanık olur. Ona her şeyi anlatıyorum, Miles ile olan tartışmalarımızı ve genel memnuniyetsizliğimizi hariç tutarak. Geçen haftanın ne kadar yalnız geçtiğini söylersem, geçmişimi düşünerek endişelenebilir, bu yüzden bu konuyu açmıyorum. Crestwood'un merkezindeki mütevazı pub'a vardığımızda video görüşmesini sonlandırıyorum.

Niro'ya teşekkür edip, antika İngiliz dokunuşlarını fark ederek mekana giriyorum. Gözüm, korkunç ve modası geçmiş perdelerde, eski halılarda, bilardo masasında ve yapış yapış masalarda takılıyor. İçeri girerken gülümsüyorum, aniden evimi hatırlıyorum. Hatta *kokusu* bile İngiliz pub'ları gibi: bayat bira ve kızarmış yemekler.

"Stella!" Juliet bana doğru koşarak gelir ve beni sıkıca sarar. Benden ayrıldığında, bana sinsi bir gülümseme atar. "Harika görünüyorsun."

Gülüyorum. "Teşekkür ederim." Elimi tutup Chase ile ayarladığı masaya götürüyor. Kısa, koyu kırmızı bir elbise ve siyah botlar giymiş. Saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. "Sen de çok güzelsin." Gözlerim beni kucaklamak için ayağa kalkan Chase'e kayıyor.

"Stella," diye mırıldanarak uzaklaşır. "Gelebildiğine çok sevindim."

"Davet ettiğin için teşekkürler. Dürüst olmak gerekirse, kendimi o şatodaki Güzel gibi hissetmeye başladım."

"Sana bir içki getireyim," diyor Chase. "Ne içersin?"

Ona bakıyorum, yüzündeki tanıdık sırıtışa şaşırıyorum. Ama soğuk bir kayıtsızlık yerine, Chase tamamen sıcak bir enerjiyle dolu. Geniş gülümsemeler. Hareketleri, ağabeyinin sarsak ve yapmacık hareketlerinin aksine çok rahat. Kot pantolon ve flanel gömlek giymiş. Miles'ın kot pantolonu olmadığına yüz pound bahse girerim.

Bu farkındalık beni sersemletir.

Ben kimle evlendim böyle? Benden çok *farklı. Onlardan çok farklı.*

"Uh, ne olursa. Lager severim," diyorum, ona küçük bir gülümseme atarak.

O uzaklaştıktan sonra Juliet masaya eğildi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu, bir yudum bira içerek. "Miles'la o devasa şatoda yaşamak... Eminim bir sürü hikayen vardır."

Ağzımı açıp kapatıyorum.

"Şey, şey..." Bir kez yutkunup başımı salladım. Neden yalan söyleyeyim ki? Hiç kapalı bir insan olmadım ve Juliet hoş birine benziyordu. "Biraz yalnızlık çekiyorum. Onu pek görmüyorum."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi? Oh. Sanırım ben sadece..." Sözünü bitirmedi. "Yani, durumu biliyorum. Chase anlattı. Ama düğünde mutlu görünüyordunuz."

Omuz silkiyorum. "Düğün gecesi bir şeyler değişti."

Yüzü acıma ile buruşur, ama cevap veremeden Chase üç bira ile geri gelir ve her birimizin önüne birer tane koyar. Juliet erkek arkadaşına hayranlıkla bakar. Burnunu kırıştırır ve o da gülümser, burnunun ucunu öper ve bana döner.

"Peki, ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?" diye soruyorum, birden özel bir randevuya davetsiz misafir gibi hissederek. Aralarındaki kimya çok belirgin.

"Üç ay ve birkaç hafta," diye cevaplar Chase, dudakları gülümsemeye çekilir. "Ve..." Juliet'e bakar. "Artık çıkmıyoruz."

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde.

"Evlendik," diye cevaplar Juliet, yanakları kızarır. Gözlerim hemen Juliet'in yüzük parmağına gider ve üzerinde küçük elmaslarla süslenmiş *R harfi* kazınmış altın bir yüzük görürüm.

"Bu çok heyecan verici! Ne zaman?"

"Sen ve Miles'ın evlendiğiniz gün," diyor Chase, yüzünü buruşturarak. "Yıldönümünüzü bizimle paylaşmak sorun olmaz umarım."

Kahkahayı bastırıyorum. "Miles ve benim yıldönümümüzü kutlayacağımızı sanmıyorum," diyorum onlara.

Juliet başını eğdi. "Emin misin?"

Onun sorusundan kaçınmak için biramdan uzun uzun bir yudum alıyorum. Garson masamıza gelip yemek siparişimizi alırken çok şükrediyorum. İngiliz aksanı beni hazırlıksız yakalıyor ve hepimiz sınırsız tavuk kanadı sepetinde anlaşıyoruz.

Juliet siparişini verdikten sonra garsona "Bir İngiliz" diyorum.

'ın genç versiyonu gibi, yirmili yaşların ortalarında, muhtemelen, shaggy blond saçlı.

Çekici. Cevap vermeden önce bana içten bir gülümseme atıyor.

"Nerelisin?" diye soruyor, kuzey aksanı belirgin. "Londra."

Başını sallar. "Anlaşılıyor," der ve utanmadan gözlerini vücudumda gezdirir. Ellerim kucağımda olduğu için

evlilik yüzüğümü göremediğini fark ediyorum. "Yorkshire'lıyım. Kaliforniya'ya ne getiriyor seni?"

Tanıdık bir aksanı duyduğum için şaşırıp düzgün düşünemiyorum, bu yüzden "Oh, birçok neden var" diyorum.

O daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. "Ben de öyle.

İngiltere'den çok farklı." "Her açıdan," diye onaylarım.

Bana gülümser. "Dinle, saat dokuzda işim bitiyor, istersen bir şeyler içmeye gidelim."

“Olmaz. Ama teklifin için teşekkürler,” diyorum ve ona nazikçe gülümsüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, ama hemen toparlanıyor. "Sorun değil."

Siparişlerimizi aldıktan sonra Juliet gülmeye başlar. "Miles burada olsaydı..." diye söze başlar ama bitiremez. Chase beni eğlenceli ve belki biraz da şaşkın bir ifadeyle izler.

Beni suçlayabilirler mi? Kardeşiyle evlendiğimden beri ilk kez *biri* bana böyle bakıyor.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü Miles'ın birinin bana asıldığını görse ne yapardı, emin değildim. Onda kıskançlığın en ufak bir belirtisi, hatta bana karşı en ufak bir ilgi bile görmemiştim.

Chase, Juliet ve ben rahat bir sohbete daldık. Büyük bir tavuk kanadı sepeti ve iki bira sonra, durumum hakkında çok daha iyi hissediyordum. Ne kadar çok içersem, biri kapıdan her girdiğinde gözlerim o kadar az kapıya kayıyordu. Chase ve Juliet dikkatimi dağıtmak için ellerinden geleni yapıyordu. Bu gece burayı benim için seçtiklerini biliyordum. Bunu takdir ediyorum. Liam, Luna, Juliet ve Chase sayesinde, Miles'ın hayatındaki tüm önemli insanlara yakın hissetmeye başlıyorum.

Onun dışında herkes.

İkinci biramı bitirince tuvalete gitmek için kalktım. Karanlık koridorda ilerlerken garsona çarptım. Geçmem için başını eğdi.

"Az önce sizi rahatsız ettiysem özür dilerim," diyor birkaç adım uzaklaştığımda.

Neredeyse patlamak üzere olan mesanemi görmezden gelerek ona dönerim. "Hayır, rahatsız etmedin," derim. "Aslında çok hoş birine benziyorsun. Ama ben evliyim," derim ve sol elimi kaldırırım.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz sahte geldi. Dilimde kül tadı vardı. Çünkü Miles'la benim aramda evlilik yoktu.

Çoğu gün arkadaşlık bile denemez.

Başını eğiyor. "Peki kocan nerede?" diye soruyor. İyi niyetli olduğunu anlıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Geç saatlere kadar çalışıyor," diyorum.

Garson başını sallarken dudaklarını sıkıştırıyor. "Onun kaybı. Seninle evli olsaydım, ben asla..."

"Hâlâ karımla flört etmenin bir sebebi var mı?"

Öfkeli Miles'a dönerek yüzünü görürüm. Çenesi sıkı, elleri cebinde. Bana bakmıyor, sadece garsona bakmaya devam ediyor.

"Miles, o sadece nazik davranıyordu," diye açıklıyorum.

Gözleri yüzüme kayıyor ve genişlemiş burun deliklerinde ve kızarmış yanaklarında saf öfke görüyorum. Tekrar garsona dönüyor.

"Gitmenizi öneririm," diyor Miles sert bir sesle.

Garson ellerini kaldırır. "Sadece gerçeği söyledim dostum. Çok güzel bir karın var."

"Defol. Çık dışarı."

Garson gülümser. "Sadece iyi bir adam olduğumu söylüyorum, ama bir sonraki adam öyle olmayabilir. Ben sadece bir İngiliz olarak ona göz kulak oluyorum."

Miles'ın göğsünden derin, alçak bir hırıltı duyuyorum. Bir adım öne çıkıyor. "Ona bir kelime daha söylersen, hayatının geri kalanında iş bulamayacağından emin ol." Garsonun gözleri büyür, ama şüpheci bir ifade belirir. Miles de bunu görmüş olmalı, çünkü bir adım daha yaklaşır. "Devam et, beni hafife al. Yanıldığını kanıtlamayı çok isterim," diye hırladı.

Garson, kaybettiği savaşın farkına varmış olmalı, çünkü bana hafifçe başını salladıktan sonra dönüp Miles'ı ve beni karanlık koridorda yalnız bıraktı.

"Bu gereksizdi," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

Miles yavaşça bana döner. Karanlık gözleri, sanki beni içime çekiyormuş gibi, ayaklarımdan yüzüme doğru yavaşça kayar. Bakışlarımız kesiştiğinde ifadesi biraz yumuşar ve eliyle ağzını ovuşturur.

"Çok güzelsin," diyor kısa ve *resmi bir şekilde.*

Gözlerimi deviriyorum. "Bizi şereflendirdiğin için çok naziksin," diye karşılık veriyorum, onun kıskanç tavırlarına birden öfkelenerek. Bana böyle hak iddia etmeye *hakkı yok*. Bana zerre kadar değer vermiyor gibi göründüğü halde.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor ve yaklaşıyor. Tuvalete gitmem gerekmesine rağmen, kendimi ona bakmaktan alamıyorum. Düzgün takım elbisesi. Yoğun kaşları. Açık yeşil gözleri. Tam önüme gelene kadar kıpırdamadan duruyorum. Elini uzatıp düzleştirilmiş saçlarıma dokunuyor. "Kıvırcıkken daha çok seviyorum," diyor, sesi kısık.

Yeşil elma kokusu burnuma geliyor ve onu hayalarına tekmelemek için kendimi zor tutuyorum. "Bir dahaki sefere *tercihini* dikkate alırım." *Bir dahaki sefere.* Sanki kardeşi ve yeni yengesi ile içki içmek düzenli bir olay olacakmış gibi. Bu da daha fazla yalnızlık ve Crestwood'a tek başına araba sürmek demek. Miles bizi varlığıyla onurlandırıncaya kadar üçüncü tekerlek olmaya devam etmek demek. Çoğu gün beni *görüyor* mu diye merak etmek, ya da robot gibi davranmadığı bir an var mı diye merak etmek demek.

Yeni bir öfke dalgası beni kaplar. "Biliyorsun, o adamla yaptığım konuşmayı duysaydın, ona evli olduğumu söylediğimi duyabilirdin," diyorum ona. "Sana tek eşlilik sözü verdim ve sözümü tutacağım."

Yüzünde şaşkınlık benzeri bir ifade beliriyor. "Sen *benim* için endişelendiğimi mi sanıyorsun, kelebek?"

Bana taktığı lakap dizlerimi titretir. Vücudunun ön kısmı benimkine değecek kadar yakın, ama tam değmiyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Bana güvenmediğin belli."

Buna gülüyor ve bu gülüşün beni sıcaklıkla doldurması ve sesinin neredeyse hafif olması, bir mırıldanma gibi olması beni şaşırtıyor. Daha önce hiç duymamıştım.

Daha çok gülmeli.

"Senin benim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Eli kalçama dokunup sıkıca kavradığında nefesim kesildi. "Sana dokunmadığı için şanslısın, Estelle."

"Neden?" diye fısıldadım, nefesim titriyordu. *Lanet olsun ona. Beni her zaman güçlü çekimine geri çekebildiği için lanet olsun.*

Bana acımasız, çarpık bir gülümseme atarak, yüzüme birkaç santim uzaklıkta eğildi.

"Çünkü insanların benim eşyalarıma dokunmasından hoşlanmıyorum."

Onun sözlerini sindiremeden dönüp gider. Banyoya girer girmez, rahatlayabilmek için lavabonun önünde birkaç kez derin nefes alıp vermem gerekir.

Çünkü insanların eşyalarıma dokunmasından hoşlanmıyorum.

İşimi bitirdiğimde, onun cüretkarlığı için ona kızmakla içimdeki heyecanı yatıştırmak arasında gidip geliyorum.

Benim olduğumu bilmediğini mi sanıyorsun?

Banyodan çıkarken birkaç derin nefes daha alıyorum ve karanlık koridorda duran boy aynasında yansımama bakıyorum. Pembe dudak parlatıcısının iyi bir fikir olduğunu neden düşündüğümü merak etmeye başlıyorum. Neden dar eteği giydim? Neden saçlarımı düzeltip belime kadar uzanan düz ve kalın bukleler yapma zahmetine girdim?

Neden tüm bunları onun için yapıyorum?

Evlilik uzlaşmalardan ibarettir, ama son zamanlarda uzlaşan tarafın ben olduğum çok açık. Yine de, biri benimle saygılı bir şekilde konuşunca Miles kıskançlık mı yapıyor?

Siktir et.

Banyodan çıkıp yavaşça masaya geri dönüyorum. Hareket ederken gözüm garsona takılıyor ve masamıza bakınca Miles'ın beni izlediğini görüyorum. Sırıtarak yönümü değiştirip garsona doğru yürüyorum. O bir masadan uzaklaşıyor, ben de ona yetişmek için koşuyorum.

"Hey," diyorum, omzuna dokunarak.

Bana dönerek, gözleri temkinli. "Hey, bak. Az önce olanlar için özür dilerim. Sorun çıkarmak istemedim."

"Hayır, özür dilemene gerek yok. Kocam, o..." Sözümü kesiyorum. "Her neyse, özür dilerim. Seni tehdit etmemeliydi."

Garson sarı saçlarını geri atarak bana sıcak bir gülümseme atıyor. "Teşekkürler. Sizi çok seviyor gibi görünüyor."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Evet, şey... Anlayışın için teşekkürler. İyi geceler, tamam mı?"

Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verir. "Sana da. Eğer canın gerçek bir balık ve patates kızartması isterse, ne zaman istersen gel." Omzuma bakarak ekler. "Arkadaş olarak," diye açıklayarak. "Kıskanç kocana da son cümleyi söylemelisin, değil mi?"

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaşır.

Geniş bir gülümsemeyle arkanı dönerim. *Ha, al sana, kıskanç pislik.* Gözlerim anında Miles'a takılır. Yüzünde gölgeli, karanlık bir ifade belirir, sanki acı çekiyormuş gibi. Hareketsiz kalırım ve o benimle göz göze geldiğinde gülümsemem kaybolur, ama beklediğim gibi kızgın olduğu için değil.

Hayır, beni durduran, yüzünü bozan çalkantılı ifadeydi.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

FARKINA VARMA

MILES

Estelle, Chase ve Juliet ile gülüşürken ben biramı yavaşça yudumluyorum. Onlara katılmak istiyorum ama tek düşünebildiğim, onun o *lanet* garsona söylediği sözler. Gururumu öne sürerek sormayı reddettim. Uzun süre konuşmadılar ama aklımdan geçen olasılıkları durduramıyorum. O İngiliz, yani Estelle'in onunla ortak bir yanı var. O da Estelle gibi genç. Estelle benden sadece sekiz yaş küçük olsa da, onun yaşına daha yakın biriyle daha çok ortak yanı olup olmadığını merak etmeme yetecek kadar önemli bir fark.

Ve benim aksime, tanınmayacak kadar yaralı görünmüyordu.

Belki Estelle onun gibi biriyle birlikte olmayı hak ediyordur. Hasarlı bir CEO yerine, bir pub'da çalışan arkadaş canlısı bir garson. Onun lanet olası kurabiye ve çay takıntısını anlayacak biri. Günde on sekiz saat çalışmayan biri.

Onu görmekten kaçmak için kendini ofisine kapatan biri değil.

Ve en önemlisi, ona yalan söylemeyen biri. "Miles."

Juliet endişeyle bana bakarken başımı kaldırıyorum. "Üzgünüm," diyorum. "Ofiste uzun bir gün geçirdim."

Gözlerim Chase'e kayar. O da beni kısık gözlerle izliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Senin kadar çok çalışan kimseyi tanımıyorum," diye Estelle söze karışır, elma şarabını yudumlarken.

"Chase eskiden öyleydi," diyor Juliet. "Ama onu normal saatlerde çalışmaya başladım. Hala haftada altmış saat çalışıyor," diye ekliyor gülümseyerek.

"Sırrınız ne?" diye sorar Estelle, bana göz kırparak. "Kocamı daha çok görmek istiyorum."

Onu hak etmiyorum.

"Yemin ederim, bazı geceler ofisinde uyuyor olmalı," diye ekler, bacağıma şakacı bir şekilde vurarak.

Öyle.

"Hiç şaşırmam," diye ekliyor Chase, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ama neden yapsın ki, yanında kıvrılıp yatabileceği güzel, turuncu bir yorgan varken."

Estelle kıkırdar.

Onun böyle gülmesini seviyorum.

Chase'in şakasına gülümsemeden edemiyorum. "Evet, bazılarımız polyester yerine soğuk, sert deriyi tercih eder," diye karşılık veriyorum, karıma bakarak yanaklarımın içini çökertiyorum. "Yine de, düşüncen çok hoş," diye ekliyorum onun için.

"Tamam, şimdi neyin bu kadar gürültü olduğunu görmem lazım," diye cevaplar Juliet. "Chase, Stella'nın evi biraz canlandırdığını söylemişti, ama düğün gününden beri etrafa bakma fırsatım olmadı."

"Düğün gününüzden mi bahsediyorsunuz?" diye soruyorum ve o gülerek başını geriye atıyor. Estelle'e dönüyorum. "Size bundan bahsettiler mi?"

Estelle başını sallar. "Anlattılar." Yüzünde hüzünlü bir ifade belirir. "Yıldönümlerini kutladıklarında hatırlamak onlar için eğlenceli olacak."

Onların.

Bizim değil.

Çünkü o bizim hiçbir yıldönümümüzü kutladığımızı görmüyor.

Üçü sohbetlerine geri dönerken, içimdeki kendimi suçlayan monologdan habersiz, bir yudum daha biramdan içiyorum. Chase ve Juliet yaklaşan balaylarından bahsediyorlar, Estelle'in bana köşeden baktığını fark ediyorum.

Yanımda oturuyor, neredeyse uyluklarımız birbirine değiyor. Geriye yaslanıp kolumu koltuğun arkasına koyuyorum ve sürpriz bir şekilde bana biraz daha yaklaşıyor. Parfümünün kokusunu alıyorum ve aktif olarak koklamamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

. Juliet ve Chase Maldivler hakkında konuşmaya devam ederken, sıcak vücudu bana baskı yapıyor. Ben dikkatimi vermiyorum. Tek düşünebildiğim, karımın bana ne kadar mükemmel uyduğu. Kalın pantolonumun kumaşından bile uyluklarının ne kadar yumuşak olduğu.

Her zaman yasemin gibi kokması.

Bana konuşurken hariç, sürekli gülümsüyor.

Eli uyluklarımın üzerine kayıyor ve yüksek sesle inlememek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Neden bana bunu yapıyor?

Daha da önemlisi... neden ona izin veriyorum?

Aramıza tekrar mesafe koyamadan, Estelle kulağıma fısıldayacak kadar yaklaşıyor.

"Önemli bir şey değildi, biliyorsun."

Chase ve Juliet artık sadece birbirleriyle konuşuyorlar, su üstündeki kabinlerinin lojistiği hakkında bir şeyler konuşuyorlar. Yüzümü hafifçe eğerek dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Ne önemsizdi?" diye soruyorum, ama onun neyi kastettiğini çok iyi biliyorum.

.

"Sunucu. Ona geri döndüğümde. Sadece özür diledim.
dediğim gibi, önemli değildi."

"Bana haber verdiğin için teşekkürler," diye mırıldandım, hafifçe uzaklaşarak.

Elini bacağımdan sıkıca çeker ve *lanet olsun*, sikim pantolonumun ön kısmına değip titrer.

"Bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum," diyor yavaşça.

Onun sözlerini düşünürken çenem gerildi. "Kıskanç değilim."

"O zaman az önceki davranışına ne diyorsun?" diye sordu, sesi alçalmıştı.

Kıkırdamakla birlikte, "Dediğim gibi, kıskanç değilim. Ben bölgemi koruyorum. Kıskançlık, senin olmayan bir şeyi istemek demektir. Bölgeyi korumak ise, zaten senin olanı korumaktır," diyorum.

Yanımda sertleşir. "Bana senin olduğumu göstermenin çok komik bir yolu var," diye mırıldanır. "Daha çok çabala, Miles."

Cevap veremeden, kolumun altından çekilip tuvalete gitmek için izin isteyerek uzaklaşır.

O gittikten sonra, Juliet ve Chase dikkatlerini bana çevirir.

"Onu gerçekten çok beğendim," der Juliet, alkolün etkisiyle kızaran yanaklarıyla. "Bence onunla evlenmelisin."

"Çok geç," diyorum, ifadesiz bir yüzle.

Sabırsızca alay eder. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Onunla *gerçekten* evlen," der, gözleri kısık.

Yeni karısına yumuşak, hayran bir bakışla bakan kardeşime kaşlarımı kaldırdım.

Tanrım, mide bulandırıcılar.

"Evet, benim davranışlarımdan sonra bir yıl daha devam etmek isteyeceğini sanmıyorum."

Özellikle de yaptıklarımı öğrendiğinde.

"Ona hislerini söylemenin bir zararı olmaz," diyor Chase, viskisini yudumlarken kendini beğenmiş bir şekilde.

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Juliet, sarhoş kocanı eve götürme zamanı."

O gülüyor. "Sanmıyorum. Bu sefer Chase'in tarafındayım. Seni hiç kimseye karşı böyle görmedim."

Birama bir yudum daha almadan önce dişlerimi sıkıyorum. "Bence yanlış anlıyorsun," diyorum yavaşça.

O başını sallar. "Hayır, yanlış anlamıyorsun. Bence o da senin için aynı şeyi hissediyor."

"Bunun sadece üç ay önce *sana benimle ilgili* tavsiyelerde bulunan aynı adam olduğuna inanabiliyor musun?" Chase, açıkça beni kışkırtarak Juliet'e sorar. "Vay be, zaman nasıl da değişiyor. Başkalarına laf sokmayı biliyor ama kendisi almayı bilmiyor."

"Siktir git," diye mırıldandım, ama dudaklarımda beliren küçük gülümsemeyi engelleyemedim. İçkimin kalanını bitirdim.

Chase, çift viskisinin kalanını bana doğru itti. "Bunu iç ve karına gerçek bir öpücük ver, Miles."

Ona bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

Sessiz bir meydan okuma ile kaşlarını kaldırır. "Cesaretin var mı?"

"Siktir git," diye homurdandım, viskinin kalanını bir dikişte içip, akşam yemeğini yemiş olmayı diledim. Bu hareket anında beni cesur ve kendi iyiliğim için fazla cesur hissettirdi.

"Hadi Miles, hadi!" Juliet kıkırdayarak tezahürat yapar.

Onlara orta parmak gösterip karımı aramak için uzaklaşıyorum.

Onu gördüğümde banyodan çıkıyor ve hemen beni görmemesi için koridordaki gölgelere çekiliyorum.

Kendini boy aynasında izlerken, eteğini hafifçe çekip ayak bileğini döndürüyor. Saçlarını eliyle tarıyor ve gözlerim onun yansımasına kayıyor. Elini göğsüne koyup gözlerini kapatarak duyamadığım bir şey mırıldandığında kalbim deli gibi atıyor.

Sanki beni tekrar görmek için hazırlanıyormuş gibi.

Sanki benim yanımda olmak için kendini zorluyor gibi.

Siktir.

Kıpırdayamıyorum. Kıpırdamayacağım.

Çünkü Estelle'e olan hislerimin fiziksel arzudan çok daha derin olduğunu şimdi fark ediyorum. Onu mutlu etmek istiyorum. Beni *istemesini* istiyorum. Ama onun beni istediğini sanmıyorum, en azından benim istediğim şekilde değil. Hatta, kendine moral vermeye çalıştığına bakılırsa, sanki bundan korkuyormuş gibi görünüyor.

Bundan kaçınmak, ondan kaçınmak için çok uğraşmama rağmen, o benim aklımdan çıkaramadığım parlak yeni oyuncağım oldu.

Ve ben de o oyuncak için her şeyi yapabilecek altı yaşındaki halime dönüştüm. O oyuncağı çok seven halime. O oyuncağı *boğarak* öldüren halime, annem onu parçalanmış ve yırtık pırtık bir halde çöpe atmak zorunda kalana kadar.

Çünkü her şeyden çok, onu boğmaktan korkuyorum. Ben buyum

işte, babamın oğlu.

Entrikacı. Kurnaz. *Bencil.*

Yaralarım, kırıklığımın sadece fiziksel tezahürleri. O yaraların ardında çok,

çok daha derin şeyler var.

Ona yalan söyledim.

Para babamdan gelmemişti. O benimle evlenmeyi kabul etmeden önce, babamın anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeyeceğini biliyordum. Sonuçta babam bununla ünlüydü: Başkalarının parasını kaybetmek ve bunu kaza gibi göstermek. Suçu *onlara* atmak.

Muhtemelen kendi ellerini temiz tutmak için onun babasını da suçlardı.

Böylece paramı onun hesabına yatırdım. Ve her ay, babamın adına bunu yapmaya devam edeceğim. Aylık taksit anlaşması hiç olmadı. Onu *burada* benimle tutmak için uydurdum. Evet, ben bencil bir orospu çocuğuyum. Yalan söyleyen, entrikacı bir Ravage.

Eğer bilseydi...

Sessizce iç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

En kötüsü, ona söylemek istemiyorum. Çünkü söylediğim anda, onu burada tutacak hiçbir şey kalmayacak. Benim imajımın kurtarılmaya değer olmadığını anlayacak. Benim sahtekarlığımın boyutunu ve Ravage isminin ne kadar lekelendiğini anlayacak.

Bizimle hiçbir ilgisi olmak istemezdi.

Ona artık sır saklamayacağıma söz verdim, ama sonra en büyük sırrımı ondan sakladım.

Yani, hayır. Onu öpemem. Öpmeyeceğim.

Yapabileceğim en iyi şey onu kendimden kurtarmak.

Karanlık koridordan bir adım geri çekilip, kimseye bir şey söylemeden restorandan çıkıyorum.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ANAHTAR

STELLA

İlkokuldayken, gizlice dolaştığım için sık sık başım belaya girerdi. Her zaman meraklı bir insan oldum ve yalanları çok iyi koklardım. Belki de babam ve büyükannem tarafından yetiştirildiğim içindir, büyükannem tam bir sert kadındı, ama konuşmaya başladığımdan beri otoriteye karşı gelirdim. Birinin yalan söylediğini anlamak en iyi özelliklerimden biridir. Bu özellik beni şimdiye kadar güvende tuttu ve diğer insanlara karşı güçlü bir sezgim var. Beni hiç yanıltmadı.

Bu yüzden, ertesi gün kendimi dikkatim dağınık, evimizde dolaşıp Miles'ın sakladığı şeyi bulmaya çalışırken buluyorum.

Dün geceden sonra özellikle meraklıyım.

Ve kızgın.

Beni ikinci kez ekmişti ve Chase ile Juliet onun nereye gittiğini bilmiyorlardı ama bakışlarından, gitmesinin bir nedeni olabileceğini anladım.

Niro beni eve götürmek için pub'ın dışında bekliyordu, tabii ki.

Ama dün geceden beri Miles'ı görmedim ve konuşmadım.

Dün geceki davranışlarını düşünmek için çok fazla zamanım oldu. Bu da onun sırları hakkında teoriler üretmeme neden oldu. Bu da bodruma inip, *yine* kilitli olduğunu görünce söylenmeme neden oldu.

Güzel' gibi hissetmekten yorulmuştum — kaleye kilitlenmiş, evin belirli bölgelerine girmem yasak.

Bu yüzden, e-postaları yanıtlamak veya daha fazla eskiz çizmek yerine, sabahımı Ravage ailesi hakkında bulabildiğim her şeyi Google'da araştırarak geçirdim. Charles Ravage'ın davasıyla ilgili her şeyi okudum: kötü iş anlaşmalarıyla birçok insanın parasını kaybettiğini, mahkemeye çıkarıldığını, ancak daha sonra beraat ettiğini.

Annesinin, Felicity'nin, yaklaşık beş yıl önce öldüğünü öğrendim. Ölüm nedeni bilinmiyor, ama görünüşe göre ellili yaşlarının sonlarındaymış. Onun bir fotoğrafı var, uzun kahverengi saçları ve parlak mavi gözleri var. Uzun boylu, esnek ve çarpıcı bir kadın. Ravage kardeşlerin hepsinin manken gibi görünmesine şaşmamalı. Charles bile yetmişli yaşlarında yakışıklı. Onun eski bir fotoğrafını bulduğumda, Miles'ın genç Charles'a ne kadar benzediğini görünce nefesim kesildi.

Felicity, Miles yirmili yaşlarının başında iken yeniden evlendi, ama en küçüğü Orion sadece on dört yaşındaydı.

Onunla ilgili araştırmamı yer imlerine ekledim ve onunla aynı yaşta olduğumuzu not ettim.

Chase ve Miles, şirketleri halka açık olduğu için internette en çok konuşulanlar. Magazin dergileri, dedikodu haberleri... dedikodular bitmek bilmiyor.

Juliet, Chase Ravage'ı hayatının büyük bir bölümünde tanıdığını, çünkü onun kardeşi ile çok iyi arkadaş olduğunu, ancak Miles ve diğer kardeşleri pek tanımadığını kısaca anlattı. Araştırmaya devam ediyorum, Liam'ın yayınladığı şiir kitaplarını bulup sipariş ediyorum.

Diğer kardeşlere geçince, ortanca kardeş Malakai'nin Crestwood'daki bir Katolik özel okulu olan Saint Helena Academy'nin müdürü olduğunu öğrenince şaşırdım. O, rahip olarak atanmış, evli değil ve internette hakkında neredeyse hiçbir bilgi yok.

Sonunda... Orion.

Onunla ilgili birkaç makale var ve hepsinde sarhoş ya da başka bir tür uygunsuz davranış içinde görünüyor. Anlaşılan Felicity, Orion'dan biraz daha küçük bir kızı olan bir adamla yeniden evlenmiş, bu yüzden kardeşlerin üvey kız kardeşi Layla ile birlikte çekilmiş birkaç fotoğraf var.

Onun hakkında da pek bir şey yok.

Bir saatlik araştırmanın ardından, yirmi yıl önce meydana gelen bir kazadan bahsedildiğini buldum. Miles bu kazada hastaneye kaldırılmış. Yine ayrıntılara girilmiyor, ama aylarca hastanede kalmış.

Aylarca.

Ona ne oldu? Yara izlerinin sebebi bu mu? Aylarca hastanede kaldıysa, yarası sandığından çok daha ciddi olmalı.

En sevdiğim müstehcen sesli kitaplardan birini dinlerken pembe kanepede oturup bu bilgileri kafamda çeviriyorum.

Ama sesli kitabı dinleyerek kendimi heyecanlandırmak yanlış bir şey, çünkü akşam yemeği vakti geldiğinde tamamen tahrik olmuş oluyorum. Vibratörümü kullanacak vaktim olup olmadığını düşünürken, kullanmamaya karar veriyorum. Miles'ın akşam yemeğinden sonra bodruma ya da başka bir yere gideceğinden eminim ve oturma odası bana kalacak. *Yine.*

Soluk kot pantolon ve kısa sarı bir kazak giydim, saçlarımı üstte topladım. Aşağı inmeden önce aynaya hızlıca baktım ve müstehcen kitabımdan göğsümün lekelendiğini fark ettim.

Harika.

Asansörü kullanmamayı tercih ederek üç kat merdiveni indim. Zemin kata indiğimde, çeşitli oturma odalarını ve salonları yavaşça geçtim. Daha geride, mutfağa doğru, kapıları olan birkaç oda vardı. Birinin üzerinde ofis olduğunu belirten bir tabela vardı, bu yüzden kapıyı açmadan önce her iki tarafa da bakarak kimsenin gelmediğinden emin oldum.

Bej ve açık renkli ahşapla döşenmiş sıradan bir ofis. Masadaki plakette *Luna Hernandez* yazıyor ve bir an için Luna'nın ofisini karıştırdığım için suçluluk duyuyorum... ama mahzene olan merakım beynimi yakıyor.

Hızla masaya doğru yürüdüm, ilk çekmeceyi açtım ve içinde ataçlar, kalemler, post-it'ler ve... anahtarlar gibi çeşitli eşyalar görünce nefesimi tuttum.

Ancak hepsinin üzerinde etiket yok, bu yüzden hızlıca gözden geçiriyorum.

Ön kapı. Arka kapı 1. Arka kapı 2. Garaj—Yedek. Doğu Kanadı. Yönetici Süiti. Ofis 1.

"Hadi," diye mırıldanarak kapıya bakıp geri kalan anahtarları karıştırmaya devam ediyorum.

Gözlerim, üzerinde "*Mahzen - Yedek*" yazan pirinç bir anahtara takılınca büyüdü.

Bingo.

Anahtarı cebime atıp ofisten hızla çıkıyorum, keşfedeceğim şey için hem heyecanlı hem de gerginim.

Her halükarda, şimdi ters bir şey varsa öğrenmek daha iyi. Miles'ı tanıyorsam, spor salonu ya da erkek odası gibi tamamen sıkıcı bir şeydir.

Ama... ya değilse?

Onun herkesten sakladığı bir şey var. Kalbinde sakladığı bir şey, hatta birkaç şey olduğunu hissediyorum. Kendini kapatmış, ama bunun bir nedeni var.

Ve nedenini bilmek istiyorum.

Özellikle de önümüzdeki yılı onunla geçireceksem.

Yemek odasına girdiğimde Miles çoktan oturmuş.

Gözleri yüzümde dolaştıktan sonra hızla hala kızarmış göğsüme indi.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşları çatık.

Yanaklarımın şu anda kıpkırmızı olduğuna eminim. "İyiyim," diyorum çabucak, yanına oturup beyaz şarabımdan bir yudum alıyorum. Umarım bu beni sakinleştirir. Çok lezzetli, hafif tatlı ve ekşi. En sevdiğim lezzet karışımı.

Ve o anda fark ettim — bu şarap bana Miles'ı ve onun her zaman yediği o lanet yeşil elmaları hatırlatıyordu.

Dudaklarımı sıkarak, şarabı masaya koyuyorum, tüm vücudum daha da ısınıyor — yüzüme esen nefesi, nefesinin elma kokusu aklıma geliyor...

"Dün gece gelemediğim için özür dilerim," diyor soğuk bir sesle.

Omuz silkiyorum. "Artık alıştım," diyorum alaycı bir şekilde, beni babalarımızla birlikte restoranda bıraktığı zamanı kastederek.

Bana karanlık bir bakış attı ama cevap veremeden şef geldi ve bize bir kase çorba getirdi. Çorba parlak yeşil renkteydi ve tanıdık, çimen kokusu havayı doldururken şüpheyle baktım.

Olamaz...

Aniden, hissettiğim öfke ve sinirlilik dağılıyor. "Bu kereviz çorbası mı?" diye soruyorum, sesim çok alçak.

"Evet."

Arkanıza yaslanıp kaseye bakıyorum. Şefe en sevdiğim yemekleri yapmasını istemiş ve geçen haftaki yemekleri kafamda canlandırdıktan sonra, her akşam yemeğinde evimin tadını hissetmem için özen gösterdiğini anlıyorum.

Benim için.

Bunun önemi beni duygulandırıyor. *Neden çoğu zaman böyle bir pislik olmak zorunda ki? İyi davrandığı zamanlarda aslında çok nazik ve düşünceli biri.*

Çorbayı yavaşça yerken hiçbir şey söylemiyorum. Çorba oldukça lezzetli ve Miles de aynı fikirde gibi görünüyor, çünkü kâseyi tamamen bitirip boğazından düşük bir mırıldanma sesi çıkarıyor.

"Beğendin mi?" diye soruyorum.

"Evet, çok lezzetli. Daha önce hiç yemedim." Ellerini birleştirip öne doğru eğilerek bana anlamlı bir bakış atıyor. "Daha önce söyleyecektim, ama şefe en azından ilk birkaç hafta için en sevdiğin yemekleri hazırlamasını istedim."

"Neden?"

Başını eğip sırıtarak cevap verdi. "Çünkü karım İngiliz."

Neredeyse gözlerimi devirecektim ama kendimi tuttum. Hoş bir jestti. Ön cebimde duran anahtarı düşününce boğazımdaki düğümü yuttum.

Çaba gösteriyor.

Bunun için ona biraz kredi vermeliyim.

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle.

"Günün nasıl geçti?" diye sorar, gözleri benimkilere bakarak.

"İyi. Seninki?" diye sorarım kibarca.

Şarabından bir yudum alırken omuzlarını silkiyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Şey..." diye başlıyor. "Pazartesi günü potansiyel bir müşteri randevumuzu iptal etti," diyor.

Kaşlarımı kaldır*ıyorum*. *Neden bana bunu söylüyor?*

"Üzgünüm. Belki de *Estelle Deveraux'nun kocası* yazan bir rozet takmalısın, böylece insanlar randevularını iptal etmez."

Sözlerimin anlamını kavraması bir saniye sürer. Sonra... gülümser. İçtenlikle.

"Aslında bu fena bir fikir değil. Seni sadece bir yıl boyunca yanımda tutacağım. En azından tanınırlığını ve itibarını en üst düzeye çıkarabilirsin."

Sadece bir yılın var.

Söylediği bu cümlenin ciddiyeti ve gülümsemesi, kalbimin göğsümde çarpmasına ve heyecandan midemin düğümlenmesine neden oluyor.

"Belki de birlikte daha fazla halka açık yerlere çıkmaya başlamalıyız. Ama bu, birlikte *daha fazla zaman* geçirmemiz anlamına gelir, tatlım," diye uyarıyorum. "Bana öyle deme."

Şef bir sonraki yemeği getirirken sırıtarak gülümsüyorum: tavuk marsala. Yemeğe dalarken midem minnetle guruldıyor, sulu eti kesip kremalı, topraksı sos dilime değdiğinde zevkle inliyorum.

Miles'a baktığımda, o da beni hayran bir ifadeyle izliyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez, çiğnerken gözlerinin dudaklarıma bakışından midem bir o kadar aşağıya iniyor.

"Yemeği beğendiğine sevindim," diyor hızlıca, yumuşak tavuğu keserken. "Ben de katılıyorum. Belki gelecek cumartesi akşamı yemeğe çıkmalıyız."

Başımı sallıyorum. "Gidelim. Fotoğrafımızın çekildiğinden emin olmak için birkaç telefon edelim."

Çatalı duruyor ve bana bakıyor. "Biliyor musun, bu fena bir fikir değil."

Omuz silkiyorum, çatal bıçağımı tabağımın kenarına koyup peçeteyle ağzımı siliyorum.

"Seni övüp paparazzilerin, lanet bir lavman yapılıyormuş gibi görün*mediğin* birkaç fotoğrafını çekmelerini sağlayabilirim..."

"Bir daha düşündüm de, o dilinle onları ikna edebileceğinden emin değilim," diye alay etti.

Kirpiklerimi kırpıp ona şehvetli bir gülümseme attım. "Ben herkesi ikna edebilirim Miles," dedim, dudaklarımı yana doğru bükerek.

Boğazını temizledi ve çatal bıçaklarını masaya bıraktı. Keskin elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık gördüğüme yemin edebilirim. *Hmm.* "Peki. Cumartesi akşamı o zaman."

Ondan sonra sessizce yemek yiyoruz. Önceden fiziksel kimyamızı geliştirmemiz gerektiğini söylemek üzereyim ki, o ellerini birleştirip bana ciddi bir bakış atıyor.

"Düşündüm de..." diyor yavaşça. Devam etmeden önce boğazını bir kez daha temizlerken neredeyse rahatsız görünüyor. "Az önce haklıydın. Bu kadar gizemli davranmamalıyım. Bu yüzden sana zeytin dalı uzatmak istedim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Tamam."

Peçeteyi tabağının kenarına koyar. “On üç yaşındayken, kardeşlerimle kamp yapıyordum. Orada geçirdiğimiz gecelerden birinde, kamp ateşini yanık bırakmıştık ve o gece özellikle rüzgarlıydı.” Yutkunur ve ben daha dik oturur, dinlerim. “Aynı çadırda kalıyorduk, ısınmak için tek bir battaniyenin altına kıvrılmıştık. Uykum ağırdır, bu yüzden dumanın kokusunu çok geç fark ettim.” Bir süre duraksar ve gözlerini kapatır

kısa bir süre. "Orion ateşe en yakın olanıydı. O zamanlar sadece beş yaşındaydı. Çığlık atmaya başladı ve Liam, Chase ve Malakai'yi uyandırdı. Fermuar sıkıştı ve Orion'un yanındaki battaniyenin üzerine bir kıvılcım düştüğünü gördüm."

Yüzündeki kapalı ifadeyi inceliyorum, sanki o gecenin anılarını zihninden uzaklaştırmaya çalışıyor gibi.

“Neyse, alevleri söndürmek için kendimi onun üstüne attım. Vücudumun yüzde altmışında üçüncü derece yanıklar oluştu. Neredeyse üç ay hastanede kaldım, ama şimdi bile gövdemin, kollarımın ve uyluklarımın çoğu yanık izleriyle kaplı,” diye bitirir.

Gözlerinin gölgesinde düşünceli bir parıltı var ve hikayesi kalbimi sıkıştırıyor.

"Çok üzüldüm," diye fısıldadım.

"Oldukça... korkunç," diye ekliyor. "İlk birlikte olduğum kadın bununla ilgili bir yorum yaptı ve..." Sesi kesiliyor, boğazını temizliyor. "Her neyse, sadece bilmeni istedim."

"Bu korkunç. Birinin böyle bir şey söylemesine inanamıyorum." Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Elini çekmek istermiş gibi, sanki emin değilmiş gibi titriyor.

"Bu, sana gerçeklerimden birini söylediğim için mi, yoksa fiziksel çekim oyununun bir parçası mı?" diye soruyor, sesi tereddütlü, sanki beni sınıyormuş gibi.

"Belki ikisinden de biraz," diye alayca gülümserim. "Ama gerçekten, bana söylediğin için teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı."

Sürpriz bir şekilde, başparmağını avucumun içinden geçirir ve nasırlı cildinin benimkine değmesi tüylerimi diken diken eder.

Gözleri, onun elinin üstündeki elime bakar ve sonra bana küçük, eğri bir gülümseme atar. "Küçük oyunumuz için bir fikrim var."

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtığımda, elini çevirip elimi kendi elinin üzerine koydu ve hafifçe çekti.

"Buraya gel."

Ayağa kalkarken elini bırakmıyorum ve ne olduğunu anlamadan beni kucağına çekiyor. Tam itiraz etmek üzereyken, şef pudingle geri geliyor.

Ve ekler var.

Oh, lanet olsun.

Bu neredeyse haksızlık, sanki beni yemekle yavaşça baştan çıkarıyor. "Bunlar en sevdiğin, değil mi?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Evet," diye mırıldanıyorum. Onun bacaklarının üzerinde sert bir şekilde oturuyorum ve o tabağa uzanıp elinde bir ekler alıp bana uzatırken hareketsiz kalıyorum.

"Bir ısırık al, kelebek," diye fısıldadı.

Bu lakap benim sonum olacak.

Öne eğiliyorum, temas ettiğimiz yerlerde, yani sırtım ve kalçalarım onun sıcak uyluklarına değen yerlerde cildim karıncalanıyor. O kolunu belime dolarken nefesimi tutuyorum, ağzımı açıp eklerden küçük bir ısırık alırken beni kendine çekiyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, gözlerim başımın arkasına dönerken çiğniyorum.

Sonra altımda bir şey hissediyorum. Uzun, sert ve kalın bir şey...

Gözlerim büyüdü. Hissetmemek için hafifçe pozisyonumu değiştirdim, umarım o hissettiğimi fark etmez diye düşündüm.

Tekrar hareket ediyorum, bu sefer dizlerinin kenarına yaklaşmaya çalışıyorum. Diğer eliyle ekler'i yere koyuyor ve bir anda kalçamı kavrayıp beni sabitliyor. Onu göremememe rağmen dudakları kulağıma yaklaşıyor ve alçak sesi omurgamdan aşağı titreme yayıyor.

"Kıpırdama," diye emrediyor.

Dudaklarım hafifçe gülümser. "Neden?"

"Ya öyle hareket etmeyi bırak ya da bu gece on üzerinden on hazır ol, karıcığım," diye homurdanıyor.

Hareket etmeyi bıraktım. Onun sözleriyle *varlığım* sona erdi. Öldüm. Uyarı olarak kalçamı bir kez daha sıktığında gözlerim kapandı. Saçlarımdan ayak parmaklarımın ucuna kadar her şey yanıyordu.

Az önce ima mı etti...

Hayır.

Aklımda bir fikir oluşur, bu fikir kötü ve yanlış, ama kendime engel olamıyorum. Kalçalarımı hafifçe döndürerek geriye yaslanıyorum ve göğsümü dışarı doğru itiyorum, böylece kıçım onun ereksiyonuna sürtünüyor.

Göğsünden düşük ve öfkeli bir ses çıkıyor. Beni kendinden itiyor, peçeteyi masaya atıyor ve bana kızgın bir bakış atıyor, sonra kapıya doğru yürüyor.

"İyi geceler, Estelle. On üzerinden üç puan veririm, değil mi?" Sonra gider.

Ön cebime uzanıp mahzenin anahtarını alıyorum.

Sakladıklarını ortaya çıkarma zamanı geldi, kocacığım.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MAZAR

STELLA

Sinirlerimi yatıştırmak için şatoyu didik didik arıyorum ve Miles'ın mahzene indiğinden emin olduktan sonra oraya iniyorum. Hem yoğun geçen akşam yemeği hem de benden sakladığı şeyi öğrenme ihtimalinin yarattığı adrenalin yüzünden sinirlerim gergin. Sürprizle karşılaşmaktansa hayal kırıklığına uğramayı tercih ederim. Bunun için olabilecek en kötü senaryoları hayal ediyorum. Kadınlarla dolu bir zindan. Gizli bir aile. Bir bomba sığınağı. Benim fotoğraflarımla dolu bir oda. Seks bebekleri. Aklım olasılıklarla dolup taşıyor, ama tamamen masum bir şey de olabilir, örneğin eski arabaları restore etmek gibi.

Her ne olursa olsun, karısı olarak bunu bilmeye hakkım var.

Bunu kendime söyleyerek, sessizce ve hızlıca pirinç anahtarı kilide sokup çevirerek kapıyı açıyorum. Bilinmeyene inen karanlık bir merdiven var ve aşağı inerken ellerim gergin bir şekilde titriyor. Sakinleşmek için, çıplak ayakla ve olabildiğince sessizce aşağı inerken her basamağı sayıyorum. Ayrıca merdivenler taştan yapılmış, beni ele verecek gıcırtı ya da gevşek döşeme tahtaları yok.

Aşağı indikçe sesler daha da belirginleşiyor.

Hafif, hışırtı gibi bir sesle başlıyor. Son birkaç basamağı yavaşça iniyorum ve mahzenin zeminine ulaştığımda, etrafımı gözlemlerken hareketsiz kalıyorum.

Sağımda, mutfak gereçleri, şarap ve aletlerle dolu sıradan bir kiler var. Muhtemelen burası geçici

garajdır. Işık loş ve sağ tarafa doğru parmak uçlarında yürürken bunun için şükrediyorum. Orada beyaz bir kapı beni bekliyor.

Hışırtı sesi oradan geliyor.

Tanrım, ya daha fazla keçi varsa?

Gözlerimi kısaca kapatıp derin bir nefes alıyorum. Artık geri dönüş yok. Zaten buradayım, o zaman neyi kilit altında tuttuğunu görebilirim, belki de kelimenin tam anlamıyla.

Duruyorum.

Bu her şeyi değiştirebilir. Bu gece bana içini açtı ve şu anda, bana özenle verdiği güveni boşa çıkardığımı hissediyorum. Bu, yeni yeni başladığımız ilerlemeyi mahvedebilir. Bu düşünce beni durdurur ve birkaç saniye kapıya bakakalırım.

Onun sakladığı şeyi bilmeliyim.

Kutsal evlilik bağıyla ona bağlı biri olarak bunu bilmeye hakk*ım var*.

Bir kez daha derin nefes alıp kendimi sakinleştirerek, elimi uzatıp kapı kolunu çeviriyorum.

Kapıyı biraz aralayıp içeriye bakmak için öne eğildim.

Belli ki Miles içeride—sanki tokat sesi gibi bir ses duyuyorum.

Tanrım, ya sevişiyorsa? Ya burası onun seks odasıysa?

Gözlerim karanlık odaya alıştıkça, gördüğüm manzara karşısında neredeyse yüksek sesle çığlık atıyordum.

İlk göze çarpan şey odanın büyüklüğü. Bizim yaşam alanımızın iki katı büyüklüğünde olmalı, neredeyse bir spor salonu kadar. Ortada, yatak odam kadar büyük bir cam oda var. İçinden aydınlatılmış, bodrumun geri kalanına yumuşak bir ışık yayıyor. Ve camın içinde...

İki kişinin seks yaptığını görünce diğer elim ağzıma geliyor.

Çok, çok sert seks.

Ne... ne... lanet olsun.

Adam, sarışın, küçük, kıvrımlı bir kızıl saçlı kadının üzerine eğilmiş. Kadını yatağa itmiş, elini kadının boynunun dibine koymuş ve ona sertçe girip çıkıyor.

Kadın inliyor ve odanın ses geçirmez gibi görünmesine rağmen, her sesin mahzenin her yerine yayıldığını fark ediyorum. Kadının çarşafları tutuşunu, uzun tırnaklarının kumaşta çıkardığı hışırtı sesini bile duyabiliyorum.

"İşte böyle," diyor adam, sesi alçak ve zevk dolu bir mırıldanma gibi.

Önümdeki son derece tahrik edici manzaraya karşı bacaklarımı sıkıştırıyorum.

Bu da ne böyle?

Miles'ın neden camdan bir odası var ve neden burada insanlar seks yapıyor? Boğazıma kadar yükselen acıyı yutarak, bunu kendime haklı çıkarmaya çalışıyorum.

Belki odayı arkadaşlarına kiralıyordur? Belki

gizli ev arkadaşları vardır?

Belki porno stüdyosu vardır?

Etrafta kamera var mı diye bakınıyorum ve Miles'ı görünce neredeyse

düşüyorum.

Onu daha önce görmemiştim, çünkü cam odanın ışığı, muhafazanın sağ tarafında bir gölge oluşturuyordu. Oturuyordu — büyük, bölmeli bir kanepeye öne doğru eğilmiş, bacakları genişçe açılmış.

İzliyordu.

Gözlerim Miles ile çift arasında gidip geliyor. Neler oluyor? O da katılacak mı? Gözlerim cam odaya geri döndüğünde, onların Miles'a bir kez bile bakmadıklarını fark ediyorum.

Çünkü onu göremiyorlar.

Bu çiftin seks yaparken Miles'ın sadece *sessizce onları izlediğini* düşününce, içimi sıcak ve keskin bir şey delip geçiyor.

Bodrumda sapıkça bir şey olabileceğini düşünmüştüm ve sevincime göre, kesinlikle *öyle.* Kapıyı biraz daha açıp kapı çerçevesine yaslanırken gülümsemeyi bastırıyorum.

Gözlerim Miles'a geri döndüğünde, o da geriye yaslanıp pantolonunun fermuarını açıyor.

Oh.

Oh.

Onu izlerken yutkunuyorum ve bu açıdan, kanepenin kolları yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyorum, ama yüzünün sertleşmesinden, bileklerinin hareketlerinden... Ne yaptığını çok iyi biliyorum.

Çünkü onu daha önce yaparken görmüştüm.

Tamam, bu o kadar da kötü değil. Yani, başkalarının seks yapmasını izleyerek tatmin oluyor... bu normal, değil mi? Canlı porno gösterisi gibi. Bacaklarımı diğer tarafa çaprazlayarak, ıslak külotumun verdiği hissi kıskançlıkla hissediyorum ve biraz rahatlamak için uyluklarımı hafifçe sıkıyorum.

Saniyeler geçtikçe çiftin sesleri yükseliyor ve birkaç yüksek şaplak sesi duyuyorum. Neredeyse onlara bakacağım, ama gözlerimi Miles'tan ayıramıyorum.

Şimdi tamamen geriye yaslanmış ve eli uzun, kalın bir şeye dokunuyor gibi görünüyor. Çenesi hafifçe gevşeyip tekrar gerilince ağzım sulanıyor. Yüzünü izlemek, onunla birlikte zevk dalgalarının üzerinde sörf yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Bu düşünceyle nefesim kesiliyor ve bir elim boğazıma geliyor, vücudunu yavaşça inceliyorum — gömleğinin düğmelerinin sonuna kadar iliklenmiş olduğunu, kol düğmelerinin hala manşet düğmeleriyle birbirine tutturulduğunu. Sanki şehvetin doruk noktasında bile, hala muhafazakar ve düğmeli görünmeyi başarıyor.

Ve sonra hain zihnim en uygunsuz şeyi hayal ediyor.

Miles *beni* yatakta eğip, giyinik halde, çıplak vücudum onun altında titrerken.

Ve biri bizi izliyor.

Kapı çerçevesinden uzaklaşıyorum, böyle yasak bir sahne hayal eden zihnimin cüretkarlığına birden şaşırıyorum ve üç şey aynı anda oluyor.

Kadın orgazm oluyor gibi görünüyor, partneri ona sert ve vahşice vururken çığlık atıyor, o kadar sert ki her vuruşta yatak sallanıyor.

Uzaklaşırken kapı hafifçe gıcırdıyor. Ve bu sese

Miles gözlerini bana çeviriyor. *Kahretsin.*

Gözlerimi genişletiyorum, o da gözlerimi dikip bana bakıyor. Ağzım kuruyor, o dönüp durmadan kendini okşarken, şehvetle izliyorum. Başını geriye atıp, yanaklarını çukurlaştırırken, kolları titriyor ve vücudu seğiriyor. Bana bakıyor, ama yaptığı şeyi durduramıyor gibi görünüyor.

Boşalıyor.

Tanrım, bu çok...

Gözlerimi ayıramıyorum.

Vücudunun titremesini, kalçalarının yukarı doğru kalkıp eline doğru girmesini, kararmış gözlerinin bu kadar samimi bir anda benimkine delici delici bakmasını izliyorum...

Bir adım geri atıyorum ve bir saniye sonra Miles zıplıyor, kendini temizliyor ve kendini saklıyor.

Dönüp merdivenlere doğru hızlıca yürüyorum ve arkamda Miles'ın ayakkabılarının taş zemine çarpma sesini duyuyorum.

"Estelle," diye bağırdı, sesi gök gürültüsü gibi. Merdivenlere çıkmak üzereydim ki, eli bileğimi kavradı, beni duvara itti ve iki koluyla beni sıkıştırdı. "Ne *oluyor lan*?" diye bağırdı.

Onun altından kurtulmaya çalışıyorum ama o da eğiliyor, böylece hareket edemiyorum. "Aynısını ben de söyleyebilirim," diyorum titrek bir sesle.

O iç çekip elini ağzına götürdü. "Buraya nasıl indin?" Ön cebimden yedek anahtarı çıkarırken onun bakışlarını karşıladım. Anahtarı elimden kaptı. "Mutlu oldun mu?"

Omuz silktim. "Duruma göre değişir. O neydi?"

Bacaklarını hafifçe açar, benim dehşetle geri çekilmememe şaşırmış gibi görünür. "Ne?" diye sorar.

Gözlerimi kısıyorum. "Utangaç olma. Ne olduğunu biliyorsun. Cam oda. Çift. Onları tanıyor musun?"

Çenesini birkaç kez oynatıp başka yere baktı. "Ben bir röntgenciyim," dedi basitçe. "Başkalarının cinsel ilişkiye girmesini izlemekten zevk alıyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "O kısmı anladım."

Çenesini yuvarlayarak, boynunun arkasını ovuşturur, neredeyse rahatsız görünüyor. "Onları tanımıyorum. Onları izleyebilmek için çiftlere para veriyorum. İzlendiklerini biliyorlar, ama kim tarafından izlendiklerini bilmiyorlar. Oda çift taraflı aynalı, bu yüzden sadece kendilerini görüyorlar. Her şey rızaya dayalı. Gizlilik anlaşması imzalıyorlar ve iki bin dolar alıyorlar, ben de gelip izliyorum."

Onun sözlerini düşünürken kollarımı kavuşturuyorum. "Hiç onlara katıldın mı?" "Hayır."

"Neden?" diye merakla soruyorum.

Bana yarım adım yaklaşır. "Çünkü, benim playboy eğilimlerim hakkında ilk başta düşündüğünün aksine, tamamen giyinik olmadıkça sevişmeyi sevmiyorum. İnsanlara açıklamak zor olabiliyor, bu yüzden açıklamamak daha kolay."

Dergilerde benimle ilgili yazılanlar çöp. Neredeyse hiçbiri doğru değil. Kolumda bir kadın ya da yanağımda ruj var diye onları siktiğim anlamına gelmez, Estelle.

"Yaralarından dolayı mı?" diye soruyorum sessizce. Yüzü biraz sertleşiyor ve sadece başını sallıyor. Kendimi aptal gibi hissederek yere bakıyorum. Bu, alışılmadık bir durum olsa da, beni asla korkutacak bir şey değil. Eminim hepimiz izlenmeyi ya da izlemeyi hayal etmişizdir. İkincisi tüylerimi diken diken ediyor.

"Evliliğimiz süresince durmamı istersen, dururum," diyor yavaşça.

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Hayır, sorun değil. Onlarla yatmıyorsun ki." Onu azarlamadığım için rahatlayacağını düşünürken, daha da yaklaşması beni biraz şaşırtıyor. O kadar yaklaşıyor ki, karnı benimkine değiyor.

"Peki sen ne düşündün?" diye soruyor, sesi alçak. Dudakları boynuma o kadar yakın ki, nefesinin tenimde tüyleri ürpertmesini hissedebiliyorum. Elini kaldırıp kulak arkasına düşen bir bukleyi düzeltince nefes almayı neredeyse kesiyorum. Bir dakika önce elinin ne yaptığını fark edince kaskatı kesiliyorum.

"İlginçti," diyorum ona dürüstçe.

Gözleri, çözemediğim bir şeyle parıldıyor. Sertlik yok olmuş, yerine yumuşaklık gelmiş.

Bunun onun için çok önemli olduğunu anlıyorum. Onun bu yanını kabul etmem. Konuşmaya devam ediyorum.

"Daha fazla *anlat*," diyorum ona. *Yalvarıyorum*.

Dudakları boynuma değiyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Yarın sana her şeyi anlatayım mı?" Bir adım geri çekiliyor ve oda hafifçe dönüyor, ona bu kadar yakın olduğum için başım dönüyor. "Onlara gidebileceklerini söylemeliyim."

Sözlerini anlamam bir dakika sürer. "Yarın," diye tekrarlarım.

Bu gece değil mi?

O başını sallar. "Evet." Geldiğimiz kapıyı işaret ederek bana yumuşak bir gülümseme atar. "Biraz sonra gelirim."

Arkasını dönüp uzaklaşırken, beni şaşkın, nefes nefese ve son derece tahrik olmuş halde bırakıyor. Hızla merdivenleri çıkıyorum, bacaklarımın arasında karıncalanma ve arzunun belirgin işaretlerini hissediyorum. Süite koşarak giriyorum, yatağımın başucundaki masadan vibratörümü çıkarırken kendimi sorgulamaya zamanım bile olmuyor. Yatak odamın kapısına yürüyüp kapatıyorum.

Ve sonra, en uygunsuz düşünce aklıma gelir.

Ortak banyoya açılan kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı biraz araladım.

Çünkü...

Onun beni izlemesini istiyorum.

Çılgınca kot pantolonumu çıkarıyorum. Vibratörü çalıştırıp kalın başlığını klitorisime bastırdığımda sırtım kavisleniyor ve kontrolsüz bir şekilde inliyorum.

Onun diliymiş gibi hayal ediyorum. Uzun parmaklarının içime girmesini, sıcak teninin benim tenime değmesini düşünüyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp, onun mastürbasyon yaparkenki halini, beni izleyip durmayı başaramadığını hayal ediyorum. Kalçalarının eline doğru kalkışını.

Bacaklarımı açıyorum ve onun kapının diğer tarafında, çoktan sertleşmiş olduğunu hayal ediyorum.

Az önce bitirmiş olmasına rağmen, çoktan içime girmek istiyor. Kalın penisinin beni nasıl lezzetli bir şekilde genişleteceğini düşünüyorum.

Vibratörü eğip daha sert bastırırken, onun adını inleyerek söylüyorum. "Miles."

Ve sonra boşalıyorum, *sertçe.*

Bu, acımı neredeyse hiç dindirmiyor, bu yüzden bir süre dinlendikten sonra, hepsini tekrar yapıyorum.

Tüm bu süre boyunca, karanlık banyodan beni izlediğini hayal ediyordum.

Tüm bu süre boyunca… *beni* izliyordu.

OceanofPDF.com

ON ALTI.

OceanofPDF.com

SÜRÜNGEN

MILES

Estelle uyumadan önce onu yakalamak umuduyla hızla süite doğru ilerledim. Pişmanlık ve utanç duyguları aynı anda içimi kapladı ve onun benim eğilimlerimi *ilginç* bulduğunu bilmemin heyecanı rağmen, yine de onun bu şekilde öğrenmesini istemiyordum.

Aslında, onun bunu *hiç* öğrenmesini istemiyordum.

Yedek anahtarı arayacağını bilmeliydim. Bu beni şaşırtmadı, o da benim gibi doğal olarak meraklı, kurnaz ve öngörülemez bir insan.

Onun yerinde olsam, ben de aynısını yapardım. Sorun şu ki,

artık onun bildiğini biliyorum...

Çenemi sıkıyorum. Aramıza özenle koyduğum mesafe, kopmak üzere olan gergin bir iplik gibi hissediyorum.

Ondan daha ne kadar uzak kalabilirim?

Asansör kapıları açıldığında, süitimizin kapısına yarı koşarak giderken, onun o berbat kanepede oturuyor mu, yoksa cesaretimi toplayıp yatak odasının kapısını çalmak zorunda kalacak mıyım diye merak ediyorum. Her halükarda, ona resmi bir özür borçluyum — bunu ondan sakladığım için, akşam yemeğinde uygunsuz davrandığım için, her şey için.

Süitte yoktu, yani muhtemelen odasındaydı.

Onun kapısına doğru yürümek için bir an durdum. Gözlerimi kısaca kapatıp, Estelle'in mahzenin kapısında durduğunu gördüğümde kalbimin nasıl ağzıma geldiğini düşündüm

şaşkınlık, öfke ve heyecanın içimde dolaştığı için ne kadar sert boşaldığımı düşünüyorum.

Cildinin uyarılma ile tatlı koktuğunu ve saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu düşünüyorum. Giymiş olduğu kot pantolonun

, kot pantolonun onun ince belinden kesilip, heykel gibi kalçalarını ve uyluklarını nasıl doldurduğunu düşünüyorum.

Küçük, sarı süveterinin, karnındaki altın rengi tenini ortaya çıkarmak için ne kadar kısa olduğunu.

Dolgun, pembe dudaklarının her zaman yaramaz bir gülümsemeye doğru kıvrıldığını.

Ruh halimi okuyabiliyormuş gibi görünmesini ve bu akşam şefime kereviz çorbası yaptırmamdan ne kadar mutlu olduğunu düşünüyorum.

Ve... bunun *beni* ne kadar mutlu ettiği.

Onun kendini evinde hissetmesini istiyorum.

Onu her düşündüğümde göğsüm neredeyse ikiye bölünüyordu.

Ve en kötüsü, sahte evliliğimizin artık bir anlamı olmadığını fark edeceği günü korkuyla bekliyorum — Paris'teki çeşmenin olduğu geceden beri istediğim gibi başka bir erkeğin ona sahip olacağı günü.

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Parayı öğrendiğinde, benden olabildiğince uzaklaşmak isteyecek.

Ve bu beni mahvedecek.

Yavaşça nefes verirken burnumun köprüsünü sıkıyorum.

Siktir.

Mahvoldum.

Kararlı adımlarla Estelle'in kapısına doğru yürüdüm, kolumu kaldırıp bir kez kapıyı çalmak için kaldırdım ama bir ses beni durdurdu. Yaklaştım ve sonra...

"Aman Tanrım."

Ahşap kapıya bakıyorum. O...

"Oh, lanet olsun," diye inliyor, sesini net bir şekilde duyabiliyorum.

İçimde her şey ısınır ve sikim pantolonumun içinde zonklar. Ne yapacağımı düşünerek bir adım geri atarım.

Ne yapmam *gerektiğini* biliyorum.

Odama geri dönüp yatağıma uzanmalı ve karımın bu kapının diğer tarafında kendini tatmin etmediğini hayal etmeliyim.

Bu süiti terk edip havuza girip soğuk suyla kendimi oyalayayım.

Bir beyefendi böyle yapardı.

"Lütfen, Miles."

Sikim artık tamamen sertleşmiş durumda ve ortak banyoya doğru yürürken bir kez avucumla okşuyorum.

Çünkü bir beyefendi olmak istesem de, içimdeki röntgenci tarafı onu izlemek istiyor.

İyi bir insan olduğumu hiç söylemedim. Aslında, çoğu zaman berbat kararlar veririm. İyi bir çocuk olmak ve uzaklaşmak ya da karımın *benim* adımı söyleyerek orgazmın eşiğine gelmesini izlemek arasında seçim yapmam gerekirse? Onu bir saniye bile izleyebilirsem, cehenneme tek yön bilet alırdım.

Estelle ile hiç seçim şansım olmadı.

O beni çoktan parmağında oynatıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, yatak odasının kapısı aralık ve banyonun ışığı kapalı olduğu için gölgede saklanabiliyorum. Komodinin lambası kısık ve Estelle'in üzerine yumuşak, sıcak bir ışık döküyor...

Siktir.

Yatağa uzanmış, bacakları açık, banyo kapısına dönük. *Bana* dönük. Hala siyah iç çamaşırı giydiği için müstehcen bir şey göremiyorum, ama kıvrılan vücudundan gözlerimi alamıyorum.

Beyaz sihirli değnek, Estelle'in yarıkta yukarı aşağı kayarken, klitorisine daha sert bastırarak duraksıyor ve Estelle tekrar inliyor. Yavaşça, kendimi temizlerken ıslanan pantolonumun fermuarını açmaya başlıyorum. Avucumu yalayıp, ağrıyan aletimi elime alıyorum ve mastürbasyon yapmaya başlıyorum. Estelle kalçalarını sallarken, ben de onun temposuna uyuyorum ve sıkı dişlerimin arasından kaçmak isteyen iniltiyi bastırıyorum.

Estelle ile evliyken neden bir daha çift kiralamaya ihtiyaç duyarım ki? Bu, bir yabancıyla yapmaktan bin kat daha iyi...

"Siktir," diye inler, bacaklarını birbirine sıkıştırarak gözlerini kapatır. "Miles..."

Bacaklarını aç, Estelle. Beni düşündüğünde ne kadar ıslandığını görmek istiyorum.

.

Ne hoşunuza gittiğini bir bakayım, ileride *not alayım*.

Düşünmemeliyim, ama acaba onu tanıma, onu tahrik eden şeyleri öğrenme, onu tatmin eden şeyleri görme

Onun vücut dilini öğrenip, onu neyin tahrik ettiğini görebilecek miyim diye merak ediyorum.

Başını geriye atarken vücudu birkaç kez titriyor ve birdenbire onun orgazmın eşiğinde olduğunu fark ediyorum. Elimi daha hızlı ve daha sıkı hareket ettirerek

kapıyı itip açtığımı hayal ediyorum.

Yatağın yanında durup, turuncu nevresimin üzerinde titreyerek benim adımı fısıldarken gözlerine bakıyorum.

Onun süveterini kaldırıp o yumuşak göğüslerine boşaldığımı, kelebek dövmesini spermimle boyadığımı hayal ediyorum.

Penisimin başını birkaç kez ovuşturarak ön sıvıyı yaydım ve orgazmım yükselmeye başladı. Estelle kalçalarını dairesel hareketlerle sallıyor, elini hareket ettirmek yerine değneği üzerinde dönüyordu ve bu, hayatımda gördüğüm en erotik şeydi. Uzun zamandır arka arkaya iki kez boşalmamıştım, ama onu izlemek?

Karımın boşalmasını izlemekten asla bıkmayacağımı

sanmıyorum. Kızarmış göğüsleri.

Sıkıca kapatmaya çalıştığı gözleri. Titreyen

elleri ve kıvrılan ayak parmakları.

Bacaklarını tekrar açıyor, bu sefer dizlerini biraz yukarı kaldırıyor. Çığlık atarken kıçı yorganın üzerinden kalkıyor ve ben, benden sadece birkaç metre uzakta orgazm olurken onu hayranlıkla izliyorum.

Bu beni doruğa ulaştırıyor ve boşalırken banyo zemini pislik içinde kalırken, boşalmamın izleri banyo zemini üzerinde kalırken, boşalmamın izleri banyo zemini üzerinde kalırken, boşalmamın izleri banyo zemini üzerinde kalırken, boşalmamın izleri banyo zemini üzerinde kalırken, boşalmamın izleri banyo zemini üzerinde kalırken, boşalmamın izleri banyo zemini üzerinde kalırken, boşalmamın izleri banyo zemini üzerinde kal

Bitirdiğimde, panik başlarken aşağıya bakıyorum.

Hızla yukarı bakıyorum ve Estelle'in sırt üstü yatarken gözlerini elleriyle kapatmış, göğsü hızla inip kalkıyor.

Kendimi saklayarak lavaboya doğru yürüdüm ve el havlusunu aldım. Mümkün olduğunca sessizce yeri temizledikten sonra hızla odama geri döndüm ve başımı ellerimin arasına alıp yatağıma oturdum.

Ne halt ettim ben?

Bu, şüphesiz, hayatımda yaptığım en ürkütücü şeydi.

Onu özel bir anında izledim, ama sadece bu da değil, kendimi durduramadım.

Onu izleme fikri o kadar takıntılı hale geldi ki, bunu durdurabileceğimden emin değilim. Artık nasıl göründüğünü biliyorum...

Sesini duydum...

Ondan uzak duramayacağım.

Aklım, duş alırken banyoya gizlice girmeyi, uyurken onu izlemeyi, sabah yürüyüşüne çıktığında pencereden ona bakmayı düşünmekle meşgul.

Tanrım, Pandora'nın kutusunu açtım.

Tanrım, Pandora'nın kutusunu açtım.

Ona tamamen ve rahatsız edici bir şekilde *takıntılıyım*.

Beni rayından çıkarmaya çalışan suçluluk duygusunu aktif olarak bastırmam gerekiyor. Kendime mesafe koymak için bunu görmezden gelmeliyim, kendime düşünmek için bir gece ayırmalıyım. Şimdi onunla konuşursam, ne yapacağım belli olmaz.

Çünkü onu öyle izledikten sonra, takıntım daha da artacak.

Karımı fiziksel olarak arzuladığım gerçeğini kabullenmek için zamana ihtiyacım var.

Ama sadece bu da değil...

Onu *her* şekilde arzuluyorum, zihnimle, bedenimle, ruhumla. Ve belki yarın, ona söylemek zorunda kalacağım.

Saat beşte uyanıyorum, hızlıca duş alıp siyah Tom Ford takımımı giyiyorum. Saat altı civarında yatak odamdan çıkarken Estelle'e rastlamak umuduyla her zamankinden daha yavaş yürüyorum. Ancak kapısı hala kapalı. İçimde küçük bir ses onu kontrol etmemi söylüyor ama onu rahat bırakıyorum. Kahve yapmak için aşağıya iniyorum ve onun çayı için su ısıtıcısını açarken hiç düşünmüyorum. Onun hazırladığını izlemiştim, bu yüzden onun için yapmaya karar verdim ve bir damla süt ve iki şeker ekledim.

İki fincanı da oturma odasına götürüp, aylardır okumaya çalıştığım bir kitapla kanepeye oturuyorum. Böylece, uyandığında olanları konuşabiliriz. Dün geceden sonra, bana gelip sorularını sorabileceğini hissetmesini istiyorum.

Onun yatakta orgazm olmasını izledikten sonra ve bu sabah uyandığım arasında, ona her şeyi anlatmaya karar verdim — röntgencilik, para transferleri, her şeyi. Hiçbir sır kalmasın. Belki gider, ama bu seçimi yapmaya hakkı var.

Ve ona olan hislerimi görmezden gelmeye devam edemem.

Korkunç pembe kanepede uyuyakalmış olmalıyım, çünkü birkaç saat sonra güneşin oturma odasının penceresinden içeri sızmasıyla uyanıyorum. Hemen kalkıp etrafa bakınıyorum, telefonuma göz atıyorum.

9:58

Siktir.

Neredeyse on oldu ve en son ne zaman bu kadar geç uyuduğumu hatırlamıyorum.

Esneyerek Estelle'in kapısına bakıyorum, hala kapalı. Çayı sehpada duruyor, dokunulmamış.

Kaşlarımı çatarak süitin içinde dolaşıyorum, beni görüp not bırakmış mı diye merak ediyorum. Ama hiçbir şey yok.

Süitin kapısını açıp şatoda dolaştım, onu çizim yaparken ya da oturma odalarından birinde oturmuş, belki de sesli kitaplarından birini dinlerken bulmayı umuyordum. Ama şato boştu, bilgisayar başında çalışan Luna dışında. Onun varlığımı fark etmesi için açık kapısına iki kez vurdum ve o bana gülümsedi.

"Günaydın, güneş ışığı," der neşeyle.

"Neredeyse öğlen oldu," diye mırıldanarak masasının karşısındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atıyorum ve takım elbisenin ne kadar buruşuk olduğunu fark ediyorum.

Bana utangaç bir gülümseme atıyor. "İyi uyudun mu?"

"Evet," diyorum, yüzümü ovuşturarak. "Şaşırtıcı bir şekilde. Estelle buralarda mı?"

Luna başını sallar. "Hayır, görmedim. Seninle birlikte olduğunu sanmıştım."

Aklımda alarm zilleri çalmaya başlar. Bacaklarımı açıp öne doğru eğilirim. "Ama saat on geçti."

Kaşları çatıldı. "Belki kendini iyi hissetmiyordur?"

Hızla ayağa kalkıyorum. "Olabilir. Teşekkürler Luna. Gidip ona bakayım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," der Luna, ben ofisinden çıkarken yumuşak bir sesle.

Asansörü kullanmayıp merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Panik beni sarsıyor ve evimizin köşesini dönerken yumruklarımı sıkıyorum.

Hasta mı?

Bir şey mi oldu?

Belki dün gece onu izlediğimi görmüştür.

Düşüncelerimi kafamdan atarak kapısına yaklaşıp iki kez çaldım. "Estelle," dedim, sesim biraz sert ve kararlıydı. "Aç kapıyı." Cevap yok.

Sessizlik.

"Giriyorum."

Kapıyı iterek açtım ve gözlerim ona takıldı. Uyanmıştı, gözleri açık ve boş bakıyordu, vücudu cenin pozisyonunda kıvrılmıştı.

"Estelle?" diye soruyorum, sesimin titrememesine çalışarak.

Gözleri benimkilere takıldı ve tüylerim diken diken oldu, çünkü gözlerinde karımı göremedim. Işık sönmüştü ve normalde parlak mavi gözlerinin arkasında... hiçbir şey yoktu. Sanki irislerinin arkasına kapanmış gibiydi.

"Git buradan," diyor, sesi monoton.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Arkasını bana dönerek diğer duvara bakıyor. Üzerinde bol bir tişört var, bacaklarını göğsüne sıkıca çekmiş.

"Git dedim, Miles."

Bir adım öne atıp yatağının kenarına yaklaşıyorum. "Dün geceki olay yüzünden mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor. "Sen gerçekten çok kibirli birisin," diyor, sesi alçak ve monoton. "Hayır, bunun dün geceyle ilgisi yok."

Odasında bir ipucu ararken, hasta mı yoksa sadece evini mi özlüyor diye merak ediyorum...

"Estelle, neyin var söyle de sana yardım edeyim."

"Yardımını istemiyorum." Kollarımı kavuşturarak odanın etrafında dolaşıyorum, karımın yavaşça üzerine battaniyeyi çekmesini izliyorum. Saatimle oynayarak, odada volta atmaya başlıyorum.

"Sadece kötü bir gün," diye açıklıyor birkaç dakika sonra. "Kendimi öldürmeyeceğim, söz veriyorum, artık gidebilirsin."

Kötü günlerden biri.

Kendimi öldürmek.

Karı

m.

Sanki biri üzerime soğuk su dökmüş gibi. "Estelle," diye homurdanıyorum.

O da oturur ve bana öfkeyle bakar. "Buna depresyon denir, seni aptal. Benimki tedaviye dirençli bir tür, bu yüzden böyle günler... ya da haftalar... geçirdiğimde, bir şekilde atlatmam gerekiyor." Gözleri hala kapalı, ama en azından oturuyor. Ancak şimdi pencerenin ışığına dönmüş olduğu için, gözlerinin altındaki mor torbaları görebiliyorum.

Onun bu kadar yorgun ve çaresiz görünmesi... Onu bu

halde burada bırakamayacağımı biliyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum, ceketimi çıkarıp penceresinin yanındaki sandalyeye koyuyorum. Tüm vücudum endişeden titriyor

endişeyle titriyor ve ellerimle bir şeyler yapmak için kravatımı hızlıca çıkarıyorum.

Gözlerini devirip dizlerini göğsüne çekerek bana bakıyor. "Hiçbir şey. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Çünkü rutin bir hayat sürmemi sağladığın halde, hayatım bu kadar kökünden değişmesine rağmen, aptalca bu günlerin biteceğini ummuştum."

Ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Bu daha önce de oldu mu?" O başını sallıyor. "Kaç kez?" Omuzlarını silkiyor, yanaklarını dizlerine dayıyor ve o ürkek, boş gözlerle bana bakıyor. Ne oldu bana bilmiyorum, çünkü aniden ona sarılmak istiyorum.

“Büyükannem öldükten sonra… haftalarca yataktan çıkmadım. O zamandan beri, birkaç ayda bir oluyor.”

Bir kez başımı sallıyorum. "Biraz kay."

O dikleşir. "Ne?"

"Kenara kay," diyorum ona, kemerimi çıkararak.

"Miles..."

O kadar kararsız görünüyor ki, alt dudağını dişlerinin arasına çekiyor.

Kırılmış.

Benim.

Karım.

"Estelle, çekil ya da seni kendim çekeceğim."

Cevap vermeden yatağın bir tarafına kayıyor, gözleri benimkilerden ayrılmaya cesaret edemiyor. Diğer tarafa geldiğinde sırtını bana dönüyor.

Yatağına tırmanırken, yumuşak çarşaflara sinmiş çiçek ve yasemin kokusunu fark ediyorum. *Tanrım, her gece burada uyuyabilirim.*

Lanet olası turuncu nevresim bile *olsa*.

Onu kollarımın arasına alabilene kadar yaklaşıyorum ve onu göğsüme çekiyorum. İlk başta kaskatı kesiliyor ama saniyeler geçtikçe yavaşça gevşemeye başlıyor. Sanırım bu, önceki etkileşimlerimizden çok farklı. Nefesi o kadar düzenli, o kadar sabit ki, birkaç dakika sonra gözlerim kapanıyor.

"Neden?" diye fısıldadı, sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Çünkü sen benim karımsın," diyorum ona içtenlikle. "Ve bu, iyi günde kötü günde demek."

"Bu gerçek değil," diye cevapladı, sesi çok, *çok* zayıftı.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye mırıldanıyorum, birkaç saniye sonra Estelle'in sıcak vücuduna sarılmış, uykunun beni çekişini hissediyorum.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

Karanlık

STELLA

Panik içinde uyanıyorum. Her zamanki, tanıdık karanlık etrafımı sarıyor. Boğucu, ama sanki beni tutan hiçbir şey yokmuş gibi süzülüyorum.

Hava tarafından boğuluyormuşum gibi hissetmek garip.

Sanki oda üzerime baskı yapıyor.

Sanki kalbim acıdan parçalanacakmış gibi.

Arkamdan gelen erkeksi bir homurtu beni ürkütüyor ve yavaşça dönüp baktığımda Miles'ın yanımda kıpırdanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi uykulu.

Dışarısı karanlık. Son hatırladığım şey, arkamda bana sarıldığı ve ardından depresif bir durumda yaşadığım en derin uykulardan birine daldığım.

Yataktan kalkmanın fiziksel olarak acı verici olduğu, kemiklerime kadar işleyen yorgunluğa alışkınım. Normalde, hiç dinmeyen acımasız uykusuzluk sadece bir ek sorun olur, ama o buradayken iyi uyudum.

"Saat kaç?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor sert bir sesle.

Onun varlığının verdiği adrenalin artık yok, ve tek hissettiğim, kendimi ters çevirip cenin pozisyonuna geri çekerken hissettiğim o derin, boş acı.

"Uyu, kelebek," diye fısıldadı.

Yaklaşırken yatak yerinden oynuyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, hiçbir şey hissetmiyorum ama her şeyi hissetmek istiyorum. Uyuşukluk beni çok yalnız hissettiriyor.

Sanki rüya görüyor ve uyanamıyorum. Eli, uyluklarımın arkasına kadar uzanan, külotumu örten büyük tişörtümün eteğine geliyor. Miles'ın parmakları tişörtümü yukarı çekerken karşımdaki duvara bakıyorum. Nasırlı parmaklarının kumaşı yukarı doğru çekişinden, uygunsuz bir şey yapmaya niyetli olmadığını anlıyorum. Sırtım ortaya çıkınca, parmakları omurgam boyunca yavaş, dairesel hareketlerle ilerlemeye başlıyor. Bu... hoş.

Eğer bu kadar duyarsız olmasaydım, bunu daha heyecan verici bulabilirdim, ama şu anda karanlığı hafifletmek için çok iyi geliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Şimdi uyu," dedi yumuşak bir sesle.

Sırtımın alt kısmındaki hassas cildimi okşayan parmak eklemlerinin hissiyle uykuya dalıyorum.

Güneş ışığıyla dolu bir odada uyanıyorum. İlk fark ettiğim şey Miles'ın gitmiş olması. Mantıklı. Pazartesi ve onun işi var. Derin bir nefes alıyorum ve nefes almak hala acı verse de, ağrı önemli ölçüde azalmış. Bir keresinde genel pratisyenime nöbetlerim sırasında yaşadığım ağrıdan bahsetmiştim, ama nedenini hiçbir zaman bulamamıştık. Daha fazla araştırma yaptıktan sonra, göğüs kemiklerim arasındaki kaslarda gerginlik olduğunu sonucuna varmıştım. Kendimi daha iyi hissetmeye başladığımda her zaman geçiyor, ama her seferinde bunu nasıl hissettiğimi ölçmek için kullanıyorum.

Şu anda, dün daha iyiyim ve umabileceğim tek şey bu.

Birkaç dakika yatak odasının duvarına bakarak düşünür gibi düşünmüyorum. Nefes alıp veriyorum, ama sanki periyodik olarak nefes almaya ihtiyaç duyuyorum. Dizlerimi göğsüme çekip, gözlerimi kapatarak nefes alıp veriyorum ve odadaki gölgelerin gitmesini diliyorum.

Kısa bir süre uykuya dalmış olmalıyım, çünkü yatak odamın kapısının çalınmasıyla irkiliyorum. Oturup etrafa bakınıyorum.

"Bir saniye," diyorum misafire, birkaç gündür giydiğim pijamaların üzerine büyük bir kazak giyiyorum. Parmaklarımı düğümlü buklelerimin arasından hızla geçirip, hepsini dağınık bir topuz yapıyorum. İki gündür duş almadım ve dişlerimi fırçalamam gerekiyor.

Miles kapıyı çalar mıydı? Muhtemelen hayır.

Kapıya doğru yürüyerek, kapıyı açtım.

"Liam?"

Gri bir tişört ve hiç yıkanmamış gibi görünen kot pantolon giymiş. Normalden daha fazla sakalı var ve çoğunun gümüş rengi olduğunu fark ediyorum. Gözleri benimkilere takılıyor ve bana yumuşak bir gülümseme atıyor. O anda elinde tuttuğu yağlı poşeti ve içecekleri fark ediyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor ve odamdan çıkmam için işaret ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye dikkatlice soruyorum, yataktan yeni kalkmış dağınık yatağımı görmesin diye yatak odamdan çıkıp kapıyı hızla kapatıyorum.

"Arkadaşlık istersin diye düşündüm. Öğle vakti ve Miles'ın işte olduğunu biliyorum."

Yutkunuyorum. "Oh, şey, teşekkürler," diyorum, kollarımı kendime dolayarak. "Sadece kitap okuyordum," diye açıklıyorum, umarım inanır.

Sırıtarak dönüp pembe kanepeye doğru yürüdü. "Otur."

Onu takip edip oturuyorum, nasıl göründüğümün farkında olarak. "Miles mı seni gönderdi?" diye soruyorum, bacaklarımı göğsüme çekip dizlerimi kollarımla sarıyorum.

Omuz silker. "Bir şey söylemiş olabilir." Kaşlarımı kaldırırım ve o gülerek ellerini teslimiyetle kaldırır. "Tamam. Seni kontrol etmemi istedi. Beni dersimden erken çıkardı," diye açıklar. "Kaçırmaması gereken bir toplantısı var, yoksa eminim buraya gelirdi." Boğazımdaki acıyı yutuyorum. *Alıştığım huysuz halinden çok farklı*. "Yine de iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Onun için çok nazik. Senin için de."

"İnsanlara bakmayı severim," diye ekliyor sert bir sesle, çantayı yere koyup kahverengi kağıda sarılmış iki çizburger çıkarıyor. "Kardeşlerime ve onlara yakın olanlara. Kardeşimle evlendiğin için sen de dahil."

Evimi özlediğim için cevap veremiyorum.

Her şeye rağmen, bir şekilde bu insanları arkadaşım olarak görmeye başlıyorum. Ve bir gün... belki de ailem.

Bana bir burger uzatarak geriye yaslanıp yemeye başlar. Yağlı etin kokusuna dayanamayıp burgerimi sıkıca tutarım. Ataklarım sırasında, normalde sevdiğim basit şeylerin, yemek, sesli kitaplar, müzik gibi, tadını çıkarmak zorlaşır... Hepsi sadece *orada,* var olurlar. Burgeri yüzüme yaklaştırırım, ama erimiş sarı peynir, isteyeceğim son şeydir. Kibarca kahve masasına geri koyup, gözlerim yaşlarla dolarken yanağımı dizlerime dayıyorum.

Tanrım, bu çok utanç verici.

Tam kalkmak üzereyken Liam cheeseburgerini masaya bırakıp konuşmaya başladı.

"Biliyor musun, üç yıl önce en yakın arkadaşım öldü." Bir süre duraksadı, içkisini alıp bir yudum aldıktan sonra yerine koydu. "Adı Elias'tı. Üniversitede tanışmıştık. Düğününde sağdıçtım. Kızının Zoe'nin doğumunda da oradaydım. Zoe büyüdükçe, özellikle ilk birkaç yıl, biraz uzaklaştık ama her doğum gününe gittim. Her tatilde ve özel günde oradaydım."

O konuşmaya devam ederken dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Üç yıl önce Elias ve karısı Brooke yürüyüşe çıkmışlar. Zoe'yi evde bırakmışlar, o zamanlar on beş yaşındaydı. Ergen kızları bilirsiniz. Neyse, o gece eve dönmediler. Ertesi sabah Zoe ve ben karakola gidip kayıp ihbarında bulunduk. Günlerce onları aradık ve yaklaşık bir hafta sonra, ani bir sel felaketine yakalandıklarını öğrendik. Yağmur yağıyordu ve yürüyüş yaptıkları nehir taşmış ve tehlikeli hale gelmişti."

Yutkundum. "Çok üzüldüm," dedim. "Zoe'ye ne oldu?"

Bunun üzerine Liam gülümser. "Zoe çok üzgündü. İkimiz de öyleydik. Özellikle de beni onun vasisi olarak atadıklarını öğrendiğimizde."

Biraz daha dik oturuyorum. "Bunu bilmiyordum."

Omuzlarını silker. "Sadece isim olarak. Benimle hiçbir ilgisi yok. On bir yaşından beri yatılı okula gidiyordu, bu yüzden cenaze için izin alıp geri dönmek istedi. On beş yaşındaydı... Onu suçlamıyorum. Çok bağımsız ve tanıdığım en güçlü insan. Onu neredeyse hiç görmüyorum ve aradığımda tek kelimelik cevaplar alıyorum. Tipik bir on sekiz yaşında genç kız."

"Yakında mezun mu oluyor?" diye soruyorum.

O da başını salladı. "Evet. Benim çalıştığım yerel üniversiteye başvurdu. Para biriktirmek istediği için benimle kalacak." Ağzını ovuşturdu. "İkimiz için de alışması zor olacak. Neyse, hikayemin ana fikri şu: Elias öldükten sonra bana depresyon ve anksiyete teşhisi kondu."

Hareketsiz kalıyorum, hiçbir şey söylemiyorum. Depresyon geçiren birkaç kişi tanıyorum, ama Liam'ın da depresyondan muzdarip olduğunu hiç tahmin edemezdim.

Cheeseburgerinden bir ısırık daha aldı. "İlaçlara alışmam birkaç ay sürdü ve bazen hala kötü günlerim oluyor, ama..."

Sözünü kesip bana anlamlı bir bakış attı. "Eğer bu konuyu huysuz kardeşimden başka biriyle konuşmak istersen, beni ara."

"Nasıl anladın?" diye dikkatlice soruyorum.

"Geçen hafta birlikte vakit geçirirken bir şekilde anladım. Sonra bu sabah Miles'ı aradığımda bana söyledi. Bana büyükannenizi anlattı. Başın sağ olsun, Stella."

Cevabım boğazımda takılır. "Teşekkürler." Boğazımı temizleyip bacaklarımı düzeltir ve içeceği alırım. Aç olmasam da soğuk sodanın tadı çok ferahlatıcıdır. "Her zaman kötü günlerim olmuştur," diye başlarım. "Her normal insan gibi inişler ve çıkışlar. Ama büyükannemi kaybetmenin acısı, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. O benim *her şeyimdi.* Sanki biri altımdan halıyı çekmiş gibi hissettim. Öldükten sonraki günlerde yataktan neredeyse hiç çıkmadım. Anlaşılan keder, uykuda olan birçok zihinsel sağlık sorununu tetikleyebiliyormuş. Cenazesi geldiğinde, otomatik pilotta gidiyordum."

Miles ve çeşmeyi düşünüyorum. O, kötü gecelerle dolu bir yılın tek iyi gecelerinden biriydi.

“İlaçları denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Doktorlarım dört ay önce bana tedaviye dirençli depresyon teşhisi koydu.”

“Siktir,” diyor Liam, derin bir nefes vererek. “Çok zor olmuş olmalı.”

Yine yutkunarak başımı sallıyorum. "Öyleydi. Ama bir eylem planı uyguladık. Ve bu haftaya kadar işe yarıyordu. Her sabah egzersiz yapmaya başladım. Her gün aynı saatte uyanıyor, aynı şeyleri yapıyor, aynı insanları görüyorduk. Rutin bana yardımcı oluyor. Ama tabii ki, hayatım bir anda altüst oldu..." Sözlerim kesiliyor.

Kardeşinle sahte evlilik yaptığımda.

"Biliyorsun, tüm hikayeyi bilseydim, sahte evliliği yapmaması için onu cesaretlendirebilirdim. Ama babamız çok ikna edici olabilir. Miles her zaman ailenin kurbanı olma ihtiyacı hissetmiştir. Her birimiz için anında kurşun yiyebilir ve bence bunu yapmak, bizi koruma şekli. Dikkatleri bizden uzaklaştırma şekli. Babamızın, çocuklarından birinin hayatını kontrol altında tuttuğunu hissetmesini sağlamak için."

Ve Miles bu kontrolün her saniyesinden nefret ediyor, diye düşündüm hüzünle.

Bunu kardeşleri için yapıyor, elinden gelen tek yolla, böylece Charles geri kalanlarını rahat bırakacak.

"Anlıyorum," diyorum yavaşça.

"Seni önemsiyor," diye ekledi Liam, sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Senin hakkında konuşma şeklinden anlayabiliyorum."

Şüpheliyim, demek istiyorum. Ama Liam devam ederken sessiz kalıyorum, sözlerini içime çekiyorum.

"Sana başına gelenleri anlattı mı bilmiyorum," diyor Liam, çam yeşili gözleriyle bana bakarak.

Başımı sallıyorum. "Anlattı. Kazayı."

"Hayatımızı kurtardı. Ben ona kaçmasını söylediğim halde. Ölebileceğini bildiği halde. Bir çocuk olup o kadar cesur olmayı hayal edebiliyor musun?"

Gözlerim yaşarır ama ağlamamak için kendimi tutarım. "Hayal bile edemiyorum," diye fısıldarım.

"O olaydan sonra içine kapandı. Buna uygun olarak çok kuru bir mizah anlayışı geliştirdi. Bazen pislik gibi davranabilir, ama kocaman bir kalbi var."

Gülümsüyorum. "Biliyorum." Yine yere bakarak, tanıştığımız geceyi düşünüyorum. Nasıl *farklı* göründüğünü... Daha sert ve çekingen, elbette. Ama aynı zamanda... nazik. Belki biraz da eğlenceli. "Ona nasıl açılmasını sağlayacağımı bilmiyorum. Diş çekmek gibi bir şey."

Liam gülüyor. "Tavsiyem mi?" Ben başımı sallıyorum ve o devam ediyor. "Zorlama. Sadece onun yanında olmaya devam et. Onunla konuş. Onu tanı. Bir kez girdin mi, ömür boyu içindesin. Bir yıl içinde bunu düşünmek gülünç..." Başını sallıyor. "Onun seni bırakacağını sanmıyorum. Hepsi bu."

Sadece bir yılın var.

İki gece önceki Miles'ın sözleri kafamda yankılanıyor.

"Teşekkürler, Liam. Bakalım ne olacak."

Chase ve Juliet de aynı şeyi söylemişti, ama şu ana kadar kocamın o yönünü görmedim.

"Harika gidiyorsun, Stella. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Başımı sallayıp gülümsüyorum. "Öyle yapacağım. Yemek için teşekkürler. Bu dönemlerde genelde iştahım olmaz ama soda çok lezzetli," diyorum ve ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"Ne zaman istersen."

Ayağa kalkarken, yemediğim çizburgeri işaret etti. "Sonra acıkırsan diye buzdolabına koyayım."

Başımı salladım. "Harika."

Çantasını ve yemeğini temizlerken bana bakar. “Küçük adımların yardımcı olduğunu fark ettim. Bir adım önde, bir adım arkada. Belki bugün duş alırım.

Yarın, aşağı inmek olur.” Gülerek soruyorum. “O kadar kötü kokuyor muyum?”

O da gülüyor. "Hayır. Demek istediğim, tek bir şeye odaklanmak bana yardımcı oluyor. Başka hiçbir şey için endişelenme. Sadece duşa gir. Bazen otomatik pilotun zihnini ve vücudunu tekrar kontrol altına aldığını fark edeceksin. Kendine karşı nazik ol, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler."

Gülümser ve çıkar, beni ayağa kalkmak, banyoya yürümek ve suyu açmak gibi devasa bir görevi düşünmeye bırakır.

İşimi bitirip vücudumu temizlediğimde yorgunluktan bitkin düşmüşüm, bu yüzden yatağa sürünerek girip derin ve dinlendirici bir uykuya dalıyorum.

Bir adım önde, bir adım arkada.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SESLİ KİTAP

STELLA

Birkaç gün sürer, ama çarşamba günü kendime gelmişimdir. Miles'ın sıcak, ağır kolunun beni sardığını hissederek uyanmak kesinlikle yardımcı olur — ikimiz de onun yatakta olduğunu *hiç* fark etmez. Pazartesi ve Salı günleri birbirimize tek kelime bile etmedik sanırım. İşten sonra eve geliyor ve yatağıma giriyordu. Sabahları işe gitmek için çıkıyordu ve bu konuda konuşmuyorduk.

Son birkaç günle ilgili anılarım bulanık; parlak ışık, serin bir esinti, sıcaklık ve omurgamda dolaşan parmak eklemleri ile dolu.

Çarşamba günü geç uyanıyorum ve hayatımda aldığım en uzun duşu alıyorum, saçımı tarıyor, bacaklarımı tıraş ediyor ve yüzümü iyice ovuyorum. Tekrar enerji dolu olmak, tekrar bir şeyler yapmak *istemek* çok güzel. Hardal sarısı bir süveter elbise giyip saçımı difüzörle çabucak kurutuyorum. Miles'ın işte olduğunu biliyorum, bu yüzden aşağı inip kendime çift porsiyon yulaf ezmesi hazırlıyorum. Günlerdir iştahım yoktu, sadece suyla idare ediyordum ama şimdi?

Açlıktan ölüyorum.

Bugün kendimi yürüyüşe zorlamak yerine, rahat olmaya karar veriyorum. Geçen yıl, rutinime yavaşça dönmenin en iyi yol olduğunu keşfettim. Bugün, duş almak ve giyinmek tek başarım olacak ve bu benim için sorun değil. Liam'ın tavsiyesine uyuyorum ve kendime karşı hoşgörülü davranıyorum. Kulaklıklarımı takıp, zevkli bir kitap hakkında

müstehcen bir kitap açıyorum ve doktorun tam da bana tavsiye ettiği şeyin, evde uzanıp müstehcen kitap dinlemek olduğunu fark edince gülümsüyorum.

Çayımı yudumlarken ve büyük kase yulaf ezmemi yerken, mutfak tezgahına yaslanıp dinliyorum ve özellikle müstehcen bir kısma geldiğimde sırıtıyorum.

Normale döndüğünü hissetmek güzel.

Krizlerim ne kadar korkunç olursa olsun, krizden sonraki günler her zaman en iyi günlerim gibi gelir. Fiziksel olarak bunun serotonin dengesinin bozulmasından kaynaklandığını biliyorum, ama yine de. Duygularım iniş çıkışta olabilir, ama iyi günlerin tadını elimden geldiğince çıkarmazsam kendime çok kızarım. Özellikle de kötü günün ne zaman geleceğini bilmediğim için.

Kaseyi yıkamak için telefonumu yere koyduğumda Bluetooth kesildi ve sesli kitabın telefonumda tam sesle çaldığını fark ettim. Ellerim ıslak olduğu için çalmaya devam etmesine izin verdim.

Zaten burada yalnızım.

"İşte böyle. Sen çok iyi bir kızsın, sikimi çok iyi alıyorsun," diye homurdanıyor Ryder.

"Evet, tanrım, evet! Daha sert, lütfen."

"Babacığın seni daha sert sikmesini mi istiyorsun, Belle? Nasıl istersin?" "Lütfen, babacığım. Lütfen daha sert sik beni," diye yalvarıyorum.

Bulaşık makinesine kaseyi yerleştirirken kızarıyorum, çalmaya devam eden seslere alt dudağımı ısırıyorum.

"Babacık için boşalacak mısın, melek?" "Evet, babacık. Çok yaklaştım."

"İşte bu," diye homurdandı. "Amın benim sikimi sağıyor, tatlı kız." Ellerini boynuma dolayarak, içime girmeye devam etti. Dizlerim titriyordu, o içime girip çıkarken ve...

Arkamda biri boğazını temizledi ve ben yaklaşık altı metre havaya zıpladım, dönüp telefonumu aldım ve hızlıca duraklat düğmesine bastım.

Miles mutfağın karşı duvarına yaslanmış, sırıtarak duruyor. "Günaydın, Estelle."

Kalbim ağzımda, ona bakmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Tanrım, Miles. Beni korkuttun."

Telefonuma hızlıca bakarken kaşları yukarı kalkıyor. "Şimdi neden hep kulaklık taktığını anladım. Porno izliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "*Porno* değil, seni cahil. Romantik kitap." Bulaşık makinesini kapatıp ona dönerek kollarımı kavuşturuyorum. "Haftada üç kitap okuduğumu bilmeni isterim," diye ekliyorum, bağımlılığımı savunarak.

Duvardan uzaklaşırken dudakları seğirdi. "Benim kitaplarımda da öyle sahneler olsaydı, ben de okurdum herhalde. Demek babacık sapık mı?" diye sordu, dudakları hafifçe kıvrıldı. Tam bir gülümseme değildi, ama yakındı.

Ona sert bir bakış attım. "Ne kadar zamandır dinliyordun?"

"Yeterince uzun," diye ekledi, buzdolabına doğru yürürken. "Daha iyi misin?" diye sordu, gözleri yüzümü tararken.

Ayaklarımı biraz sürter, bir saniye yere bakıp sonra tekrar onun bakışlarına karşılık veririm. "Evet."

Her gece sarıldığımızı mu söyleyecek?

Yüzünde belirsiz bir ifade belirir. "İyi. Bunu duyduğuma sevindim."

Son cümleyi söyleme şekli, kalbimin göğsümde hafifçe çarpmasına neden oluyor ve gülümsemeden edemiyorum.

Neredeyse *endişeli* gibi geliyor.

Onun sözlerini daha fazla düşünemeden, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak bir adım yaklaşıyor. Her zamankinden daha fazla sakalı var, kravat takmamış ve beyaz gömleğinin bir düğmesi açık – boğazını bu kadar açık gördüğüm hiç olmamıştı. Son birkaç gündür tıraş olmaya vakti olmadığının farkına varınca, içimde merak ve suçluluk duyguları karışıyor. Gözlerim çenesinin hemen altındaki parlak yara izine kayıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor.

"O kitabın adı neydi?" diye soruyor, sesi alçak bir mırıltı gibi.

Rahatladım. Bu konuyu açmadığına sevindim. Bu, hayatıma devam etmeme, bir sonraki olay olana kadar unutmama yardımcı oluyor.

Normal hayatıma döndüğümde bana yardımcı oluyor.

O bir adım uzaklaşıp durduğunda yutkunuyorum. "Hatırlamıyorum."

Bunun üzerine gülümsüyor. Ve... *Tanrım.* Gülümsemesi bütün savaşları kazanabilir.

Onu durduramadan arkamdan uzanıp tezgahtan telefonumu alıyor. Ondan almaya çalışıyorum ama o daha hızlı. Ekrana bakarken gözlerinin büyüdüğünü görüyorum — az giyinmiş, yaşlı bir adamın kapak resmi.

"*Onun Bakire Gelini* mi?" Miles yavaşça sorar, gözleri neşeyle parıldıyor.

Dudaklarımı sıkarak telefonu elinden kapıyorum. "Affedersiniz," diyorum hızlıca, ses uygulamasını kapatarak. "Telefonumu öylece alamazsınız..."

"Bu tür şeyler seni tahrik ediyor mu?"

Telefonumu almadan önce gözleri benimkilerden ayrılmamıştı ve gerçekten meraklı görünüyordu.

Omuz silkiyorum. "Her türlü romantizmi severim. Favori bir türüm yok. Gerçek hayatta bu tür şeyler beni tahrik eder mi, bilemem. Sadece bir fantezi." Dilini yanağına sürterek başını hafifçe yana eğiyor. Bir adım öne çıkarak ellerini iki yanıma koyuyor ve beni köşeye sıkıştırıyor. Eğilince, nefesi beni titretir.

"Peki ya gerçek hayat fantezinden daha iyi olsaydı? O zaman ne derdin?"

Tanrım.

Ellerimi göğsüne koyup yüzüne bakıyorum. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğim," diyorum, küstahlığımın onu tekrar uzaklaştırabileceğini bilerek. "Sürekli çalışan huysuz bir adamla evliyim."

Gözleri benimkilere... bir şeyle bakıyor. Sıcak ve yoğun, ama bunun şehvet mi yoksa nefret mi olduğunu anlayamıyorum.

"Bu *huysuz* adam bugün tüm toplantılarını iptal etti," diyor, yeşil gözleri parıldıyor. Sonra eğilip dudaklarını yanağıma çok nazikçe değdiriyor. "Karımı özledim," diye ekliyor, sesi yumuşak.

Kalbim göğsümde hızla atarken hafifçe geri çekildim. "Miles..."

"İyi kahvaltı et," diyor yavaşça, uzaklaşıp mutfaktan çıkıyor.

Günü, şato kütüphanesinde *His Virgin Bride kitabını* bitirerek geçiriyorum — bence bu çok uygun. Kitap seçimimden utanmıyorum. Yazımı harika ve müstehcenlik kısmı da birinci sınıf. Miles kıçımı öpebilir. Saat ikide Miles, yatırımla ilgili bir kitap ve bizim için paylaşmamız için bir tabak sandviçle kütüphaneye giriyor. Karşımda oturup sessizce çiğnerken onu izliyorum, ama ona yemek için teşekkür ettiğimde nazik bir gülümseme dışında tek kelime etmiyor.

Saat altı olduğunda izin isteyip kalkıyor ve ben de kitabımı bitirmiş olarak kitap raflarının arasında dolaşıyorum. VeRue için hala yapmam gerekenler hakkında notlar almaya çalışıyorum ama parmaklarım kitapların sırtlarına dokundukça zihnim, erkek başkahramanın kadın başkahramanı tıpkı bu kitap raflarına dayadığı sahneye gidip duruyor.

Akşam yemeği için yemek odasına girdiğimde, yüzüm kızarmış ve avuçlarım terlemiştir.

Miles çoktan oturmuş, ben her zamanki yerime otururken başını bir kez sallıyor.

Günlerdir fiziksel kimyamızı geliştirme konusunu konuşmadık ve benim etrafımda dikkatli davranmamasını takdir etsem de, neden her gece benimle kaldığını sormak istiyorum.

Neden bana karşı dayanamıyormuş gibi flört etmeye devam ediyor?

Neden bugün işten eve geldiğini, beni *özlediğini* söyledi?

Aşçı salatayı getiriyor ve ben Miles'ı izlerken şarabımı yudumluyorum. Çatalındaki yemeği yavaşça ağzına götürüyor ve ağzını kapatarak çiğniyor. Uzun parmaklarının çatal bıçağı tutuşunu izlerken dudaklarım aralanıyor. *Tanrım, onu yemek yerken izlemek neden bu kadar erotik?*

"Salatanı yiyecek misin, yoksa salya akıtmaya devam mı edeceksin?" diye soruyor, yeşil gözlerini benimkilere çevirerek.

Soğukluk yerine sadece sıcaklık var.

Dudakları gülümsemeye dönüşürken midem biraz kıpırdanıyor.

"Sadece şarabımın tadını çıkarıyorum," diyorum, balıkçı yaka süveterimin lekelenmiş göğsümü gizlediği için minnettar.

Nispeten rahat bir sessizlik içinde salatalarımızı yiyoruz, sonra şef patatesli biftek getiriyor.

Ağzım sulanıyor.

"Konuşmak istemiyorsan anlarım," diyor ilk lokmasını aldıktan sonra. "Ama durumun hakkında daha fazla bilgi almak isterim."

Yemeyi bırakıp gözlerimi kısaca kapatıyorum. Ona sormasını istemiyordum. Beni öyle *görmesini* istemiyordum. Yardımına ve sürekli yanımda olmasına minnettarım ama bugün kendimi daha iyi hissediyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum. Bunu görmezden gelmenin sağlıklı bir başa çıkma yöntemi olmadığını biliyorum ama yine de. Bu konuyu düşünmekten hoşlanmıyorum.

Bunu ona söylemeden önce, boğazını temizler ve ağzını peçeteyle siler.

"Biraz araştırma yaptım," diyor, ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koyarak. "Depresyonun tedaviye dirençli olduğu için, kimyasal olarak yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyor. Ama terapistime gitmek istersen, terapi yardımcı olabilir."

Kafamda binbir türlü duygu dolaşıyor. "Ben... şey..."

"Ya da umut vaat eden bilişsel davranışçı terapi var. Ketamin de bazı tedaviye dirençli depresyon türlerinde yardımcı oluyor, ama buna girmeden önce stresinizi nasıl yönetebileceğinize bakmak isteyebiliriz," diye bitirir.

Sözlerim kesildi.

Stoik kocamın zaman ayırıp araştırma yapması, bana bazı seçenekler sunması...

Sanki beni önemsiyormuş gibi.

Boğazımı tıkayan duyguları yutarken sessiz kalıyorum.

Miles gözlerini sıkıca kapatıp burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Üzgünüm, muhtemelen kendin araştırmışsındır. Karışmak istemem. Ben sadece..." diye söze başlıyor, ama kısa bir süreliğine başka yere bakıyor. Yüzündeki acı ifadesini görünce nefesim kesiliyor. "Sana yardım etmek istiyorum," diye bitiriyor, derin bir nefes alarak.

Sesindeki ıstırap hissedilebiliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim titriyor. Şarap kadehine bakarak ağlamamaya çalışıyorum.

"Çok kırılmış görünüyordun."

Yüzüne baktığımda, endişeyle bana bakıyor. "Eğlenceli bir deneyim değil, orası kesin," diyorum sessizce.

Şarabından bir yudum aldı. "Sen çok güçlüsün. Böyle bir şeyi atlatabilmek için. Her zaman çok mutlusun ve ben sadece düşündüm ki..." Sözünü bitirmedi.

Yanaklarımı silip bir kez burnumu çekiyorum. "Sanırım odadaki en parlak gülümsemeye sahip olsan bile, içinde savaşman gereken en karanlık gölgeler olabilir."

Birbirimize bakarken gözlerini benden ayırmıyor. Her nefesimde, aramızda geçen her saniyede kalbim çarpıyor. Sanki bir şey değişti; hava, enerji... Aniden çılgın ve coşkulu bir hale geldi. Gözlerinde gördüğüm yanan alev beni neredeyse ürkütüyor. Elleri masanın üzerinde kısaca kıvrılıyor ve çenesi sertleşiyor, sanki o da bunu hissediyor gibi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor yumuşak bir sesle. Cevap veremeden ayağa kalkıyor ve yakasının düğmelerini açıyor. Boynundaki ilk birkaç düğmeyi açarken ona hayran bir sessizlikle bakıyorum. Dudaklarımı sıkıştırıyorum, fikrini değiştirecek bir şey söylemekten korkuyorum. Bana bakmıyor. Kocam yavaşça gömleğinin düğmelerini açıp pantolonunun içinden çıkarırken kalbim göğsümde çarpıyor. Sonra gömleğini açıyor.

Karnının çoğu büyük, kıvrımlı yanık izleriyle kaplı. Bazı bölgeler daha kalın, parlak bir deriye sahip, diğerleri ise daha küçük, neredeyse çiçek bozuğu gibi. Yanıklar yukarı doğru uzanıyor, gergin kaslarının üzerinden boynuna ve kaslı kollarının aşağısına doğru kıvrılıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, farkına varmadan ayağa kalkıp yanına yaklaşıyorum. "Bakabilir miyim?" diye soruyorum, elimi uzatarak.

Çenesini sıkıyor ama konuşmuyor. Bunun yerine sadece bir kez başını sallıyor.

Elimi göğsünün ortasına koyup, omzuna doğru yukarı, sonra kolunun arkasına doğru indiriyorum.

Ona baktığımda, gözleri kapalı ve burun delikleri genişlemiş, sanki acı çekiyormuş gibi.

"Üzgünüm, acıyor mu?" diye soruyorum ve elimi çekmeye başlıyorum.

Gözleri birden açılır ve elimi tutarak cildinde kalmasını sağlar. Göz bebeklerinin büyümüş halini görünce neredeyse nefesim kesilir.

"Hayır, kelebek. Acımıyor."

Ondan bakmak istesem bile, bakamayacağımı biliyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor, ifadesi yumuşuyor. Onun büyüleyiciliğiyle içim heyecanla doluyor ve birdenbire beni *öpmek* istediğini anlıyorum.

Kameralar için değil, çünkü o istiyor.

Gözleri hafifçe kırışırken cildim karıncalanıyor. "Estelle," diyor, sesi alçak ve tereddütlü.

"Artık sır yok," diye fısıldadım, onu öpmek istiyordum. Onu öpmem *gerekiyordu*.

Aynı acı dolu ifade yüzünde belirir ve çenesi gerilir. Fikrini değiştirmeden önce, elimi boynuna götürürüm, parmaklarım saçlarına takılır.

Gözlerinde bir şey parlar. Bir saniye sonra, beni sertçe kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Dili ağzıma girince inlerim ve diğer elim saçlarına uzanır. Kolları belimi sarar ve elleri süveterimin kumaşını yumruklar, içimi zevk dalgaları kaplar. O inleyerek uzaklaşırken kalbim göğsümde güm güm atar.

"Durmamı söyle," diye fısıldadı.

"Durma."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, beni tekrar öper ve beni döndürerek sırtımı yemek odasının duvarına dayar. Beni damask duvar kağıdına sıkıca bastırır ve kalçalarını bana doğru iter. Beni kaldırırken nefesim kesilir, ellerini uyluklarımın altına yerleştirir ve bacaklarım onun kalçalarına dolanır.

"Dur de," diye tekrarlıyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

"Asla, *sevgilim*."

Gözleri alev alev yanarak uzaklaşıyor. Hiçbir şey söylemesine gerek yok. Sırıtışından, elinin yüzüme yaklaşmasından, bu takma adı sevdiğini anlayabiliyorum.

Başını eğip dudaklarıma, sonra çeneme, boynuma nazikçe öpücükler konduruyor...

O boynuma öpücükler yağdırırken, başımı duvara yasladım ve balıkçı yakamı hafifçe aşağı ittim. Elbisemin eteği birkaç santim yukarı çıktı. Nefesi tenimde sıcak ve o bir kez daha içime girdiğinde gözlerim geriye yuvarlandı.

"Siktir," diye fısıldıyorum, tüm vücudum titriyor ve karıncalanıyor.

O içime girerken, kısa nefesler alıp veriyorum, sert ve sert penisi külotuma baskı yapıyor. Sürtünme beni inlemeye zorluyor, zevk parmaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. Boynumun ve omzumun birleştiği yeri yalıyor ve emiyor, o tekrar içime girerken gözlerim geriye dönüyor.

"Böyle benim için boşalmanı istiyorum, kelebek," diye mırıldanıyor Miles cildime. "Pantolonumun içinden ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum. Anlıyor musun?"

Bu kirli ağız nereden çıktı?

Tekrar inleyerek bacaklarımı ona daha sıkı sıkıştırıyorum. Ellerim göğsüne iniyor, yara izlerinin üzerinde geziyor.

Bana daha sert bastırıyor, doğrudan klitorisimin üzerine. Daha önce okuduğum kitap yüzünden o kadar tahrik oldum ki, uzun sürmeyeceğini biliyorum.

O bana bu şekilde bastırmaya devam ederse, kalçalarını sallayarak, sert ama çok sert olmayan bir baskı uygulayarak.

Miles alnını alnıma dayadı, elleri kalçalarıma geldi, çıplak tenimi sıkarken giysilerimin içinde beni sikiyordu.

Tanrım, bu çok seksi.

Bacaklarım titriyor, o bana doğru itiyor. "Miles," diye inliyorum.

"Senin tatlı amına girmek için ne kadar can attığımı bilemezsin, Estelle," diye homurdanıyor. "Senin altında parçalanmanı izlemek için ne kadar can attığımı. Ve üstümde. Ve yatağımızın üzerinde eğilmiş halde. Tanrım, bunu çok uzun zamandır hayal ediyorum," diye ekliyor.

"Ben de," diye fısıldadım.

"Siktir." Sesi kısık, kalbi elim altında düzensizce atıyor.

Gözlerimi kapatıp kalçalarımı döndürerek orgazmı kovalıyorum.

"Gözlerini aç," diye emrediyor. "Sen parçalanırken seni izlemek istiyorum." "Tanrım, Miles," diye inliyorum. "Geliyorum."

Kalçalarımı sertçe sikinin üzerinde hareket ettirmeye başlar, aynı anda içime girerken ağır ağır nefes alır.

"Evet, öylesin," diye homurdanır. "Ve benim sikimin üzerine boşalacaksın, değil mi?"

"E-evet," diye inlerim, yaklaşan orgazmımın belirgin işaretlerini hissederek. "Yemeğimizin masada soğumasını seviyor musun, karıcığım?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum.

"Mmm, eminim seviyorsundur. Peki ya biri gelip bizi görebilirse?"

Neredeyse göremiyorum. Gözlerimin önünde yıldızlar dans etmeye başlıyor ve klitorisime her vuruş beni doruğa ulaştırmak üzere.

"Karım çok muhtaç," diye mırıldanıyor. "Bunu çok seviyorum."

Onun sözleri ile tüm vücudum titrer. Onun bu kadar müstehcen konuştuğunu bilseydim...

"Seni spermimle boyamak için o kadar çok yol var ki," diyor, kalçaları düzensizce sarsılıyor. "Sana yapabileceğim o kadar çok şey var ki," diye ekliyor.

"Miles, geliyorum."

Orgazmım hızla içimi sararken, o da düşük bir inilti çıkarır. Omuzlarına sıkıca tutunarak, ayak parmaklarım kıvrılırken, uyluklarım kasılırken, orgazmın beni sarmasına izin veririm.

"İşte böyle, kelebek," diye homurdanıyor. "Siktir, boşalacağım."

Hareket etmez, ama pantolonunun içinden sikini bana doğru atıyor. Aramızda ıslaklık yayılıyor ve o bitirirken ben hala nefes nefeseyim.

Bacaklarım titriyor olsa da dikkatlice eğiliyorum. Miles'a baktığımda, o da beni ateşli bir ifadeyle izliyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve sonra masadan bir peçete alıp bizi temizlemek için uzanıyor. Hiç tereddüt etmeden kolunu elbisenin altına sokuyor ve külotuma bulaşan pisliği siliyor. Hızla gömleğini kapıp düğmelerini ilikliyor.

"Yemeğini bitirmelisin, Estelle," diyor, peçeteyi atıp ellerini takım elbisesinin ceplerine sokarak beni izliyor.

Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden kafam karışık bir şekilde masadaki yerime geri dönüyorum. Miles de her zamanki yerine oturuyor ve ona baktığımda, gözlerinde ateşle bana bakıyor.

"On üzerinden altı derim, değil mi?"

Bir dakika sonra şef, tabaklarımızı kaldırmak için geldiğinde hâlâ gülüyorum. Yemeklerimizin hiç dokunulmamış gibi görünmesine çok şaşırmış görünüyor.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

EĞİTİM

MILES

Tatlıyı bitirdikten sonra Estelle ve ben yan yana oturma odamıza geri dönüyoruz. Yanaklarının hala kızarmış olması, saçlarının dağınık hali beni biraz gururlandırıyor. Kapıyı arkamızdan kapatınca bana dönüyor.

"Teşekkür ederim. Yara izlerini gösterdiğin için," der, yanakları daha da kızarır.

Bir adım öne çıkarak aramızda sadece birkaç santim kalır. Elimi yanağına koyduğumda, dokunuşuma yaslanıyormuş gibi görünmesi içimde bir şeyleri harekete geçirir.

"Bu adil." Gülümserim ve geri çekilirken elimi indiririm. "İyi geceler, Estelle. Sabah yürüyüşümüzde görüşürüz."

Arkamı dönüp yatak odama doğru yürürken, yüzündeki şaşkın ifadeyi zar zor yakalıyorum ve kapıyı kapatıp arkama yaslanıyorum.

Sonunda yürüyüşlere razı olduğumu düşünebilir, ama gerçekte onu tekrar üzgün görmekten çok korkuyorum. Ve eğer yürüyüş ona yardımcı oluyorsa, bunu her gün yaparım. Yıl boyunca daha fazla kriz geçireceğini biliyorum, ama en azından elimden gelen her şeyi yapıp ona yardımcı olabilirim.

Giysilerimi çıkarırken, bana karşı kıvranışını düşünerek gülümsüyorum. Kokusu. Çıkardığı sesler. Bu, bir şekilde takıntıdan daha büyük bir şeye dönüşmüştü.

Tükendim. Eziyet çekiyorum. *Ele geçirildim.*

Hızlı bir duş aldıktan sonra, havluyla belimi sararak yatağıma oturup telefonuma bakıyorum. Chase'den bir mesaj var ve Instagram'a yönlendiren bir link olduğunu görünce suratım asılıyor. Kişisel olarak kullandığım bir sosyal medya hesabım yok, ancak halkla ilişkiler uzmanlarımız RCF hesaplarımızı yönetiyor.

Bağlantıyı açtığımda, Estelle ve benim düğün günümüzden bir fotoğrafa yönlendirildiğimi görünce şaşırıyorum. Fotoğraf biraz bulanık olduğu için kimin çektiğini bilmiyorum ama bu, bizim altar önünde öpüştüğümüz an.

Komiser bizi karı koca ilan ettikten hemen sonra çekilmiş.

Hesabı gözden geçirirken, bunun Estelle'in hesabı olduğunu fark ediyorum. Fotoğrafın altına yazılan açıklamayı okumak için biraz aşağı kaydırıyorum.

Kocam. Nazik. Cömert. Düşünceli. En karanlık günlerimde yanımda olan. Evliliğimizin neredeyse iki haftası doldu, sevgilim.

Bunu iki kez okurken kalbim göğsümde çarpıyor. Üç kez. Neden paylaştığını sormak üzereyken telefonum titremeye başlıyor.

"Evet?" diye soruyorum kardeşim.

"E-postanı kontrol ettin mi?" diye sorar Chase.

Kaşlarım çatılır. "Hayır. Neden?"

"Bizimle görüşmek isteyen on beş kadar kişi sordu." Boynumu ovuşturuyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye gülüyor. "Karını öpebilirim Miles."

Onun sözleriyle içimi kaplayan kıskançlığı görmezden geliyorum. "Sabah ona teşekkür etmeliyim."

"Çok fazla takipçisi var. Yorumları gördün mü? İnsanlar onu çok seviyor. İkinizin fotoğrafı şimdiden yirmi bin beğeni aldı. *Yirmi bin.* Sanırım çoğu kişi ikinizin evli olduğunu bilmiyordu. Sosyal medyanın gücü," diye ekliyor gülerek.

İnsanlar onu seviyor, tabii ki seviyorlar. Kim sevmez ki?

Yutkunuyorum ama cevap veremeden Chase devam ediyor. "Haftanın geri kalanı yoğun geçecek. Shira'ya mümkün olduğunca çok kişi için randevu alsın."

Bir kez başımı sallıyorum. Garip — birdenbire RCF ile her şey yoluna girebilirmiş gibi hissediyorum. *Yarım saat içinde on beş talep.*

Haklı. Bu bizim için bir dönüm noktası olabilir. "Bana haber verdiğin için teşekkürler."

"Vay canına. Bu sahte evlilik olayını gerçekten iyi kullanıyor," diyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Hesabına bak. Bir hikaye paylaşmış."

Ekrana bakıp bizim fotoğrafımıza geri dönerek onun profiline tıklıyorum. Profil fotoğrafına tıklıyorum ve yatakta yatarken, turuncu yorganı çenesine kadar çekmiş bir hikaye görüyorum. Kalbimi çarptıran bir şekilde gülümsüyor ve ne yaptığımı fark etmeden fotoğrafın ekran görüntüsünü alıyorum.

Ravages'tan iyi geceler. x

Kulaklarımda kalp atışlarım hızla duyuluyor. "Bak, gitmem gerek," diyorum Chase'e. "Git, karına bizi kurtardığı için teşekkür et," diyor fısıldayarak. "İyi geceler

gece, kardeşim," diye ekliyor ve telefonu kapatıyor.

Ne yaptığımı fark etmeden, başımı yastığa yaslayıp karımın Instagram hesabını karıştırmaya başlıyorum. Seyahat fotoğrafları, tasarımları, kıyafetleri... Sonra yaşlı bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafında duruyorum. Belli ki bu kadının karımın büyükannesi ve Paris'te çekilmiş bir fotoğraf.

Tüm kalbim.

Fotoğrafın altındaki yazıyı okuduğumda duraksıyorum ve Estelle hakkında bildiğim her şeyi yeniden değerlendiriyorum. Hala yas tuttuğu belli, bunu herkesin büyükannesinden bahsettiğinde yüzünün yumuşamasından anlayabiliyorum. Çeşmenin olduğu gece, taksi... *Yas tutuyordu.* Elim boynuma geliyor ve birden her şey için kendimi çok kötü hissediyorum. Benim yara izlerimden tiksindiğini sanmıştım, oysa gerçekte kendi içsel sorunlarıyla uğraşıyordu.

Ve ben kendime o kadar dalmıştım ki bunu fark edemedim.

Ne kadar çok kaydırırsam, karım hakkında ne kadar az şey bildiğimi o kadar çok anlıyorum. İki yıl önce Los Angeles'ta çekilmiş fotoğrafları var. Başka bir erkeğin koluna girmiş fotoğrafları, bu beni mantıksız bir şekilde kıskandırıyor. Londra'daki dairesinde çekilmiş olduğunu tahmin ettiğim fotoğraflar, çünkü onun sevdiği tasarımcının korkunç, çılgın desenlerini tanıyorum — şu anda bizim evin her yerinde olan tasarımcı.

Yatak odalarımızı ayıran duvara bakarak, önemli bir karar veriyorum. Aslında iki karar: sahip olduğum tek eşofman altını giymek ve yatak odasının kapısını çalarak ona hayatı hakkında sorular sormak.

Geçen hafta haklıydı. İnsanlara aşık olduğumuza inandırmak istiyorsak arkadaş olmalıyız. Bu sadece biriyle birlikte olmanın fiziksel yönünü içermez. En sevdiği rengi, yemeği, yeri bilmek demektir. Flört geçmişini bilmek demektir. Dünyada herkesten çok sevdiği kişi hakkında daha fazla şey bilmek demektir.

Ve ben karımı hiç tanımıyorum.

Belki de *lanet olası eşofmanımı* giyip onu daha iyi tanımak istediğimi söylemek, bu evliliği yürütmek konusunda ciddi olduğumu anlamasına yardımcı olur.

Kapısının altından ışık geliyor, ben de parmaklarımla kapıyı iki kez tıklatıyorum.

"Girin," diyor ve ben kapıyı açıyorum.

Yatağında bacak bacak üstüne atmış, üzerinde sadece küçük bir tişört ve iç çamaşırı var. Benim olduğumu fark eder etmez, yorganı üzerine çekiyor.

Elimi kaldırıyorum. "Bence o aşamayı geçtik," diyorum, gömleksiz bir şekilde yatak odasına girmemin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını umarak.

Boğazı titrer. "Her şey yolunda mı?"

Telefonumu kaldırıyorum. "Gönderini beğendim."

Yatağa yaslanarak gülümsüyor ve lanet olsun, o gördüğüm en güzel kadın. *O.* Sadece o. Vahşi bukleleri ve yumuşak, altın rengi teni. Makyaj yok. Süslü elbiseler yok. Sadece... *o.*

Işıl ışıl parlıyor.

"Görür müsün diye emin olamadım. Seni aramaya çalıştım ama galiba kocamın hesabı yok."

Yatağının diğer tarafına doğru yürürken sırıttım. "Chase gösterdi," dedim ve onunla birlikte yorganın altına girdim. Yakınlığımdan dolayı kızaran göğüslerine gözlerim takıldı. Hafif bir ilgiyle yaralarımı incelerken alt dudağını dişlerinin arasına çekişine dikkat ettim. "Ve seni hafifçe takip ederken, senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim."

Dizlerini göğsüne çekip çenesini üzerine dayayarak bana utangaç bir gülümsemeyle bakar. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, sarı bir bukle yanağına düşmüştür. Düşünmeden uzanıp bukleyi kulağının arkasına koyarım.

"Ne bilmek istiyorsun? Eminim sandığından daha fazlasını biliyorsundur," diye ekledi.

"En sevdiğin renk ne?"

Burnunu kırıştırıyor. "Yok. Fark etmedin mi, hepsini seviyorum."

Gülerek başımı salladım. "Bilmeliydim. En sevdiğin seyahat yeri?"

Birkaç saniye düşünür, kaşlarını çatarak omzumun üzerinden bana bakar. "Muhtemelen Fiji. Babamın hayırseverlik gezilerinden birinde gitmiştim, insanlar çok nazikti. Diğer ünlü adalara kıyasla biraz gözden uzak ama her şeyi rüya gibiydi."

“Belki bir gün gideriz,” diyorum, sesim alçak.

Yanakları kızardı ve *lanet* olsun*,* çok sevimli. "Çok isterim."

Turuncu yorgana bakarak bir sonraki sorumu düşünüyorum. "Neden bizim hakkımızda bir şey paylaştın? Anlaşmamızda böyle bir şart yoktu."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım sadece minnettar hissediyordum," diyor alaycı bir şekilde. O devam ederken kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanırım son birkaç haftada tanıdığım Miles Ravage'ı herkesin tanımasını istedim. Ve takipçim de epey fazla olduğu için, imajını düzeltmeye erken başlamak fena olmaz diye düşündüm."

"Eh, bizi dayanılmaz hale getirmişsin. Chase, yazını yayınladığından beri on beş soru aldığımızı söyledi."

Ağzı açık kalır ve gözleri gururla parlar.

Benim için.

Benimle gurur duyuyor. Bu düşünce o kadar ani ve o kadar güçlü bir şekilde kafama dank etti ki, sanki biri kalbime bir kazık saplamış gibi hissettim.

"Miles, bu harika! Ciddi misin? Gerekirse her gün paylaşırım."

Gömleğini tutup kendime doğru çekerim. "Seni hak etmiyorum."

Sonra onu öpüyorum, tamamen, hiç çekinmeden ve hiç tereddüt etmeden. Çünkü onun dudakları benim dudaklarımdan ayrılmadan bir saniye daha dayanamam. Ona ihtiyacım var. Her şeye. Yumuşak vücuduna. İnlemelerine. İyiliğine. Kalbine. Onun her şeyinin romantik ve güneşli olmasına. Sanki o benim güneşim, ben de onun etrafında dönen karanlık gezegenim.

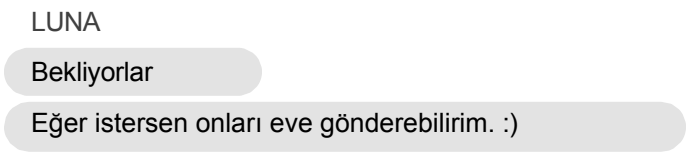
Onu kaldırıp dizlerini kalçama oturtuyorum. Onu üzerime yönlendirirken, bana şeytani bir gülümsemeyle bakıyor. Elimi uzatıp saçındaki saç bandını yavaşça çıkarıyorum, yumuşak bukleleri omuzlarına ve göğsüne dökülüyor.

"Miles," diye fısıldadı, neredeyse gergin görünüyordu.

Ona, kendini rahat hissettiği kadar ileri gidebileceğimizi söylemek için ağzımı açtığımda, telefonum yüksek bir sesle çalar. Görmezden gelmeyi planlıyorum, ama birkaç saniye sonra tekrar çalar.

"Sessize alayım," diyorum, beni aramaya çalışan kişiye sinirlenerek.

Gözüm ekranımda yanıp sönen iki mesajın üzerinde kalıyor.

Telefonumu yere bıraktım ve ellerimi Estelle'in beline koydum. Karımı yemek odamızın duvarına bastırırken, her zamanki akşam aktivitelerimi unuttum. Aniden aklıma bir fikir geldi.

"Sadece Luna. Görünüşe göre misafirimiz var."

Estelle bana şaşkın bir gülümseme attı. "Öyle mi?"

Elimi gömleğinin altına sokup, ona anlamlı bir gülümseme attım. "Kilerde." Bir sonraki sorumun cevabını merak ederek durakladım. "Bana katılır mısın?"

"Evet, lütfen."

Tek ihtiyacım olan cevap buydu.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RÖTİ

STELLA

Miles beni giyinmem için yalnız bırakır ve bu akşam bodrumda ona katılacağım düşüncesi adrenalinle dolmamı sağlar. Gece henüz erken olduğu için sesli kitaplarımdan birini dinlemeyi planlamıştım, ama bu, müstehcen kitaplarımdan birini okumaktan çok daha cazip geliyordu. Rahat bir şey giymemi söyledi, ben de puff kollu basit, kısa yeşil bir elbise seçtim. Saçlarımı açık bırakıp sandaletlerimi giydikten sonra yatak odasından çıktım.

Miles pembe kanepeye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, üzerine oturan beyaz bir gömlek, imzası niteliğindeki altın kol düğmeleri, Cartier saati ve kemeri ile lacivert pantolon giymiş. Kanepeden kalkıp bana doğru yürürken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

Tam önümde durup elini yanağıma koydu. "Her zamanki gibi muhteşemsin." Parmakları, kalp şeklinde kesilmiş yakadan aşağıya doğru kaydı ve bir saniye fırfırlarla oynadıktan sonra geri çekildi. "Gidelim mi?" diye sordu ve elini uzattı.

"Evet," diyorum nefes nefese, elini tutuyorum.

Mahzenin kapısına varana kadar elimi bırakmıyor ve aramızdaki elektrik nedeniyle ensemdeki tüyler diken diken olmaya devam ediyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, cebinden anahtarı çıkarıyor. Başımı sallıyorum ve o bana yan bakarak gülümsüyor. "Görüntüleme odası onların tarafında aynalı, bu yüzden bizi göremezler. Mahzene hoparlörler taktırdım

konuşturdum, ama onların odası ses geçirmez, yani bizi duyamayacaklar."

"Hazırım," diyorum ona biraz fazla hevesli bir şekilde.

Kapıyı açar ve karanlık merdivenlerden inmeme yardım eder. Onu, artık cam odaya, ya da onun deyimiyle *izleme odasına* açıldığını bildiğim kapıya kadar takip ederim. Kapıyı açar ve yatakta öpüşen yeni bir çift görünce nefesim kesilir. Kadının uzun, koyu renk saçları ve altın rengi teni var. Siyah iç çamaşırı giymiş ve partneri sakallı, kaslı bir adam. Kadın yatakta oturuyor ve adam, koyu renk kot pantolon ve gri tişört giymiş halde, ona öpüşmek için eğiliyor.

"Buraya gel," diye fısıldadı Miles ve beni kanepeye götürdü. Beni kendinden uzaklaştırarak döndürdü.

Kucağına oturmam için, anlıyorum.

Kalçalarımı çekerek beni aşağı indiriyor.

Sert bacakları altımda sıcak ve vücudumun her santimi ateş gibi yanıyor. Saçlarımı boynumdan çekip hassas cildime öpücük kondururken gözlerim kapanıyor, elleri kalçalarıma kayıyor ve bir kez sıkıyor.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadım, ama çiftin beni duyamayacağını biliyordum.

"Sadece izle, kelebek," diye mırıldandı, sesi omurgamda titreşti.

Önümdeki çifti izlerken gözlerim birden açılır. Adam geri çekilir ve gömleğini çıkararak kaslı, gergin karın kaslarını sergiler. Kadın onu gizli gözlerle izler ve ilk kez iç çamaşırının şeffaf olduğunu fark ederim. Elleri meme uçlarına gelir ve partnerinin soyunmasını izlerken onları okşar.

Böyle özel bir anı izlemek yanlış geliyor ama bu iki güzel insanın bir araya gelmesini izlediğim düşüncesi omurgamda bir heyecan uyandırıyor.

"Dön." Adamın sesi hoparlörlerden yankılanıyor. Arkamdan Miles'ın kıkırdamasını duyunca irkiliyorum ve o beni kendine doğru çekiyor.

Kadın partnerine gülümser, sonra ayağa kalkar ve yatağa döner. Adam arka cebinden bir fular çıkarır, kadına yaklaşır ve ipek fularla kadının bileklerini bağlar. Kadın sırtını adama doğru eğerek uzaklaşır ve adam uzaklaşıp kadını bağlı halde bırakınca, kadının boynunda ve çenesinde pembe bir kızarıklık belirir.

İkisi de hareketsiz kalır ve kadının ağır ağır nefes aldığını fark ederim. Vücudu titremeye başlar ve adam kot pantolonunu çıkarır

kot pantolonundan çıkar ve boxer şortundan dışarı çıkan büyük ereksiyonunu sergiler.

Kalbim daha hızlı, daha sert atıyor, beni çılgına çeviriyor. Bacaklarımın arası arzuyla ıslanmış durumda; beklenti içimde dönüp duruyor. Tam o anda, Miles'ın elleri çıplak uyluğuma dokunuyor.

Beklenmedik temasa neredeyse zıplıyorum. Hafifçe geri çekilirken, onun sertleştiğini hissediyorum.

"Karın izlemeyi seviyor mu?" diye boynumun dibine fısıldadı. "Evet," diye cevapladım.

Eli uyluklarımın üzerinde daireler çiziyor, işaret parmağı iç uyluklarımın en hassas kısmına dokunuyor. Önümüzdeki çifti izlemeye devam ederken kıvranıyorum.

"Onların seni izlediğini anlamalarından korkmuyor musun? İki artı ikiyi toplayıp anlarlarsa?" diye soruyorum.

Altımda omuz silkiyor. "Luna, yeri açıklamadan önce gizlilik anlaşmasını imzalamalarını sağlıyor. Şüphelenirlerse, yasal olarak sessiz kalmak zorundalar."

"Ama..."

Elini ağzıma getirip öne eğilirken saçlarımı boynumdan uzaklaştırır.

"Sana garanti ederim, Estelle. Burada olmak istiyorlar. Neredeyse tüm çiftler bunu başkalarının onları izlemesinden aldıkları zevk için yapıyor. Para ve izleyenlerin kimliği ikinci planda."

"Teşhirciler demek istiyorsun."

Dudakları kulak mememi okşadı ve gözlerim kapanırken bacaklarım biraz daha açıldı.

"Aynen öyle."

"Bir keresinde bir test yaptım," diye fısıldıyorum. "Sonuçta... bunu *sevdiğim* çıktı," diye bitiriyorum, kelimeler ağzımda dolanıyor. "İzlenmek."

Uyluklarımdaki ellerini durdurur ve omurgamın dibinde hızlı, sıcak bir nefes hissederim.

"Eh, sanırım bu benim için iyi haber. Çünkü ben izlemeyi severim," diye ekliyor, sesi alçak, baştan çıkarıcı bir mırıldanma gibi. Eğer külotum onun pantolonuna sırılsıklam olmamışsa, bu sadece an meselesi.

"Ben de izlemeyi severim," diye mırıldanıyorum, söylediklerime konsantre olamıyorum. O gece duşta onu izlediğimi itiraf etmek üzereyim ki, o boynumun arkasına mırıldanıyor.

"İnsanları izlemeyi hep sevmişimdir ve yaşlandıkça cinselliğim hakkında daha meraklı hale geldikçe, katılmadan yapabileceğim bir şey arzulamaya başladım. İnsanları gözlemlemeyi seviyorum ve röntgencilik benim için doğal bir gelişme oldu. Her zaman rızalarını aldığım için bunu kötü niyetli bulmadım. Asla utanç verici gelmedi. Chase, bu sapkınlığımı kabullenmeme yardımcı oldu."

"Chase?" diye soruyorum, aniden meraklanarak.

"Kardeşim hakkında başka bir zaman konuşalım, olur mu?" diyor ve boynumu nazikçe ısırıyor.

Sırtım kavislenir ve yarı kapalı gözlerim sahneye döner. Miles'ın elleri yine çıplak uyluklarımı okşamaya başlar, ama bu sefer biraz yukarı, elbisenin eteğinin birkaç santim altına doğru hareket eder.

Adamın kadına doğru yavaşça yürüdüğünü izliyorum. Kadın artık titriyor, elleri arkada bağlı. Adam kadının saçlarını tutuyor, arkasına yaklaşırken saçlarını yumrukla sıkıyor ve boynunu geriye çekiyor.

"Sözleşmeyi imzaladıklarında, istedikleri her şeyi yapabilecekleri söylenir. Onlara zevk veren her şeyi. Bazen bu kadın gibi bağlanırlar," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Bazen ise biraz daha sert olur."

Tendelerim gerilir. *Daha sert.* İçimi bir sıcaklık kaplar. Çok deneyimli bir kadın değilim; birkaç cinsel partnerim oldu ve şimdi hepsinin sıradan olduğunu biliyorum. Yine de, son partnerimin içime girerkenki hissini hatırlıyorum. Ona daha sert olmasını istediğimi hatırlıyorum. O istememişti ama Miles'tan beni sertçe sikmesini istemeyi düşündüğümde...

İçimde derin bir şey kıpırdanıyor, çünkü onun bunu yapacağını biliyorum.

Daha önce yemek odasında ellerinin kalçalarımı nasıl sıktığını hatırladığımda bunu çok net görebiliyorum. Beni hiç tereddüt etmeden ereksiyonuna doğru ittiğini...

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Sert seviyor musun?" diye soruyorum, sesim hafifçe titriyor.

İşaret parmağı daha yukarı kayarak külotumun dışını okşadı. Düşük bir kahkaha attı.

"Ben yapıyorum ve bence sen de yapıyorsun," der ve parmağını yarık boyunca gezdirir.

Cildime bastırışından ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Külotumun uyluklarımın arasına yapışması, kalbinin arkamda çarpması...

Altımda, kendini kontrol edemiyormuş gibi ağır ağır nefes alışı...

Kendini kontrol etmesini istemiyorum.

Adam kadını yatağa itti, kalçaları yatağın kenarına çarptı, sonra kalçalarını tutup onu nazikçe yatağa yatırdı, karnı aşağıya bakacak şekilde. Boxerını çıkararak, kadın kıçını ona hayranlıkla bakması için kaldırırken kendini birkaç kez okşadı. Memnun bir homurtu çıkararak, kadının üzerine sürünerek, yüzünde büyük, beklentili bir gülümsemeyle kulağına fısıldadı, eli bacaklarının arasına kaydı. Birbirlerine alışkınlar; bunu, ellerinin kadının cildini sanki binlerce kez yapmış gibi okşamasından anlayabiliyorum. Adam kadının uyluklarını ayırdığında kadın inliyor.

Miles'ın kucağında kıvranıyorum, onun orta parmağını kadının içine soktuğunu gördüğümde için e sokt uğu nu gör ünc e Mil es'ı n kuc a geriye düşer ve Miles'a yaslanarak bacaklarımı daha da açarım, böylece o daha rahat ulaşabilir.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Bacaklarını, benim iyi karım olarak bildiğim gibi aç."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Önümüzdeki çifti izlemeyi kaçırmak istemememe rağmen, sözleri içimde bir elektrik akımı yaratıyor ve beni tamamen güçsüz bırakıyor. Bacaklarım hafifçe titriyor ve amım boşluğa sıkıca kapanıyor, parmaklarından biri külotumun altına girip onu yana çekiyor.

İki parmağını ıslak çekirdeğimde yukarı aşağı kaydırırken nefesimi tutuyorum ve uyarı vermeden parmaklarını içime derinlemesine sokuyor. Ellerim havaya uçarken inliyorum, ondan uçmamak için uyluklarına yapışan kumaşı sıkıca tutuyorum.

"Miles," diye inliyorum.

"Benim için çok ıslaksın, kelebek." Boynumun arkasına inleyerek söylüyor. "Benim için ne yapacağını biliyor musun?" diye soruyor, sesi bir oktav alçalıyor. Cevap veremeden devam ediyor, parmaklarını hafifçe kıvırarak iç duvarlarımı yavaşça masaj yapıyor, neredeyse tamamen çıkarıyor. "Elbiseni aşağı çekeceksin ve ben seni elimle sikerken meme uçlarınla oynayacaksın."

İçime girerken ben bir sarsıldım. "Evet..."

"Henüz bitirmedim," diye mırıldanıyor. "Bağırıp yakamlıklarımın üzerine boşalmadıkça o güzel dudaklarını kapalı tut, Estelle."

Başımı sallıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Parmaklarını yavaşça kıvırıp içimden çıkarırken nefesim kesiliyor.

"Seni boşaltırken memelerini okşamanı istiyorum, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim açılıp kapanıyor, cam odadaki adamın geri çekilip partnerinin kıçını hayranlıkla izlediğini izliyorum. Onu daha da açıyor ve adam içine girdiğinde kadın inliyor, kalçalarını tutup hafifçe yukarı çekiyor, böylece kadın onun uyluklarına yaslanıyor. Onu gerçekten ve düzgün bir şekilde sikiyor — elleri arkada bağlı, bacakları onun uyluklarının etrafında, karnının üstüne yatmış durumda... Tamamen ve tamamen hareket edemiyor. Onu daha sert çekiyor, derilerinin çarpışması sesleri etrafımızı dolduruyor.

Kadın tekrar inliyor ve Miles'ın diğer eli göğsüme gelip boynumu gevşetmek için küçük bağı çözdüğünde ben de düşük bir inilti çıkarıyorum. Nipel'larım beklentiyle sertleşiyor. O, üst kısmı omuzlarımdan düşecek şekilde aşağı itiyor, üstümden göğüslerime kadar iniyor ve onları soğuk havaya maruz bırakıyor.

Sütyen giymemiştim ve Miles bunun farkına varınca derin bir inilti duyuyorum.

Omzuma bir öpücük kondurur. "Sen çok mükemmelsin, biliyor musun?" Övgüsü beni heyecanlandırır ve bileğine karşı kıvrılırım. "O kusursuz meme uçlarıyla oyna. Sikimi sıkmadan önce parmaklarımı sıkmanı istiyorum," diye ekler.

Onun sözlerine kalçalarımı daireler çizerek salladım. Ne kadar müstehcen, kirli sözler. Hiç kimse bana böyle konuşmamıştı, hele ki yatakta.

"Kocanı sikmeyi düşünmek hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sordu, parmaklarını daha derine sokarak.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, kalçalarım koluna sürtünüyor. Bacaklarımı olabildiğince açıyorum ve Miles onaylayarak homurdanıyor.

"İşte böyle."

Miles elini daha hızlı hareket ettirirken, önümdeki yatakta yatan çifti izliyorum. Ellerim meme uçlarıma geliyor, zevk dalgaları içimi yakarken onları büküp çekiyorum. Miles'ın dişleri boynumla omzumun arasındaki bölgeye batınca tekrar inliyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum. Miles'ın parmaklarının etrafında içim titriyor.

Başparmağını klitorisime ekleyip doğrudan bastırıyor ve ben yüksek sesle çığlık atıyorum. "Daha yüksek," diyor Miles. "Benim için çığlık at, kelebek."

"Tanrım, Miles." Başımı ona doğru geriye yaslayarak, üstünde çılgınca kalçalarımı sallıyorum. Daha önce hiç bu kadar cüretkar olmamıştım, ama bunu onunla yaşamak, belki de her şeye rağmen ona güvenmem, her şeyi daha da yoğunlaştırıyor.

belki de her şeye rağmen ona güvendiğim için, her şeyi daha da yoğunlaştırıyor.

"Amcığın beni sıkmasını istiyorum, karım," diye homurdanıyor. "Benim için boşalmanı istiyorum."

"Geliyorum..."

Başparmağıyla klitorisimi okşuyor ve bu her şeyi değiştiriyor. Parmaklarını içimde daha derine sokarken titremeye başlıyorum, sonra sol eliyle sol meme ucumu sıkıyor.

Onun üstünde parçalanıyorum, kalçalarım onun bileğine çarparak çığlık atıyorum. Ayak parmaklarım kıvrılırken bacaklarım yerden hafifçe kalkıyor ve Miles'ın bana sürtünmesinin hissi, beni vücuduna çekip, meme ucumu ustaca büküp çekiştirmesinin hissi...

"İşte böyle, bir tane daha," diye fısıldadı, yumuşak nefesi kulağımda ikinci bir orgazmı tetikledi.

Gözlerim başımın arkasına kayıyor ve birdenbire dayanamıyorum – "Miles,"

diyorum, nefes nefese.

"Bırak," diye emrediyor, sesi sağ kulağımda sıcak ve keskin. "Hayır,

ben..."

"Estelle, *bırak.*"

Bacaklarım titrerken gerginleşiyorum ve sonra oluyor. Vücudum en yoğun hissi... bir şey... beni ele geçiriyor. Beyaz bir şey görüyorum, yıldızlar gözümün önünde dans etmeye başlıyor ve içimden bir şey çıkıyor...

O inliyor ve ben bacaklarımı kapatmaya çalışırken beni kendine çekiyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diyor ve beni göğsüne çekiyor. "Benim için çok sert boşaldın, kelebek. Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi açtığımda nefes nefeseyim. Karartıdan göremiyorum ama altımda ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

"Oh, tanrım," diyorum, utançtan ölmeden önce ağzımı kapatıyorum. "Üzerine işedim."

Miles gülüyor, elleri belimi buluyor. "Daha önce hiç başına gelmedi mi?"

Beni göremese de şaşkın şaşkın bakıyorum. Hâlâ titriyorum ve ellerini uyluklarıma koyarak sinirlerimi yatıştırıyor, etlerime küçük daireler çizerek okşuyor.

"Ben..." diye başlıyorum ama sözümü bitiremiyorum.

"Kol düğmelerimin üzerine fışkırttın mı? Talimatları gerçekten iyi uyguluyorsun."

"Önemli değil mi?" diye soruyorum, omzumun üzerinden ona bakarak. "Bu... bu bana daha önce hiç olmamıştı."

"Önemli mi?" diye homurdanıyor. "Ayağa kalk."

Dizlerim titreyerek ayağa kalkıyorum ve ona dönüp bakıyorum. Sessizce öne eğiliyor ve bacaklarımın arasına uzanıp külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Dizlerim titreyerek onu izliyorum, kemer tokası ile uğraşıyor ve kalın sikini çıkardığında nefesimi tutuyorum.

"Karımın kucağıma boşalması umurumda mı sanıyorsun?" diye sordu inanamayan bir şekilde, bacaklarını hafifçe açarak. Penisini yavaşça okşarken, penisinin ucunu nasıl okşadığını görünce ağzım kurudu, ön sıvıyı dağıttıktan sonra tekrar aşağıya doğru indi. "Sikim ağlıyor, kelebek. Senin için. Bu, hiç şüphesiz, gördüğüm en seksi şeydi. Ve ben çok şey gördüm." Hafifçe kıkırdar.

Onun sözlerine neredeyse nefesim kesiliyor, ama cevap veremeden bana uzanıyor. Beni döndürüp kendine çekiyor, bacaklarının arasında durmam için. Hala önümüzde mutlu bir şekilde sevişen çifte kısa bir bakış atıyorum.

"Talimatları çok iyi uyguladığın için sana biraz daha vereceğim," diyor, nasırlı parmaklarıyla uyluklarımın dışını okşuyor. Elbisemi kaldırıyor ve kıçımın tam yüzüne geldiğini fark edince yanaklarım kızarıyor. Bir saniye sonra, etimde keskin bir acı hissediyorum ve o kadar düşük sesle inliyor ki, ayaklarımdan başıma kadar yayıldığını hissediyorum. "Ne kadar mükemmel bir kıç," diye ekledi, sol yanağıma elini gezdirerek. "Sikimin üzerine otur, Estelle."

Sözleri içimde yankılanıyor ve dizlerimi bükerek kendimi onun kucağına indirirken keskin bir nefes alıyorum. Acıyan merkezim onun sert penisinin ucuyla temas ettiğinde inliyor. Temas kurduğumuz anda avuçlarını uyluklarımın altına koyarak beni orada tutuyor.

"Siktir, daha içine girmedim bile, ama dokunmanla boşalabilirim. Çok sıcak. Çok yumuşak. Çok ıslak," diye mırıldanıyor.

"Miles," diye inlerim, onu içimde istiyorum.

Beni aşağı indirmeye başlar, içime girerken tıslar. Neredeyse çok büyük, uzun ve kalın. İçime girmesiyle ve gerilme hissiyle gözlerimi sıkıca kapatırım. İlk başta acı verir ama yavaşça ilerler, beni santim santim penisinin üzerine indirir, ta ki tamamen içime girene kadar.

Ellerini çektiğinde titrek bir nefes verir. Boynumun arkasına gelen nefesi, onunla *dolmuş* olmamla karışarak beni titretir.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, elleri belime dolanıyor. Boynumun arkasına bir öpücük konduruyor. Onu sürmek için bacaklarımı sıkıyorum ama elleri kalçalarımı bastırıyor. "Kıpırdama. Sadece izle."

Ağzım açık kalır, gözlerim önümdeki çifte tembelce kayar.

Kıpırdama. Sadece izle.

"Ama..."

"Cock warming nedir biliyor musun, Estelle?" diye soruyor.

Başım dönüyor. "Bir fikrim var, evet," diyorum, nefesim kesik kesik.

"Güzel," diye mırıldanıyor, boynumu okşayarak.

Çift artık daha sert sevişiyor ve adamın elleri kadının etli kalçalarını o kadar sıkı kavrıyor ki izler bırakıyor. Kadın inlerken sırtı yataktan kalkmış. Adam kadının kıçına şaplak atarken yüksek bir ses bodrumda yankılanıyor ve adam yüksek sesle homurdanıyor.

En ufak bir hareket bile yapmaya çalışıyorum ama Miles beni olduğum yerde tutuyor, hareket etmeme izin vermiyor.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor. "Sadece izle ve şovu keyfini çıkar," diye ekliyor, elleri göğüslerime doğru geliyor.

Vücudum kasılır ve Miles altımda inler. *O da hissetmiştir.* Pozisyonunu değiştirir, penisi içime biraz daha derin girer, ucu rahmime çarpar ve beni şaşkınlıkla nefes almaya zorlar.

"Konsantre olmak zor," diye fısıldıyorum, sabırsız ve çılgın hissederek. Burada oturup, onun sikiyle dolu olduğumu düşünmek bile...

"Güven bana, Estelle. Sadece izle. Onlar bitince sıra sana gelecek."

Hoşnutsuz bir inilti çıkarırım ama dediğini yaparım ve çifte geri dönerim. Onun sikine sürtünmek istesem de, onlar bitirene kadar izin vermeyeceğini biliyorum. Geçmişteki partnerlerimle hiç böyle bir durum yaşamamıştım ve kitaplardan bazı terimleri bilsem de, hiç böyle emredilmemiştim. Ne yapacağım ben? Onlar bitirene kadar burada oturacak mıyım?

Acele et, diye düşünerek sinirleniyorum.

"Acele etme," diyor Miles enseme. "Gösterinin tadını çıkar."

Nasıl yaptı bunu...

Aniden, adam kadının ellerini çözüyor, onu çekip sırt üstü yatırıyor. Onu öyle sikmek niyetinde olduğunu düşünüyorum, ama sonra kadın başının altına iki yastık koyuyor, çenesini aşağı eğiyor ve adam göğsüne çömelirken ağzını açıyor. Adam sikini kadının ağzına sokarken yüksek, düşük bir inilti çıkarıyor ve kadının boğazının derinliklerine doğru itiyor.

Miles'ın *bana* bunu yaptığını düşününce amım kasılır.

"Ağzını böyle sikmeme izin verme fikri hoşuna gitti mi, kelebek?" diye fısıldadı Miles.

"E-evet," diye kekeliyorum, sürtünmeye *ihtiyacım var*. İçimdeki her şey arzu ile acıyor ve yemin ederim ki, tüm kanımın bacaklarımın arasındaki bölgeye akıyormuş gibi hissediyor olmalı, çünkü sikinin etrafında nabzımın atışını hissedebiliyorum.

"Öyle düşünmüştüm. Amcığın beni açgözlü, küçük bir fahişe gibi sıkıyor."

Yarı nefes, yarı iç çekişle ses çıkardım. *Bu adamın ağzı...*

Gözlerimi çifte çevirdiğimde parmakları kalçalarıma bastırıyor. Sıcak nefesi sağ omzuma geliyor ve hareketindeki değişiklik sikini birazcık dışarı çıkarıyor. Onun hareket etmesini beklediğim için, bu küçük hareket beni ihtiyaç içinde hissettiriyor ve inlememe neden oluyor.

"Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. *Seninle.* Hiç bilmiyorsun Estelle. Ben çok sabırlı bir adamım ve bunu uzun zamandır bekliyorum."

Titremeye başlıyorum. "Ben de," diye fısıldıyorum, çiftin hareketlerini izlerken nefesim düzensizleşiyor.

Adamın kalça kasları kasılır ve başını geriye atıp inlerken hareketleri sertleşir. Ateşli bir anlık farkla, yakında boşalacağını anlarım.

Miles meme uçlarımı hafifçe çevirir. Parmaklarının sert uçları hassas meme uçlarımı okşar ve ben hayal kırıklığıyla inlerim. Harika bir his ama daha fazlasını istiyorum.

Miles aklımı okumuş olmalı, çünkü bir eli bacaklarımın arasına kayıyor.

"Sırılsıklamsın, karıcığım," diyor memnun bir iniltiyle. "Uyluklarından aşağı akıyor. Seni kanepeye itip tadına bakmak için neler vermezdim," diye ekliyor, orta parmağı klitorisimi hafifçe daireler çizmeye başlıyor. Ne kadar tahrik olduğumu hissedebiliyorum – her dairede amım onun sikini sıkıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Başka bir gün. Bu gece, sen boşalırken sikim içinde olsun istiyorum."

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum.

Kalçalarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama o beni sabit tutuyor. "Onlara bak," emrediyor. Gözlerim çifte kayıyor. Adamın kadının saçlarını sertçe yumrukladığını izliyorum

yanaklarından siyah nehirler gibi akan gözyaşlarını izliyorum. Ama korkmuş görünmüyor. Gözleri şehvetle kaplanmış ve birden fark ediyorum ki kendini okşuyor – bir parmağını sokmuş, diğeri klitorisini okşuyor. *Bundan hoşlanıyor.* Ve partnerini sevgi, hayranlık ve göğsümü acıtan başka bir şeyle izliyor.

Camın arkasından parıldayan güveni görebiliyorum.

Kalçalarım kendiliğinden eğiliyor ve Miles buna izin veriyor. Parmağı klitorisime daha hızlı hareket ediyor ve penisinin iç duvarlarıma çarpması hissi beni yüksek sesle çığlık atmak istiyor.

Bu çok fazla. Gözlerimi kapatıyorum ve Miles bunu fark ediyor. Parmağını klitorisimden çekiyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, durma."

"Onları izlemeni söylemedim mi?" diye soruyor, sesi sert.

Bir saniye önce çok nazikken, bir saniye sonra birdenbire otoriterleşmesi... *Buna bayılıyorum.*

Adam kükrediği anda gözlerim açılıyor ve onun boşalacağını anlıyorum. Hareketleri durmuş, sikinin kadının ağzına girip çıktığını görebiliyorum. Yüzündeki ifade... gevşemiş çenesi, partnerine karşı saf, filtrelenmemiş saygısı...

"Siktir," diye fısıldıyorum, titreyerek, amım Miles'ı sıkıca kavrıyor. Bacaklarımın arasındaki sert ağrı fiziksel olarak acıtıyor - onun sikinin yanması ve gerilmesi, klitorisimin arzuyla şişmesi...

Uyluklarım kasılır, bir şeye ihtiyaç duyar. Ellerim onun uyluklarına gider ve onu sıkarım. O inler ve kalçaları hafifçe sarsılır, penisini daha derine sokar.

Önümüzdeki çifti gözlerimi kısarak izlerken çığlık atıyorum. Adam kadının saçlarını okşuyor, başparmağıyla dudaklarını ve maskara izlerini temizliyor. Adam penisini çekip çıkarırken kadın ona gülümsüyor.

"Onlar..." diye soruyorum, net düşünemiyorum.

"Hayır, bitirmediler. Onlara bir saatlik ücret ödedim," diye ekledi. "Onu orgazma ulaştırırken izlemeye devam etmeni istiyorum."

"Tamam," diyorum, sesim kısılmış. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum, ama adam kadının bacaklarına doğru iniyor, bacaklarını genişçe açıyor, sonra yüzünü kadının koyu renkli buklelerine gömüyor ve bir bacağını omzuna atıyor

omzuna koyar. Kadının sırtı kavislenir ve boğuk, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarır, bu ses beni kocaman penisin etrafında tekrar kasılmaya zorlar.

Miles klitorisime dokunmaya devam eder ve ben inleyerek, kalçalarımı küçük, ince daireler çizerek hareket ettirmekten başka bir şey istemiyorum.

"Siktir, Estelle," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Beni böyle sıkmaya devam edersen, kıpırdamadan boşalabilirim," diyor. "Sen çok küçük bir baş belasısın, değil mi?"

Onun benim altımda boşalacağı düşüncesi çok tahrik edici. Kontrolümü kaybediyorum. Sanki zevkle işkence ediliyormuşum gibi.

"Miles, daha fazla istiyorum," diye yalvarıyorum, sesim titriyor, neredeyse ağlıyor gibi. "Lütfen." "Henüz değil," diyor, sesi alçak. Klitorisime bir parmağını daha ekliyor, masaj yapıyor.

her iki tarafında, bana biraz sürtünme yaratıyor ama beni kenardan itecek kadar değil. "Bu, gelecek olanın sadece bir ön izlemesi, Estelle."

"Lütfen beni kenarda tutmayı bırak," diye patladım.

Arkamda kıkırdar. "Sınırda kalmaktan hoşlanıyor musun?"

Sızlanırım. "Evet, bazen... ama bu işkence."

Adam iki parmağını daha ekleyince kadının bacakları titrer. Dilini kadının yarıkta yukarı aşağı gezdirir ve dilinin her hareketinde kadın kontrolsüzce sarsılır.

"Yaptığın testte başka ne vardı?" diye sorar. "Ne tür şeyleri seversin?"

Düşünemiyorum ama elimden geldiğince cevap veriyorum. "Teşhircilik, edging, halka açık seks, yakalanmak," diye başlıyorum, sesim titriyor. Parmaklarını makas gibi açıyor ve ben inlemeden önce parmaklarını tekrar çekiyor. "Şey..." Gözlerimi kapatıyorum.

"Gözlerini aç, kelebek." Dediğini yapıyorum. "Başka?"

"Sert seks, meme ucu oyunları, vücut modifikasyonu..."

Miles içime girer ve ben inlerim. "Başka?"

"A-ağız bozuklukları," diye ekledim, bu sonuca şaşırdığımı hatırlayarak, çünkü bunu hiç yaşamamıştım.

Miles'a kadar.

Kıkırdar. "Güzel. Söylediğin için teşekkür ederim," der yumuşak bir sesle. Sanki beni ödüllendirmek istercesine, kalçalarını içimdeki duvarları bastıracak kadar hareket ettirirken klitorisimi yumuşakça daireler çizerek okşar. "İzlemeye devam et."

Adam elini daha hızlı hareket ettirir ve Miles de onunla birlikte elini daha hızlı hareket ettirir. Artık nefes nefeseyim, tüm vücudum gergin ve orgazmın eşiğindeyim. *Çok* yaklaştım—parmağının şişmiş klitorisime her dokunuşu beni

orgazma yaklaştırıyor. Kadın kıvrılıyor ve kalçalarını sallıyor, sonra adam inlerken çığlık atıyor.

Kalçalarının titremesini, ellerinin adamın saçlarını yumruklaması, vücudunun kontrolsüzce titremesini izliyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, Miles parmaklarını daha hızlı hareket ettirirken uyluklarım geriliyor. İçimdeki her şey sıkı bir şekilde kıvrılıyor, bekliyor ve patlamaya hazır. Yine inliyorum, sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyorum. "Nasıl iyi olabiliyorsun? Bu işkenceden beter," diye homurdanıyorum, cildim sıcak ve karıncalanıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmadığımı sanmıyorum.

Arkamda gülüyor, parmaklarını durduruyor. "İyi olduğumu varsayıyorsun," diyor, yapışkan boynumdan saçlarımı çekerek. "Asla varsayımda bulunmamalıyız, Estelle. Ben sadece kendimi kontrol etmede daha iyiyim. Yıllarca, on yıllarca pratik yaptım. Şimdi gidiyorlar. Zamanları doldu. Çok sabırlı oldun."

Tanrıya şükür.

Cam odadaki çift giyiniyor ve ben adamın kadının tenini okşamasını, onun iyi olduğundan emin olmasını, topuklu ayakkabılarını giymesine yardım ederken kulağına yumuşak bir şeyler fısıldamasını izliyorum. İçimde bir şey çatlıyor. *Ben* de *bunu istiyorum.* Ve sadece genel anlamda değil.

Bunu Miles'la istiyorum.

Görmediğim bir kapıdan çıkıyorlar ve Miles'la beni mahzende yalnız bırakıyorlar.

"O kapı... nereye açılıyor?" diye soruyorum, cevabı pek umursamadan.

Miles arkamda mırıldanıyor, eli yavaşça klitorisime bastırıyor. Amım onun sert sikinin etrafında titriyor ve o da memnuniyetle tekrar mırıldanıyor.

"Otoparka."

"Miles, ben..." Nefesim kesildi, ıslaklığımı kullanarak şişmiş tomurcuğuma sürtünmeye başladı, diğer eliyle birazını alıp sol meme ucuma sürdü.

"Biliyor musun, kontrolünü kaybettiğinde çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

"Acıyor," diye inlerim, bacaklarım sıkmaktan ağrıyor. "O kadar çok istiyorum ki acıyor."

Arkamda gülüyor. Pislik herif *gülüyor*.

Altımda hareket ediyor, her hareketinde içimden kıvılcımlar saçılıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bir sert itme ve boşalacağım.

"Biliyorum, kelebek." Dişleri omzumun derisini tekrar sıyırıyor ve *tanrım,* böyle boşalmak mümkün mü? Mümkün olabilir. Eğer devam ederse, tek bir dokunuşla boşalacağım. "Ayağa kalk."

Ne

Ağlayarak, bacaklarım titrerken kendimi yukarı çekiyorum, uyarılmamın uyluklarımdan aşağı kaydığını hissediyorum. Miles elbisemi yakalıyor, beni döndürüyor ve yüzüme bakmam için çekiyor.

"Şimdi, tekrar sikimin üzerine otur da, üstümde çözülmeni izleyebileyim," diye homurdanarak beni aşağı çekip bacaklarımın arasına oturttu. Dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirdim. "Kollarını kaldır."

Kollarımı kaldırdım ve o elbiseyi başımın üstünden çekip bir kenara attı. Avuç içlerimi göğsüne dayadım, sikini içime sokmadan benim merkezime bastırıyordu. Gözlerinin beni süzen bakışlarına neredeyse nefesim kesiliyor — birdenbire onun tamamen çıplakken benim tamamen çıplak bir şekilde üstüne çıktığımı fark ediyorum. Bakışları üzerimde dolaşıyor, ellerinin göğüslerimin, karnımın, kalçalarımın, kıçımın çıplak tenini okşarken beni tembelce değerlendiriyor...

Onun büyüleyici bakışlarında yoğun bir şey parladı ve boğazı titreyerek kalçalarımı aşağı doğru yönlendirdi, kendini benim açıklığıma hizaladı. Nabzım damarlarımdan hızla atıyordu ve ben onun sert penisinin üzerine çöktüm.

Nefes verirken tıslar ve yeşil elma kokusu burnuma gelirken, kalbi ellerimin altında hızla atıyor.

"Siktir," diye homurdandı. Elleri kelebek dövmemin üzerine geldi ve gözleri arzuyla parlayarak konturlarını izledi. "Bu dövmenin çok seksi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kalçalarımı onun üzerinde yuvarlarım ve o da kıçımı takdirle sıkar. Bu, omurgamdan aşağı bir zevk dalgası yayar.

"Evet," diye bağırıyorum, gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemeden. Beni izlerken gözlerinde karanlık, yanan bir alev var ve bu beni bir an için korkutuyor. O çok... yoğun. Bu çok yoğun. Derin bir nefes alıp yavaşlıyorum, her duyguyu ve tepkiyi gerçek zamanlı olarak yüzünde görmek istiyorum. Ellerine uzanıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum, sıkıca tutuyorum.

"Estelle," diyor Miles, sesi kısık. Çenesi gerilirken ellerini benimkilerle sıkıyor. "Senin için gelmeni istiyorum."

Başımı sallıyorum ve ihtiyacım olan sürtünmeyi elde etmek için kalçalarımı küçük daireler çizerek hareket ettiriyorum.

Onunla sevişirken el ele tutuşmak çok samimi geliyor.

Bu samimi bir şey. *Sen onunla* evlisin.

Bu düşünce beni inlemeye neden oluyor ve sırtımı hafifçe kavrıyorum. Onunla birlikte buradayım, çok dolu, çok tamamlanmış hissediyorum. Sanki onun önümde açığa çıkmasını izlemek bizi resmen birbirimize bağlıyor. Aramızda narin bir bağ oluşmaya başlıyor. İçgüdülerim gözlerimi kapatıp başımı geriye atmamı söylese de, ondan gözlerimi ayıramıyorum.

Kalçalarımın her hareketinde çenesinin titremesinden.

Ellerinin benimkileri sıkarak devam etmemi teşvik etmesi. Yeşil gözlerinin kararan göz bebekleri. Burun deliklerinin genişlemesi, sanki kendini biraz tutuyormuş gibi.

Ağzımdan küçük inlemeler kaçıyor. Ateşler içindeyim. İçime girip çıkması... Muhteşem, şehvetli ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey.

"Estelle," diye mırıldanıyor yine, öne eğilip beni öpmek için. Onu öpmek için hareket etmeyi bırakıyorum, ama o homurdanıyor ve kalçalarını bana doğru itiyor. "Sakın durma."

Kalçalarımı daha hızlı, daha sert hareket ettirirken inliyorum, her bir itişine karşılık veriyorum. "Geliyorum," diyorum ona.

Hala elime kenetlenmiş olan sağ elimi çekip alt karnıma bastırıyor. "Kendinle oyna. Parçalanışını izleyeyim."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Ona sürtünürken, elimle klitorisimi okşuyorum.

"Siktir, Miles, ben..."

Her şey gerilir, ama gözlerimi açık tutar, orgazmımın zirvesine ulaşırken onu izlerim. Ağzı açılır ve yüzündeki karanlık, ateşli *arzu* beni doruğa çıkarır. Tüm vücudum onun üzerinde titrer, uyluklarım kalçalarını sıkarken adını tekrar tekrar haykırırım. Bir duygu fırtınası içimde tekrar tekrar patlar. Hareket etmeyi bırakır, kemiklerim yumuşar ve o içime girer. Ayak parmaklarım kanepenin derisine kıvrılır ve gözlerimi açık tutmak için aktif olarak çaba sarf etmem gerekir.

O beni izlerken onu izliyorum.

"Sen çok mükemmelsin," diye mırıldanıyor, orgazmım yavaşlarken. İtmeleri sertleşiyor, derinleşiyor. Alnım alnına bastırıyor, kalçaları düzensizce sarsılmaya başlıyor. "Seni sonsuza kadar izleyebilirim." Yüzüme doğru nefes nefese. "Seni çok seviyorum..." Dudaklarından, göğsünün derinliklerinden gelen bir inilti kaçıyor.

Ellerimi yüzünün yanlarına getirip hafifçe geri çekiyorum ve altımda parçalanırken onu izliyorum. Yüzü gevşiyor, gözleri bulanıklaşıyor, kalçaları duruyor ve boşalırken düşük, şehvetli bir inilti çıkarıyor, her kalça kasılmasında ellerini kalçama sıkıca bastırıyor. Yorgunluktan pembeye dönmüş yanakları ve memnuniyetle iç çekişini izlerken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum.

"Siktir, karı," diye homurdanarak beni kendine doğru çekip sarıyor.

En az bir dakika öyle kalıyoruz, göğüslerimiz inip kalkıyor, nefeslerimizi düzenliyoruz, hiç bu kadar yoğun olacağını tahmin etmediğim bir şeyin etkisinden kurtulmaya çalışıyoruz. Yanağım omzuna yaslanmış, elleri belimin alt kısmına doğru kayıyor, orayı nazikçe okşuyor. Bu, benim krizlerimden birini yaşadığım geceleri, benimle yatakta geçirdiği geceleri hatırlatıyor...

Ona aşık oluyorum.

Boğazım düğümlenir, kendimi ondan uzaklaştırıp ona bakarım. "Miles..."

Ellerinden biri yüzümü okşadı. "Biliyorum." Bir kez yutkundu. "Hadi. Seni temizleyelim."

Beni kendinden indirmeye yardım etti ve loş ışık için minnettar oldum. Eminim ikimiz de berbat durumdayızdır — az önce beni parmakladığından beri, şimdi ise tohumları uyluklarımdan damlıyor. Tam bunu görmezden gelmek üzereyim ki Miles dizlerinin üzerine çöktü. Dizlerimi ayırdığında nefesim kesildi.

"Karımın amından benim spermim akarken nasıl göründüğünü ezberlemem lazım," diyor, dizlerinin üstünden bana bakarken elleri uyluklarımın içini okşuyor.

Sırıttım ve elimi saçlarında gezdirdim. "Fotoğrafını çek."

Durdu. "Çekebilir miyim?"

Gülüyorum. "Biz evliyiz Miles. Karısının amının fotoğrafını çeken ilk koca sen değilsin."

O da gülüyor. "Tamam. Bacaklarını daha fazla aç." Ona utangaç bir gülümseme atarken içimi ateşli bir heyecan kaplıyor. Telefonunu çıkarıyor ve bana bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Siktir, Estelle. Gördüğüm en güzel am seninki," diye homurdanıyor. Telefonunun kilidini açıyor ve kamerayı tam amıma doğrultuyor. "Emin misin?"

"Evet. Fikrimi değiştirmeden önce yap şunu."

İki fotoğraf çekiyor. Homurdanarak telefonunu cebine koyup ayağa kalkıyor, elbisemi alıp bana uzatıyor.

Elbisemi başımdan geçirirken, Miles'ın artık bu kadar müstehcen bir fotoğrafı olduğunu düşünerek içimden geçirdim. İstediği zaman bakabilir — işte, akşam yemeğinde,

yatakta uzanırken...

Külotumu almak için uzanırken gülümsüyorum ama Miles benden hızlı. Külotu yerden kapıp cebine atıyor.

"Affedersin," diye azarladım onu. "Onlara ihtiyacım var."

Kapıya doğru yürürken gülüyor. "Benim daha çok lazım, kelebek." Kapıyı açık tutarak, önünden geçmem için işaret ediyor. "Bir şey yemek ister misin?"

Burun kıvırıyorum. "Bu senin bakım sonrası planın mı?"

Gülümsüyor ve yemin ederim, Miles'ın benim söylediğim bir şey yüzünden gülümsemesinin verdiği hissi asla unutamayacağım.

"Hadi. Sana bakayım."

Sözleri göğsümde tehlikeli bir çarpıntıya neden oluyor. Kafam allak bullak ve kocama sırılsıklam aşığım.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

Tavsiye

MILES

Estelle mutfak adasından beni izlerken, ben mutfakta dolaşıp kesme tahtasının üzerine malzemeleri düzgünce yığınlar halinde diziliyorum. Her ona baktığımda, ya şarabını yudumlarken gülümseyerek bana bakıyor ya da tabureye yaslanıp gülümseyerek beni izliyor. Her seferinde dudaklarımı yukarı doğru kıvrılmaya çalışan gülümsemeyle mücadele ediyorum. Her şeyi hazırladıktan sonra büyük bir tava alıp ısıtmaya başlıyorum ve içine biraz tereyağı ekliyorum.

"Tanrıya şükür, içimizden biri yemek yapabiliyor," diyor neşeyle. "Ben yumurta bile kıramam. Ne yapıyorsun bu arada?"

Dudaklarım yana doğru kıvrılıyor. "Görürsün."

Tencereye malzemeleri eklerken, doğru yapıp yapmadığımı bilemeden onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ve kendime yemek pişirmeyeli uzun zaman oldu. Gözlerimi ona çevirdiğimde, bakışlarımı kaçırmadan önce yutkunuyorum. O kadar güzel ki, bunun farkında bile değil. Bir omzundan sarkan yeşil elbise. Bir tarafa ayrılmış vahşi, beyaz sarı bukleleri. Birkaç dakika önce beni öptüğü için dudakları koyu pembe renkte. Misafir banyosunda ikimizi temizledikten sonra, mutfak duvarına yaslayıp onu öptüm, sonra ona bir kadeh şarap doldurup oturup dinlenmesini söyledim. O henüz bilmiyor, ama bu gece içimde bir şey değişti.

Bir kadınla birlikteyken başka bir çifti hiç izlememiştim. İzlerken kimseyle de sevişmemiştim. Chase dışında kimseye

Chase'den bahsetmemiştim, çünkü bahsedersem potansiyel partnerlerimi korkutup kaçıracağımı düşünüyordum. Röntgenciler pek iyi bir üne sahip değildir.

Ama Estelle her şeyi doğal karşıladı, bir an bile kaçırmadan bana bodrumda katıldı. Benim kadar zevk aldı. Neye ihtiyacım olduğunu ve ne zaman ihtiyacım olduğunu *tam olarak* biliyordu. Ve olan her şey... onu deli ediyor. Dengesiz. İhtiyacı olan ve sahiplenici. Artık tadını aldığım için, ondan uzaklaşabileceğimden emin değildim.

Gerçek beni gören tek kişi o olduğu sürece. Yara izlerimi. Sapkınlıklarımı. Sırlarım.

Tabii, sırlarımdan biri hariç.

Boğazımı temizledim. "Kızarmış yumurta mı, omlet mi?" diye sordum, kafamdaki olumsuz düşünceleri silmeye çalışarak.

"Beni şaşırt," diyor gülümseyerek.

Gülümsemesi çok bulaşıcı.

Sosisleri bitirip, pişerken diğer her şeyi tabağa koyuyorum. Estelle bana yer açıyor ve buzdolabından meyve suyu alırken beni izliyor. Bir dakika sonra, tabaklarımızı masaya koymadan önce ikimizin önüne birer bardak portakal suyu koyuyorum.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden tabağına bakıyor ve ilk başta büyük bir hata yaptığımı düşünüyorum. Ama sonra cam gibi gözlerini bana çeviriyor ve gülümserken yüzünde açık ve sıcak bir ifade var. "Bize İngiliz kahvaltısı hazırlamışsın," diyor, dudaklarını birbirine bastırarak.

.

"Evet," diyorum yavaşça, nasıl hissettiğini anlamaya çalışarak. İyi yapıp yapmadığımı soramadan, gözyaşlarına boğuluyor.

"Sen... bu... ben... ben değilim..." Ağlayarak, gözyaşları yüzünden akıyor.

Adanın etrafında dolaşıp ona sarılırım, gülmemeye çalışarak. O kadar sevimli ki, başının üstüne öpücük kondurmak için eğilirken gülümsemeden edemiyorum.

"O kadar mı kötü?" diye şaka yapıyorum.

Göz yaşları içinde gülüyor, ben bir adım geri çekilirken yanaklarını siliyor. "Hayır, hayır, mükemmel. Sadece... şaşırdım. *İyi* bir sürpriz."

Siktir.

Gerçeğin farkına varınca yanağımın içini ısırıyorum. Şaşırmış çünkü normalde ben kocaman bir pisliğim. Çünkü normalde onunla tartışıyorum, ona soğuk davranıyorum ya da tamamen görmezden geliyorum. Şaşırmış çünkü normalde bu kadar nazik değilim.

Bir adım geri atarken biri beni buzla bıçaklıyormuş gibi hissediyorum ve aklımdan geçenleri söylemeden önce yüzümü buruşturuyorum. Normalde bu kadar açık sözlü değilim, ama ona, bana vermek istediği her şeye layık olduğumu kanıtlamak istiyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona nazikçe.

"Ne için?" diye soruyor, başını hafifçe eğerek.

"Sen ye. Ben konuşurum," diyorum, tabağını işaret ederek. O da başını sallayıp bıçağıyla sosisleri kesmeye başlıyor. Ağzımı ovuşturup mutfak tezgahına yaslanıyorum. "Büyürken neredeyse hiç arkadaşım yoktu. İnsanlara hep şüpheyle yaklaştım. Tek arkadaşlarım kardeşlerimdi, sonra kaza oldu ve o kazadan sonra kimse sakat kardeşiyle vakit geçirmek istemedi."

Çiğnemeyi bırakır. "Miles..."

Elimi kaldırdım. "Bırak da bitireyim. Bunu hiç kimseye anlatmadım."

"Tamam."

"On sekiz yaşındayken bekaretimi kaybettim. Sürekli kapüşonumu takmıştım ve sonra o benim yaralarım hakkında bir yorum yaptı. Bana ucube dedi. Bu söz aklıma takıldı. Oradan uzaklaştım ve bir daha onunla hiç konuşmadım. İnsanların önünde savunmasız kalmak *rahatsız ediciydi*. Bu yüzden vazgeçtim. Yirmi sekiz yaşına kadar kimseyle yatmadım."

Estelle'in gözleri büyüdü ama hiçbir şey söylemedi.

"O on yıl içinde röntgenciliği keşfettim. Los Angeles'ta bir kink kulübüne giderdim, ama bazen arabayla bir saatten fazla sürüyordu. Chase ile Ravage Consulting Firm'ı kurduğumuzda, kendi mekanımı tasarlamanın daha kolay olacağına karar verdim ve bodrum ortaya çıktı. Kısa süre sonra Luna'yı işe aldım ve o zamandan beri partneriyle birlikte koordinasyonu sağlıyor, ama artık kalede benim için çok daha fazla iş yapıyor."

“Her neyse, oda tamamlandıktan sonra, fiziksel olarak bir adım daha ileri gitmek konusunda kendimi rahat hissettim. Tabii ki onları oraya hiç sokmadım, ama *sadece bana ait* bir şeyin olduğunu bilmek, tekrar denemek için bana cesaret verdi. Ve erkeklerin geceler boyunca kadınların etrafında nasıl davrandığını izlediğinizde, bu bir nevi ikinci doğa haline geliyor. Kendime güvenim arttı. Rahatça çıkmaya başladım, burada orada kadınlarla yatıyordum ve aylarca hep o odaya geri dönüyordum. Orası güvenli. Yaka kısmının yaralarımı örtüp örtmediğine dikkat etmem gerekmiyor. Soyunmam gerekmiyor. Neden soyunmadığımı soran sorulara cevap vermek zorunda değilim. Daha kolay,” diye ekliyorum.

Estelle portakal suyundan bir yudum alır ve beni ilgiyle izler. "Hiç aşık oldun mu?"

Omuz silkiyorum. "Aşk gibi bir şey, belki. Ama öyle değil..." Sözümü kesip boğazımı temizliyorum. "Ya sen?"

O buna gülüyor. "En az bir düzine kez. Geçen yıla kadar çok fazla randevuya çıktım. Kolayca aşık oldum. Yaşadım, sevdim, güldüm, hepsi o. Ama sonra büyükannem öldü ve randevuya çıkma isteğim kalmadı. O ateşi yakacak hiçbir şey yoktu, anlıyor musun?" Bir yudum daha meyve suyu içiyor. "Aslında, bu doğru değil. Bir adam vardı."

O bana gülümserken ben dik durmaya çalışıyorum.

"Uzun boylu, çok yakışıklı, hep takım elbise giyer..." Kendimi tutamadan gülümserim. "Paris'te bir çeşmede çıplak yüzerken tanıştık ve sonra, duyduğum *en kötü* tanışma repliklerinden birini kullanarak beni kurulanmak için evine davet etti."

"En kötü tavlama cümlelerinden biri mi? Gerçekten mi?" diye soruyorum, incinmiş gibi davranarak.

Yine güldü. "İşe yaradı, o kadar da kötü değildi herhalde." Çatalını masaya koydu ve başını eline dayayarak bana baktı. "O gece Paris'te neden benden uzaklaştın?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Yaralarımı gördün ve korktun sandım. Aşırı tepki verdim ve incinmeden seni uzaklaştırdım."

"Mantıklı. Ben de sana çok agresif davrandım ve seni korkuttum sandım."

Gözlerimizin karşılaşmasıyla sırıttım. "Sanırım tamamen bir iletişim sorunuymuş."

Beni değerlendirir gibi başını yana eğdi. "Sanırım öyle."

Tabağıma doğru yürüdüm ve çatalla bir mantar aldım. "Şimdi çok aptalca geliyor."

Cevap veremeden telefonu çaldı. Birkaç metre ötedeki telefonuna uzanıp ekrana baktı.

Gözleri büyürken gülümsüyorum. Ne zaman öğreneceğini merak ediyordum — mahzenden önce mi, sonra mı?

"Miles," diyor titrek bir sesle. "Cosmopolitan dergisinin genel yayın yönetmeni neden bana VeRue'nun bir sonraki sayısında yer alacağına dair e-posta gönderdi?"

"Çünkü mahzene inmeden hemen önce ona e-posta attım."

Telefonunu yere bırakıp tabağını itti. "Bu... Miles, bu *çok büyük* bir şey."

"Bu evliliği senin için değerli kılacağımı söylemiştim, değil mi?" diye soruyorum, bir parça sosis çiğnerken.

Gözleri hayranlıkla bana bakarken parıldıyor ve onu mutlu etmek harika bir duygu. Bunu istiyorum.

Onu istiyorum.

Bizi.

Her gün.

Peçeteyle ağzını silerek daha dik oturur. "Aman Tanrım. Yapacak çok işim var."

"İkimiz de," diyorum gülümseyerek.

Ayağa kalkarken bana sıcak bir gülümseme atıyor. Bana doğru yürüyerek geliyor, kollarını bana doluyor ve aniden içimi sıcak bir duygu kaplıyor. Rahatlatıcı bir duygu. Onun burada, benimle olması, beni önemsediğini bilmek. Her şeye rağmen.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Gidip her şeyi hazırlamalıyım. Eskizlerimi bitirmem, web sitemi ve sosyal medya hesaplarımı kontrol etmem gerekiyor..." Sesi giderek uzaklaşıyor, yüzünde heyecanlı bir ifade var. "Sabah görüşürüz, sevgilim." Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurup mutfaktan çıkıyor.

Bir dakika sonra Luna mutfağa girdiğinde hala gülümsediğimi fark ettim.

Kaşlarını kaldırarak etrafındaki yiyeceklere bakıyor. "Sana katılabilir miyim?" Bir kez başımı sallıyorum. "Tabii ki."

Luna kendine bir tabak hazırlar, Emma ve kendisi vejeteryan olduğu için sosis almaz. Karşımda oturur ve tostunu yer.

"Stella'yı gerçekten seviyorum," diyor rahat bir şekilde. "Sana iyi geliyor gibi." "Bu yüzden onunla evlendim," diyorum gülümseyerek.

Luna gözlerini kısar. "Olaylardan bu yana pek konuşma fırsatımız olmadı ama seni on yıldan fazladır tanıyorum Miles Ravage. Muhtemelen kardeşlerinden daha iyi tanıyorum seni."

"Muhtemelen."

Tabağına bakarak, konuşmaya devam etmeden önce boğazını temizledi. "İkinizin ne tür bir anlaşma yaptığınızı bilmiyorum

—

"Luna, bırak bu konuyu," diyorum sertçe. Bu evlilik anlaşmasının daha fazla kişinin kulağına gitmesi son istediğim şey. Şu ana kadar sadece kardeşlerim ve Juliet biliyor.

"Bana bırak," diye karşılık verdi, bana emredici bir ifadeyle bakarak.

Daha dik oturup gülümsememeye çalışıyorum. Bazen Luna'nın ne kadar inatçı olabileceğini unutuyorum. O, enerjik, güçlü ve çok iyi bir çalışan. *Ve çok iyi bir arkadaş.* Kırk üç yaşında, o ve karısı Emma, ihtiyacım olduğunu bilmediğim kız kardeşlerim oldular. Sadece mahzeni ve eğilimlerimi bildiği için değil, ona *güvendiğim* için. Sürekli beni kolluyor, savunuyor, destekliyor ve iyi olduğumdan emin oluyor.

"Neredeyse yirmi yıldır evli olan birinden sana evlilik tavsiyesi vereceğim," diyor yavaşça, kahverengi gözleriyle beni delip geçerken. "Sır yok."

"Sır yok," diye tekrar ediyorum.

O başını sallar ve mantardan bir ısırık alır. "Aynen öyle."

Suçluluk duygusu içimi kaplarken tabağıma bakıyorum. "Üzerinde çalışıyorum, Luna."

“Güzel. Sırlar evlilikleri mahveder. Emma'ya sor. Birbirimiz hakkında her şeyi biliyoruz; iyi, kötü, çirkin. Beni en kötü halimle gördü," diyor yavaşça. "Stella ile evliliğinin sürmesini istiyorsan, tüm sırlarını açığa çıkar." Onun sözlerini dinlerken tabağımdaki yemeği itip kakıyorum. "Bu evliliğin sürmesini istiyorsun, değil mi?" diye ısrar ediyor.

Arkamı yaslayıp iç çekerek saçlarımı elime alıp geçirdim. "Evet."

Luna gülümser. "Onun yanında farklısın. Daha yumuşak. Daha mutlu. O sana iyi geliyor Miles. Tüm sert hatlarını yumuşatıyor ve bir şekilde sert dış kabuğunu kırmayı başardı."

Boynumu ovuşturarak yüksek sesle iç çekiyorum. "Ona yalan söyledim." Luna omuz silkiyor ve bir parça daha tost alıyor. "O zaman düzelt."

"O kadar kolay değil," diye mırıldanıyorum.

"Kolay olacağını hiç söylemedim," der Luna ciddi bir ifadeyle. "Gerçeği söylediğinde kapıdan çıkıp bir daha geri dönmeyebilir. Ama şimdi söylemen daha iyi. Her şeyi en başından açıkça ortaya koy. Evliliğinizi dürüstlük ve doğruluk üzerine kur. Bu yolculuğa karttan bir ev üzerinde başlamayın. Daha başlamadan yıkılmasına izin vermeyin."

Onun sözlerini düşünürken dudaklarım gülümser. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?" diye alay ederim.

Tabaklarımızı toplayıp lavaboya doğru yürürken gülüyor. "Ben hep bilgeydim. Sen sadece huysuz olduğun için fark etmedin."

Ben de gülerek cevap verdim. "Tavsiyen için teşekkür ederim."

Bulaşıkları yerleştirdikten sonra ellerini beline koyup göz kırptı. "Biraz uyumalısın. E-postaların geldiğini gördüm, yarın yoğun bir günün var."

Luna tek kelime etmeden mutfaktan çıkar ve ben de kalkıp ortalığı toplamaya başlarım.

Estelle'e paradan bahsetmeliyim, hem de bir an önce.

Çünkü bu gece bir şeyi kanıtladıysa, o da yıl sona erdiğinde onu bırakmayacağımdır.

Onu istiyorum, *her* şeyiyle.

Onu mutlu etmek, ona yemek pişirmek, onu öpmek, onunla dövüşmek, her sabah onun buklelerinin beni boğduğu hissiyle uyanmak istiyorum...

Üzgün olduğunda ona bakmak istiyorum. Onunla
birlikte *insanları izlemek* istiyorum.

Onu izlemek istiyorum.

Hepsini istiyorum. Her saniyesini. İyi, kötü, çirkin. Bu
gerçeğin farkına vardıkça kalbim göğsümde çarpıyor.

Karımı seviyorum.

OceanofPDF.com

. BÖLÜM YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

RÖPORTAJ

STELLA

Sonraki iki gün o kadar yoğun geçer ki Miles'ı neredeyse hiç görmem. Günlük yürüyüşlerime bile zaman bulamıyorum. O saat yedide ofiste ve genellikle akşam yemeğine kadar eve gelmez. İkimiz de çok çalışıyoruz, bu yüzden ev yapımı bir akşam yemeğinde hızlıca sohbet edip, kısa bir öpücükten sonra ayrı yollara gidiyoruz. Bu garip bir şekilde evcil bir hayat ve onunla gerçek anlamda zaman geçirebilmeyi dilese de, bunun ikimiz için de geçici bir durum olduğunu biliyorum.

Ravage Danışmanlık Firması yüzün üzerinde talep aldı ve Miles ile Chase'in bütün gün potansiyel müşterilerle uğraştığını biliyorum. Bu heyecan verici, ama Miles'ın bunun yorgunluğunu yaşadığını görebiliyorum. Her akşam yemeğinde dikkatleri dağınık ve fiziksel olarak yorgun görünüyor.

Benim durumum da pek iyi değil.

Cosmopolitan dergisinin genel yayın yönetmeninden e-postayı aldıktan sonra, canavara dönüştüm. Röportaj Cumartesi sabahı Beverly Hills'te yapılacaktı ve o zamana kadar her şeyin hazır olduğundan emin olmak istedim. Web tasarımcısına acil iş ücreti ödeyerek, web sitemin önümüzdeki haftalarda ekstra trafiği kaldırabileceğinden emin oldum. Ayrıca, lansman için ana sayfaya bir geri sayım sayacı ekledim. Cosmo'da yer alacaksam, insanları yönlendirebileceğim bir yerim olması gerekiyordu.

Web sitesi ve logo artık hazır ve altı ay içinde lansmana hazır.

Bu, sosyal medya paylaşımlarını planlamak, biraz reklam yapmak ve üretim tesisleriyle çok sayıda koordinasyon çalışması yapmak anlamına geliyordu. Miles, Los Angeles şehir merkezinde en sevdiğim yerlerden biriyle bağlantısı var, yani tüm kıyafetlerim Kaliforniya'da üretilecek. Cuma gününü kumaş ve malzeme tedarik etmekle geçirdim, hepsini fabrikaya gönderip numune aldım.

Eskizlerim hazır, dikiş kalıpları kesildi ve her şey hazır.

Cuma gecesi, bir saat boyunca kanepede dergi röportajı için panikledim. Bu benim ilk röportajım olacak ve her şey hazır olmasına rağmen hala çok gerginim. Akşamüstü yürüyüşe çıkmaya karar verip arka bahçeye gittim. Gece hava çok daha serin olduğu için Lucifer'in kulübesine giderken hırkamı sıkıca sardım.

Miles beni tanıştırdığından beri o lanet keçiyi düşünüyordum. O haklıydı. Ona alışmam gerekiyor. Ve mantıksız korkumu yenmem lazım.

Kapıya yaklaşırken, Lucifer'in yüksek sesle melediğini duyarım ve şaşkınlıkla çığlık atarak uzaklaşırım.

Belki başka bir gün.

O gece saatlerce uyuyamıyorum. Bir ara Miles yatağıma giriyor, yorgun bedeni turuncu yorganın üzerine düşüyor. Cumartesi sabahı saat beşte alarmım çalıyor, o hala uyuyor.

Oturup bir dakika boyunca ona bakıyorum, hala beyaz gömlek ve siyah pantolon giymiş. Onu yatağın ortasına doğru iterek yorganı altından çekiyorum ve sessizce hazırlanırken onu yorganın altına sokuyorum.

Saat yedi olduğunda hala uyuyordu ve onu uyandırmadım.

§e sa S a×σ‹ t noσ .
√x i9ed fo' ov× date late .
Yani,
Ccella

Aynada kendime bakmadan önce notu yatağımın başucuna bırakıyorum. Kıyafetlerimden birini giymişim: ortasından kesilmiş ve ortasından bağlanmış parlak sarı bir keten gömlek ve ona uyan geniş paça sarı pantolon.

Buklelerimi hafifçe düzelttim ve kıyafeti nude renkli topuklu ayakkabılar ve büyükannemden miras kalan ten rengi vintage Celine çanta ile tamamladım.

Ve tabii ki *R* kolyem.

Komodinin üzerinde Miles'ın saatini görüyorum ve bir anlık bir dürtüyle onu bileğime geçirip olabildiğince sıkı bir şekilde takıyorum. *Mükemmel.*

Onun bir parçası yanımda olması güzel olacak.

Çok gergin olduğum için hiçbir şey yiyemiyorum, bu yüzden saat yedi buçukta Niro ile dışarıda buluşmadan önce yarım fincan çay ve bir bisküvi yiyorum.

Stoik şoför, Beverly Hills'e kadar olan yol boyunca sessiz kalıyor, bunun için minnettarım. Trafik neredeyse yok ama bu, yol boyunca halı kaplı zeminde bacaklarımın zıplamasını engellemiyor. Beverly Hills oteline vardığımızda, lobide Niro'ya hızlıca veda edip, benimle röportaj yapmak için gönderilen gazeteciyi arıyorum.

"Estelle Ravage?" Bu isim beni şaşırtır ve içimi ısıtır.

Gri saçlı yaşlı bir kadın birkaç metre öteden bana gülümsüyor. "Evet, merhaba!" diyorum ve o da elini uzatarak tokalaşmak istiyor.

"Ben Annette. Bize bir masa ayırtayım, kahvelerimizi içtikten sonra röportaja başlayabiliriz," der, sıcak bir gülümsemeyle. "Uygun mu?"

Deli gibi gülmemek için ağzımı sıkıca kapatıyorum. "Tabii ki."

Sakin ol, diyorum kendime, Miles'ın saatine bakarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Röportaj harika geçiyor. Annette ile neredeyse üç saat konuşuyoruz ve beni kaydettiğini bilmeme rağmen röportaj gibi gelmiyor. Ona Londra'da büyümemi, babamla yaşamamı, onun hayır işlerini anlatıyorum, sonra da giyim koleksiyonuma geçiyoruz. Neredeyse otuz dakika boyunca VeRue'den bahsedip duruyorum ve sadece büyükannemden bahsederken bir kez ağlıyorum.

Sonuç olarak, benim için bir zaferdi.

Sonunda, röportajın sonunda, Miles ile evliliğim hakkında soru sorar. Ona, çılgın ve harika birkaç hafta geçirdiğimizi söylerim. Nasıl tanıştığımızı sorduğunda, yalan söylememe gerek kalmaz. Kimse bize aşk hayatımız hakkında soru sorarsa ne diyeceğimizi hiç konuşmadığımızı fark ederim, bu yüzden ona

tüm detayları anlatıyorum: çeşme, taksi, Paris'te evlenme teklif edene kadar yeni başlayan ilişkimizi nasıl gizli tuttuğumuzu.

"Hızlı bir nişan olmuş," diyor kahvesini yudumlarken gülümseyerek. "Neredeyse masal gibi."

"Öyleydi," diyorum. "Daha mutlu olamazdım."

"Ravage ailesine katılmak nasıldı? İlginç olmalı."

Üçüncü fincan çayımı yudumlarken başımı sallıyorum, kafeinin etkisiyle kendimi zinde hissediyorum. "Bu önyargıyı anlamıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Artık onların soyadını taşıdığım için önyargılı olduğumu biliyorum, ama hepsi, Charles dahil, çok sevimli insanlar."

Annette bir yudum daha kahve içerken beni değerlendirir ve ben onun değerlendiren bakışları altında gergin bir şekilde yutarım.

"Elbette. Ama sanırım hepimiz, bu kadar iyi huylu ve hayırsever bir aileden gelen birinin, para çalmakla ünlü bir aileyle birleşmesinin nedenini merak ediyoruz."

Derin bir nefes alıyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama bunun adil bir karşılaştırma olduğunu sanmıyorum. İnsanlar isimlerinden veya geçmişlerinden çok daha fazlasıdır. Herkes ikinci bir şansı hak eder."

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ama Charles Ravage otuz dört milyon dolardan fazla para kaybetti. O para çalışkan ailelerin parasıydı. Yasal olarak ve kağıt üzerinde beraat etmiş olabilir, ama kötü şöhretli davası ve karara verilen tepki, birçok insanın hala Ravage ailesine güvenmediğini gösteriyor. Senin sözüne karşı herkesin sözü var."

Dengemi sağlamak için derin bir nefes alırken avuçlarım kucağımda kıvrılıyor. Miles hakkında bir iki soru bekliyordum, ama *Cosmo'nun* duruşmaya ve Charles Ravage'ın yaptıklarına girmesini beklemiyordum.

Bana tüm bunları sorarak neyi amaçlıyor?

"Miles ile evlendiğimde neye bulaştığımı biliyordum," diyorum ona, sesim öncekinden biraz daha soğuk. "Ve babasının yaptığı korkunç şeylere rağmen, Miles Ravage iyi bir adam."

Annette bana şüpheyle bakar ve içimi kaplayan haksız öfkeyi bastırmak zorunda kalırım.

"Aksini söyleyen kaynaklarım var, Stella," diyor nazikçe. "Hatta, kardeşleri arasında Charles ile hala görüşen tek kişi o, değil mi?"

"Hayır, Orion'un hala zaman zaman babasını gördüğünü sanıyorum."

"Peki birkaç hafta önce *LA Weekly'de* çıkan makale? Ona ne diyorsun?"
Makalenin başlığını bile hatırlıyorum.

"İş ve Zorbalık: Ravage Danışmanlık Firması için Sınır Nerede?"

Okumuştum. Elbette okumuştum. Ellerim uyluklarımın üzerine kıvrıldı. Ona yanıldığını, Miles'ın babasına hiç benzemediğini söylemek istiyorum. Düşünceli, eğlenceli, alaycı ve esprili bir adam olduğunu. Tabloidlerin kocamı benim kadar iyi tanımadığını söylemek istiyorum.

"Açıkçası, hepsi saçmalık," diyorum ona, sesim kararlı.

Kaşları çatılır ve öne doğru eğilir. "Sorguladığım için beni affet, Stella. Birçok kişi senin için endişeleniyor. Sen ve babanın çok güçlü, çok manipülatif bir aile tarafından kullanıldığını düşünüyorlar."

Onun sözleri kalbimi sıkıştırdı. "Miles Ravage'ı kim olduğunu bilmeden önce ona aşık oldum. O ismin sahibi olan adamı tanımadan önce. O eğlenceli, nazik ve bana çok iyi bakıyor. Bugün burada oturmamızın sebebi o, çünkü o bu giyim koleksiyonuna inanıyor. Bu arada, ben de bunun hakkında konuşacağımızı sanıyordum."

Annette biraz şaşırmış görünüyor. "Peki. O zaman VeRue'ye dönelim.
Web siteniz ne zaman yayına girecek?"

Çayımı yudumlarken ona nazikçe gülümserim. *İşte böyle.* "Önümüzdeki bahara kadar olmasını umuyorum."

Röportaj kısa süre sonra sona erer ve titrek dizlerle Niro'nun arabasına doğru yürürüm. Ravage Kalesi'ne dönerken, söylediklerimi, nasıl söylediğimi ve sözlerimin Ravage ailesinin itibarına bir etkisi olup olmayacağını düşünürüm. Miles özellikle ikinci bir şansı hak ediyor ve yıl sonuna kadar insanların buna inanması için elimden geleni yapacağım.

Bunun nasıl olacağını düşündüğümde göğsümü ovuşturuyorum. Aramızda olan onca şeyden sonra ondan nasıl uzaklaşabilirim?

Daha da önemlisi... ya uzaklaşmak istemiyorsam?

OceanofPDF.com

'İN YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

OceanofPDF.com

DUŞ

MILES

Saat sekize biraz kala uyandıktan sonra, benim için neredeyse öğleden sonra sayılabilecek bir saatte, ayaklarım pembe kanepede uzanmış halde dizüstü bilgisayarımda çalışarak sabahımı geçiriyorum. Ne yazık ki, bu renk giderek hoşuma gitmeye başladı. Eskiden düşündüğüm kadar rahatsız edici değil ve Estelle mutlu oluyorsa, o burada kaldığı sürece kalabilir.

O kalmak istediği sürece.

E-postalarımı kontrol ettikten sonra, çok sayıda takip e-postası gönderiyorum. RCF bu hafta otuz yeni müşteri ile anlaşma imzaladı, bu bizim için rekor bir rakam. Shira, elemanları bulur bulmaz işe alıyordu ve Chase, ofisimizi bir üst kata genişletme olasılığı üzerinde çalışıyordu. Genişleme iyiydi. Meşgul olmak iyiydi. Estelle eve geldiğinde ona teşekkür etmeyi aklımdan geçirdim.

Telefonumu yüzüncü kez kontrol ediyorum. Neredeyse öğlen oldu ve onun yakında eve geleceğini biliyorum. Onu görmek için sabırsızlanıyorum, onunla hızlı bir akşam yemeğinden daha fazlasını geçirmek için. Söylediğim bir şeye gülmesini, burnunun her zamanki gibi sevimli bir şekilde kırışmasını görmek istiyorum. Ona ilk öpücüğünü sormak istiyorum. Masada tuttuğum elini hissetmek istiyorum. Ona röportajı sormak istiyorum.

Onu öpmek, ona dokunmak, vücudunu vücuduma *değdirmeyi* istiyorum.

O olmadan günlerim boş geçiyor ve ikimizin de bu ilişkiyi henüz keşfetme aşamasında olduğunu bilsem de, onunla akşam yemeğinden daha uzun süre birlikte olmak istediğimi şimdiden biliyorum.

daha uzun süre yanında olmak istediğimi biliyorum.

Randevumuzdan önce öğleden sonrayı onunla geçirebilmeyi umarak, birikmiş e-postalarımı çabucak bitiriyorum ve aniden Juliet'in geçen hafta sonu Chase hakkında söylediği bir şeyi hatırlıyorum.

Chase eskiden öyleydi. Ama ona normal saatlerde çalışmaya başladım.

Dizüstü bilgisayarımı kapatmak üzereyken Estelle süitimizin kapısını açar. Bana doğru yürürken dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşür ve *lanet olsun*... Gözlerim yavaşça onun düzgün buklelerine, boynuna ve dekoltesine, karnındaki çıplak deri şeridine, pantolonunun belini saran şeridine ve o topuklu ayakkabılara kayar...

"Ağzın sulanmış," diyor, çantasını yere bırakıp ayakkabılarını çıkarıyor.

"Elimde değil," diye mırıldandım, gözlerim yüzüne kayarken. "Dünyanın en güzel karısı benim." Sözlerim üzerine yanakları kızardı. "Ee, nasıl gitti?"

Omuzlarını silkiyor. "İyi gitti, sanırım. Makale gelecek ay çıktığında ne kadar iyi gittiğini göreceğiz."

Kaşlarımı çatıyorum. "VeRue fikrini mutlaka sevmiştir," diyorum savunmacı bir tavırla.

Estelle alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır. "Öyle yaptı. Ama sonra seni sordu ve benim 'çok güçlü bir aile' tarafından kullanıldığını ima etti," diye bitirir ve öfkeyle nefesini verir. "Merak etme. Onurunu korudum. Herkesin senin hakkında önceden oluşturulmuş bir fikri olması çok sinir bozucu ve beni çok kızdırıyor." Göğsü öfke ve küçümsemeyle kızarırken dudaklarım gülümsemeyle seğirir. Eğer o benim karım olmasaydı, benim onurumu bu şekilde savunması bunu yapmasını isteyebilirim.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Estelle bir adım daha yaklaşarak devam etti. "Bana ihtiyacın olmasına şaşmamalı. İnsanlar her şeyi yanlış anlıyor. Senin ne kadar harika bir insan olduğunu bilmiyorlar," dedi yumuşak bir sesle.

Yutkunup yere bakıyorum, suçluluk duygusu boğazımı tıkıyor.

.

Harika insanlar eşlerine yalan söyler mi? Onları evliliğe zorladıkları aynı eşlerine?

?

"Teşekkür ederim," diyorum. "Onurumu koruduğun için minnettarım," diyorum, pantolonunu çekip onu dizlerimin arasına alıyorum. "Gerçekten. Benim için çok anlamlı," diye ekliyorum, tam da eli boynuma dokunduğu anda.

Gözlerimi kapatıyorum, elini itme dürtüsünü bastırmaya çalışıyorum. Çenemi sıkarak derin bir nefes alıyorum.

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyorum, ona bakarak.

"Kulağa hoş geliyor. Ama önce duş almam lazım. O kadar gergindim ki üstüm terlemiş galiba," diye cevap veriyor, çekilip banyo kapısına doğru yürüyor. Kapının eşiğine geldiğinde bana dönüyor, kaşlarını kaldırıp ortak banyoya girmeden önce bana bakıyor.

Az önce o...

Kapıyı kapatmasını bekledim ama o hiç hareket etmedi. Bunun yerine duşu açtığını duydum ve ne olduğunu anladığımda ağzım kurudu.

Beni izlemek istiyor.

Ayağa kalktığımda çoktan sertleşmiştim, bu yüzden pantolonumu düzelttim ve banyo kapısına doğru yürüdüm. Estelle duşta, buhar nedeniyle camın arkasında kum saati şeklindeki vücudunun silüetinden başka bir şey göremiyorum. Burada olduğumu biliyor mu? Beni burada mı istiyor? Yoksa işaretleri yanlış mı yorumladım? Tam gitmeyi düşünürken, eliyle buğuyu siliyor ve camın diğer tarafında bana baktığını fark edince ağzım açık kalıyor.

Beni fark etmez gibi, sadece küçük bir gülümsemeyle duşuna devam ediyor. Saçlarına şampuan sürüyor ve bitince başını geriye eğip duruluyor. Bu sırada elleri iri göğüslerine geliyor ve şampuanla masaj yapıyor. Boğazından düşük bir inilti çıkıyor ve birkaç saniye duşun altında kalarak tozlu pembe meme uçlarını çeviriyor. Su altın rengi teninden aşağı akıyor ve gözlerim bacaklarının arasındaki küçük sarı buklelere kayıyor.

Bu, bana çekmeme izin verdiği fotoğrafı hatırlattı — toplantılar arasında RCF'nin tuvaletinde birkaç kez boşalmamı sağlayan aynı fotoğraf.

Beni bir şekilde tekrar azgın bir ergen haline getirmişti — izlemeye hevesli, oynamaya hevesli, her zaman havamdaydım. Onun amının benim spermimle damladığını gösteren bir fotoğrafım olduğunu bilmek, o fotoğrafın her zaman yanımda olduğunu bilmek... Bu son birkaç gün, özellikle de çok meşgul ve ondan uzak olduğum için, benim kurtuluşum oldu.

Ama şimdi tekrar onun içine girmeye hazırım.

Atan sikimi avuçlayarak bir adım yaklaşıyorum. Saçlarına saç kremi sıkıp saçlarına yayarken buharı tekrar temizliyor. Kokuyu aldığımda sikim seğiriyor — birkaç kez mastürbasyon yapmak için kullandığım için bu tepki

birkaç kez mastürbasyon yapmak için kullandığım için tamamen psikosomatik. Benden uzaklaşıyor, sabunu alıyor ve göğüslerine köpük yaparken, göğüslerine geldiğinde inliyor.

Siktir.

Ben.

Camın diğer tarafına yaklaşıyorum.

Sabunu bacaklarının arasında köpürtüyor, bana dönüyor. "Öylece orada duracak mısın?" diye soruyor, sırıtarak kendini duruluyor.

Onu ellerimle yıkamak için neler vermezdim...

Kafamı eğip pantolonumun fermuarını açıyorum ve sikimi dışarı çıkarıyorum. Gözleri aşağıya kayıyor, ben kendimi okşarken hafifçe açılıyor.

"Aynen öyle yapacağım, kelebek," diyorum ona.

O dudaklarını büküyor ve ben gülmeden edemiyorum. "Gerçekten mi? Bana katılmak istemiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Seni izlemek istiyorum."

Bana utangaç bir gülümseme atarak cevap vermez ve elini klitorisine indirip kendini okşamaya başlar.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor, eli daha hızlı hareket ederken sesi nefes nefese.

"Bana izleyecek bir şey vermeni istiyorum," diyorum, artık ciddiyetle kendimi okşayarak.

Hızı artarken göğsü lekelenir, serbest eliyle buharı silmeye çalışır. Elinin klitorisini hararetle okşamasını izlerim ve parmağını içine soktuğunu görünce inlerim.

"İşte böyle," diye mırıldandım. "İki," diye emrettim.

Başını hafifçe geriye doğru eğerek bir parmak daha sokuyor. Başparmağı klitorisini okşuyor ve bacaklarının hafifçe titrediğini görebiliyorum.

Penisimi sıkıp, avucumu başının üzerinde yuvarlayarak ön sıvımı kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum ama yetmiyor. Serbest elimle duşun kapısını açıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Onun içindeki elini çekerim, suyun onun vücudundan benim vücuduma sıçramasını umursamadan. Parmaklarını çıkarır ve ben onları penisime götürürüm, küçük elini elimle sarar, geri çekilmeden önce onun uyarılmasından gelen sıvıyla tamamen kayganlaştığından emin olurum.

Ne yaptığımı fark edince mavi gözleri kararır ve daha da ateşli bir şekilde işine devam eder.

"Çok seksi," diyor dişlerini sıkarak ve iki parmağını tekrar amına sokuyor. "Geliyorum."

"Meme ucunla oyna," emrediyorum, geri çekilirken duş kapısını açık bırakıyorum, böylece vücudunu, elini daha hızlı hareket ettirirken dudaklarının hafifçe aralandığını daha iyi görebiliyorum. Diğer eli sol meme ucuna geliyor ve hafifçe çimdikliyor.

Taşaklarım sıkışırken düşük bir inilti çıkarırım, onun üzerinde durup o muhteşem memelerine boşaldığımı hayal ediyorum.

"Benim için boşal, Estelle," diyorum ona.

Gözleri kapanırken inliyor ve titremeye başladığında, sikimi okşamayı bırakıyorum. Patlamama saniyeler kaldı ve onun önce boşalmasını istiyorum.

Karımın önümde parçalanışını izliyorum, kontrolsüz bir şekilde kasılırken yüzü buruşuyor. Elini yavaşlatırken inliyor ve gözleri açıldığında hala sert ve ön sıvıyla ıslanmış sikime bakıyor.

"Sen..."

"Dizlerinin üstüne," diyorum ve öne doğru adım atıyorum.

Ağzı açık kalır, ama iyi bir eş gibi, dediğimi yapar.

O büyük, kot mavisi gözleriyle beni izliyor ve ben elimle sikimi yavaşça yukarı aşağı hareket ettirirken inliyorum. Gözlerim onun ıslak teninde dolaşıyor - boynundaki lekeler, saç çizgisinde kıvrılan saçları, dolgun dudaklarının küçük, cilveli bir gülümsemeye kıvrılması, dolgun göğüslerinden, karnına doğru akan su damlaları...

"Siktir," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Boşalacağım."

Omurganın tabanı karıncalanıyor ve inlerken sikim daha da sertleşip yukarı doğru kalkıyor, ilk sperm fışkırması göğsüne çarpıyor. Orgazm beni sararken dizlerim neredeyse çöküyor ve karımın memelerine sperm fışkırırken birkaç kez sertçe nefes veriyorum. Bittiğinde hala titriyorum ve ona küstah bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Devam et," diyor, gözleri kararmış. "Fotoğrafını çek."

Siktir.

O mükemmel bir kadın.

Pantolonumun cebine uzanıp telefonumu çıkarırım ve ıslanmasın diye duştan bir adım uzaklaşırım. Fotoğrafımı çektikten sonra telefonu duşun yanındaki masaya bırakıp ona yardım ederim. Sonra gömleğimi çıkarmaya başlarım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, beni izliyor.

Mükemmel göğüslerinden damlayan spermlerimi izliyor.

"Karımı temizlemezsem nasıl bir koca olurum?" Bana attığı gülümseme göğsümü acıtıyor.

Seni seviyorum, diye düşünüyorum pantolonumu ve boxerımı çıkarırken.

Kaza sonrası kardeşlerim ve doktorlar dışında ilk kez birinin önünde çıplak olduğumu fark etmem bir saniye sürer.

İlk kez biri tüm yara izlerimi böyle görüyor.

Kalçalarımdaki ve uyluklarımın üstündeki deforme olmuş deriyi ilk kez görüyordu.

Bu farkındalıkla donup kalıyorum, ama Estelle'in küçük, sıcak eli elimi tutup beni duşa çekiyor.

Ve ben de izin veriyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SAVUNMA

STELLA

Beni temizleyip kuruladıktan sonra Miles beni yatak odama kadar takip ediyor. Havluyu çıkarırken ona sinsi bir gülümseme atıyorum ve o düşük, ilkel bir homurtu çıkardığında tüm vücudum titriyor. Hızlıca kot pantolon, beyaz bir tüp üst, parlak pembe bir blazer ve düz sandaletler giyiniyorum. Kocam tüm bu süre boyunca karanlık gözlerle beni izliyor, sanki her an beni yutmaya hazırmış gibi.

Bu, midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Hiç kimse beni onun gibi *arzulamadı*. Hiç kimse uyluklarımın arkasındaki selülitleri, kesinlikle düz olmayan karnımı, kalçalarım ve uyluklarımdaki çatlakları takdir etmedi. Ben kıvrımlı ve kalçalı bir kadınım ve her zaman görünüşümden memnun olsam da, zaman zaman içime sızan küçük güvensizliklerden kurtulamıyorum. Toplum her türlü vücut tipini kabul etme konusunda daha iyi hale gelse de, bazı şeyler hala sert dış görünüşümün içine işliyor. Örnek bedenler, mankenler, moda endüstrisi genel olarak... Bunlarla başa çıkmak çok zor.

Islak buklelerimi parmaklarımla tararken, omzumun üzerinden Miles'a bakıyorum.

O kadar... *mükemmel* ki.

Ve kendimi güzel olduğumu bilecek kadar kendime güveniyor olsam bile, bazen çok çok küçük bir ses gürültünün içinden duyulur.

Sen onun için çok büyüksün.

O daha küçük kadınları tercih ediyor.

Vücudunun sert hatlarının tam tersi olan kıvrımların var.

Bu, evlendiğimizden beri ilk kez her şeyi sorgulamama yetiyor. Beni çekici bulduğunu biliyorum, bu konuda endişelenmiyorum.

Sadece bazen, ataklarımın hemen ardından daha da kötüleşen bu müdahaleci düşünceler, beni önemsiz ve yetersiz hissettiriyor.

Saçıma biraz kıvırıcı krem sürdükten sonra, çıplak yüzümle ona döndüm.

"Buraya gel," diye fısıldadı Miles.

Gözlerim belindeki beyaz havluya kayıyor. Karın kasları, kolları. Parmaklarına kadar uzanan damarları. Ona doğru yürüyerek, parmaklarımla yara izlerini izlerken bacaklarının arasına geçiyorum. Başımı hafifçe eğip, tırnaklarımla buruşuk cildini hafifçe okşuyorum. Gözlerini kapatıp burun deliklerini genişletiyor. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum — birinin onu *görmesine* izin vermek.

Birinin ona *dokunmasına* izin vermek.

Bana her ikisini de yapmama izin verdiğini düşününce boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

O huysuz Miles Ravage, bir şekilde, bir yolunu bulmuş ve bana bunu yapmama izin verecek kadar içime girmiş.

Benim ilk olduğumu.

"Miles," diye fısıldadım, ellerimi yüzünün yanlarına götürdüm ve o gözlerime baktığında, ifadesinden neredeyse düşecektim.

Aşk.

Beni seviyor olabilir mi? Ve aynı şekilde, ben de onu seviyor olabilir miyim?

"Rezervasyonumuz saat yedide. O zamana kadar ne yapmak istersin?" diye soruyor, gözleri yumuşak.

Omuz silkiyorum. "Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

Kaşları çatılmış, öne eğilir ve çıplak karnıma bir öpücük kondurur. Öyle saygılı, öyle yumuşaktır ki, içimi kaplayan duyguların yoğunluğuyla ellerim saçlarını sıkıca kavrar.

Bu ne zaman oldu?

Nasıl oldu? Bir yıl önce, onu farklı bir tür tek gecelik ilişki olarak görüyordum. *Aşık* olabileceğim, değer verebileceğim biri değil. Çok sıkıcı, çok ciddiydi.

Çok pislikti.

Ama şimdi?

Onsuz bir hayatı hayal edemiyorum.

"Yemek yapıp piknik yapalım mı?" diye gülümsüyorum.

"Harika fikir."

Ayağa kalkar ve yanaklarıma hafifçe öper, sonra beyaz havluyu kalçalarına atarak uzaklaşır. Arkasına hayranlıkla bakarım. Sıkı kalçaları ve kaslı sırtı. Kapıya vardığında ona bakarken, o kendine özgü sırıtışıyla dönüp dudaklarını kıvırır.

"Gelmeyecek misin?"

Ve nedense, belki de ben romantik biriyim, o üç kelime beklediğimden daha fazla kalbimi sızlatıyor. Burada olmak, onunla *birlikte olmak* benim için çok önemli. Beni kişisel alanına davet etmesi, muhtemelen giyinmesini izlemem için...

Göğsümü ovuşturmadan önce bir kez başımı sallıyorum.

Mahzenden buraya gelirken Miles beni içeri almaya karar vermiş. Buz gibi kalbini kırmam için bana mecazi bir bıçak vermiş ve şimdi içeri girdim, bir daha çıkmak istemiyorum.

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum, gözlerim anında tavana yapıştırılmış ayna panellere kayıyor. Büyük giyinme odasına adım atan Miles, havluyu yere atıp siyah bir boxer şort giyerken gülümsüyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

Miles'ın üstüme çıkıp her itişinde kalça kaslarının kasılmasını izlediğimi düşününce göğsüm kızardı...

"Birkaç hafta önce gizlice bakarken ilgimi çekmişti," diye itiraf ettim, yatağına oturarak.

Koyu gri pantolonunu giyerken bana pişman bir gülümseme atar. "Bu, bodrumun tek yedek anahtarını bulmandan önce miydi, sonra mı?"

Gülüyorum. "Öncesinde. Beni evliliğe zorladın ve sonra birkaç gün boyunca beni kendi başıma bıraktın. Başka ne yapabilirdim ki? Yorgan kılıflarını değiştirirken gördüm." Gümüş düğmeli bir gömlek giyiyor, beni izlerken parmaklarıyla ustaca düğmeleri yavaşça ilikliyor. "Sanırım sana banyo çekmecelerini de karıştırdığımı söylemeliyim," diye ekliyorum, dudaklarım yana doğru kıvrılıyor. "Bir kutu magnum prezervatifin var."

Kaşlarını kaldırdı. "Johnnies mi?"

"Prezervatif," diyorum.

Gömleğini pantolonuna soktuktan sonra — ki bu çok erotik bir hareket — deve rengi bir Cartier kemeri kemer halkalarına geçirir. Dolabından çıkıp yatağına yaslanarak uzun, ince vücudunu incelerim. Pantolonunun kalçalarına nasıl oturduğunu. Gömleğinin kaslarını nasıl vurguladığını. Miles'ın her gün bu kadar kusursuz giyinmesinin sırrını keşfetmiş gibi hissediyorum.

Karşımdaki sandalyeye otururken başını yana eğiyor ve siyah çoraplarını giyiyor.

"Bu arada... doğum kontrolünü halletmeliyiz."

"Benim spiral var," diyorum. "Ve yakın zamanda jinekoloğum tarafından muayene oldum," diye açıklıyorum. "Her şey yolunda."

Yeşil gözleri beni olduğum yere çiviliyor. "İyi. Ben de düzenli olarak test yaptırıyorum."

O zaman halloldu. Geçen gece sormalıydım. Özür dilerim.

Kollarımı kavuşturarak, onun ayaklarını deve rengi ayakkabılarına sokmasını izledim. "Sorun olsaydı söylerdim."

Yüzü biraz yumuşadı ve bana bir şey sormak için cesaretini topladığını anlayabiliyordum. Fikrini değiştirmiş olmalı ki, ayağa kalkarken bana sadece küçük bir gülümseme attı.

"Gidelim."

"Piknik iptal oldu," diye alay ediyorum, mutfak penceresinden kapının hemen dışındaki betona yağan yağmuru izliyorum.

"Lucifer'e bakmalıyım," diye mırıldanarak arkama gelen Miles, "Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır," diye homurdandım. Dönüp kollarımı beline doladım. "Ama senin için önemli olduğu için ben de geliyorum."

Arka kapıya doğru yürürken gülüyor, iki yağmurluk alıp birini bana uzatıyor.

"Kendini evinde hissediyor olmalısın," diyor, siyah lastik ceketi üzerine geçirirken.

Tabii ki Miles Ravage, çizme ve yağmurlukla şık görünüyor. Benimki beş beden büyük olduğu için kıvırmak zorunda kalıyorum. Ben bankta duran botları giyerken gözleri yüzümde dolaşıyor.

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum, ama içimin bir parçası Londra'nın yağmurlu havasını özlüyor," diyorum alaycı bir şekilde. "Bunu kimseye söyleme."

Arka bahçeye doğru yürürken gülüyor ve ben onu takip ederek kalenin etrafından Lucifer'in padokuna gidiyorum.

Kapıyı açarak bana önce geçmemi işaret etti. "Hayır,

siz geçin," dedim ve kollarımı kavuşturdum.

O önümden geçerken gülümsüyor. Lucifer'in küçük evinin kapısında meliyor. Bir an için kalbim sıkışıyor, çünkü bu manzara çok acıklı.

"Evinden dışarıda mı kaldın?" diye soruyor Miles ve onun ses tonuyla tüm vücudumun ısınmasına engel olamıyorum. Bu çok... babacanca. Kapının mandalını açıyor ve Lucifer tekrar melerken kapıyı iterek açıyor, Miles'ın bacağına sürtünüyor.

Tamam, sanırım o biraz, bir nevi sevimli.

Korkuyla, küçük keçi bana doğru geliyor ve ben geriye doğru sendeliyorum.

"Hayır," diyorum. "Hayır, uzak dur," diye yalvarıyorum.

Miles, yağmurun paltosuna yağarken kahkahalardan titriyor ve ben Lucifer'in küçük evinin yanına geri çekilirken ona öfkeyle bakıyorum.

"Bu komik değil," diye

homurdandım. "Aslında, çok

komik."

Keçi önümde durur, başını merakla eğip bacağıma sürtünür ve kalbim göğsümde çarparak çığlık atarım.

"Aman Tanrım," diyorum yüksek sesle, korkuyla yüzümü buruşturarak.

Miles hala gülerek yaklaşır ve Lucifer'ı evine götürür. Onun aynı yumuşak ses tonunu duyarım ve küçük evin yanından boynumu uzatıp bakınca Miles'ın keçiyi havluyla kuruladığını görürüm.

İşini bitirince, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dışarı

çıkıyor. "Kapa çeneni," diyorum ve uzaklaşıyorum.

Ama çok uzaklaşamadan bile, bileğimi yakalayıp beni kendine doğru çeker. Ceketimin ıslak kumaşı onun ceketine sürtünür ve ıslak eli ıslak yüzüme uzanır.

"Sen," diye fısıldadı, eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Sen," diye devam etti, diğer eliyle belimi kendine doğru çekerek. "Çok tatlısın."

Sonra beni öper, küçük evin betonuna bastırır, ıslak dudaklarımın arasına dili girince inler.

Ben çekilirim. "Keçi elleri var," diye alay ederim.

"Seninle gurur duyuyorum," diye cevaplar. "Yavaş yavaş ısınıyorsun. Ve kesinlikle keçi elleri yok."

"Var," diye sızlanıyorum. "Keçi gibi kokuyorlar..."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı ve yağmur yüzlerimize çarptığında dudaklarımdan gülümsemesini hissettim. Geri çekilirken, her nefes alışında göğsü benim göğsüme bastırıyordu.

Sonra yüzünde bir şey geçer ve eli yanağıma dokunduğunda yutkunuyorum.

"Estelle..."

Çelişkili görünüyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi. Ama sonra dudaklarını sıkıştırıp başını sallar.

"İçeri girip kurulanmalıyız." "Tabii,"

diyorum gülümseyerek.

Kurulanadıktan sonra Miles ve ben öğleden sonrayı birlikte geçiriyoruz. Popcorn yapıyorum ve o da Taylor Swift belgeselini izlemeye razı oluyor. Hiç şikayet etmiyor bile. Belgesel bittiğinde, ateşini ölçmek için elimi uzatıyorum, ama o sadece bana ters ters bakıp ateşinin normal olduğunu söylüyor. Yine de beklediğimden daha iyi. Saat beş civarında, hazırlanmak için yukarı çıkıyorum.

Kıvırcık saçlarımı düzeltip, sahip olduğum tek siyah giysi olan siyah bir bluz ve kendi tasarladığım yeşil bir pantolon giydim. Pantolonun bel kısmını kalın bir kemerle bağladım ve paçaları daraltılmıştı. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra vintage piton desenli topuklu botlarımı giydim, siyah zincirli vintage Gucci çantamı aldım ve *R* kolyemle görünüşümü tamamladım.

Yatak odamdan çıktığımda Miles beni bekliyor. Başını kaldırıp gözleri yavaşça, acı verici bir şekilde kıyafetlerimi inceliyor.

"Sen..." Sesi kesiliyor ve gözlerim boğazının hareketini takip ediyor. "Muhteşem. Her zamanki gibi."

Siyah bir takım elbise giymiş, gözlerinin rengiyle aynı renk olan açık yeşil bir kravat takmış, her zamanki Cartier saati ve Dior ayakkabıları da var. Onun tüm kıyafetini gördüğümde içimde kelebekler uçuşmaya başlıyor.

özellikle de eski sevgililerimin hiçbiri Miles Ravage gibi giyinmeyi bilmediğinden.

"Bu arada, saatimi geri aldım. Ama seksi karımın onu takması fikri hoşuma gitti. Belki sana da aynısından bir tane almalıyım."

"Kendi saatimi istemiyorum. Seninkini takmayı seviyorum," diyorum ona.

Yeterince yaklaşınca, ona öpücük vermek için parmak uçlarına yükseliyorum. O ise buna uymak yerine elini boğazıma atıyor ve beni oturma odasının duvarına itiyor. Dilini ağzıma soktuğunda kalbim göğsümde çarpıyor. İnlemem elinde titreşiyor ve o da elini bir kez sıkıp vücudunu benimkine bastırıyor. Ağzından ayak parmaklarıma elektrik akımı geçiyor ve bacaklarımın arasındaki her şey arzuyla titriyor.

O uzaklaşır.

"Kendimi tutamadım," diye mırıldanıyor.

"Benim için sorun değil," diyorum, avucumu göğsüne bastırarak. Parmak uçlarımın altında kalbi düzensizce atıyor, benim hızlanan nabzımla aynı ritimde.

"Umursamayacağını düşündüm."

"Yine yapabilirsin," diye alay ederek göğsümü onun göğsüne bastırdım.

O inler, göz bebeklerinde karanlık çöker. "Eğer yaparsam, akşam yemeğini kesinlikle kaçırırız."

Omuz silkiyorum. "Bana uyar."

Gülerek eğilir ve alnını alnıma bastırır. "Seni deli gibi becermek çok isterdim ama bu daha sonraya kalacak."

O uzaklaşırken dudaklarımı büzüyorum. "Bunu bana telafi etsen iyi olur," diye alay ediyorum. "Hayatımın geri kalanında," diye mırıldanıyor.

Onun sözlerine karşı keskin bir nefes almadan edemiyorum ve o hızla uzaklaşıp başını sallıyor.

"Gitmeliyiz," diyor çabucak, kayıtsız maskesi yerine oturuyor.

Onu oturma odasından takip ettim ve onun sözlerini düşünürken sessizce asansöre doğru yürüdük.

Hayatımın geri kalanında.

Bu, onun bu evliliği uzun vadeli olarak düşündüğü anlamına mı geliyordu? Bir yıl sonra evliliği feshedeceğimizi belirten imzaladığımız sözleşme ne olacaktı? İkimizden biri evliliğin sona ermesini istemezse ne olacağına dair bir madde hatırlamıyorum.

Siyah SUV'nin arka koltuğuna binerken hâlâ bunu düşünüyorum ve West Hollywood'a doğru yola çıkarken Niro'ya hızlıca merhaba diyorum. Miles'ın paparazzilerin uğrak yeri olan bir yer seçtiğini biliyordum.

. Hoparlörlerden yumuşak bir müzik çalıyor ve Niro'ya gerginliği biraz azalttığı için içimden teşekkür ediyorum. Miles'ın söylediklerini hala düşünmeme rağmen, elini tutup restorana varana kadar sıkıca tutuyorum.

Ve tahmin ettiğim gibi, restoranın önüne vardığımızda flaşlar patladı.

"Birkaç telefon ettim," diyor Miles hızlıca. Bana dönüp sıkı bir gülümseme atıyor. "Hazır mısın?"

Anladığım anda başımı sallıyorum — onun yanımda olduğunda her şeye hazır olacağımı düşünerek.

Beni duş alırken, hazırlanırken izliyor, sanki *onun için özel* biriymişim gibi.

Uyuyakaldığımda sırtımı okşayarak, uykuya dalmamı sağlayan.

Bana yemek pişirirken.

Hayatımın geri kalanında bana bunu söyleyerek.

"Hazır," diyorum ona, sözlerimin çift anlamını anlamasını umarak.

Arabadan ineriz ve insanlar bize bağırmaya başlar. Miles'ın eli belime dokunur, ama kaldırıma adımımızı atar atmaz beni kendine doğru çeker.

"Stella! Miles! Evlilik hayatı nasıl?"

"Harika," diye cevaplar Miles, sıcak bir gülümsemeyle. "Sorduğun için teşekkürler."

"Stella! Kaliforniya'ya alışabildin mi?" Miles'a bakarak gülümserim. "İnanılmaz."

Miles bana gülümser ve sonra beni öpmek için kendine çeker.

Bu rol değil.

Rol yapmıyorlar.

Boğazımın derinliklerinden gelen düşük inlemesi gerçek. Bu...

biz... gerçek.

"Aşıklar!" diye bağırıyor biri. "Ne romantik!"

"Genç aşk!"

Miles uzaklaşıyor ve yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Kapıya yaklaşırken biri önüme geçiyor.

"Bu kadar güvensiz biriyle evli olmak nasıl bir duygu?"

Başımı fotoğrafçıya çeviriyorum ve o Miles'a saf nefretle bakıyor.

"Pardon?" diyorum, yüzümdeki gülümseme kaybolurken sesim keskinleşiyor. "Gidelim," diyor Miles kulağıma fısıldayarak. "Bırak şunu, Estelle."

Fotoğrafçı bana dönüp bakar. "Duydun beni. Evcilik oynamak için sana ne kadar ödüyor?"

Miles'tan uzaklaşıp fotoğrafçının yanına yürürken yanaklarım kızardı.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun," diyorum, Miles'ın elimi çekmesini hissediyorum. Aldırmıyorum. "Kocam, tanıma şerefine nail olduğum en iyi insanlardan biri. Onunla konuşmak yerine, on yıl önce babasının yaptıklarına takılıp kalsaydın, bunu bilirdin."

"*LA Weekly'nin* zorba dediği bir adamı savunmaya devam etmek yorucu değil mi?"

Burnum genişler, ellerim yanımda sıkışır.

"Estelle, o buna değmez," diye Miles arkamdan homurdanır.

"Kocamı seviyorum. Hiçbir para ya da sahte şöhret bunu değiştiremez."

Bunun üzerine Miles ve fotoğrafçıdan uzaklaşıp tek başıma restorana giriyorum. Ne dediğimin farkına varmam biraz zaman alıyor ve Miles içeri girerken biraz şaşkın görünüyor.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum, kollarımı kavuşturarak. Dudakları seğiriyor. "Bir şey söylemeyecektim."

"İyi."

"İyi," diye tekrarlar.

Garson bizi masamıza götürür ve arabada olduğu gibi, ne yiyeceğimize karar verirken gergin bir sessizlik içinde birkaç dakika geçiririz. Miles, ben karar verirken bize şarap sipariş eder. Fotoğrafçının böyle aptalca şeyler söylemesine hala çok kızgındır.

Miles Ravage'ı sevdiğimi tüm dünyaya söylediğim için hala çok kızgınım.

Yani, halkın bunu varsaydığından eminim, sonuçta evliyiz, ama Miles bilmiyor.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Bir dakika sonra, şarap gelmeden Miles menüyü masaya koyar. "Siktir et," diye mırıldanır. "Hadi gidelim buradan."

Ona baktığımda, yüzünde muzip bir gülümseme var.

Cevap verirken kalbim göğsümde çarpıyor. "Harika fikir."

Hala gülerek restorandan çıkıyoruz, Niro'nun arabasına binerken herkesi görmezden geliyoruz.

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

PLAJ

MILES

Aşk somut bir şey olsaydı, Estelle Deveraux'nun sahilde çıplak ayakla cheeseburger yerken, parlak gözlerle ve kocaman bir gülümsemeyle bana bakması gibi olurdu herhalde.

Bana her gülümsediğinde kalbim durur. Sanki ağzı benim kalp kaslarıma bağlıymış gibi.

Şu anda ne kadar büyük bir belada olduğumu, bundan sonra onun merhametine kaldığımı bilmiyor.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi çizburger olmalı," diyor, boğazından memnuniyet dolu bir ses çıkıyor.

Onun içinde olmak için durmak bilmeyen arzuyla sikimin zonklamasına aldırış etmiyorum.

"Katılıyorum."

"Teşekkürler," diyor bir saniye sonra, ağzını silip ellerini nemli kuma dayayarak geriye yaslanıyor. "Bu gece... mükemmeldi."

Lüks restoranı terk ettikten sonra, Niro'ya en sevdiğim hamburgerciye gitmesini söyledim. Sonra kanyondan Santa Monica'ya gittik ve hava soğuk ve fırtınalı olmasına rağmen sahilde yemek yemeye karar verdik. Estelle hiç Pasifik Okyanusu görmemişti ve karanlıkta gözlerinin parladığını, Santa Monica İskelesi'ndeki dönme dolabın ışıklarının göz bebeklerinde dans ettiğini görünce, bu gecenin daha mükemmel olamayacağını anladım.

Yemeğimi bitirip yanına yaslandım, çıplak ayak parmaklarım kumda kıvrıldı. Daha önce yağmur yağdığı için ikimiz de biraz ıslaktık ama Estelle hiç umursamıyor gibiydi. Islak kuma oturdu, botlarını çıkardı ve sevinçle çığlık attı.

Çocukluğumdan beri ayak parmaklarımın arasında kum hissetmemiştim. Kesinlikle
yangından *önceydi*.

O kader gününden beri plaja ya da cildimi gösterecek herhangi bir şeye hiç aldırış etmemiştim.

"Fotoğrafçı için üzüldüm," diyor Estelle sessizce. Öne doğru bakıyor, önümüzde kırılan dalgaları izliyor.

İç çekerek, bacaklarımız birbirine değecek şekilde ona yaklaşıyorum. "Neden özür diliyorsun? Senin suçun değil. Söylediği her şey doğruydu."

Estelle kaşlarını çatarak, ağzının kenarlarında belirgin kırışıklıklar oluşur. "Ama değil. Beni sinirlendiren de bu." Kaşlarını çatarak bana bakar. "Söylediği hiçbir şey doğru değil. Sen güvensiz biri değilsin."

"Ama benimle evlenmen için sana para verdim," diyorum, sırıtarak.

O alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, senin baban ödedi. Ve bu konuyla alakası yok."

Tam olarak değil.

"Ve zaten, bu onu ilgilendirmez."

Kıkırdamak geliyor içimden. Kızgınken çok tatlı oluyor, özellikle de *benim için* kızgınken.

Hiç kimse benim için bu kadar savunmacı davranmamıştı. Gözlerimi kaçırarak boğazımı yutuyorum, suçluluk duygusu ciğerlerimi sarıp sıkıyor.

Ona söylemeliyim.

Hemen söylemeliyim.

Babamla yaptığım telefon görüşmesinden bahsetmeliyim. Ona verdiği sözden nasıl caymak istediğinden bahsetmeliyim.

Tam da tahmin ettiğim gibi aynı şeyi yapacağını. Fotoğrafçının
bahsettiği aynı şeyi.

Babamdan para gelmeyecekti ve onun bunu nasıl açıklayacağını hala bilmiyordum, ama en azından benim param vardı.

Şimdi söylersem, almayı reddeder.

Ve giyim koleksiyonu daha başlamadan bitecekti.

Hayır, ona bunu yapamazdım.

O da Londra'ya giden ilk uçağa binecekti ve onu bir daha göremeyebilirdim.

O gerçeği hak ediyordu, ama ben bencil bir pisliktim.

Eninde sonunda ona söyleyeceğim. Bir gün ona her şeyi açıklayacağım. Suçluluk duygusunu üstleneceğim. Sonuçlarına katlanacağım.

Ama o gün bugün değil.

"Beni koruduğun için teşekkür ederim," diyorum, kolumu omuzlarına dolayarak.

"Seni her zaman koruyacağım," diye cevapladı.

Bundan pek emin değilim, kelebek.

"Bir fikrim var," diyor yavaşça. Ayağa kalkarken gözlerimi kısıyorum, bana utangaç bir gülümseme atıyor. Bluzunun düğmelerini açmaya başlayınca etrafa telaşla bakınıyorum. Çoğunlukla yalnızız, ama kumda seviştiğimizi görebilecek kadar yakınımızda birkaç kişi var.

"Estelle..."

"Hadi," diye yalvarır, bluzunu çıkararak pembe dantelli sütyenini ortaya çıkarır.

Ona sertçe bakıyorum. "Eşcinsel olduğunu söylediğini biliyorum, ama bu —

Onun boğuk kahkahası beni gülümsetir. "Öyle demek istemedim, seni aptal. Hadi çıplak yüzmeye gidelim."

Başımı eğip pantolonunu indirmesini izlerken, uyumlu pembe iç çamaşırları ortaya çıktı. *Lanet olsun.*

"Bilmeliydim," diye mırıldanarak ayağa kalkıyorum. "Mikrop dolu bir havuz ve karım. Ateşe uçan kelebek gibi," diye alay ediyorum.

"Çok komik," diye azarladı, ben kollarımı kavuştururken sırıtarak. "Hadi gel."

"Kesinlikle olmaz," dedim. Dudaklarını bir tarafa bükerek, arkasına uzandı. arkasına uzanır. "Estelle, sakın yapma."

Sütyenini açıp kumların üzerine düşürdü. Etrafa tekrar baktım ama kimse gerçekten dikkatini vermemişti. Gözlerimi tekrar karıma çevirdiğimde, iç çamaşırlarını çıkarıp, halka açık bir plajda tamamen çıplak duruyordu.

Siktir.

"Hadi," diye yalvarır, ellerini kalçalarına koyar.

Bir dakika boyunca vücudunu hayranlıkla seyrediyorum — kum saati şekli, kaslı uylukları, *ısırılası* kalçaları ve göğüsleri — Tanrım. Göğüsleri beni öldürecek. Soğuktan meme uçları sertleşmiş ve loş ışıkta vücudunun geri kalanındaki altın rengi tenini zar zor seçebiliyorum.

"İyi eğlenceler," diyorum, kaşlarımı çatarak. "Bu sefer yabancı erkekleri tavlamaya çalışma."

Kıkırdar. "Sanırım tek istediğim kişinin sen olması iyi bir şey."

Onun sözleri doğrudan kalbime saplanır ve bir an için bunu yapmayı düşünürüm.

.

Hayatımda ilk kez özgür olmak.

Hayatımda ilk kez *özgür* olmak.

Birinin görmesi umurumda bile olmaz. Birinin yara izlerimi çirkin bulması, cildimin bozuk ve deforme olduğunu düşünmesi umurumda bile olmaz.

Acıma dolu, meraklı bakışlar alıp almadığımı umursamamak.

"Giysilerini çıkar, hayatım. Biraz hayatı yaşa." Arkasını dönüp suya doğru yürür. "Büyükannemi gururlandıralım," diye ekler omzunun üzerinden.

Ve... lanet olsun.

Bu beş kelime beni etkiliyor. Çünkü Estelle'in büyükannesini ne kadar sevdiğini biliyorum. Bunun onun için önemli olduğunu biliyorum, tıpkı çeşmedeki gecenin onun için önemli olduğu gibi. Ve o gece her şeyi mahvettim, bir kez olsun rahatlayamadığım için onunla dalga geçtim.

Belki bu sefer doğru yapabilirim.

O gece yapmak istediğim tek şeyi yapabilirim.

İstediğimi yapma özgürlüğüne sahip olabilirim.

Siktir et.

Derin bir nefes alıp, kravatımı çözerken içimden küfrediyorum.

Estelle, ayakları buz gibi suya değince çığlık atıyor.

"Kahretsin, çok soğuk!" diye bağırarak, kıyı boyunca parmak uçlarında yürüyerek ve su onu kovalarken çığlık atıyor.

Gülerek gömleğimi çıkarıyorum.

Ne yapıyorum ben? Ve umurumda bile değil mi?

Pantolonumu çıkarırken bir kez daha etrafa bakıyorum. Birkaç kişi bizi merakla izliyor ve paniklemeye başlıyorum. Ama gözlerim onların yüzlerine alıştıkça gülümsediklerini görüyorum.

O zaman... *siktir et.*

Boxerımı çıkarırken tekrar gülüyorum ve soğuk suyun sikime çok acımasızca davranmamasını diliyorum.

Soğuk sudan dolayı dikkatleri dağılmış olmalı ki, karım bana doğru yürüdüğümü fark etmemiş, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Başardın! Miles, özgürsün," diyor bana sanki beş yaşındayım. "Ve sen spontane yanmıy gibi I düşündüm sen yapacağını," she ekliyor,

o gece çeşmede bana söylediği sözleri hatırlayarak sırıtarak.

"Çok komik," diye homurdanarak kollarımı ona doluyorum. "Ve beni çıplak yüzmeye zorladığın için ceza olarak..." Onu kaldırıp suya koşuyorum.

Onun keskin çığlığı beni deli gibi kahkahalara boğarken, onu buz gibi suya atıyorum.

Nefes nefese kalır ve beline kadar suya girer, yüzü öfkeyle çarpılır. "Seni lanet olası pislik..."

Bileğini tutup kendime doğru çekerim. O da uysalca gelir, vücudunu bana yapıştırır. Kollarını belime dolamış, ben de onu izlerken, vücudunun her yeri suya batana kadar denizin içine doğru yürürüz. Sonra eğilip onu kaldırırım, bacakları bacaklarımın arasında kalır. Bacakları kalçalarıma dolandığında inlerim.

"Miles," diye fısıldadı, bana hayranlıkla bakarak. Sanki beni tatmak istermiş gibi.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Bunu bana yaptığın için."

Yutkunur ve sonra onu yutarım — ellerim ensesini bulur ve sağ elim ıslak saçlarını okşar.

"Lütfen bu pis suda benimle sevişmeyeceğini söyle," diye şaka yapıyor ve ben gülüyorum.

"Kesinlikle hayır. Sadece karımı öpmek istiyorum, çünkü..." Ondan uzaklaşıyorum, gözlerim onun gözlerine dikiliyor.

"Çünkü ne?" diye soruyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Çünkü seni seviyorum.

Çünkü sonsuza kadar seninle birlikte olabilirim.

Çünkü sensiz bir hayat düşünemiyorum. Ve bir gün benden nefret edeceksin.

Son düşünce zihnimden geçerken gözlerimi kapatıyorum. Ona söylemeliyim. Yarın. Yarın ona söyleyeceğim. Peki ya bu gece? Yıkımdan önce mükemmel olacak.

"Çünkü karımı sıcak bir yatakta becermek istiyorum."

"O zaman yap," diye karşılık veriyor, kaşlarını çatarak.

"Hadi gidelim o zaman."

Cehenneme inmeden önce birkaç saatlik cennetin tadını çıkaracağım.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

OceanofPDF.com

AYNA

STELLA

Eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor ve Miles'ın sözünü tutmasını sabırsızlıkla beklememe rağmen, dolu midem ve havalandırmadan gelen sıcak hava yüzünden gözlerim kapanıyor. Ravage Kalesi'ne giden yolun uzun ve virajlı olması da durumu daha da kötüleştiriyor. Tüm bu faktörlerin bir araya gelmesi, eve vardığımızda kocaman bir sarsıntıyla uyanmamla sonuçlanıyor.

"Uyuyakaldım mı?" diye soruyorum.

"Uyuyakaldın. Niro, çok yüksek sesle horladığın için bariyer koymak zorunda kaldı."

"Ben horlamam!" diyorum ve o gülerek arabadan inerken omzuna vuruyorum.

.

Yanıma gelip kapımı açtı ve elini uzattı.

"Çok sevimli, kelebek."

Beni SUV'den indirirken yüzümü buruşturuyorum. "Hiç tahmin etmediğim yerlere kum girmiş."

Gülerek, Niro arabayı park etmek için uzaklaşırken beni kendine doğru çeker.

"Seni temizlemekten memnuniyet duyarım," diyor ciddi

bir şekilde. "Eminim duyar."

Dudakları hafifçe gülümser gibi seğirirken dirseğimden tutup beni ön kapıya doğru çeker. Bu gece hava oldukça soğuk ve sıcak şatonun içine girer girmez anında rahatlarım.

içeri girer girmez rahatladım.

Ev, diye dalgın dalgın düşünüyorum.

Asansöre doğru yürüdük ve içeri girer girmez Miles beni kendine çekti. Kapıların kapanma sesini ve Miles'ın üçüncü kat düğmesine basarken omuz kaslarının kasılmasını belli belirsiz fark ettim. Asansör yukarı çıkmaya başlar başlamaz eğilip beni öptü ve bacaklarım beline dolanacak şekilde beni kaldırdı.

"Bu en sevdiğim şey," diye fısıldadı dudaklarıma. "Karımın bacaklarının beni sarmalaması."

"Öyle mi?" diye alay ediyorum.

"Küçük bir koala gibi," diye mırıldanır. Ben gülerek "Sen öyle diyorsan" derim. "Öyle diyorum," diye cevaplar.

Elleri kıçımın kıvrımlarını okşadı ve bir kez sıktı.

Ellerimi uzatıp saçlarını okşuyorum. Bunu yaptığımda düşük bir inilti çıkar, başı dokunuşuma doğru kayarken tüm vücudu titriyor.

Ne kadar zamandır kimse ona dokunmamıştı? Ne kadar zamandır birinin bunu yapmasını arzuluyordu?

Göğsümü acıtan duyguyu yutuyorum. Bunun yerine, asansör kapıları açılırken ona karşılık öpüyorum. Beni yere indirmiyor, bunun yerine kararlı adımlarla yatak odamıza doğru yürüyor. Elleri tekrar kalçamı sıktığında inliyorum ve tam kemer tokasına uzanırken biri boğazını temizliyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," der Luna. Miles ikimizin de ona bakabilmesi için dönüyor ve o bize anlamlı bir gülümseme atınca ben kızarıyorum. "Perdelerin geldi, Stella," diyor bana hızlıca. "Takmayı yeni bitirdim."

Garip bir şekilde başımı salladım. "Harika. Teşekkürler, Luna." "Teşekkürler, Luna," dedi Miles sırıtarak.

Luna, Miles'a anlamlı bir bakış atıp hızla uzaklaşır. Luna'nın sesi duyulmaz hale gelince, Miles'ın boğazından düşük bir homurtu çıkar.

"Lanet olası perdeler," diye mırıldanır, sinirli bir şekilde. "Fil, leopar ve tavus kuşu tüyleri..."

Gülüyorum. "Uçan vaşaklar ve zebra tek boynuzlu atlar hoşuna gitmedi mi?"

Bizi kapıya kadar geçirirken homurdanır. "Yani, sınırları nerede çiziyorlar?"

"Sevdiğini biliyorsun," diye alay ettim.

"Seviyorum. Senin tüm saçmalıklarını çok seviyorum."

Kapıyı açtığında kalbim deli gibi atıyor, dudakları yine dudaklarıma yapışıyor. Bizi yatak odasına götürüyor, dili ağzıma giriyor. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, ikimizi yatağa yatırıyor ve üstüme çıkıyor.

"Duş," diyorum ağzına.

"Vakit yok. Sana şimdi ihtiyacım var," diye homurdanıyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp bluzumu yırtıyor. Düğmelerin yere düşme sesini duyuyorum.

O inlerken sırtımı kamburlaştırıp kemerimi çıkarmak için

uzanıyorum. "Ayakkabılar."

"Siktir, çok fazla şey giymişsin karıcığım. Seni çıplak istiyorum."

O yatağın kenarına kayarken gülüyorum. Topuklarının üzerine oturarak bana çapkın bir gülümseme atıyor, sonra sol ayağıma uzanıp botumun fermuarını açıyor ve botu yere atıyor. Diğer ayakkabıyla da aynısını yapıyor.

Ellerini pantolonumun içine kaydırıyor, parmakları yavaşça fermuarı aşağı çekiyor ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. Tekrar üstüme çıkmasını bekliyorum, ama o bunun yerine parmağını külotumun dikişine takıyor ve aynı yavaşlıkla aşağı çekiyor. Sırada sütyenim var.

"Miles..."

"Bacaklarını aç," diye emrediyor, topukları üzerinde geriye doğru sallanırken elleri uyluklarımın iç tarafına geliyor ve bacaklarımı ayırıyor.

"Ama deniz suyu gibi tadı olacak..."

Dizlerimi ayırırken göz bebekleri kararır, aç ve yırtıcı bir bakışla yüzüme döner.

"Siktir et, umurumda mı sanıyorsun?"

Elini uyluklarımın iç kısmında gezdirirken nefesim kesildi ve dokunuşunda titredim. Hiç kimse benim o bölgeme *bu* kadar yaklaşmamıştı ama o bundan zevk alıyor gibiydi.

Bu da beni deli gibi tahrik ediyor.

"Yukarı bak, kelebek. Kocanın senin mükemmel amını yalarken izlemeni istiyorum."

Onun sözlerini algılayacak zamanım bile olmadan, beni yatakta daha aşağı çekip bacaklarımdan birini omzuna attı.

Kahretsin.

Çenemi yukarı kaldırıp yatağının üzerindeki büyük aynaya bakıyorum ve gördüğüm görüntü karşısında neredeyse nefesim kesiliyor. Turuncu yorganın üzerinde uzanmışım ve Miles'ın

yüzü bacaklarımın arasına dalmış, uyluklarımın içini nazikçe ısırıyor. İnleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum, ellerinin uyluklarımın etine gömüldüğünü izliyorum.

"Miles," diye inliyorum.

"Estelle, amını dilimle sikmemi ister misin?" "Tanrım, evet."

"Sakın gözlerini kapatma. Beni izle. *Bizi* izle."

Onay veremeden, dilini yarıklarımın içine soktu ve boğazımdan çıkan ses insan sesine benzemiyordu. Yansımasını izlediğimde, bacaklarımın hafifçe titrediğini görebiliyordum. Görüntü zihnime yerleşmeden Miles'ın kemerinin tıkırdadığını duydum ve o tekrar yukarıdan aşağıya doğru yalarken ağzım açık kaldı. Uzun, kavisli parmağını içime soktu ve diğer eliyle sertleşmiş sikini dışarı çıkardı, yavaşça okşadı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye inlemelerime karşı fısıldadı. "Görünüşün, tadı, mükemmel yarının kokusu, dilimde bu kadar ıslak..."

"Sik beni," diye boğuk bir sesle söylüyorum, içimden bir ecstasy hissi akıyor.

"Güven bana, Estelle. Yarın yürüyemeyecek hale gelene kadar seni sikip duracak."

Sırtımı kamburlaştırıp onun sözlerine inleyerek yanıt veriyorum. Ayak parmaklarımı kıvırıp uzanarak elimi saçlarına götürüyorum, gözlerim üstümüzdeki aynadan ayrılmıyor.

Bir elinin içime girip çıkmasını izlerken, diğer elinin ateşle sikini yukarı aşağı okşamasını izlerken. Göğsüm kızarmış, bacaklarım hala titriyor. Kocam beni zevke getirirken kendini tatmin etmesini izlemek çok erotik. O bir parmak daha sokarken, içimde her iki parmağını da kıvrımlayarak iç duvarlarımı okşayarak zevk almamı sağlarken, düşük bir inilti çıkarırım. Düz dilinin klitorisime değmesi, elinin içime girip çıkması, çekildiğinde parmağını kıvrımlaması ve içime sokarken hafifçe bükmesi...

"Miles," diye inledim.

"Sıcak amın beni sıkıyor, kelebek. Bırak kendini. Seni tamamen istiyorum, son damlasına kadar. Adımı haykırarak bitirdiğinde kollarım kuru kalırsa, işimi yeterince iyi yapmamışım demektir."

Lanet olsun...

"Oh tanrım," diye bağırıyorum, parmaklarına karşı titrediğimi hissederek.

Başını eğiyor ve dişleri klitorisime zar zor değiyor, ben onun altında parçalanmadan önce. Vücudum, dalga dalga gelen orgazmımla sarsılıyor

ve sonra o tanıdık olmayan baskı hissi oluşmaya başlar, her şeyi daha da yoğunlaştırır.

"Miles..." diye uyarıyorum.

"İşte böyle, Estelle. Rahatla," diye mırıldanıyor ve parmaklarıyla içimde bir şey yapıyor, kalçalarımı ağzına doğru fırlatıyor, sanki içimde makas gibi kesiyormuş gibi. Bu his... *Tanrım.*

Gözlerimi kapatıyorum ve bir şey patladığında çığlık atıyorum, baraj hızla ve şiddetle kırılıyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak kapanmaya çalışıyor. Bu çok fazla, çok güçlü. Ama Miles'ın dirseği bacaklarımı açık tutarken, daha güçlü bir orgazm beni sarar. Anında her yerim ıslak hissediyorum, Miles elini yavaşlatıp içimden son damlaları çıkarırken titriyorum.

"Evet, evet," diye boğuk bir sesle söylüyor Miles. "Bu çok seksi. Beni boşaltacaksın..." Oturup biraz üzerime eğiliyor, böylece onun kendini doruğa ulaştırmasını görebiliyorum. "Nerede istiyorum, kelebek?"

Titrek dirseklerimle kendimi kaldırıp biraz geri çekildim ve bacaklarımı onun için açtım.

Gözleri benimkilere çevrilir, hafifçe büyür. Boynu efordan kızarmıştır ve çıplak alt vücudumun üzerinde eğilmiş haldeyken hala tamamen giyinik olmasını seviyorum.

"Daha mükemmel olamazsın." Sıcak sperm fışkırarak aramıza, açıkta kalan amımın üzerine düşerken inliyor. Bir kısmı karnıma düşüyor ve vücudumu spermleriyle kapladığını izliyorum.

Birkaç kez titreyip yanıma yığıldı.

Nefes nefese, ona dönmek için yuvarlandım. Hala nefes nefese, kendini saklayarak bana dönüyor.

Tek kelime etmeden uzanıp spermlerini tenime sürer. "Sanırım yeni
bir fetişim var," diye mırıldanır.

Gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Vücudunun her yerine boşaldığım için çok seksi görünüyorsun."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum. Doğrusu, Miles'tan önce spermleri iğrenç bulurdum. Bu, önceki partnerlerimle olan ilişkilerimin bir sonucuydu. Prezervatif kullanmayı sevmediğim için, her seferinde işim bittikten sonra banyoya kadar sendeleyerek yürümek zorunda kalırdım. Ama bu? Miles'ın beni bu ilkel şekilde sahiplenmesini umursamadığımı fark ediyorum. O mutlu olduğunda *ben de* mutlu oluyorum ve bu onu mutlu ediyor gibi görünüyor.

"Benim için sorun değil," diyorum ve ona öpüşmek için eğiliyorum.

O da beni öper, yüzümü kendine yaklaştırır ve parmaklarını sahiplenircesine saçlarıma dolanır.

"Seni temizleyeyim," diyor hızlıca, çekilip yataktan kalkıyor.

Ortak banyomuza doğru yürüdüğünü izliyorum, bir dakika sonra nemli bir bezle geri geliyor.

Bacaklarımın arasına dalıp karnımdan aşağıya doğru beni sevgiyle temizlerken yutkunuyorum. Bunu yaparken neredeyse duyulmayacak bir inilti çıkararak beni hafifçe hareket ettiriyor.

"Yatak örtüsünü mahvettin," diyor, sesi alçak ve boğuk. "Yeni bir tane almamız gerekecek. Çok yazık," diye ekliyor, havluyu atarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Islak tenime hava soğuk geliyor ve aşağıya baktığımda neden bahsettiğini anlıyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyorum, biraz utanarak.

Giysilerini çıkarmaya başlarken homurdanıyor. "Kendini şanslı say, Estelle. Çoğu kadın senin kadar sert orgazm olmak için her şeyi yapar." Kemerini kemer halkalarından geçirirken, kocamanın giysilerini çıkarmaya başladığını izliyorum, hareketlerini inceleyerek.

Garip bir şekilde evcil bir duygu beni sarar.

Onun giyinmesini izledim, şimdi de soyunmasını izliyorum.

Tıpkı gerçek bir evli çift gibi.

Farkına varınca doğrulup dizlerimi göğsüme çekiyorum, Miles endişeyle bana bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor nazikçe, gömleğini pantolonundan çıkarıyor.

Evet, gömleği çıkarmak da gömmek kadar erotik...

"Şey," diye başlıyorum, dürüst olmanın en iyisi olduğuna karar vererek. "Normalde bir çift sevişmeye başladığında, randevulara çıkar, aşık olur, birbirlerine özel olurlar ve birkaç yıl sonra nişanlanırlar ve düğün planları yaparlar..." Duygularımı kelimelere dökmeye çalışırken sözlerim kesiliyor. "Ama biz zaten o noktadayız. Biz zaten evliyiz."

Gülümserken gömleğinin düğmelerini açıyor. Az önce bitirmiş olmasına rağmen, gömleğini yavaşça çıkarırken, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, içimi sıcak ve başımı döndüren bir his kaplıyor.

"Ve her şeyi tersine yaptığımız için korkuyorsun, değil mi?" diye sorar, bir adım yaklaşarak. Uzun parmakları ustaca pantolonunun fermuarını açar ve kaslı bacaklarından pantolonunu indirirken dudakları eğri bir gülümseme oluşturur.

"Biraz," diyorum ona dürüstçe. "Yani, hiç tahmin edemezdim..."

Sadece siyah boxer şortuyla bana doğru yürüdü. Kumaşın altından ereksiyonunu görebiliyordum ve yanaklarım kızarırken sözlerim kesildi.

"Gerçekten mi? Hiç tahmin etmedin mi? Taksi yolculuğundan sonra bile mi?" diye mırıldanarak elini çeneme uzattı. "Senden uzak durmaya çalıştım, Estelle. Kendimi senden uzak tutmaya çalıştım. Ama seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, sensiz hayatımı o kadar çok unutuyorum."

Onun sözleri boğazımı düğümler. "Ve ben inkar ediyordum."

O başını sallar. "Özür dilerim. Düğünden sonra seni uzaklaştırdığım için. Chase bana bir şey söyledi ve ben korktum."

Gülüyorum. "Sen tam bir pisliktin."

"Öyleydim. Nasıl telafi edebilirim?"

"Sadece... bana karşı dürüst ol. Benimle iletişim kur. Gerçek bir evli çift gibi *konuşmazsak* bu ilişki asla yürümez."

Boğazı titreyerek kaşları hafifçe çatıldı. "Tamam."

"Artık sır yok mu?" diye fısıldadım, çenemin derisine değen sert başparmağı ve işaret parmağının hissini severek.

Mutlu görünüşü bir anlığına kaybolur. "Tamam," diye cevaplar.

Elini indirip boxerını çıkararak yatağa benimle birlikte girer.

"Uyuyacak mıyız?" diye soruyorum, sesimin beni ele vermemesini umarak. Cevap vermek yerine beni sırt üstü yatırıyor ve üstüme çıkıyor.

"Şimdi uyumak ister misin, kelebek?" Kafamı sallarım.

"İyi. Ben de. Aslında, uyumadan önce bunu birkaç kez yapmak istiyorum."

Dokunduğu her yerim eriyor. "Evet," diyorum.

Yüzünü boynuma gömer, hassas tenimi emip ısırır. Onun altında sırtımı kamburlaştırırım, daha önce çıplak yüzmenin dışında, ilk kez birlikte çıplak olduğumuzu fark ederim.

"Yapabilir miyim?" diye soruyor, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta.

Hemen cevap vermedim. Sadece yeşil gözlerine baktım, gözlerimiz birkaç saniye boyunca kalp atışlarını durduran bir şekilde buluştu.

"Ne yapabilirim?" diye soruyorum, dudaklarımda bir
gülümseme beliriyor. "Karımı becerebilir miyim? Yani,
düzgün düzgün?"

Kıkırdarım. "Geçen gece sayılmaz mı?" Gözleri
benimkilere kayar. "Evet mi demek istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldarım. "Lütfen."

Beni öperken bir eli buklelerime uzanır, parmakları saçlarımda dolanırken penisi girişime dokunur. Ona daha kolay erişebilmesi için bacaklarımı biraz açarım ve o da karşılık olarak ağzıma inleyerek yanıt verir.

Hızlı bir hareketle içime girer, beni lezzetli bir şekilde gerer.

"Siktir, Estelle," diye fısıldadı dudaklarıma. "Senin amının içinde olmak en sevdiğim yer."

Kalçalarımı hafifçe yukarı doğru salladım ve o da sonuna kadar içeri girdi, bu da beni nefes nefese bıraktı.

"Miles," diye inledim.

"Sikimi çok iyi alıyorsun," diye mırıldanıyor ve yavaşça çekiliyor. Bacaklarımdan birini yukarı kaldırıp, sonuna kadar girmeden önce bana kuvvetle ittiğinde, kör edici bir zevk içimi kaplıyor. Titrek bir nefes veriyorum, tırnaklarım omzuna yapışıyor ve sırtında sertçe aşağı doğru sürüklüyorum. Ben bunu yaparken üstümde titriyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor ve yavaşça çekiliyor.

"Evet, sik beni," diyorum, kalçalarımı sallayarak.

İnliyor. "Beni öldüreceksin karıcığım. Çok iyi hissettiriyorsun," diye ekliyor, dirseklerinin üzerine düşerek hareket ederken doğrudan üstüme çıkıyor.

"Senin sikini seviyorum," diyorum cesurca.

"Öyle mi?" diye sorar, gözleri eğlenceyle parlar. "Karım onu böyle siktiğimde hoşuna gidiyor mu?" Bana o kadar sert girer ki yatak gürültüyle gıcırdar ve ben çığlık atarım. "Bunu mu?"

"Evet," diyorum, o tekrar yaparken inleyerek.

Bir eliyle kalçamı yatağa bastırıyor, beni yerinde tutarken güçle içime girmeye devam ediyor. Parmakları kalçamın etine batıyor, diğer eli ise buklelerimi avuçluyor ve tam içime girerken gözlerim üstümüzdeki aynaya kayıyor.

Yansımamız... *çok fazla.*

"Aman Tanrım," diye inlerim, kıç kaslarının beni düzgün sikmek için çalışmasını izlerken. Her çekildiğinde sırt kaslarının nasıl kasılmasını. Bacaklarımdan birini daha yükseğe kaldırarak bana daha derine girebilmesini.

"İşte bu," diye mırıldanıyor boğazıma. "Seni sikerken izle."

Neredeyse gözlerimi kapatıyorum; bu çok fazla. Üzerimde olması, göğsünün ve karnının benimkine baskı yapması. Uyluklarımın daha yukarıya doğru itilmesiyle hissettiğim acı. Kalçamı kavrayıp aşağıya doğru bastıran parmaklarının ısırması. Saçlarımı karıştıran parmaklarının yakıcı hissi. İçimde hissettiğim penisinin dolgunluğu

içimde. Her girişinde bana daha da yaklaşıyorum. Boynuma ısırdığı her diş, beni daha da sıkı çekiyor, boşalmaya hazır hale getiriyor.

Amım onun penisinin etrafında titriyor.

"Sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik, sik,

Amcığın beni kurutana kadar emmeni istiyorum."

Bu adamın ağzı...

O bacağımı daha yükseğe kaldırıp beni daha sert ve daha hızlı sikerken başımı yatağa geri atıyorum.

Her hareket içimde bir elektrik fırtınası yaratıyor.

Sikini her çekişinde, her sokuşunda... "Miles, ben..."

Dudaklarıma karşı inliyor, nefesi titriyor. "Benim için gel, Estelle.

Lütfen."

Sesindeki yalvaran ton beni çılgına çeviriyor. Orgazmım içimi parçalıyor ve onun altında kasılmalarla her sinir uçum yanıyor. Yüksek inlemesi ve titrek kalçaları onun da boşaldığını söylüyor, bu da içimde ek bir zevk dalgası yaratarak her şeyi daha da yoğunlaştırıyor.

"Oh tanrım, oh tanrım," diye inlerim. "Miles," diye uyarırım, alt karnımda basıncın yükseldiğini hissederek.

Kalçalarım onun penisini bırakırken yukarı sıçrar, gözlerim başımın arkasına döner. Miles'ın klitorisime elini sürerken boğuk küfürler savurduğunu belirsiz bir şekilde fark ederim, saatler süren titreme ve sarsıntı içinde her şey uzar. Birkaç dakika sonra sesi beni dünyaya geri getirir.

"Boşaldığın zaman çok güzelsin," diye mırıldanıyor, boynumu, göğsümü, karnımı öpüyor... "Sonsuza kadar boşalmanı izleyebilirim," diyor saygıyla.

Yanımda yatağa yığılırken gözlerimi kırpıyorum, ama eli yüzüme yaklaşıp dudakları alnımı okşarken kelimeler çıkmıyor ağzımdan.

Beni kendine doğru çekip kollarıyla sarar. "Çok iyiydin," diye ekler, göğsünden memnun bir mırıldanma çıkar. Sırtımda hissettiğimde titrerim. "İstersen birkaç dakika burada kalabiliriz, ama temizlenmemiz de lazım."

Altımda yorganın tamamen ıslak olduğunu fark edince yüzümü buruşturuyorum. Onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama beni göğsüne sıkıca çekiyor.

"Birkaç dakika sonra," diyor boynumun arkasına. "Sadece birkaç dakika daha."

Vücudumu gevşetip kocamın beni sıkıca kendine çekmesine izin veriyorum, parmağı kalçama her dokunduğunda titriyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

İTİRAF

MILES

Estelle'i duşta temizledikten ve mermer duvara bir kez daha yapıştırdıktan sonra, bizim için aldığım temiz çarşafların üzerine uykuya daldı. Kendimi soyup onu uyurken izledim, her yumuşak ve memnun nefesiyle göğsüm ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordum.

Sadece... bana karşı dürüst ol. Benimle iletişim kur. Gerçek bir evli çift gibi konuşmazsak *bu ilişki asla yürümez.*

Artık sır yok.

İç çekerek yataktan kalkıp bir boxer şort alıyorum. Onu giydikten sonra eşofman altı ve tişört giyiyorum. Neredeyse her zaman takım elbise giyerim, ama şu anda hiç umrumda değil. Telefonumu alıp yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum.

Bunu düzeltmeliyim.

Estelle'in yatak odasına bakınca, masasının üzerinde açık bir eskiz defteri gözüme çarptı. İçeri girip eskizlere göz attım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama Estelle'in çizimlerini incelerken göğsümdeki acı hissi daha da şiddetlendi. Çok yetenekli. *Gerçekten* çok yetenekli. Ayrıca bir misyon beyanı da yazmış ve ben bunu okurken içimde gurur duyuyordum.

VeRue, Estelle Ravage (kızlık soyadı Deveraux) tarafından kurulan yüksek kaliteli, şık ve uyarlanabilir bir giyim markasıdır. Herkese *uygun giysiler bulmak için çalışacağız*, *ister kapsayıcı bedenler, hareket kabiliyeti kısıtlı kişiler için giysiler, ister en iyi şekilde görünmek isteyen engelli kişiler için giysiler olsun. Neden uyarlanabilir giysiler?*

Çünkü Estelle'in büyükannesi yetişkin hayatının çoğunu tekerlekli sandalyede geçirdi. Modayı çok severdi, ama giymek istediği türde giysileri asla bulamadı. Kendini iyi *hissettiren giysiler. Bu giyim markası onun için ve bu yüzden adını VeRue koyduk.*

Düğme ve fermuarsız özel tasarım kot pantolonlardan, yanları manyetik kapamalı gömleklere kadar tüm eskiz defterini karıştırıyorum. Ayakkabılar, tıbbi ekipmanla çalışmak zorunda olanlar için kazaklar, duyu dostu giysiler ve her tasarımın kenarlarında bedenler: 00-32. Kadın modası hakkında pek bilgim yok, itiraf ediyorum, ama Estelle'in bunu büyükannesi için yapması, *bunun* onun tutkusu olması...

Nasıl bu kadar şanslı oldum?

Onunla hem çok gurur duyuyorum, hem de babama ve Prescott'a ihanet ettiği için çok kızgınım.

Ne yaptığımı fark etmeden babamın numarasını çeviriyorum. Paris'te sabahın erken saatleri, muhtemelen uyanmıştır. Üçüncü çalınışta cevap veriyor.

"Miles, nasılsın?"

"Ona parayı öde," diye bağırıyorum, oturma odasından çıkarken. "Ona tüm parayı şimdi öde, tam olarak."

Babam iç çekiyor. "Prescott'un portföyü, yatırımın yeterince birikmesi için daha yolumuz var..."

"Umurumda değil. Para sende. Öde ona."

Babam telefonun diğer ucunda gülüyor. "Yıl sonunda vereceğime söz vermişken neden vereyim ki? Senin yılın bitmeden kaçmayacağını kim garanti edecek?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak duvara yaslanıp birkaç kez derin nefes alıyorum.

"Lütfen. Hemen geri öderim. Ama para senden gelmeli. O benim paramı istemiyor. Söz veriyorum, hiçbir yere gitmeyecek."

Telefonun diğer ucundaki ürkütücü sessizlik moralimi bozuyor. Sonunda konuşuyor. "Onu becerdin," diyor kaba bir şekilde. "Ya da daha kötüsü, ona aşıksın."

Dudaklarımı titreyerek elimi dudaklarımın üzerine götürdüm. "O paranın benim olduğunu bilmemeli."

"Oh, Miles. Ne yaptın?"

"Hayır, baba. *Sen* ne yaptın?" diye bağırıyorum.

"Kaybettim. Duymak istediğin bu mu? Prescott yüksek getirili hisse senetlerine yatırım yapmakta kararlıydı. Risklerin farkındaydı."

Yere çöküyorum. "Ona söyledin mi?" "Tabii ki hayır,"

diye cevaplıyor babam.

Entrikacı, manipülatif, pislik herif.

"Neden ona ödeme yapıp, paranın benden geldiğini söylemiyorsun?"

Çünkü zaten ödeyeceğim.

Çünkü ona yalan söylemeyeceğime söz verdim.

Çünkü ben bencil bir pisliğim ve onun bütün yıl kalmasını istiyorum.

"Çünkü ben sen değilim. Çünkü senin aksine, karıma yalan söylemek istemiyorum."

Babam, küçümseyici bir şekilde dilini şaklatma cüretini gösteriyor.

"Bunun için biraz geç değil mi?"

Telefonumun ekranına bakıp, birine çarpmadan aramayı sonlandırıyorum.

Ona söylemeliyim. Her şeyi ona anlatıp karar vermesini sağlamalıyım ve onun gitmesine razı olmalıyım.

Paraya ihtiyacı var.

VeRue'yu hayata geçirmesi gerekiyor.

Onun başarılı olamamasının sebebi ben olamam.

İlk taksit, yüz b i n dolardan biraz az, yetmez.

Babam Prescott Deveraux'nun parasını kaybetti. Bir ay oldu ve ikisinden bir milyon dolar dolandırdık bile.

Telefonumu çıkarıp muhasebecimi arıyorum.

Saatin gece yarısı olması umurumda değil.

Bunu iyice düşünmemiş olmam umurumda değil.

Düşünmeden hareket ediyor olmam umurumda

değil.

İlk çalınışta cevap veriyor. "Miles Ravage," diyor yavaşça. "Bu saatte gelen aramalar asla iyi haber değildir, ama sanırım bu yüzden bana bu kadar iyi para ödüyorsun."

"Merhaba Thomas. Estelle Ravage'a hemen bir milyon dolar havale etmen gerekiyor. Karım."

"Estelle'i tanıyorum," diyor gülerek. "Manşetleri gördüm." Yüzümü buruşturuyorum. *Tüm bunların bir aldatmaca olarak başladığını hatırlatan bir başka şey daha.*

Ama artık sahte değil. Benim için değil.

Onun kalmasını istiyorum.

Bu yılı geçsin.

Sonsuza kadar.

Onu daha iyi tanıdıktan *sonra* evlenme teklif etmek istiyorum.

Bana aşık olmasını izlemek istiyorum, çünkü ben ona çoktan aşık olduğumdan eminim.

Ona şimdiye kadarki en büyük, en gösterişli düğünü yapmak istiyorum, mahkeme düğününü telafi edecek bir şey.

Ve karımla *tekrar* evlenmek istiyorum, bu sefer hayallerindeki gelinlikle, en sevdiği şarkıyı dinlerken, hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kişiye doğru yürürken.

Onu para ve bağlantılarıyla zorlayan kişi değil.

"Tamam. Mümkünse, parayı babamın hesabından transfer edebilir misin? Benim hesaplarımdan geri ödeyebilirsin, hatta biraz da sus payı eklerim..."

"Miles, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Annen ölmeden önce hesaplarınızı kasten ayırdı. Babamın parasına dokunamazsın, o da senin parana dokunamaz."

Yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum. Annemin ölümünden önce babamın arkasından iş çevirdiğini, güvenimizi beş parçaya bölüp babama kırıntıları bıraktığını biliyordum. Kırıntılar çoğu insanın hayatında kazandığından fazlasıydı, ama yine de.

Sonra aklıma başka bir düşünce gelir. Bu gece diğer dokuz yüz bin doları transfer edersem, annem bunu görür ve neden taksitleri ödemediğimizi merak eder.

Bu arama anlamsız. En iyisi, taksitleri benden almaya devam et, böylece şüphelenmez. On bir ay sonra, tüm parasını aldığında ona söyleyebilirim. Ama asıl soru şu: Sevdiğim kadına, onun ihtiyaçlarının karşılanması için on bir ay boyunca yalan söyleyebilir miyim?

Evet.

Onun ihtiyaçlarının karşılanması için her şeyi yaparım.

Ama kendimden nefret

ediyorum. "Anlıyorum.

Teşekkür ederim."

"Başka yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, aslında. Her ay 15'inde transferlerin yapılacağını teyit edebilir misiniz, konuştuğumuz gibi?"

"Evet, efendim. Bir sonraki transferin iki hafta sonra yapılacağı görünüyor."

"Harika. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra koridorda volta atmaya başladım.

Bunun olacağını biliyordum ve bunun bedelini Estelle ve Prescott ödedi. Babam her zamanki gibi davrandı ve ben onu korumaya çalışarak durumu daha da kötüleştirdim.

Ona söylemekle söylememek arasında gidip gelirken, bana her zaman en iyi tavsiyeleri veren kişiye mesaj atmaya karar verdim.

Hâlâ mutfakta Estelle'in lezzetli *kurabiyelerini* panik içinde yerken, Liam içeri girdi.

Bana bir bakış attı ve güldü. "Şimdi geç saatteki seks çağrısını anladım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Çok komik," diyorum şekerli kurabiyeleri ısırırken.

"Doğrusu, senin eşofman pantolonun olduğunu bilmiyordum. Takım elbisenle uyuduğunu sanıyordum."

Ona bir kurabiye fırlatıyorum, o da gülerek eğiliyor. "Tamam, tamam. Ateşkes yapalım." Gözleri yüzümde dolaşıyor, saçlarıma takılıyor. "Seks sonrası saçlarından, bunun Stella ile ilgili olduğunu tahmin ediyorum?"

"O kısmı çok açık," diye cevap veriyorum huysuzca, bir kurabiye daha alırken.

"Sorun ne o zaman? Karınla seks yapıyorsun. Bu
iyi bir şey değil mi?"

"Aynen öyle. Ona aşık oldum," diye itiraf ediyorum, sesim sert.

Liam iç çekerek gözlerini genişçe açar. "Sanırım resmi olarak hepimizin bahislerini aştın."

"Bahisleriniz mi?" diye hırıldarım, ama ne demek istediğini gayet iyi biliyorum.

O beni . "Peki, bu bu mu? Sen aşık muhta Bu
büyük büyük acil durum mu?"

“Tabii ki hayır. Öyle olsaydı, karımla yatakta yatıyor olurdum.”

Beni incelerken başını yana eğiyor. "Karın mı?"

Omuz silkerim, dolaba doğru yürür ve bir bardak su alırım. "Evet, o benim karım."

Liam, bardağımı suyla doldururken bana küçük bir gülümseme attı. "Peki. Öyleyse, sorunu anlat."

"Sen de biliyorsun, sahte evlilik meselesini," diyorum alçak sesle. "Babamın Estelle'e benim itibarımı kurtarmak için bir milyon dolar vaat ettiğini."

"Tabii. Dur tahmin edeyim..." diye söze başladı, gözlerini kısarak. "O para gizemli bir şekilde ortadan kayboldu, değil mi?"

Bir kez başımı salladım.

Liam yavaşça ve düzenli bir nefes verir. "O orospu çocuğu."

"Güven bana," diye homurdanırım. "Onu öldürebilirim."

“Tamam, Estelle'e ne olduğunu anlat. Onu seviyorsan, muhtemelen o da seni seviyordur. Ona parayı ödeyemezsin, değil mi?”

Dişlerimi sıkarak su bardağımın kenarını parmağımla okşadım. "O kadar kolay değil. O benim paramı istemiyor."

"Tamam. Yine de ona söylemelisin."

Liam'a bakıyorum. "Ona yalan söyledim. Babamın aylık havale ayarladığını söyledim. Şartları belirten bir sözleşme uydurdum; o milyonu yıl boyunca eşit taksitler halinde alacağını yazdım."

Liam ıslık çalarak geriye yaslandı ve ensesini ovuşturdu. "Tamam, bu biraz daha karmaşık. Ama yine de, ona gerçeği söyle."

Başımı eğiyorum. "Eğer ona söylemezsem, asla bilmeyecek." "Neyi bilmeyeceğim, *kocacığım?*"

Liam ve ben aynı anda sıçrayarak mutfak kapısında duran Estelle'i gördük. Estelle *çok öfkeliydi*.

Gözleri terli pantolonum ve tişörtümün üzerinde dolaştıktan sonra Liam'a kaydı. "Merhaba Liam," dedi kısaca.

Liam ayağa kalkar ve bana özür diler gibi bakar. "Benim ne düşündüğümü biliyorsun." Başını eğerek mutfaktan çıkar ve Estelle ile beni yalnız bırakır.

Başını eğip gözlerini kısarak, üzerinde sadece büyük bir tişört olan Estelle mutfağa girer.

Siktir.

Bana bir adım uzaklıkta durduğunda, açık bir ifadeyle bana bakar. "Asla bilemeyeceğim ne, Miles?"

Mahvoldum.

Tamamen, tamamen bittim.

Dirseklerimi tezgaha dayadım, başım hala omuzlarımın arasında asılı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Daha dik duruyor ve ilk kez uzak ve soğuk görünebilme yeteneğini fark ediyorum.

Lütfen benden nefret etme.

Lütfen beni bu yüzden uzaklaştırma.

"Devam et," diyor, çenesi sıkı.

"Babam iyi bir adam değil," diye başlıyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Babanın parası bitti. Bir milyon dolar? Bitti."

Bana sadece bakıyor. "Kafam karıştı. Dün, hatta geçen hafta, hangi anda benim bunu hala para için yaptığımı düşündün?"

Sözleri kalbime hançer gibi saplanıyor.

"Sana paranın bittiğini söylemeye çalışıyorum," diyorum, umarım ne kadar pislik olduğumu açıklamama izin verir. Umarım benim için savaşmaya değmeyeceğimi anlar. Bandajı şimdi çıkarmak, on bir ay sonra çıkarmaktan iyidir.

"Ben de sana umursamadığımı söylemeye çalışıyorum," diye tıslayarak beni itti. "Ciddi misin? Bu gece olan her şeyden sonra... plaj, restoran... Para umurumda değil."

Kaşlarım çatıldı. "Peki ya VeRue..."

"Bir çaresine bakarım. Sadece paranın kaybolduğu için anlaşmamızı bozmayacağımı düşünmeni istemiyorum. Ve bunu mecbur olduğum için değil." Bir adım yaklaşır ve ben boğazım düğümlenir. "Çünkü istiyorum."

"Estelle," diye yalvararak elimi uzattım.

"Bekle," der yavaşça, bana bakarak. "İlk ödemeyi aldım."

Ellerimi birleştirip bir adım geri çekildim. "Çünkü parayı ben transfer ettim. Babamın imzasını taklit ettim ve sana sahte bir sözleşme sundum."

Ağzı açık kalır. "Bana ödeme yapmayacaktı, değil mi?" "Seni

uyarmaya çalıştım," diye açıklayarak ona uzanırım.

Benden uzaklaşır. Şimdi beni durdurmak için elini uzatan o. "Bana söylemeyecek miydin?" diye fısıldar.

Tereddüt ediyorum, ağzım açılıp kapanıyor.

Birkaç saniye sonra ona cevap veriyorum. "İnan bana, bu uzun zamandır içimi kemiriyordu. Bu yüzden taksitleri yaptım. Sana bakmak istedim. O parayı kullanmanı istedim. Babamdan olmasa bile, maddi olarak güvende olmanı istedim. Babamla konuşur konuşmaz babana geri ödeyeceğim. Ne olduğunu öğrenir öğrenmez..."

"İkiniz birlikte mi çalışıyordunuz?" diye sorar, çenesini kaldırıp kollarını kavuşturur.

"Ne? Hayır, Estelle..."

"Charles babamı aradı," diyor yavaşça. "Fıskiyede tanıştıktan hemen sonraydı."

Kafamı salladım. "Hayır. O bir tesadüftü."

Gözlerini kısarak, gözlerinin arasındaki kırışıklığın derinleştiğini, gözlerinin yaşaradığını görebiliyorum.

"Emin misin? Bana çok tesadüf gibi geldi. Sanki bir plan yapmışsınız gibi," diyor, sesi duyguyla dolmuş. "Ne, hayırsever adam ve onun zor durumdaki kızından yararlanmayı mı planladın? Hepsi uzun vadeli bir dolandırıcılık mıydı Miles? Oğlunla evlenip, kızı sana aşık etmeyi planladın, böylece paranın kaybolduğunu fark etmesin diye..." Ona doğru atılırım ama beni durdurmak için ellerini uzatır. "Bana dokunma."

"Senin kalman için o lanet taksitleri ödedim," diyorum, son kelimede sesim kırılıyor. "Çünkü sana deli gibi aşıktım ve bunun farkında bile değildim."

Bir eliyle ağzını kapatırken küçük bir hıçkırık çıkarır. "Yapma bunu. Beni aldattığını öğrendikten sonra bana aşık olduğunu söyleme."

"Para benden gelse ne fark eder? Hiçbir şey değişmeyecek! Her ay paranı alacaksın..."

"Lanet olası para umurumda değil, Miles! Kaç kez söylemem gerekiyor?" diye bağırdı, sağ yanağından tek bir gözyaşı damlası süzülürken. "Bana artık sır saklamayacağına söz vermiştin, ama bu sözün bir gece bile tutmadı."

Siktir.

"Özür dilerim," diyorum yavaşça.

Beni incelikle incelerken burun delikleri genişledi ve söyleyeceği şeyin beni mahvedeceğini biliyordum.

"Bilmeliydim. Sen gerçekten babanın oğlusun."

"Estelle, lütfen. Beni affetmen için ne yapabilirim?"

Gülüyor, ama bu nazik bir gülüş değil. "Bir iki martini denedin mi? Zorlama ve alkol senin için işe yarıyor gibi görünüyor." Bir adım öne çıkıyorum. "Estelle..."

"Hayır. *Estelle* deme." Başını sallar. "Biliyorsun, mesele para değil. Mesele, bana söyleyecek misin diye sorduğumda tereddüt etmen."

Öfkeyle çenemi sıkıyorum. "Seni korumak için yaptım!" diye bağırıyorum. "Hepsi senin için yaptım!"

"Evet, beni burada tutmak için. Kendi yaptığın kafeste," diye ekler, yanağından bir damla daha gözyaşı süzülür. "Bu kale lanetli. Ben gidiyorum. Paranı al ve kıçına sok. Zaten hiç istemedim."

Çıkmak için döner ve tam o sırada Liam mutfağa geri girer. "Estelle," diye homurdanarak ona doğru yürürüm.

Liam başını sallar. "Onu sakinleştirmek için benim eve götüreceğim," der bana.

Estelle, eşyalarını toplamak için bir şeyler mırıldanarak kardeşimle beni yalnız bırakırken, ben Liam'a bakıyorum.

"İyi gitti," diyorum sertçe.

"Ona birkaç gün zaman ver. Aklı başına gelir," der Liam nazikçe.

İç çekip alnımı dolabın soğuk ahşabına dayadım. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum," dedim ona dürüstçe, sesim kısılmıştı.

"*Nasıl* oldu?" diye sorar Liam.

"Hiçbir şeyi umursamadan birdenbire sadece *onu* umursamaya başlamam. Sanki biri göğsüme uzanıp kalbimi sökmüş gibi hissediyorum."

Liam, gözlerimi sıkıca kapatırken sırtımı okşadı. "Ona ben bakarım. Zoe yakında eve gelecek, odasını hazırladım."

"Evet, teşekkürler," diye cevap veriyorum dalgın dalgın. Dolaptan uzaklaşıp yüzümü ellerimle ovuyorum. "Aşağı iniyorum. Dikkatli sür," diyorum ona.

"Hoşça kal demek istemiyor musun?" diye sordu, yüzünde endişe belirmişti.

Kafamı sallarım. "Hayır. Onun buradan çıkıp gitmesini izleyemem."

Tek kelime etmeden, arkanı dönüp mutfaktan çıkıp, boş olmasına rağmen bodruma iniyorsun.

Düşünmek için karanlık, sessiz bir yere ihtiyacım var.

Karımın beni terk etmesinin acısını dindirmek için yaklaşık bin tane alkollü içkiye ihtiyacım var.

Onun bir daha buraya dönmeyeceği fikrini unutmam lazım.

Liam bana arabayla yola çıktıklarını mesaj attığında, ben sarhoşum ve soğuk deri koltukta bayılmak üzereyim.

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

STELLA

Giysilerimi olabildiğince çabuk topladığımı ya da Liam'ın evine kadar yirmi dakikalık yol boyunca beni sessizce kendi halime bıraktığını neredeyse fark etmiyorum. Büyük kabini belirsiz bir şekilde algılıyorum; sadece içerideki her şeyin bir yazara aitmiş gibi göründüğünü fark ediyorum. Hiçbir yerde televizyon ya da telefon yok. Her yere metinler yazılmış kağıtlar dağılmış ve yemek masasında bir daktilo var. Biraz dağınık olmasına rağmen, çok huzurlu bir yer.

Bizi merdivenlerden yukarı çıkarır, beyaz mobilyalarla döşenmiş, lavanta rengi yatak örtüsü ve duvarda "*You've Got This"* yazan parlak pembe neon tabelanın bulunduğu misafir odasının önünde durur.

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz," diyor Liam sert bir sesle, kapı çerçevesine yaslanarak.

"Teşekkürler," diyorum sessizce. Gözlerim tabelaya kayıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

O gülerek "Açıkçası bilmiyorum. Zoe için bir sürü şey aldım. Noel tatili için geri gelecek ve odasının rahat olmasını istedim. Olanlardan sonra ilk kez birkaç geceden fazla kalacak."

Liam ve Zoe'nin Noel'i ebeveynleri olmadan geçirecekleri düşüncesi göğsümü acıtıyor. Liam'ın en iyi arkadaşı olmadan.

"Onun odasında kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Liam sadece bir kez başını sallayarak cevap verdi, sonra kapı çerçevesinden uzaklaşıp etrafına bakındı.

"Dinle, kardeşim yaptığı şey için aptal, ama niyeti iyi."

Zoe'nin yatağına oturup yastıklarından birini göğsüme çekip sıkıca sarıldım. Sütyen ve tayt giymiştim ve evi saran soğuk hava yüzünden bir kazak getirseydim diye düşündüm.

"Biliyorum. Ama şimdi ona nasıl güvenebilirim? Bana yalan söyledi."

Liam omuz silker. "Bence, o kendi kafasında doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Ve... seni kaybetmekten korkuyordu. Paranın olmayacağını anladığında, seni bırakma fikrini kabul edemedi."

Halı kaplı zemine bakarak yutkunuyorum. "Kızgın bile değilim. Sadece incindim. Ve hayal kırıklığına uğradım. Her şeyden sonra..." Ağlamamak için dudaklarımı sıkarak sözlerimi kesiyorum. "Şimdi her şey kirlenmiş gibi geliyor. Sırf beni orada tutmak için nazik davranıyormuş gibi. Sanki beni gerçekten umursamıyormuş gibi. Sırf anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmem için beni orada tutmak istemiş gibi. Yoksa babanın parayı kaybettiğini öğrendiğinde bana dürüst davranırdı."

Liam başını eğip ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Miles sana neden Orion dışında babamızla hala konuşan tek kişi olduğunu hiç söyledi mi?"

Yastığı daha sıkı sıkarak başımı sallarım.

"Miles'ın kazasından sonra polis hastane odasına gelip ne olduğunu sordu. Miles reşit değildi, sadece on üç yaşındaydı, tabii ki sorular soracaklardı. Chase, Malakai ve ben yetkililere yalan söylerken o bilinci kapalıydı. Orion ise olaya karışmak için çok küçüktü."

"Neden yalan söylediniz?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Liam omuz silkiyor. "Çünkü babamız, hepimizi bir haftalığına kampa göndererek erkek olmayı öğreteceğini düşünüyordu. Çok içiyordu ve annemiz o sırada yoktu. Ben sadece on altı yaşındaydım. Beş gün boyunca kardeşlerime bakmak zorundaydım. Onların yemek yediklerini ve su içtiklerini, Orion'un geceleri hepimizin paylaştığı battaniyeyi ıslatmadığını kontrol ettim. Sonra çadır alev aldı ve bildiğin gibi Miles hepimizin ondan önce dışarı çıkmasını sağladı.”

Yanağımdan tek bir gözyaşı damlası süzülür, ama dinlemeye devam ederken hiçbir şey söylemem.

“Her neyse, babamın büyük bir ihmaliydi. Hiçbirimiz günlerce ormanda kalmak istemiyorduk. Bu yüzden sorulduğunda yetkililere bizim fikrimiz olduğunu söyledik. En büyük ben olduğum için suçu üstlendim. On sekiz yaşına kadar sicilimde bir leke kaldı. Ve tüm

O sırada babam sadece oturmuş, bizi yalan söylemeye bırakmıştı. Kendi çocuklarını. Oğullarından biri birkaç metre ötede baygın yatarken, diğeri ise henüz bebeklikten çıkmış olduğu için kucağımda derin uykudaydı.

Liam iç çekip saçlarını eliyle taradı. "Her neyse, o olaydan sonra Chase, Malakai ve ben, on sekiz yaşına geldiğimizde onu hayatımızdan çıkaracağımıza yemin ettik. Ve sonunda hepimiz bunu yaptık. Miles bunu bilmiyor, çünkü o konuşma sırasında bilinci kapalıydı. Sanırım hepimizin onu büyük para skandalı yüzünden hayatımızdan çıkardığımızı düşünüyor. Orion ise çok küçüktü, anlaması imkansızdı ve en büyük kardeşi olarak ona anlatmak bana düşmez, ama olan bitenin bir kısmını seziyor."

Tüm bu bilgileri sindirirken titrek bir nefes alıyorum. Charles Ravage'ı tamamen farklı bir ışıkta gösteriyor.

"Babama ne söyleyeceğim?" diye soruyorum. "Charles yatırımı kaybetmişse..." Liam yüzünü buruşturuyor. "Gerçeği. Ona gerçeği söyle, Stella."

Yutkunarak başımı salladım. "Teşekkür ederim. Anlattığın için. Burada kalmama izin verdiğin için."

"Önemli değil. Sonuçta sen ailemden sayılırsın," diyor sıcak bir sesle. "Ayrıca, sana siyah çayım yok," diyor ellerini kaldırarak.

Sahte bir öfkeyle nefesimi tutuyorum. "Nasıl yaşayacağım?"

O gülüyor. "Miles sabah en sevdiğin çayı bırakacağını söyledi ve sana kızartma yapmamı söyledi, ne demekse."

"Tamam, teşekkür ederim," diyorum, göğsümden çıkmak isteyen hıçkırığı bastırmaya çalışarak.

Bunu hissetmiş olmalı ki, sadece bir kez başını sallayıp çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Yatağa düşüp yanıma kıvrılıyorum ve baraj kırılır gibi ağlamaya başlıyorum. Birdenbire Zoe'nin tüylü yastıklarından birine gömülmüş hıçkırarak ağlıyorum. Her şey acıyor: ağlamaktan boğazım yanıyor, göğsüm ağrıyor, saat geç olduğu için gözlerim ağırlaşıyor...

Göz kapaklarımın arasında pembe tabela hala parıldarken uykuya dalıyorum.

Başarabilirsin.

Sonraki hafta yavaşça geçer. Miles bilgisayarımı ve eskiz defterimi bir ara bırakmış olmalı, çünkü ilk sabah uyandığımda ikisi de Zoe'nin odasındaki beyaz masanın üzerinde duruyordu. İlk başta onu özlediğim için üzülürüm, ama dün geceyi düşündükçe, hala zamana ihtiyacım olduğunu fark ederim.

Bütün günü çizim yaparak geçiriyorum, kalbimin ikiye bölünmüş gibi hissettiği acıyı dindirmeye çalışıyorum. Saatler geçtikçe küçülüyormuş gibi hissettiğim içimdeki ateşi kurtarmaya çalışıyorum. Odamda kalmama izin veriyorum ama yatakta kalmak istememe rağmen yatmaya da direniyorum.

Liam bana yemeklerimi getiriyor, en sevdiğim kahvaltı çayı da dahil. Süt ve şeker oranını bile mükemmel ayarlamış, bunu sinir bozucu kocama borçluyum.

Kızartmalar da çok lezzetli, lanet olsun ona.

İkinci gün, Liam'ın evinin arkasındaki ormanda üç saatlik bir yürüyüşe çıkıyorum. Liam, Los Angeles ve Crestwood'un doğusundaki geniş ormanın içinde, kaleden otuz dakika uzaklıkta yaşıyor. Crestwood Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olduğu için, gün boyu dersleri ve ofis saatleri ile meşgul oluyor ve bu da bana düşünmek için bolca zaman bırakıyor. Saatlerce engebeli arazide yürüdüğüm için dizlerim ve ayak bileklerim ağrıyarak eve dönerken, bir şeyin farkına vardım.

Para için kızgın değilim. Her şeyi babamla konuşmaya karar verdim. Miles'ın yaptığını ona suçlamıyorum. Ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım.

Bana yalan söylediği için incindim.

Benden sırlarını sakladığı ve bana eşit davranmadığı için çok kızgınım.

Mahzen, para, taksitler, sözleşme... Hepsi yalan.

Ve evet, sonunda mahzeni bana anlattı, ama sadece yedek anahtarı bulduğum için.

Zorunda olduğu için söyledi.

Para da aynı şekilde; eğer onu mahzende yakalamamış olsaydım, bu iki şeyi bana ne kadar süre daha söylemeyecekti?

Geçen gece Liam'la konuşurken onu duymasaydım?

Benden bir yıl boyunca bu iki şeyi saklayacak mıydı?

Üçüncü ve dördüncü günlerim eskiz yapmak, web sitesi tasarımcımla konuşmak ve uzun yürüyüşler yapmakla geçiyor. Her akşam Liam,

akşam yemeğimi odama getiriyor ve rahatsız edici sorular sormadan çıkıyor. Sanki benim alana ve sessizliğe ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi, bu da çok hoşuma gidiyor.

Beşinci gün, dergimdeki yazımın *Cosmopolitan* web sitesinde yayınlandığını ve bu ayın sonlarında tüm ABD dergilerinde yayınlanacağını belirten bir e-posta ile uyanıyorum. Makaleyi tıklayıp, Annette'in en sonuna hızlıca çektiği fotoğrafımı görünce gülümsüyorum. Makalenin sonuna geldiğimde gözlerim duruyor.

Estelle*: Miles ile evlendiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Babasının yaptığı korkunç şeylere rağmen, Miles Ravage iyi bir adam.*

Cosmo: *Sorguya çektiğim için beni affet, Stella. Birçok kişi senin için endişeleniyor. Sen ve babanın çok güçlü ve manipülatif bir aile tarafından kullanıldığını düşünüyorlar.*

Estelle: *Miles Ravage'ı kim olduğunu bilmeden önce ona aşık oldum. O ismin sahibi olan adamı tanımadan önce. Komik, nazik ve bana çok iyi bakıyor. Bugün burada oturmamızın sebebi o, çünkü o bu giyim koleksiyonuna inanıyor...*

Gözlerimi sıkıca kapattım. O küçük ayrıntıyı eklediğimi unutmuşum.

Miles Ravage'ı kim olduğunu bilmeden önce ona aşık oldum.

Ve sonra, kim olduğu *halde* ona aşık oldum.

Güne hazırlanmak için yavaşça sarı balon kollu bir bluz giyiyorum. Sonra en sevdiğim koyu mor pantolonumu giyiyorum. Pantolonun paçaları geniş ve kadife kumaştan yapılmış. Saçlarımı taradıktan sonra aşağıya iniyorum ve Liam'ı Chase ile mutfak masasında otururken görüyorum.

"Stella," diyor Chase ayağa kalkarak. Yanıma gelip beni sıkıca kucaklıyor. "Nasılsın?" diye soruyor, sonra çekiliyor.

Omuz silkiyorum. "Daha iyiyim. Miles nasıl?"

"Berbat durumda."

İyi, diye düşündüm, ama elbette böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissettim.

"Yarınki düğün resepsiyonuna seni davet etmek istedim," diyor sırıtarak.

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Juliet şatoda küçük bir parti vermek istiyor," diye ekler, sesinde pes etmişlik var. "Biliyorsun, bir aylık yıldönümümüzü kutlamak için."

Çift anlamlılığı hemen anlıyorum. Onun ve Juliet'in yıldönümü ve Miles'la benim yıldönümümüz.

"Tabii," diyorum Liam'a bakarak. "Sen gidiyor musun?"

Gülüyor. "Gitmezsem Chase beni öldürür," diye cevaplıyor, elini alıp Chase'in mükemmel şekillendirilmiş saçlarını okşuyor.

Chase homurdanarak bir adım geri çekildi. "Hey dostum. Kes şunu," dedi gülerek.

Liam ona sevgi dolu bir gülümseme atar. "Üzgünüm, elimde değil. Sen her zaman benim sinir bozucu küçük kardeşin olacaksın."

"Tek sen değilsin," diye homurdandı Chase.

"Evet, ama sen en kolay sinirlenenisin."

Kardeşleri izlerken gülümserim, aniden bir kardeşimi özlerim. Çayımı hazırlamak için Chase'in etrafında dolaşırken ikisinin de sessizleştiğini fark ederim. Su ısıtıcısını taze suyla doldurup ocağa koyarım. Sonra dönüp kollarımı kavuştururum.

"Hadi, söyle," diyorum ikisine de ciddi bir ifadeyle.

Chase, Liam'a hızlıca bakar ve boynunun arkasını ovuşturur. "Ofiste yatıyor, Stella. Zavallı adam, bütün gece küçük deri koltuğunda kıvrılmış yatmaktan neredeyse topallıyor."

Yanaklarımı çukurlaştırıp başka yere bakıyorum, göğsüm acıyor. "Kale'de gayet iyi bir yatağı var," diyorum zayıf bir sesle. "İnatçı olması benim sorunum değil."

"Sen olmadan orada uyumayı reddediyor," diye ekledi Chase.

Su ısıtıcısı ıslık çaldı, ben de kendimi mükemmel bir fincan çay yapmakla oyalamaya çalıştım.

Çay demlenince ikisine dönüp bakıyorum. "Her şey hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum Chase'e.

Şimdi daha da rahatsız görünüyor. "Yani, birkaç ay önce Juliet'le her şeyi mahvettim. Hayatının aşkını geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim."

Hayatının aşkı.

"Ben onun hayatının aşkı mıyım? Gittiğimden beri ondan haber almadım," diyorum, kendimi aptal gibi hissederek.

"Sana zaman tanıyor," diye araya giriyor Liam. "Dinle, ikimiz de senin tarafındayız. Umarım bunu anlıyorsundur. Miles'ın anladığını biliyorum, bu yüzden kendini bu kadar kötü hissediyor, çünkü her şeyi mahvettiğini biliyor. Ama üzgün."

"Gerçekten," diyor Chase sırıtarak. "Özellikle de gururlu ve huysuz bir şekilde ortalıkta dolaşıp herkese ters ters bakarken. Acınası bir hal.

Bu görüntüye burnumdan bir ses çıkar. İçimdeki bir şey birazcık erir. "Ona yarın düğün resepsiyonunda olacağımı söyle," derim dikkatlice. "O zaman konuşuruz."

Chase ve Liam beşlik çakarlar ve ben gözlerimi devirmeye çalışırım. Bir saniye sonra Chase bana küçük bir hediye çantası uzatır.

"O gönderdi. Sana vermemi istedi."

Kaşlarımı çatarak çayımı masaya bırakıp küçük siyah çantaya doğru yürüdüm. "Nedir bu?"

"Şey, İngiltere'de nasıl yapıldığını bilmiyorum ama Amerika'da bir hediye aldığında, içinde ne olduğunu görmek için açman gerekir."

Chase, ıslak çay poşetini kafasına fırlatınca eğildi ve güldü.

"Aptal olma." Çantayı kapıp diğer elimle çayımı aldım. "Yukarıya çalışmaya gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun." Chase'e doğru yürüdüm ve ona havadan bir öpücük gönderdim. "Yarın görüşürüz. Umarım benim hediyemin masadaki en büyük hediye olacağını biliyorsundur, çünkü çok küstahsın," derim ve uzaklaşırken erkekler hala gülüyorlar.

Yatak odasına girdiğimde, topuklu ayağımla kapıyı kapatıp çayı masaya koydum. Sonra yatağa doğru yürüdüm, oturdum ve çantaya bakakaldım. *Hediye mi?* Ne olabilir ki? Maddi bir şeyle ne demek istemiş *olabilir*?

Siyah kağıt mendili çıkarır ve çantanın içine bakarım, kaşlarımı çatarak kafam karışmış bir şekilde...

Üzerinde küçük pigme keçiler var.

Ve en ilginç kısmı, çoraplar kişiselleştirilmiş.

Estelle + Lucifer 4ever.

"Ne salak," diye mırıldandım, sırıtarak. Çorapları bir kenara koyup, siyah kartı çıkardım.

Ön yüzünde altın mürekkeple bana özel bir yazı var.

Bana (ni).

"Neden bu kadar mükemmelsin, Miles Ravage?" diye fısıldıyorum.

Zarfı açıp siyah kartonu çıkarırım. Aynı altın mürekkeple yazılmış bir not vardır.

√stelle,

5 Sovg³c cLe‹e fo' ;ov ea×lie cLi‹ nee anb na 9ed co gire cLe co ;ov.

5 mis‹ ;ov.

(Rnb de Svc gibi)

Yani,

Yığın

Kısa. Basit. Ve yine de…

Otururken yanaklarımdan bir elimi geçirip masama doğru yürüdüm. Fikrimi değiştirmeden önce bir not yazdım, çünkü dürüst olmak gerekirse, içimden çok küçük bir parça onun mutsuz olmasını istemiyordu.

Piles,

W^at's ;ov' farσ‹ ice colσ‹ ?

Yani,

Ccella

Hızla mutfağa geri dönüyorum, Chase ve Liam iki tabak omletin başında duruyorlar. Chase'e Miles'a yazdığım mektubu

, sonra yukarı çıkıp VeRue'nun sosyal medya hesaplarıyla ilgilenmeye başlıyorum.

Birkaç saat sonra, kocamdan ilk mesajımı alıyorum.

MILES

Eskiden yeşildi, ama şimdi mavi.

BEN

Ne tonunda mavi?

MILES

Gülümsediğinde gözlerinin rengi.

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

YALAKLIK

MILES

Yatak odasındaki aynada kravatımı defalarca kontrol ederek mükemmel olduğundan emin oluyorum. Saçlarımı düzeltip viski kadehini alıyorum ve kristal bardaktaki viskiyi bir dikişte içiyorum. Sarhoş olmak için yeterli değil, ama sinirlerimi yatıştırmak için yeterli. Chase, Estelle'in bu gece de orada olacağını söylemişti ve içimde ufak bir umut ışığı parıldamaya başladı. Onu yüz yüze görmek, özür dilemek için bir şans daha verecekti.

Ve lanet olsun, özür dilemem gereken çok şey var.

Ama asıl mesele yalanlar. Ve ihanet.

Son altı günümü, nasıl bir koca olmak istediğime dair kendime sözler vererek geçirdim. Gecenin ortasında ofisimde tek başıma titrerken, birkaç kez hesaplaşma anları yaşadım. Onu hak etmiyorum, ama ona layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkardığımda midem düğümleniyor.

İşte başlıyoruz.

"Baba," diye mırıldanıyorum, boş elim yanımda kıvrılıyor. "Ne yaptın sen, Miles?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey."

"Prescott Deveraux'nun olan onca şeyden sonra sana güveneceğini düşünmüyorsun herhalde..."

"Aslında," diye yüksek sesle araya girdim. "Zaten güveniyor. Bu öğleden sonra itibariyle Prescott Deveraux benim en yeni müşterim oldu."

"Müşterilerimi çalamazsın."

"Hayır, öyle bir şey yok baba," diyorum acımasızca gülümseyerek. "Aslında seni kurtarıyorum. Çünkü iyi bir insan olmaya çalışıyorum. *Daha iyi* bir insan. Başka bir suçla suçlanmak gerçekten çok yazık olur, değil mi?"

"Beni tehdit mi ediyorsun, evlat?"

Gülüyorum. "Yine çok para kaybettin. Mahkemeler sana pek iyi gözle bakmayacak, korkarım. Özellikle de Prescott Deveraux paranın nereye gittiğini bulabildiğinden."

"İmkânsız."

"İsteyenin bir yolu vardır," diyorum, parmaklarım maun şifonyerin üzerinde ritmik bir şekilde vuruyor. "Neyse ki, onun portföyünü biraz daha derinlemesine inceleyebilecek çok önemli kişiler tanıyorum, en azından senin saklamaya çalıştığın kısmı. Geçen hafta sana parayı kaybedip kaybetmediğini sorduğumda, onu *senin* offshore hesaplarından birinde bulacağımı hiç tahmin etmemiştim, baba."

"O paraya dokunamazsın," diye homurdandı.

"Parayı istemiyorum," diye karşılık veriyorum. "Prescott'un çeşitli hayır kurumlarına *iki* milyon dolar bağışlamış olmam iyi olmuş."

“O parayı yatıramaz...”

"Biliyorum. Ama sana karıştığı için özür olarak ona verdiğim parayı yatırabilir. Artık *dört* milyon dolar daha zengin. Ona söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim: Bu sefer parasının artmasını sağlayacağım. Bu sefer, zor kazandığı varlıklarını yöneten kişiye güvenebilir."

Birkaç saniye sessiz kalır.

"Ne için Miles? Biraz kadın için mi?"

"Karım hakkında böyle konuşmaya cüret etme," diye hırlıyorum. "O gerçekten tüm bunlara değer mi?"

"Tabii ki değer. Her zaman değerdi." Çenem öfkeyle titrerken saatime bakarım. Resepsiyona on dakika kaldı. "Gitmem gereken bir yer var, bu yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bir daha bana, Estelle'e veya Prescott'a asla ulaşma."

"Miles..."

Çenemi sıkıp gözlerimi kapatırım. "Eğer yaparsan, her şeyi yetkililere teslim ederim. Her makbuzu. Her banka hesap özetini. Prescott ile aranızdaki tüm e-postaları."

"Ciddi olamazsın."

Yine güldüm. "Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmadım Charles."

Titrek ellerimle telefonu kapatıyorum. Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra, kendime bir parmak viski daha doldurup tek yudumda içiyorum.

Babam bir dahaki sefere aradığında ona son bir uyarıda bulunacağıma kendime söz verdim. Prescott'un en yeni müşterim olduğu konusunda da yalan söylemiyordum. Geçmişi düzeltemiyorsam, geleceği mahvetmeyecektim. En azından Prescott'u işe alıp, iyi niyetle büyük bir bağış yapıp, babamın hatalarını telafi edebilirdim. Hatta dün Estelle'e sürpriz yapmak için onu Kaliforniya'ya uçurdum.

Babamla hiçbir ilgim kalmadı. Onun iyi

yanlarını görmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Uzun zamandır onun ailem olduğu gerçeğine tutunuyordum, ama artık bunun asla böyle olmadığını biliyorum.

Kardeşlerim ve Juliet var. Ve tabii

ki... Estelle.

Yaşam alanından hiç olmadığım kadar özgür hissederek ayrılıyorum.

Birkaç dakika sonra, Orion ve Malakai ile barın yanında konuşurken Chase ve Juliet odaya giriyor. Kalabalık çılgına dönüyor ve Chase, Juliet'i kendine çekip uzun ve uygunsuz bir öpücük veriyor. Küçük kardeşim ve yeni karısı için alkışlarken gülümsemeden edemiyorum.

Ve sonra, tozlu, kraliyet mavisi

—tam da karımın gözlerinin rengi.

Gözlerim parlak pembe topuklu ayakkabılardan, lezzetli görünümlü baldırlarına kayıyor. Elbise dar ve vücudunun kıvrımlarını güzelce sarıyor, belini vurguluyor ve göğsünü örtüyor. Küçük askılar elbisenin tamamını tutuyor ve gözlerim yüzüne geldiğinde, o zaten küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. Saçları dağınık ve *kıvırcık — ve* onu özlemişim. Ona koşup öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

Burada, şu anda diz çöküp evlenme teklif etmek için değil. Ona

gerçekten evlenme teklif etmek için değil.

Ellerimi cebime sokarak yavaşça ona doğru yürüdüm. Yaklaştıkça boynundaki *R* kolyeyi fark ettim.

Bu iyiye işaret.

Tam onun önünde durduğumda, bana bir zarf uzatıyor.

"Sana," diyor, yanakları kızarırken gözleri yüzümü, boynumu, göğsümü inceliyor. Etkilenen tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.

Zarfı alıp sırıttım. "Bu ne için?" "Aç şunu," dedi gözlerini devirerek.

"Estelle." Yarım adım yaklaşarak iç çekiyorum. Ona yakın olmaya *ihtiyacım var*. "Çok üzgünüm. Her şey için. Söz veriyorum, artık yalan yok. Bundan sonra, sır yok."

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Tamam."

Gözlerimi kısıyorum. "Tamam mı? Bu kadar mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Evet. Düşünmek için çok zamanım oldu ve gerçek şu ki, para ya da yalan söylemiş olman umurumda değil. Neden yaptığını anlıyorum. Doğru şeyi yaptığını düşündün. Beni koruduğunu ve desteklediğini düşündün. Senin açından düşündüğümde, mantıklı geliyor. Seni *tanıyorum*. Benim için İngiliz usulü kahvaltı yapmayı nasıl öğrendiğini biliyorum. Şefe benim en sevdiğim yemekleri yapmasını istediğini biliyorum. Çaba gösterdiğini ve sabah yürüyüşlerime benimle gelmeyi teklif ettiğini biliyorum."

Onun tüm bunları söylemesini dinlerken... içimi sıcak bir duygu kapladı. Daha önce hiç hissetmediğim, rahatlatıcı bir duygu. *Bir daha asla kaybetmek istemediğim bir duygu.*

"Bu gece babamı buraya getirerek beni şaşırttığını biliyorum," diye ekledi. "Daha önce uzun uzun konuştuk. Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım," diyorum ona içtenlikle.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekiyor. "Ve bodrumda bana kendinden bir parça gösterdiğini biliyorum, ona doyamam," diyor alçak sesle. "Hayatın yaşamaya değer olmadığını hissettiğimde, üç gün boyunca arkamda birinin bana sarıldığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diye ekliyor, sesi fısıltı gibi. "Artık yalnız olmamak nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Gözleri yaşarır.

Göğsüm parçalanıyor. "Tanrım, seni çok özledim."

Gözleri benimkilerle buluşurken başını sallar. "Ben seni daha çok özledim."

Ne yaptığımı fark etmeden onu öpüyorum ve dudaklarım dudaklarına değdiğinde küçük, memnun bir inilti çıkarıyor. Parmaklarım buklelerine dolanıyor ve dilim dudaklarını kolayca ayırıyor. Diğer elim beline geliyor ve onu kendime çekiyorum. Onu hissetmeye, ona dokunmaya ihtiyacım var. Elleri boynuma gelir ve küçük parmakları yara izlerimin son derece hassas cildinde dolaştığında inlerim.

Onu bir sonraki odaya çekemeden o benden uzaklaşır.

"Hediyeni aç," diyor gülümseyerek.

Tanrım. Gülümsediğinde gözleri tam da o mavi renkte parlıyor — "Miles."

Gülümserim, sözcükler dilimin ucunda. Zarfı açtığımda, bir not kartı çıkarırım.

50≠.

Soɑd fo' one c'i co see Svci(e .

"Bu ne?" diye soruyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

O gülüyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sana haftada bir kez Lucifer'i benimle görmen için bir fırsat vereceğim," diyor, üzgün bir ifadeyle. "Hoşuma gitmiyor, ama o korkunç küçük canavarın senin için çok önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım."

Notu düşürüp onu kendime çekiyorum ve onu ateşli bir şekilde öpüyorum. Elim beline dolanıp kalçasına inip sıkınca inliyor.

"Miles..."

"Konuşmayı kes ve seni sevdiğimi söylememe izin ver," diye fısıldıyorum dudaklarına, ellerim kalçalarına kayıyor ve derisine gömülüyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki, sensiz o lanet yorganın altında uyumak bile istemiyorum." Dudaklarıma gülüyor ya da ağlıyor, sonra tekrar öpüyor. Kokusu ona ait... yasemin ve Chanel No. 5 gibi. Sıcaklık içime yayılırken nefes alıyorum. "Sen olmadan bunu yapmak istemiyorum. Özür dilerim. Hayatımızın geri kalanında sana özür dilemeye devam edeceğim."

"Biliyorum, hayatım," diye fısıldadı. Sözleri beni titretti. "Ben de seni seviyorum." Elini yüzüme götürdü, çekip uzaklaştı ve bana her şeyiyle baktı — kendime hiç cesaret edemediğim her duyguyla, her umut kırıntısıyla

.

"Eve gel," diye yalvarıyorum.

"Louis eşyalarımı aldı," diyor ve beni tekrar öpüyor.

"Beni bu kadar kolay affedebilecek misin, karıcığım?" diye soruyorum, sesimi normal tutmaya çalışarak.

Lütfen evet de.

"Hazırlıklı olmak istedim," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ya doğru şeyleri söylersen diye."

"Peki? Söyledim mi?" diye soruyorum, ondan biraz uzaklaşarak.

Bu sefer yalvaran sesi belirgin ve Estelle bir saniye duraksıyor, elleri boynuma iniyor.

Gözümü bile kırpmıyorum, çünkü *o benim*. Ona o kadar aşığım ki, nereye ve nasıl dokunduğu umurumda değil, sadece *dokunduğu önemli*. Başka kimse yok.

Sadece o.

"Evet, Miles. Söyledin."

Titrek bir nefes veriyorum. "Sana ihtiyacım var," diyorum, gülümseyerek. Ellerimi yanlarından aşağıya doğru kaydırıp onu kendime çekiyorum.

"Biliyorum. Ama biraz insanlarla karışmam lazım." İnleyerek

onu bırakıyorum. "Peki. Sanırım beklemeyi hak ediyorum."

"Mahzende sana bir sürprizim var," der alaycı bir gülümsemeyle.

Sonra benden uzaklaşıp yan odadaki kalabalığın arasına karışır.

O ne yaptığını biliyor.

Bu, benim yaptığım şey için onun cezası ve doğrusu, bunu hak ettim.

Sonraki bir saat boyunca, karıma ulaştığımda kesinlikle müsait olmayacağımı bilerek, tanıştığım herkese merhaba diyorum.

Ona tüm özürlerimi sunabildiğimde.

Birkaç dakikada bir, odanın iki ucunda gözlerimiz buluşuyor ve yemin ederim, sikim hiç bu kadar uzun süre sert olmamıştı.

Salondaki şömineye yaslanmış viskimi yudumlarken, küçük bir el belime dolanıyor.

"Gidelim," diye fısıldıyor Estelle.

Ne olduğunu anlamadan, beni partiden uzaklaştırıp mutfağa götürüyor. Mahzenin kapısına vardığımızda, omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Sürpriz için hazır mısın?" diye soruyor, yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

TEŞHİRCİ

STELLA

Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum, ama Miles'ı dar merdivenlerden bodruma indirirken ellerim titriyor. Daha önce babamla konuşup onun için yaptıklarını öğrendikten sonra, Miles *için* bir şeyler yapmak istediğimi fark ettim. O, bir şekilde babamı müşterisi yapmayı başarmış, ayrıca önemli bir bağışta bulunmuş ve babama parasının dört katını geri vermişti.

Tüm bu zorlu süreç boyunca para benim için önemli değildi, ama babamın yatırımı için endişeleniyordum.

Miles'ın bununla ilgileneceğini bilmeliydim. Bu
onun için.

Gerçek bir teşekkür.

Lucifer hakkındaki not, bir aylık yıldönümümüzü kutlamak için aklıma gelen şakacı bir fikir, ama bu?

Bunu seveceğini biliyorum.

"Estelle, ne yapıyorsun?" diye soruyor yavaşça.

Röntgenci odasının kapısını açıp, ona gülümseyerek kapıyı açık tutuyorum.

"Sanırım benim için başka bir giriş var," diye mırıldanarak parmak uçlarına yükselip yanağına öpücük konduruyorum. "Lütfen kanepede beni bekle."

"Estelle..."

Fikrimi değiştirmeden uzaklaşıyorum.

Luna'dan planımın bu kısmında bana yardım etmesini istemiştim ve kalenin arkasından cam odaya giden gizli geçidi keşfettiğimde çok sevinmiştim. Miles'ın yaptığı çok zekiceydi; gizli ve özeldi, performans sergileyenlerin rahat olmasını sağlıyordu.

Yukarıya geri çıkarken, düğün resepsiyonunda bulunan birkaç kişiye hızlıca merhaba dedim.

Arka kapıdan çıkıp kalenin yanından dolaşarak cam odanın göze çarpmayan, sıradan girişine doğru yürürken titremeyen bacaklarımı kontrol etmeye çalışıyorum. Taş koridorda yürürken Miles'ın beni sevdiğini söylediği anı düşünüyorum. Benim de onu sevdiğimi itiraf ettiğim anı. Her şeyin ne kadar karmaşık ve ters gittiğini, ama bir şekilde doğru geldiğini.

Çeşmedeki o ilk günden bugüne kadar. Ona olan ilgimin hiç azalmadığını. Aramızdaki kimyanın her zaman olağanüstü olduğunu.

Yatak odasının kapısını açarken derin ve sakin bir nefes alıyorum.

Bu doğru geliyor.

"Luna'ya hoparlör sistemini yeniden ayarlattım, böylece konuşabiliriz," diyorum yüksek sesle.

"Yaptın mu?" Miles'ın sesi, Luna'nın yatak başındaki masaya kurduğu yeni hoparlörden geliyor.

Gülümserim. "Ne yapmam gerektiğini sen söylersin diye düşündüm."

Hoparlörden gelen düşük bir hırıltı, omurgamdan bir ürperti geçirir.

"Siktir, Estelle," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Beni öldüreceksin."

"Önce ne yapmamı istersin, sevgilim?" diye soruyorum, ayakkabılarımı çıkarıp aynalı duvarın kanepeye bakan kısmına doğru yürüyorum.

"Benim için soyun, kelebek. O mükemmel vücudu görmeme izin ver."

Elbisemin askısını parmağımla tutup omzuma düşürürken yutkunuyorum.

"Siktir," diye boğuk bir sesle söylüyor Miles. "Zaten sikimi okşuyorum. Beni kontrolsüz yapıyorsun."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp, diğer askıya da aynısını yapıyorum ve elbisenin üst kısmı, giydiğim parlak pembe büstiyerin üzerine düşüyor.

"Tanrım," diyor boğuk bir sesle. "Seni elbisesiz görmek istiyorum. Çıkar onu."

Sırtımın arkasına uzanarak elbisenin fermuarını tamamen açtım ve elbisenin ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. Elbisenin içinden çıkarak yavaşça bir kez döndüm

büstiyer ve ona uyan yüksek bel tangayı sergiledim.

Sırıtarak, elbiseyi yavaşça almak için eğildiğimde, hoparlörlerden düşük bir hırıltı duyuyorum.

"Cezalandırmak benim işim olmadığı için şanslısın, kelebek. Alay etmeyi bırak ve her şeyi çıkar."

"Emin misin?" Dönerek ona doğru yüzümü çeviriyorum, elimle büstiyerin kopçasını açıyorum. Yavaşça, onu biraz işkence edecek kadar yavaş.

Orada nerede olduğunu merak ediyorum.

Kanepede oturuyor mu acaba?

Kendine dokunuyor mu?

"Kanepede mi oturuyorsun?" diye soruyorum, kopçaları açıyorum ama büstiyerimi henüz düşürmüyorum.

"Hayır." Aniden, tam önümde bir elin siluetini görüyorum, ama bu oda aydınlık ve bodrum karanlık olduğu için başka bir şey göremiyorum. "Tam önündeyim."

Büstiyerimi çıkarıp yere atarken kalbim göğsümde hızla atıyor.

"Yatağa uzan," diye emrediyor Miles.

Dönüp birkaç adım ötedeki yatağa yürüdüm ve uzandım.

"Bacaklarını açmanı istiyorum. Bana dön, lütfen."

Dediğini yaparken gülümsüyorum, sağ elim bacaklarımın arasına girip nemli külotumu okşuyor. Diğer elim komodine uzanıp bir dildo çıkarıyor.

Miles'ın hoparlörlerden titrek bir nefes aldığını duyuyorum. "Siktir, Estelle. Onunla kendini siktiğini görmek istiyorum. Lütfen," diye ekliyor, sesi yıpranmış.

Sesindeki ihtiyaçtan, tamamen çıldırmış ve yıkılmanın eşiğindeymiş gibi konuşmasından keskin bir nefes alıyorum.

İçimde çok, çok küçük bir parça ona işkence etmek istiyor.

"Evet?" diyorum, külotumu çıkarıp kalçalarımı kaldırarak bacaklarımdan aşağıya doğru çekiyorum. Sonra, tek kelime etmeden, dildoyu yavaşça amımın içinde yukarı aşağı hareket ettirerek ıslatmaya başlıyorum. Yumuşak silikon başı ağrıyan klitorisime sürtünüyor ve sırtımı hafifçe kamburlaştırıyorum. "Ne yapmamı istersin?" diye nefes nefese soruyorum.

"Bacaklarını daha fazla aç," diye homurdanıyor. "Dildoyla kendini sikmeni istiyorum," diye ekliyor, sesi titriyor.

"Kendine dokunuyor musun?" diye soruyorum, onun birkaç adım ötede, bana ulaşamadan boşalacağını düşünerek cildim yanıyor.

"Tabii ki dokunuyorum," diye cevapladı. "Sen beni delirtiyorsun."

Onun sözleri beni içimden geçen düşük, sıcak bir uğultuyla sarar. Dildo'nun başını girişime yerleştiririm, onu biraz çıldırtmak için duraksamam. Camdan yukarı baktığımda, cama dayadığı elinin yumruk haline geldiğini görürüm.

"Karım," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Dildoyu içime bastırırken gülümserim, sırtımı kamburlaştırır ve onunla aynı anda düşük bir inilti çıkarırım, en hoş, düşük gürültüleri çıkarırız.

"Tanrım, keşke bu senin sikin olsaydı," diyorum ona, yavaşça çıkarıp aynı hızla tekrar içeri sokuyorum.

"Hayal bile edemezsin," diye homurdanıyor.

Dildoyu derinlemesine soktum, bacaklarımın arasına baktım, sonra Miles'ın elinin olduğu yere geri döndüm. Artık nefes nefeseydim, içim arzuyla yanıyordu.

"Durma," diye yalvarıyor, sesi boğuk. "Kendini sikmeye devam et."

Elimi daha hızlı hareket ettiriyorum, onu tahrik ettiğim düşüncesiyle kaslarım gerginlikle kıvrılıyor.

"Miles," diye inliyorum.

"Sadece senin içine girebilmek için bu camı kırmak istediğimi bilemezsin. Şu anda senin içine girmek için ne kadar ihtiyacım olduğunu. Sikim senin için atıyor, kelebek."

"Tanrım," diye nefes alıyorum, elim daha hızlı çalışıyor.

"Keşke o parlak silikon parçası olabilseydim, sıkı amcığının içinde girip çıkarken, senin sıvılarınla kaplı olabilseydim," diye mırıldanıyor.

"Ağzın hep bu kadar pis miydi?" diye soruyorum, sözlerim yapmacık ve sarsıntılı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye inlerim, başımı geriye atarak.

"Aferin kızım," diye homurdanıyor. "Seni siktiğini izlemeye bayılıyorum. Şişmiş dudaklarının o oyuncağı içine çekişini, onu sararken ne kadar güzel göründüğünü izlemeye bayılıyorum."

Nefesim kesilir. *Pis, ahlaksız...*

"Ama biliyor musun, sanırım dudaklarının *benim* sikim için biraz daha gerilmesini tercih ediyorum. İçinde olmak ne kadar mükemmel bir his, sanki cennete sarılmış gibiyim."

"Miles—"

Şimdi dildoyla kendimi düzgünce sikiyorum, diğer elim klitorisime gelirken ucunu içimdeki düğmeye bastırıyorum.

"Şu güzel, pembe tomurcuğa bak. Hayatımın geri kalanında o küçük klitorisi emmek ve ısırmak istiyorum, Estelle," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Siktir, geliyorum."

"B-ben de," diye kekeliyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılırken karın kaslarım kasılır. Bir bacağımı biraz daha yukarı kaldırdığımda, dildo tam da beni çığlık attırıp kalçalarımı yataktan kaldırmaya yetecek kadar kayar.

"Miles," diye nefes nefese kaldım.

"Benim için boşal. Bana bir gösteri yap."

"Oh, Tanrım," diye bağırıyorum. "Ben...

ben boşalacağım..."

Parmaklarımın klitorisime dokunmasıyla vücudum yavaşça titremeye başlar ve amım dildoyu elektriksel dalgalarla sıkıştırır.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor. "Şu parıldayan amcığına bak. Devam et. Kendini uçurumun kenarına it, kelebek. Bunu görmem lazım."

Sözleri, basınç artarken içimden düşük, kesik bir inilti çıkmasına neden olur ve ikinci, daha güçlü bir orgazm beni sararken dildoyu çıkarıp yatakta çırpınmaya başlarım.

"Evet," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Siktir, çok sert boşalacağım..."

Hala nefes nefeseyim, onun penisinin camın arkasına bastırdığını görüyorum. Camın üzerine kalın damlalar halinde akıp damlayan spermlerini görüyorum.

Birkaç saniye sonra, pantolonunu fermuarını kapatırken çıkardığı sesi duyuyorum, ağır nefes alıp verişi benim nefes nefese kalmış nefeslerimle karışıyor.

"Giyin ve dışarıda buluşalım," diyor sert bir sesle, sonra ayakkabılarının sesini duyuyorum.

Biraz endişelenerek oturuyorum. Bu kadar mı? Bu odayı hoparlörler için yeniden kablolattıktan, tüm o dildo gösterisinden sonra... ve o öylece çıkıp gidiyor mu?

Titrek bacaklarla hızla giyinirken, acaba bu onun için yeterli olmadı mı, belki de bir şeyleri yanlış yaptım diye düşünüyordum.

Belki yanlış bir şey söylemişimdir.

Havluyla temizleniyorum, sonra pembe topuklu ayakkabılarımı giyip odadan çıkıyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Onu kızdıracak bir şey söylediğimi sanmıyorum... Ya da belki de çok uzun süre dışarıda kaldığımız için paniğe kapıldı? Arka bahçeye açılan kapıyı ittiğimde,

soğuk kasım havası cildimi ürpertir. Kollarımı kendime sarar ve karanlığa alışmaya çalışarak etrafa bakınırım.

Burada mı buluşmak istedi? Yoksa şatonun dışında, mahzenin *dışında* mı demek istedi? Sağıma ve soluma bakıyorum ama o kadar karanlık ki, tek görebildiğim solumdaki şato mutfağının sürgülü cam kapısı. Kapıdan bir adım uzaklaştığım anda, Miles'ın sürgülü kapıyı açıp arkasında kapattığını gördüm. Soğuk karanlıkta titreyerek durduğum yere doğru ilerledi. Onun kararlı adımlarla bana doğru yürüdüğünü izlerken tüylerim diken diken oldu. Heyecanlı görünüyordu. Ya da... yüzünde daha önce hiç görmediğim başka bir ifade vardı.

Ele geçirilmiş. Heyecanlı. *Kışkırtılmış*.

Yaklaştığında, ona ne olduğunu sormak için ağzımı açtım ama daha sözümü bitiremeden beni kalenin yan tarafına itti ve yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. Hâlâ ağır ağır nefes alıyordu ve düzensiz kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyordum.

"Sen," diyor, neredeyse öfkeyle.

Sonra beni öptü, dudaklarımız birleştiğinde inledi. Öpücük bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Her şeyi doğru yapmışım.

Ağzımı açıp dilini içeri alıyorum. Elleri uyluklarıma geliyor ve elbiseyi hızla yukarı çekiyor.

Kemerinin açılma sesini duyuyorum.

Dili ağzımı keşfederken, dilinde viskinin tadını alıyorum.

O elbiseyi kalçalarımdan yukarı çekince inliyorum. Ellerim boynuna geliyor ve terden ıslak olduğunu hissetmek hoşuma gidiyor. *Benim yüzümden* bodrumda kendini çılgına çevirdiğini düşünmek beni tekrar inlemeye başlıyor.

"Miles," diye inleyerek onu kendime çekiyorum. "Ne yapıyorsun..." "Ne oldu, kelebek? Benim işim bitti mi sandın?"

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

VİDEO

MILES

"Ne?" Parmaklarımdan biri külotunun altına girince nefesini tuttu. "Hayır, ben..."

"Sana doyamıyorum," diye mırıldanarak dudaklarına yapıştım ve külotunu sertçe çekerek lastiği kopardım, külot yere düştü.

Tek kelime etmeden ellerimi kalçalarına götürdüm ve onu kaldırdım, bacaklarını bana dolarken avuçlarımı uyluklarının üzerinde gezdirdim. Ve onun sıcak, ıslak amına girerken dudaklarımı boynuna bastırdım, dudaklarımdan düşük bir inilti çıktı.

"Siktir."

Başımı kaldırıp, onu sertçe içime alırken onun açgözlü ağzını buluyorum. Dilimi dudaklarının arasına bastırırken nefesi yanaklarıma değiyor.

"Evet," diye inliyor.

Onun içine daha derine batarken, yerçekiminin onu sikime doğru çekmesine izin veriyorum. Göğsümden düşük, gürleyen bir homurtu çıkıyor, onun sıkı, kadifemsi amcığı beni beklediğimden daha çabuk doruğa yaklaştırıyor.

Ellerimden biri saçlarına uzanır ve sertçe kavrar, boynunu ölebilmek için başını geri çekerim.

"Senin için deli oluyorum," diye fısıldadım, onun inanılmaz yumuşak tenine.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyor yavaşça ve tam o anda, içinden çıkıp tekrar sertçe içine giriyorum. O çığlık atıyor ve şişmiş amcığı sikimin etrafında titremeye başlıyor

.

Bir dizi küfürler savurarak nefes nefese kalıyor.

"Kalırsan, asla doymayacağım," diye onu uyararak yüzümü boynundan çekip ona bakabilmek için. "Asla tatmin olamayacağım."

"Tanrım, Miles," diye fısıldadı, parmakları saçlarıma uzanırken ben ona tekrar giriyordum. Ve tekrar. Ve tekrar. Her seferinde gözleri büyüdü ve nefes almaya çalıştı, sanki her itişimde nefesini kesiyormuşum gibi.

Onun tatlı, ıslak amının çarpma sesi taş duvarlardan yankılanıyor ve ben buna bayılıyorum. Onun her şeyini seviyorum. Bizim her şeyimizi.

"Ağzının pisliğini seviyorum," diye inliyor, gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, saçlarında olan elimi boynuna indirip elbisesinin askısına doğru kaydırıyorum. Askesini omzundan aşağı çekiyorum, sonra diğerine geçip onu da aşağı çekiyorum, böylece onu sikerken göğüslerinin sallanmasını görebiliyorum. "Bunları seviyorum," diye inliyorum, birini avuçlarken diğer elimle kalçalarını hafifçe kaydırıp onu bana doğru çekiyorum. "Ve seni seviyorum."

"Biliyorum," diye nefes aldı. "Ben de seni seviyorum."

"Bunu unutma," diyorum, başparmağımla meme ucunu okşayarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı, gözleri yarı kapalı. Ben meme ucunu çimdiklerken amcığı sikimi sıkı sıkı kavradı. Dokunuşlarıma çok duyarlıydı.

Penisime.

Sanki benim için yaratılmış gibi.

"Seni sevdiğimi unutma, kelebek," diye fısıldadım. "Çünkü seni sevmediğim gibi sikmekten kendimi alamıyorum."

O boşalır, iç duvarları sikimi sağar.

"Miles," diye bağırıyor, ellerini ceketime sıkıca tutarken kalçalarını benim sikim üzerinde yuvarlayarak orgazm olurken benden istediğini alıyor. Ben de orgazm olmak üzereyken homurdanıyorum. O bitirir bitirmez içinden çıkıp bacaklarını yere indiriyorum. "Bekle. Ya sen?"

Omuzlarına bastırırken, aynı anda cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Niyetimi anlamış olmalı, çünkü ben kayıt düğmesine basıp flaşı açarak kızaran yanaklarını aydınlatırken, utangaç bir gülümsemeyle dizlerinin üzerine çöküyor.

"İşte bu," diye homurdanıyorum, o benim ağrıyan sikime uzanırken. "Ne yapacağını biliyorsun," diyorum ona, bana şaşkınlık ve özlem karışımı bir bakışla bakışını izlerken.

Sonra o mükemmel pembe dudaklarını parlak sikimin etrafına sarar ve kendi tadını alınca inler. Parmaklarım buklelerine dolanır ve saçlarını avucumda sıkarak sikimi ağzının derinliklerine sokarım.

"Ne kadar mükemmel bir ağzın var. Ne kadar mükemmel bir amcığın var. Ve bir gün, o mükemmel kıçının içinde olacağım." Biraz hareketsiz kalır, geniş mavi gözleriyle bana bakar. Geri çekilir ve dilini sikimin ucunda döndürür.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, bir eliyle benim uzunluğumu okşarken, dili şişmiş penisimin başını tekrar döndürüyor.

Ondan uzaklaşıp elimi başının üstüne koydum. "Kaç kez söylemem gerekiyor? Seni istiyorum, her şeyini istiyorum. Seni her şekilde, her deliğinde, bu kalenin her odasında, beni istediğin sürece her gün sikmek istiyorum."

Yutkunur ve boğazının hareketini izlerim. "Ben de istiyorum." Sonra *karım* ağzını açar, dilini düzleştirir.

Onun dudaklarının arasına dalarken, bunu kaydettiğimden emin olmak için ekrana kısaca bakarak tıslıyorum. Buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum, ama onun, bizim fotoğraflarımız ve videolarımız olduğunu bilmek, omurgamın dibinden bir titreme geçiriyor ve orgazm yaklaşırken testislerimi sıkılaştırıyor.

Küçük ellerinden biri dudakları beni yutarken beni okşamaya devam ediyor, diğeri ise testislerime geliyor.

"Siktir," diye inliyorum. "Senin sikimi emmeni izlemeyi seviyorum," diyorum ona. "Bak kendine, kocan için dizlerinin üstüne çökmüş, uslu bir karı gibi," diyorum ve o sözlerime inliyor.

Sırıtırım. *Karımın övülmeye meraklı bir tarafı var, değil mi?*

Ağzının derinliklerine batıyorum, boğulma sesini seviyorum. "Hepsini al," emrediyorum. "Yapabileceğini biliyorum."

Bana bakarken tekrar inliyor ve *lanet olsun.*

Tamamen kendimi kaybettim.

"Siktir, işte benim kızım," diye mırıldanıyorum. "Boşalacağım." O pes etmiyor. Aksine, her şeyi daha da yoğunlaştırıyor, ağzını hafifçe emiyor. "Tanrım, evet..."

Kalçalarım sarsılırken boğazına boşalıyorum, ağzı açılır ve benim her damla spermimi yutar. Penisim onun diline çarparak

diline, o hassas sikimden dudaklarını yavaşça çekip son damlayı da emip dudaklarını şapırdatmadan önce.

Video kaydını bitirip telefonumu kaldırıyorum ve ona yardım ediyorum. Onu öpücüklerle boğarken, o da beni öpüp gülüyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Neden bu kadar mükemmelsin?" diyorum dudaklarına.

"Gerçekten yorucu," diyor gülümseyerek.

Ondan uzaklaşıp temizleniriz, elbisesini giymesine yardım ederken kemerimi bağlayıp penisini pantolonuma sokarım.

Bitirince elini tutuyorum. "Hazır mısın?" Tek kelime, ama

benim için bu sadece başlangıç.

Bana parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve yumuşak elini elime koyuyor. "Hazırım. Bu arada, bu on üzerinden ondu. Söyleyeyim."

Bir bardak su içerken Juliet yanıma yaklaşıyor, dudaklarında pişmanlık dolu bir gülümseme var. Beni şakacı bir şekilde dürtüyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bana dokunma," diyorum, somurtarak.

"Oh. Doğru. Üzgünüm. *Sevdiğin* karının artık sana dokunmasına izin verilen tek kişi olduğunu unutmuşum."

İç çekip elimi ağzımın üzerine götürdüm. Gözlerim, babasıyla samimi bir şekilde konuşan Estelle'e kaydı. "Kocan lanet olası çenesini kapatamıyor, değil mi?"

Kıkırdar. "Bak, senin için çok mutluyum." Yüzü düşünceli bir ifadeye bürünür. "Stella'yı çok seviyorum. Bence sana çok yakışıyor. Hayatına çok hızlı girdi, ama bence ona o kadar aşık oldun ki, bu süreçte seni yumuşattı."

Onun sözleri üzerimde yankılanırken bir yudum daha su içiyorum. Juliet'i hep sevmişimdir. Chase'i ayakta tutardı, saçmalıklarına karşı çıkardı ve korktuğunda onu bırakmazdı.

Chase ve benim, bizim *için* savaşmak isteyen kadınlarla nasıl birlikte olduğumuzu anlayamıyorum.

Suyumu yudumlarken ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"Teşekkürler." "Kai'ye bahsi kaybettiğim için üzgünüm,

ama olan oldu." Neredeyse boğuluyordum. *"Kai mi?"*

"Aslında," Liam araya girerek bize doğru yavaşça yürüdü. "*Teknik olarak* ben kazandım." "Hadi oradan," Malakai Liam'ın ardından ekledi.

"Küfür etmen yasak değil miydi?" diye alay ederek omzuna dokundum. "Ayrıca, neyden bahsediyorsunuz?"

Juliet kardeşlerimin arasına bakar. "Biz... şey... düğününüzde sen ve Stella'nın ne zaman aşık olacağınıza dair bahis yaptık." Sonra telefonunu çıkarır. "Söylediklerimizi hatırlayabilmemiz için bir liste tuttum. Ayrıca olasılık sırasına göre de sıraladım, tabii ki benimki ilk sırada," diye ekler.

Chase yanımıza gelir ve kolunu Juliet'in beline dolamıştır. "Eğer bir liste yapmışsa, ciddi demektir," der bize.

"Evet, ben altı hafta demiştim. Chase beş hafta demiş." Kocasının yanağına bir öpücük kondurur. "Çok yakındın. Ama yine de yanlış cevap." Juliet listeye devam ederken Chase kahkahalara boğulur. "Malakai dört buçuk hafta demiş. Orion yedi hafta demiş. Liam da on iki hafta demiş," diye bitirir.

"Doğru," dedi Liam sertçe. "Yani en yakını benmişim."

Kardeşlerim ve Juliet arasında gözlerimi gezdirirken, eğlenerek gülümser ve suyumu yudumlarım. "Nasıl anladın?" diye soruyorum en büyük kardeşime.

Liam bira yudumlarken omuz silkti. "Onunla bir yıl önce ilk tanıştığında ona aşık oldun. Teknik olarak, bu en yakın kazananın ben olduğum anlamına gelir," diye bitirdi.

Sözleri beni sarsar ve bardağı biraz daha sıkı tutarım. Yanılıyor mu? Bilmiyorum. O gece Estelle beni cezbetmişti, parlak gülümsemesi beni büyülemiş ve etkilenmiştim. Ama ona aşık mı olmuştum?

Mümkün.

Onu düşünmekten hiç vazgeçmedim.

Keşke numarasını alsaydım. Ya da adını. Ama

aşk mı?

Gözlerim kalabalığın üzerinde dolaşıyor ve babasıyla konuşurken beni izleyen karımı görüyorum. Hızlı ve sessiz konuşmasından Fransızca konuştuğunu anlayabiliyorum. Bana kocaman bir gülümseme atıyor.

İçimde bir şey tamamen eridi.

Bir yıl önce o gece onu sevip sevmediğimi bilmiyorum, ama o gece, *onda* bir şey beni değiştirdi.

O, karanlığımdaki parlak güneşti.

Benim kötü, ahlaksız ruhumun altın kızı.

"Tamam," diyorum ve Liam zafer işareti yapıyor. Ona orta parmağımı gösteriyorum. "Ne istiyorsun? Kurabiye mi? Estelle'in bir kutu dolusu kurabiye var," diyorum.

O gülüyor. "Aslında, evet. Teşekkürler."

Tereyağlı kutuya doğru yürürken homurdanarak kapağını açtım ve herkese kurabiye ikram ettim.

"Sanki düğünde buketi yakalamışsın gibi," diyor Juliet heyecanla. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Liam.

"Sıra sende," diyor Juliet gizemli bir şekilde.

O gülerek homurdanır. "Tabii. Tabii. Çünkü kapımda çok fazla kadın bekliyor."

Juliet gözlerini kısar. "En beklemediğin anda olacak."

Sonra havalı bir şekilde uzaklaşır. Chase, Liam'a anlamlı bir gülümseme atar ve onu takip eder. Malakai koluma hafifçe vurur ve onları mutfaktan dışarıya kadar takip eder.

"Hepsi saçmalıyor," der, bir yudum daha bira içerek.

Bardağımı bulaşık makinesine koyarken sırıttım. "Evet. Bir ay önce de aynı şeyi düşünmüştüm."

Göz kırparak, Estelle babasından dönünce diğer odaya girerim. Düşünmeden kollarımı açar ve onu kendime çekip sıkıca sararım. Başının üstüne öpücük kondurup, Prescott Deveraux'nun bizi anlamlı bir gülümsemeyle izlediğini görürüm. Şapkasını kaldırıp uzaklaşır.

"Sohbetiniz iyi geçti mi?" diye soruyorum ona.

O uzaklaşır, ama elleri benim yanımdan ayrılmaz. "Evet."

"Yorgun musun?" diye sorarım, sesim umut dolu.

Kaşlarını kaldırır. "Uyumak için mi?" Kaşlarımı oynatırım ve o güler. "Aman Tanrım. Sen gerçekten doyumsuzsun."

"Seni uyarmıştım," diye kulağına fısıldayarak onu uzaklaştırıyorum. "Ve izleyebileceğimiz mükemmel bir video var. *Birlikte*."

Onu asansöre doğru sürüklerken hala gülüyor.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RESİM

MILES
Bir ay sonra

"Tanrım. Miles, bunu yapabileceğimi sanmıyorum..."

O önümüze bakarken elini sıkıyorum. "Hadi, kelebek. Noel geldi. Bunu konuşmuştuk. Yapabilirsin."

Bir adım öne çıktı. "Kahretsin. Kurtarabileceğin onca hayvan varken, neden bir keçi?" diye sızlanarak Lucifer'in ağılına bir adım daha attı.

Kıkırdamıştım. "Seninle tanışacağı için çok heyecanlı."

Arkasını dönüp bana öfkeyle bakar. "Sen nereden biliyorsun? Beni öldürmeyi planlıyor olabilir."

Onu öne doğru iterek, ağıla bir adım daha atmadan önce bana son bir kez öfkeyle bakar. Siyah taytları ve büyük kırmızı flanel gömleği içinde çok sevimli görünüyor. Bugün hava ılık olmasına rağmen, kafasındaki yeşil şapka onu daha da sevimli yapıyor. Ama hayır, karım tam Noel kıyafeti giymekte ısrar etti.

Şakayla bir meleme sesi çıkarırım ve Estelle havaya yaklaşık bir metre sıçrayınca gülerim.

"Lanet olsun," diye homurdanarak bana ters ters bakıyor. "Beni o şeytani küçük canavardan daha da korkutmaya mı çalışıyorsun? Hadi şunu bitirelim."

"Belki de ona canavar demeyi bırakmalısın," diyorum.

"Oh, siktir git," diyor bana. "Kamerayı hazırla. Bunu sadece bir kez yapacağım."

Boynumdan, utanmaz küçük karımın Noel hediyesi olan DSLR fotoğraf makinesini çıkarıp, bildiğim kadarıyla ayarlarını yapıyorum. Tripodu Lucifer'in evinin önüne sürükleyip, kamerayı vidalayıp, uzaktan kumandanın eşleşen kırmızı flanel ceketimin ön cebinde olduğundan emin oluyorum.

Evet, eşleşen gömlekler ve kitsch örgü şapkalarımızla yürüyen bir klişe gibiyiz.

"Miles," diyor yavaşça, eve bakarak. "Bak. Uyuyor."

Kamerayı olduğu gibi bırakıp küçük evin kapısına doğru yürüdüm. Lucifer yatağında kıvrılmış, gözleri kapalı, burnu yastığının altında.

"Gördün mü? Ne kadar tatlı," diyorum yumuşak bir sesle.

O dudaklarını büküp kollarını kavuşturur. "Tamam. Uyurken sevimli.
Uyandır da fotoğrafımızı çekelim."

Gülümseyerek onu, oturmamız için hazırladığım kütüğün üzerine, onun sipariş ettiği "*Ravage Ailesi'nden Mutlu Bayramlar*" yazan tabelanın hemen altına götürüyorum.

"Sen otur. Ben onu getiririm." "Joy,"

diye homurdanıyor.

Lucifer'i yavaşça uyandırıyorum ve o yumuşak bir şekilde meliyor. "Mutlu Noeller, ufaklık," diyorum ve başının arkasını okşuyorum. "Hadi hızlıca bir fotoğraf çekilelim, olur mu? Huysuz annene aldırma. Gerçekle aptal bir çocuk programını ayırt edememesi senin suçun değil..."

"Affedersiniz, sizi duyabiliyorum!" Estelle yakından yüksek sesle diyor.

Lucifer'i küçük evden çıkarır ve karımın yanına otururum, cebimden iki yeşil şapka ve bazı ikramlar çıkarırım.

Estelle bana kaşlarını çatarak bakarken, ikramları tutan elimi hızla uzatıp ona gülümsedim.

"Hadi," diye alay ediyorum. "Kameraya gülümse."

Lucifer'i aramıza dikiyorum, Estelle'in büyük hoşnutsuzluğuna rağmen. Hatta küçük şapkasıyla bir fotoğrafını bile çekiyorum.

Fotoğrafı çektikten sonra, Estelle evinin ön kapısında beklerken ben tripodu topluyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Bana bakar, sonra Lucifer'in evine döner.

"Sadece..." diye başlıyor, alt dudağını ısırarak. "Noel."

Başımı eğdim. "Duydum. Ağzımda hala mince pie'ların iğrenç tadı var."

Ağzı açık kalır. "Hey. O pastalar Noel sabahları için çok özel bir İngiliz tatlısıdır, bilgin olsun." Lucifer'in kapısına bakarken gülüyorum. "Sadece... Noel olduğunu kastettim. Ve bu gece hava soğuyacak. Belki..." Yutkunur ve yumruklarını sıkar. "Belki gece kalmak için kaleye gelmelidir?"

Ona doğru yürürken dudaklarım seğirir. "Öyle mi? Kızıl gözleriyle mi?"

Bana dönerek hırladı. "Komik değil."

Onu sıkıca kucaklayarak gülerim. "Eminim geceyi içeride geçirmek ister."

"Hayır, bizim odamıza değil," diye açıklıyor. "Ama..." Dudaklarını ısırıyor. "Belki misafir odalarından birinde ona sıcak bir yer hazırlayabiliriz..."

O başka bir şey söylemeden eğilip onu öptüm ve kalbim gururla doldu.

"Sen harikasın," diyorum ona, nefesim dudaklarına değiyor.

"Bir gece," diye mırıldanıyor, elleri yakama uzanıp kumaşı kavrıyor. "Sadece bir gece."

"Bana uyar."

O gece geç saatlerde, çok gülümsediğim için yüzüm ağrıyor. Chase ve Juliet gittiler, Liam ve Noel için eve gelen Zoe de öyle. Onunla kısa bir süre önce ailesinin cenazesinde tanışmıştım ve iyi görünüyordu. Olgun ve çekici bir kız. Yatılı okulda geçirdiği zaman ve birkaç yıl önceki talihsiz olaylar onu çok zeki bir genç kadına dönüştürmüş. Nisan ayında on sekizinci yaş günü için Meksika'ya yapacağı seyahatten bahsediyor ve Liam'ın ona böyle bir seyahate izin vermesine şaşırıp ona baktığımda, bana sert bir bakış atıp duvara bakıyor.

Onu o seyahate gitmesine izin verecek de ne olacak?

Chase ve Juliet, Ocak ayında gidecekleri Kuzey Kaliforniya'daki üniversitedeki yeni pozisyonlarından bahsediyorlar.

Lucifer, biri güldüğünde mutlu bir şekilde meliyor ve bu gerçekten çok sevimli.

Estelle her seferinde zıplıyor ve sanırım ona daha da aşık oluyorum.
daha da aşık oluyorum.

Noel yemeği ve iğrenç
tatlı mince pies'leri yedikten sonra, Estelle ve ben vedalaşıyoruz. Diğerleri, bizim için hazırladığımız üç misafir odasına dağılırken — biri Chase ve Juliet için, biri Liam için, biri de Zoe için.

Estelle'in temizlik yapmasını izliyorum, çünkü yardım etmeme izin vermiyor. Adil olmak gerekirse, çoğu akşam yemeği ben pişiriyorum, çünkü onun sevdiği şeyleri pişirmeyi seviyorum. Noel şarkısı mırıldanırken kalçaları sallanıyor ve *lanet olsun*, bu anı sonsuza kadar hafızama kazımak istiyorum.

Yeni kameramı getirip sessizce ayarları kontrol ettikten sonra kamerayı yüzüme tutup hızlıca bir fotoğraf çekiyorum.

Estelle hızla dönüyor, ellerinde pembe eldivenler, sabunlu parmaklarıyla bana dik dik bakıyor.

"Az önce kıçımın fotoğrafını mı çektin?"

Sırıtarak gülümsüyorum. "Belki."

Gözlerini devirerek dudaklarını sıkıştırdı, suyu kapattı ve eldivenleri kenara koydu.

"O kamerayla çok eğleniyorsun," diye alay ederek bana doğru yürüdü.

Oturduğum taburede bacaklarımı açtım ve o da bacaklarımın arasına geldi. Onu kendime çekip saçlarının kokusunu içime çektim.

"Benimle evlenir misin?" diye soruyorum sessizce.

O uzaklaşır ve göğsüme iterek "Çok komik" der.

"Hayır, yasal olarak evli olduğumuzu biliyorum," diyorum yavaşça, elimi buklelerine geçirerek. "Yani... gerçekten. Büyük bir tören. Bir sürü insan. Lanet olası bir pasta da olur."

Gözleri hafifçe büyüdü. "Gerçekten mi?"

Gergin bir kahkaha attım. Estelle ile tekrar evlenmek, son zamanlarda çok düşündüğüm bir şeydi. Neden olmasın?

"Hayır diyemezsin," diye mırıldanıyorum, burnunun ucunu öpüyorum. "Beni boşayamazsın."

Gözleri kapanır. "Tabii ki. Bunu çok isterim, sevgilim."

Onu öperken gülümserim ve ellerimi yüzünün iki yanına koyarım. Onu kendimden uzaklaştırdığımda, mutfağın ışıklarında ametist yüzüğün parladığı sol elini tutarım.

mutfağın ışıklarında parıldayan ametist yüzüğü.

"Gerçek bir düğün onu gururlandırır," diyorum, kimin hakkında konuştuğumu bildiğini bilerek.

Estelle burnunu çekip bir adım geri çekildi ve eline baktı. "Bence gurur duyardı."

"Sence beni sever miydi?" diye soruyorum, haftalardır bunu merak ediyorum.

Bana bakar, yanakları kızarmış, saçları dağınık, flanel gömleğinin düğmeleri açık, neon yeşili sütyeninin danteli görünüyor.

"Seni çok severdi," diyor yavaşça, duygusal ve yumuşak bir ifadeyle. "Çünkü sen beni seviyorsun. O sevgiyi görebilirdi ve bunun için seni severdi." Yüzüğüne bir kez daha bakıyor, sonra gözleri tekrar bana dönüyor. "Başka bir düğün mü? Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

Gülümseyerek ileri atılır ve vücuduma çarpar. "Tamam. Hadi yapalım."

Başının üstüne öpücük kondurdum. "Bu sefer sen planla. Tam olarak hayal ettiğin gibi yap. Çılgınlık yap."

"Ya eğer biz..." diye başlar, sonra sözünü keser ve başını sallar.

"Ne?" diye sorarım, geri çekilirken.

Bana utangaç bir gülümseme atar. "Ya Paris'te yaparsak?"

Yüzüm gülümsemeyle doldu. "Daha iyi bir yer düşünemiyorum. Acaba Jardins du Trocadero'da evlenmemize izin verir mi?"

"Muhtemelen ömür boyu yasaklanırız," diye itiraf etti.

"Evet, Fransızlar halka açık çeşmelerde çıplak yüzmeyi pek sevmezler."

"Hadi yapalım," diyor heyecanla. "Belki gelecek yıl değil, ama ondan sonraki yıl. Koleksiyonumu çıkarabilirim, biraz yerleşebiliriz ve sonra... mükemmel bir düğün planlayabiliriz."

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

Sonra *nişanlım* ve karımı tüm kalbimle ve utanmadan öptüm.

OceanofPDF.com

EPİLOG

OceanofPDF.com

ÇEŞME, İKİNCİ BÖLÜM

ESTELLE

Beş ay sonra, Paris

"Beni nereye götürüyorsun?" Miles'a soruyorum, gözlerimin üzerine bağladığı siyah ipek kurdeleden gizlice bakmaya çalışarak. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, araba yavaşça duruyor ve Miles'ın kendi tarafından arabadan indiğini, birkaç saniye sonra da benim kapımı açtığını duyuyorum.

"Adımlarına dikkat et," diyor ve siyah SUV'den inerken kolunu omzuma doluyor.

"Beni görmezden mi geliyorsun, yoksa yaşlandıkça sağır mı oluyorsun?" diye alay ediyorum, bu akşamki babamla olan doğum günü yemeğini kastederek. Birkaç şeyi kutluyorduk. VeRue'nun gelecek hafta lansmanı, Miles'ın doğum günü ve altı aylık yıldönümümüz.

"37 yaşlılık değildir." Burnunu çeker ve ben körü körüne yürürken gülümsemeden edemem. "Ve evet, seni görmezden gelmeyi seçiyorum."

"Peki," diye karşılık veriyorum, beyaz gömleğine tutunarak. "Ama göremediğim için kıçımın üstüne düşersem..."

"Seni düşürmeyeceğim, kelebek," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Burada bir basamak var," diyor hızlıca ve ben kaldırıma çıkana kadar hızımızı yavaşlatıyor.

"Gözlerimin kapalı olması midemi bulandırıyor," diyorum çabucak, hafif bir hareket hastalığı hissederek.

"Neredeyse geldik."

Dudaklarımı sıkarak, midemi yatıştırmak için birkaç derin nefes alıyorum. Bir dakika körü körüne yürüdükten sonra, hızımızı yavaşlatıyor ve yakınlarda su sesleri duyuyorum. Beni bırakıyor ve uzaklaşmaya başladığını duyuyorum.

"Miles," diye uyarıyorum.

"Bir saniye," diyor birkaç metre öteden. "Gözlerini açabileceğini söyleyeceğim."

Onun emrini beklerken
gülümsüyorum. Nerede olduğumuzu
biliyorum.

Bana sürprizi olduğunu söylediğinde nereye gittiğimizi biliyordum.

Bu çok tatlı ve biraz tahmin edilebilir olsa da, ona daha da aşık olmaktan kendimi alamıyorum.

"Tamam, çıkar."

Dediğini yapıyorum, Les Jardins du Trocadero'daki Varşova Çeşmesi görünür görünmez gülümsüyorum, arkasında parıldayan Eyfel Kulesi de öyle.

"Işıklar!" diye bağırıyorum, kuleyi işaret ederek. "Tanrım, ışıklar yandığında çok rüya gibi, değil mi?"

Miles'a baktığımda, beni şaşkınlıkla izliyor ve tamamen çıplak.

"Senin benden önce Eyfel Kulesi'ni fark etmene kızmalı mıyım, yoksa gülmeli miyim, bilemiyorum, ama..."

Kahkahayı bastırıp ağzımı kapatıyorum. Işıklar suya ve içindeki kocama parıldıyor, yaralarına yansıyarak gözlerini aydınlatıyor. Gergin görünüyor. Ve biraz rahatsız. Bu gece, bir buçuk yıl öncesine göre çok daha fazla insan var, bu yüzden birkaç kişi Miles'ın suya dalıp gözlerini kısarak bakarken durup ona bakmaya başlamış.

Kenarda bir yığın atılmış giysi var.

"Hayatım, seninle gurur duyuyorum," diye fısıldayarak çeşmeye yaklaşıyorum.

"Sen de benimle girecek misin, yoksa Paris'in tamamına tek başıma sikimi mi göstereceğim?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem," diyorum yavaşça, çantamı kenara koyarak. "Ama sikini sallama faaliyetlerinde yalnızsın, çünkü benim sikim yok..."

Cümlemi bitiremeden Miles öne atılır ve beni giysilerimle birlikte çeşmenin içine çeker.

"Miles!" diye bağırıyorum, gülerek ve sıcak bir bahar gecesi olduğu için şükrederek. "Seni lanet olası pislik!" Ona su sıçratıyorum ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade beliriyor.

"Bu su bize Giardia bulaştıracak."

Kıkırdayarak boynuna sarılırım. "Muhtemelen." Arkamızdan biri ıslık çalar ve Miles ona orta parmağını gösterir. "Kibar ol. Sadece eğleniyorlar."

Miles, beyaz tişörtüme bakarak kaşlarını çattı. "Benim hatam. Şimdi herkes sadece benim görebildiğim şeyi görebiliyor."

Bu beni daha da güldürdü. O kadar tahmin edilebilir ve karamsar ki. Ve ben bunu gerçekten çok seviyor ve hayranlık duyuyorum. "Havlu getirdin mi?" diye sırıtarak soruyorum.

O içinden küfür ediyor. "Hayır. Ama çıktığımızda benim gömleğimi giyeceksin."

"Öyle mi?" diye mırıldanarak boynunu öpüyorum.

"Evet. Yoksa Paris'teki herkes senin mükemmel göğüslerini görecek."

"Eh, ilk kez olmaz," diye düşünerek ondan uzaklaşıyorum. Yüzmek derken, havuzun derinliği sadece bir metre olduğu için yengeç yürüyüşü yapıyorum. Miles o kadar uzun ki, kendini saklamak için poposunun üzerine oturmak zorunda kalıyor.

.

Miles, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla beni takip ediyor.

"Lafı açılmışken," diyor yavaşça, bir elini meme ucuma getirip çeviriyor. Acıyla yüzümü buruşturuyorum. "Farklı bir sütyen mi giyiyorsun?" diye soruyor, beni tekrar kendine çekiyor. Ereksiyonu kalçama bastırıyor ve bütün hafta boyunca ne kadar azgın olduğunu düşününce içimi beyaz bir ateş kaplıyor. Aslında bütün ay boyunca. Ona ne oldu bilmiyorum, şikayet etmiyorum ama.

"Hayır, neden?" diye soruyorum, onu yumuşakça öperek.

Ellerini gömleğimin üzerinden göğüslerime getirip yoğurmaya başlayınca inler. Neyse ki, su altında olduğumuz için her şey gizli kalıyor.

"Bana daha büyük görünüyorlar," diye mırıldanıyor ve meme uçlarımı sıkıyor.

"Ah, çok sert," diyorum ve ellerini itiyorum. "Muhtemelen bütün hafta boyunca bana yedirdiğin lezzetli Fransız yemeklerinden dolayıdır."

Gözlerini benden ayırıp bana bakıyor. "Seni seviyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Ben de seni seviyorum." Etrafıma bakınırken, o geceyi düşünmeden edemiyorum. "Ya burada hiç tanışmasaydık?" diyorum, suda bacaklarımı yavaşça kalçalarına dolayarak.

"Oda tutun!" diye bağırıyor biri Fransızca.

Miles gülümser ve onları görmezden gelir. Elleriyle ıslak saçlarımı okşar.

"O zaman restoranda tanışırdık," diyor sakin bir şekilde. "Babalarımız yine bizi bir araya getirirdi."

Alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. "Beni nasıl görürdün?"

"Güzel. Ama bu zaten belli," diye başlıyor.

"Beni yatağa atmaya çalışıyorsan, şimdiden söyleyeyim, işe yarıyor," diye alay ediyorum. "Başka?"

Beni öperken sırıtarak, kimse çok dikkatle bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyor. "Akıllı. Esprili. Bağımsız. Sevimli ve enerjik. Giydin elbise gözlerinin mavisini ortaya çıkarmış. O zaman da, şimdi de tamamen büyüleyiciydin."

“Devam et,” diye yalvarıyorum.

"Sanırım evliliğe razı olurdum." Donuyorum.

"Gerçekten mi?"

O başını sallar. "İlk başta bunu yapmak istememiş olsam da, senin beni ne kadar büyülediğini inkar edemezdim. Ne kadar ilgimi çektiğini. Senin durumuna yardım etmek istediğimi."

Dudaklarına gülümserim. "Ama ben gidip yaralarına bakarak her şeyi mahvettim," diye fısıldarım. "Hala benden iğrendiğini düşündüğüne inanamıyorum. Yani, kendine bir bak."

Şimdi gülümseyen o. "*Sen* benim hakkımda ne düşünürdün?"

Omuz silkiyorum. "Her zaman düşündüğüm gibi. Kapalı ve huysuz, ama yüzeyin altında başka bir şey var. Her şey bu şekilde bitmeseydi bile, içini görmek için buzları kırmaya devam ederdim, merak etme," diye ekliyorum ve çıplak göğsüne elimi koyuyorum. Aniden bir anı aklıma geliyor. "Birlikte çıkmadan önce seni duşta mastürbasyon yaparken izlediğimi sana hiç anlatmış mıydım?"

Yarı boğulmuş, yarı şaşkın bir ses çıkarır. "Ne?!"

Kıkırdamıştım. "Evet. Vibratörümü dışarıda bırakmıştım ve saklamak için gittiğimde duşta mastürbasyon yapıyordun."

Gözleri merakla parlıyor. "Ve? Karım gösteriden hoşlandı mı?"

Gülümserim. "Ben çok beğendim. Hem de çok."

"Gidelim," diyor aniden, yüzerek uzaklaşırken.

"Ne? Neden?"

Ayağa kalkar ve hızla pantolonunu ve iç çamaşırını giyer, bana anlamlı bir bakış atar.

Oh.

Karanlık göz bebekleriyle bana bakarak, başını hafifçe eğip gömleğini benim için açıyor.

"Çünkü senin içinde olmalıyım."

O beni çeşmeden çıkarırken gülüyorum, vücudum sıcaklık ve şehvetle doluyor. Ellerini kendinden uzak tutamama şekli...

Islak tişörtümü, şortumu ve külotumu çıkarırken, o beyaz gömleğini bana sarar. Gömleğin düğmelerini ilikler, geri kalan kıyafetlerimi toplar ve sandaletlerimi ve çantamı bana uzatır.

Yarı yürüyerek, yarı koşarak yakınlarda park etmiş siyah SUV'ye doğru ilerliyoruz, Miles elimi tutuyor ve beni arkasına çekiyor.

"Chase yine sana Viagra mı verdi?" diye alay ediyorum, o kapıyı açarken.

Bana içeri girerken sert bir bakış atıyor. "Çok komik. O gece hakkında konuşmayacağımıza anlaşmamış mıydık?"

O kendi tarafına geçerken ben hala gülüyorum, birkaç ay önce Chase'in Miles ve Liam'a bilmeden Viagra verdiği geceyi düşünüyorum.

İçeri girerken, şoförüyle bizi ayıran camı tıklattı.

Cam yavaşça aşağı kayıyor.

"Lütfen bizi dairemize geri götür. Oh, ve ben olsam, yolculuk boyunca bölmeyi açık tutardım."

Şoför gülerek Miles'ın isteğini yerine getirince ağzım açık kalıyor. "Aklını mı kaçırdın?" Mahremiyetimiz sağlandığında fısıldıyorum.

Miles gülerek eğildi ve boynuma bir öpücük kondurdu. "O takside bana atlayan sendin, Bayan Ravage," diye fısıldadı. "Sadece borcumu ödüyorum."

"İğrenç, çeşme suyu gibi kokuyorsun," diye sızlanarak onu itiyorum. "O gece seni öpmeni engellemedi. Gülümse ve katlan,

karım."

Su kokusu burnuma saldırmaya devam ediyor ve onu daha sert itiyorum. "Hayır, gerçekten. Tek kokladığım bataklık suyu ve ıslak yün pantolonun."

Beni tekrar öpmeye çalışırken gülüyor ve araba öyle bir sarsılıyor ki sanki midem dışarı çıkmış gibi hissediyorum. Mide bulantısı beni sarıyor ve elimi ağzıma kapatıyorum.

"Arabayı durdur," diyorum ona.

Kulaklarımda kanın akışının sesi ve derin, sakinleştirici nefeslerimin arasında Miles'ın kapıyı tıklatıp şoföre kenara çekmesini söylediğini duyar gibiyim, ama emin değilim. Tek bildiğim, birkaç saniye sonra arabanın aniden durduğu ve ben kapıyı açarken midemin içeriğini dışarıya, kaldırıma boşalttığı.

Bitirince kendimi çok daha iyi hissediyorum. Miles*, çok şükür*, ben elimi arkamla ağzımı silerken sırtımı ovuyor.

"Yine gıda zehirlenmesi mi?" diye sordu nazikçe, beni arabaya bindirirken.

"Sanırım," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak. Birkaç hafta önce Liam ve Zoe ile Zoe'nin on sekizinci doğum günü için Meksika'daydık ve bütün geceyi tuvalete sarılarak geçirdim.

Hiç eğlenceli değildi.

"Umarım değildir," diyor Miles, beni kendine çekip başımın üstüne öpücük kondurarak. Şoför yavaşça yola devam ediyor ve ben mide bulantısını bastırmak için gözlerimi kapatıyorum. "Hadi eve gidip yatalım," diye ekliyor, sıcak ve koruyucu elini uyluğuma koyarak.

"Lansmanda hasta olmamayı umuyorum," diyorum sessizce.

"Haftaya daha iyi olursun, kelebek. Merak etme."

Telefonumun alarmı çalar. "Çantamı uzatır mısın?" diye soruyorum.

Verir ve ben doğum kontrol hapımı hızlıca yutar, mideyi daha fazla rahatsız etmemek için mümkün olduğunca az su içerim.

Aniden aklıma bir şey gelir. "Ah, tabii ya," diyorum gülerek. "Eminim yeni doğum kontrol hapıdır. Hormonlarım dengeleniyor."

Miles'a baktığımda rahatlamış görünüyor. "Mantıklı. Ama mide bulandırıyorsa, neden yine o yaylı şeylerden almıyorsun?"

Gülüyorum. "O bir spiral, hayatım. Bunu konuşmuştuk. Beş yıl dayanıyor ve gelecek yıl düğünden sonra beni hamile bırakmak istersen,

başka bir tane taktırmaya gerek kalmaz," diye hatırlatıyorum. "Takılması oldukça acı verici," diye ekliyorum, burnumu kırıştırarak.

Geçen ay spirali çıkardım ve hap kullanmaya başladım. Miles ve ben bir aile kurmak istiyoruz, ama önümüzdeki Ağustos'taki düğünden sonra beklemek istiyoruz. Daha geçici bir şeye geçmek mantıklı geldi.

"Tamam, tamam," diyor. "Seni hasta görmekten nefret ediyorum." Yine başımın üstüne öpücük konduruyor ve saçımı kokladığını duyuyorum. "Gördün mü, çeşmenin suyunun kokusunu hiç almıyorum. Bence sen cennet gibi kokuyorsun. O hormonlar her ne yapıyorsa, beni delirtiyor."

Dairemize vardığımızda gülüyorum. Daire derken, aslında binanın en üst katının tamamını kastediyorum. Miles ve ben yukarı çıkarken şoföre veda ediyorum.

Miles'la Paris'e dönmekten endişeleniyordum, özellikle de Charles Ravage hala burada yaşıyor. Ama Miles sözünü tuttu ve neredeyse altı ay önceki konuşmalarından beri babasıyla konuşmadı. Babamın Ravage Danışmanlık Firması'nda çok mutlu olduğunu biliyorum ve her şeyin sonu iyi bittiğine inanıyorum. Belki bir gün babasını affeder, ama Miles'ı tanıyorsam, muhtemelen affetmez.

Dairemizin kapısını açıp arkamdan kapatıyor, sürgüyü kilitliyor ve beni yatak odamıza çekiyor.

"Neden soyulmuyorsun?" dedi rahat bir tavırla. "Sana banyoyu hazırlayayım."

Yatağın yanında durmuş, ondan ödünç aldığım beyaz gömleğin düğmelerini yavaşça açıyorum. Islak giysilerimi çamaşır sepetine atıyor, sonra banyoya girip küvetin kenarına oturuyor ve pençeli küvette suyun ısınmasını bekliyor. O anda fark ediyorum. Gömleksiz. Bana hiç tereddüt etmeden gömleğini vermiş. Les Jardins du Trocadero'da yaralarını açıkça göstererek yürümüş. Ve bunu yaparken hiç tepki vermemiş.

"Lavanta köpük banyosu mu, okaliptüs köpük banyosu mu istersin?" diye soruyor ve bu soru beni gözyaşlarına boğuyor.

Bir saniye sonra koşarak yanıma gelir, beni kollarının arasına alır, yatağa taşır ve kucağına oturtur.

"Estelle," diye mırıldanıyor, hala ıslak saçlarımı okşuyor ve ağlarken parmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. "Yanlış bir şey mi yaptım? Sana banyo hazırlamak zorunda değilsin. Uyuyabiliriz."

Hıçkırarak gülümserim, sonra tekrar ağlamaya başlarım ve Miles'ın endişeli ifadesi beni daha da ağlatır.

"Neden ağlıyorum, bilmiyorum."

Beni kendine yaklaştırıp yumuşak bir sesle mırıldanarak sözleriyle beni sakinleştirir.

Ağlamam bittiğinde, burnumu çekip yüzümü boynuna yaslayıp burnumu kırıştırdım. "Tanrım, o çeşmenin suyu berbat," dedim ve uzaklaştım.

Bana gülümseyerek bakar. "Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım. Ne olduğunu hiç anlamadım. Sanırım lansman yüzünden duygusal olarak çok yorgunum. Yani, çok meşguldüm, sonra Meksika'dan Paris'e uçtuk ve oturup gelecek hafta kıyafetlerimin prömiyerini yapacağını sindirecek bir saniyem bile olmadı, sonra da düğün planlamasını yapmam gerekiyor çünkü mekan ve gelinlik dışında *hiçbir şey* ayarlanmadı," diye ekliyorum, kalbim deli gibi atıyor. Her şey aklıma gelince tekrar ağlamaya başlıyorum ve kendimi çok... kontrolsüz hissediyorum.

"Estelle," diye mırıldanıyor Miles. "Derin nefes al."

"Üstüne üstlük, Paris'te gömleksiz dolaştın." Altı ay önceki halini düşününce bu çok ironik geliyor. Kontrolsüz ağlamadan kahkahalara geçiyorum. İçimden bir eğlence patlaması çıkıyor, neredeyse ilkokulda gülme krizleri geçirdiğim zamanlar gibi. Birden durduramıyorum. "Sen... bunu benim için yaptın." Nefes almaya çalışırken, ikiye katlanarak hırıltıyla nefes alıyorum.

Sonunda nefes alabildiğimde, beni şaşkın ve belirsiz bir ifadeyle izleyen Miles'a bakıyorum.

"Şey." Bana çekinerek dokunuyor. "Bu gece ne kadar içtin?" Bu beni daha da güldürüyor. Sanki duygularım savaş halindeymiş gibi hissediyorum ve hiçbirini kontrol edemiyorum. Birkaç kez derin nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum.

"Bir yudum bile içmedim. Meksika'dan beri alkol istemiyorum," diyorum ona kederli bir şekilde. "Beş margarita içtikten sonra alkolün kokusu hiç iştah açıcı gelmiyor," diye ekliyorum.

Hâlâ beni temkinli ve şaşkın bir bakışla izliyor. "Hamile olma ihtimalin var mı?"

Sözleri beni sarsar ve kalbim şaşkınlıkla göğsümde çarpmaya başlar. "Hayır. Kesinlikle hayır. Yıllardır spiral kullanıyordum, sonra hemen haplara geçtim. Yani, bu noktada sana tıbbi kayıtlarımın bir kopyasını yazdırsam iyi olur, böylece hatırlayabilirsin..."

"Evet, ama iki hafta önce hastaydın. Belki... hapın etkisi azalmıştır? Çünkü, senin zarif ifadenle, beş margarita iç*tin*, değil mi?"

Kanım donar, sonra bu düşünce aklımı sarınca birdenbire her yerim yanar.

"Ama bir hapı atlayabilirsin. Hasta *olsam* bile..." Sayarken sözüm kesildi. "Yarın adet görmem gerekiyor. İmkansız..."

Miles'a baktığımda, yüzünde mide bulandırıcı bir umut ifadesi ile bana bakıyor.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diyor aniden, dolabına doğru yürüyerek ve askıdan koyu mavi bir gömlek çıkarıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yürüyüş mü?"

O sersemlemiş bir şekilde başını sallar. "Bunu bilmem gerek, Estelle."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Şu anda mı? Gece yarısı mı? Bu saatte açık eczaneyi nerede bulacaksın? Burası Kaliforniya değil. Bekleyemezsin..."

"Yirmi dört saat açık bir eczane bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

İç çekerek yatak çerçevesine yaslanıyorum. "Peki," diyorum gülümseyerek. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen."

"İyi hissedeceğim," dedi, sanki çok normal bir şey gibi. Bana doğru yürüdü ve alnıma öptü. "Hemen dönerim."

Duşumu yeni almış, son derece müstehcen bir üvey kardeş kitabını dinliyordum ki Miles nefes nefese ve sırılsıklam bir halde geri geldi.

"Yağmur başladı," diyor, ama sonra gülümsüyor ve küçük bir kutu uzatıyor. "Ama on birinci bölgede açık bir eczane buldum."

"Tu es un imbécile," diye Fransızca mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak. "Hastalanacaksın," diye ekliyorum, sırılsıklam ıslak kocamın yatağa doğru yürüdüğünü ve kutuyu bana uzattığını izlerken.

Kutuyu elinden kapıp yorganı üzerimden atıyorum ve banyoya giriyorum. Miles peşimden geliyor ve kapıyı kapatıp bizi büyük banyoda kilitlerken ona öfkeyle bakıyorum.

"Bu saçmalık," diye mırıldanarak testi çıkarıp pantolonumu indiriyorum, lanet çubuğa işeyebilmek için.

"Öyle mi?" diye soruyor, heyecanlı ve... gergin görünüyor.

Başımı eğiyorum. "Yani, Meksika'da olmuş olabilir.
Beş Kez Gece vardı."

O gülerek homurdanır. "Seni o kadar çok dölledim ki doğum kontrol hapların işe yaramadı diye düşünmek istiyorum."

Ben burun kıvırıyorum. "İğrenç. İğrenç olma."

"*Beş Kere*," diye tekrarlar ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme atar.

Çubuğa işemeyi bitirince, onu tezgahın üzerine koyup pantolonumu çekiyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar, gözleri benimle test arasında gidip gelir.

Omuz silkiyorum. "Birkaç dakika bekleyelim." Ellerim sert, kaslı göğsüne uzanıyor. "Bu sırılsıklam kıyafetleri çıkarmak ister misin, sevgilim?" Gömleğinin düğmelerini açıyorum.

Ona baktığımda, beni şefkatle izliyor. Ve belki biraz da hayranlıkla.

"Ne?" diye fısıldadım, ellerim üçüncü düğmede durdu.

"Umarım pozitif çıkar," diye cevapladı gülümseyerek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Geçen ay *konuştuğumuzda*, çocuk sahibi olmak için sana yalvarmak zorunda kalmıştım."

"Fikrimi değiştirdim," diye mırıldanarak, elini uzatıp bir bukle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "*Seninle* çocuk istiyorum. Ve *hemen* istiyorum."

Şakacı bir şekilde göğsüne itiyorum. "Şey, şahsen ben evlendikten sonra beklemeyi tercih ederim."

"Biz evliyiz, kelebek."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Her şeyi sırasını bozarak yaptık..."

"Ne olmuş?" Gözleri mutlulukla parlıyor. "Kimin umurunda?" "Miles..." Sesim titriyor.

"Test ne diyor, Estelle?" diye sordu, başını tezgaha doğru sallayarak.

Ondan uzaklaşıp yanına gidiyorum ve beyaz çubuğu alıyorum. Sonra onu banyoya fırlatıyorum.

"Hayır," diyorum hızlıca, ağzımı kapatarak. "Bana başka bir tane ver. Bu bozuk."

Miles testi kapar ve birkaç saniye boyunca ona bakar. Ellerim titremeye başlar ve kalbim göğsümde çarpmaya başlar.

"İki çizgi iyi, değil mi?" diye sorar, kalbimi ikiye bölücü aynı lanet saygı dolu ifadeyle bana bakar. Ona sertçe bakarım. "İki çizgi, hamile olduğum anlamına geliyor, Miles! Düğünümüzden on beş ay önce! VeRue'nun lansmanından bir hafta önce ve, ve *lanet* olsun, böyle olmamalıydı ve gelecek yaz için Taylor Swift biletlerimiz var ve bebeği götüremem ve *tanrım*, ihtiyaç duyduğunda işe yaramayan doğum kontrolünün ne *anlamı* var ki..."

Miles şimdi tam karşımda ve çok, çok mutlu görünüyor. Nefes nefeseyim, göğsüm inip kalkıyor, panik göğsümün derinliklerine yerleşmeye başlarken milyonlarca düşünce kafamda dolaşıyor. Midem gerginlikten kıvrılıyor, bükülüyor ve sallanıyor. Miles uzanıp başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrıyor. Dizlerim titriyor ve bacaklarım sallanıyor ama bu hoş bir his.

"Estelle, sakin ol..."

"Sanırım kusacağım."

Ve sonra onun imzası niteliğindeki Dior loaferlarına kusmaya başladım.

Miles

Birkaç saat sonra, Estelle'i uyuyacak kadar sakinleştirdikten sonra yataktan kalkıp pencereye yürüdüm. Saat sabahın üçüydü ve Paris'te sabahın üçünde en son ne zaman huzursuz olduğumu düşündüm. Fetüs pozisyonunda kıvrılmış, yüzünü saran beyaz sarı bukleleriyle Estelle'e bakınca, içimde derin bir duygu dalgası hissediyorum. O gece çeşmede ne kadar büyüleyiciydi. Onu ne kadar sevdim. *Lanet olsun,* onu çok seviyorum ve onunla çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyorum.

Hiç kendi çocuğum olmasını düşünmemiştim. Charles Ravage'ın berbat hayatından sonra hiç düşünmedim. Ama Estelle'le, ona olan sevgimi paylaşmamayı hayal edemiyorum. Bunu onunla yaşamamayı hayal edemiyorum.

Ve evet, her şeyi sırasız yapıyoruz, ama sorun değil.

Bir bakıma… düğünümüzde bir bebek sahibi olmak bir şekilde mükemmel geliyor. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi.

Ve onun da fikrini değiştireceğini biliyorum. Çocuk istediğini biliyorum.

İki hafta öncesini düşününce gülümsüyorum — Meksika'daki ikinci gecemizde ne kadar hasta olduğunu. Zoe'nin on sekiz yaşına girmesini kutlamak için hep birlikte lüks bir yemeğe çıkmıştık. Liam tuhaf bir ruh halindeydi, suratsız ve Zoe'ye aşırı koruyucu davranıyordu. Zoe'nin iki yakın arkadaşı da vardı, Liam onların *kötü etkisi altında* olduğunu söylüyordu ve ikisi arasında bir tür güç oyunu vardı. Estelle ve ben akşam yemeğinden önce ve yemek sırasında çok fazla margarita içtik ve Estelle yediğimiz bir şeyden dolayı bütün gece hasta oldu.

Ama ertesi gece...

Liam kendini odasına kilitlemişti, Zoe ve arkadaşları şehirde geziniyorlardı, Estelle ve ben ise su üzerindeki özel villamızın keyfini çıkarıyorduk. Bana ne oldu bilmiyorum, ama o geceyi asla unutamayacağım.

Beş kez siktim.

Acı bir gülümsemeyle yatağa geri dönüp Estelle'e sarıldım ve burnumu onun buklelerine gömdüm. Demek sadece benim hayal gücüm *değilmiş*. Son zamanlarda farklı kokuyor çünkü hamile. Onun yeni hormonlarının kokusunu alınca sikim anında sertleşti.

"Hayır," diye inledi. "Yorgunum. Şunu kaldır."

Kıkırdandım. "Seni uyandırdım mı?" diye sordum.

"Hayır. Uyuyamıyorum." Bana dönerek, yatak odası karanlık olmasına rağmen, yüzündeki endişeyi görebiliyorum. "Ya... ya..." diye söze başlıyor ve alt dudağını ısırıyor. "Ya iyi bir anne olamazsam?"

"Gerçekten bunun için endişeleniyor musun?" diye soruyorum, elimi karnının altına, bebeğimizi taşıdığı yere koyuyorum.

Bebeğimiz.

Yumuşak bir şekilde omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Benim yoktu. Nasıl yapılacağını bilmiyorum," diyor, sesi duygu dolu.

Elini tutup dudaklarıma götürüyorum. "Benim de pek iyi bir babam yoktu," diyorum ona nazikçe. "Birlikte hallederiz. Tamam mı?"

Yutkunur, elini benimkinin üzerine koyar. "Bu küçük bebeği şimdiden çok seviyorum," diye fısıldar.

Gözlerimi sıkıca kapatıp onu kendime çekiyorum. "Ben de, kelebek. Ben de."

"Gerçekten yapacağız, değil mi?" diye soruyor, yüzünü boynuma gömerek.

"Gerçekten yapacağız," diyorum.

"Hormonlarım çıldırsa bile mi?"

"*Özellikle* hormonların çıldırsa bile. Az önceki krizin çok komikti."

İnler. "Çok komik." Sessiz kalır ve neredeyse kafasında düşüncelerinin döndüğünü duyabiliyorum. "Bu yüzünden çok kötü bir kriz geçirirsem bile mi?"

Yutkunuyorum. "Sırtını ovmak için ellerimi ısıtacağım." *"Ya...* Tanrım...

Gelinliğim, Miles."

Kıkırdayarak güldüm. "Ne olmuş ona?"

"Şey, muhtemelen kilo alacağım ve emzirirsem göğüslerim kavun gibi olacak..."

Onun kalçalarını sıkarak inliyorum. "Tanrım, *umarım* göğüslerin kavun büyüklüğündedir."

"Ciddiyim Miles! Elbise sipariş edildi ve eğer bana olmazsa..." "İyi ki meslek olarak kıyafet yapıyorsun," diye alay ediyorum.

Düşünürken sessiz kalır. "Evet, sanırım haklısın." "Başka bir şey var mı?" diye mırıldanıyorum, sesim uykulu.

"Eğer erkek olursa, senin huysuz tavırlarını alır mı sence?"

"Dikkatli ol, karıcığım," diye uyarıyorum onu.

Kahkahası sessiz bir düşünceye dönüşür ve birkaç dakika sonra vücuduma hafifçe horlayarak uykuya dalar. Kollarını uzatıp tişörtümü kavrayan ellerini bulurum. Onu alnından öperken, birlikte aştığımız her şeyi ve henüz yaşamadığımız her şeyi düşünerek boğazım düğümlenir.

İyi günde, kötü günde...

Sonsuza kadar.

Marry Lies'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Liam'ın hikayesine hazır mısınız? **Ward Willing'i buradan ön sipariş verebilirsiniz!**

Miles ve Stella'ya veda etmeye henüz hazır değilseniz, **bonus epilogu buradan okuyabilirsiniz!** Epilogda "*Beş Kez Gece*" ve yer alıyorLiam ve Zoe ile Meksika gezisi ...

Ward Willing'in yayın haberleri ve güncellemelerine kaydolmak, herkesten önce tanıtımları, **buradan mailing listeme katılabilirsiniz!**alıntıları ve almak istiyorsanız

(Katıldığınız için teşekkür olarak ücretsiz bir öğrenci/öğretmen romanı da alacaksınız!)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Marry Lies'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Doğrusu, bu kitabın başlangıcı zorlu geçti. Hikayenin taslağını özenle hazırladım, ancak yazmaya başladığımda karakterler benim onlara ayırdığım rolleri kabul etmediler. Prolog ve ilk birkaç bölüm için yaklaşık 10 farklı başlangıç yazdım ve sonunda onları zorlamayı bıraktığımda her şey yerine oturdu. Yani bu kitap, tamamen karakterlerin yönlendirdiği bir kitap, lol!

Teşekkür etmem gereken çok kişi var. Bu dünyayı şimdiden sevip daha fazla kitap isteyen okuyucularıma. Henüz işim bitmedi ve Ravage kardeşleri benim kadar sevdiğiniz için çok mutluyum. Bu iki kitabın ortaya çıktığı yerde daha çok şey var! Bu kardeşler için fikirleri geçen yaz buldum, bu yüzden onların dünyasında yazabildiğim için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edebilirsiniz.

Bu kitabı bu hale getiren çok fazla kişiye teşekkür etmeliyim!

Bazen çok huysuz olabilen kocama. Stella gibi, onu rahatsız etmekten ve mutfak tezgahını dağınık bırakmaktan hoşlanıyorum. ;) Ancak, kitaplarımın yazılmasının sebebi odur. Teşekkürler, Peter. Seni seviyorum! Ve bana (3 ve 5 yaşlarında) büyüdüklerinde anne gibi yazar olmak istediklerini söyleyen oğullarıma. Bunların hepsini sizin için yapıyorum ve üçünüzün de bu yolculukta benimle birlikte olmanızdan çok mutluyum.

Brittni Van, bu seri için harika bir arkadaş ve kaynak oldun! Katkilerinin bana ne kadar yardımcı olduğunu anlatamam. Alfa okumalarından senaryo yazma oturumlarımıza kadar, bu kardeşleri şekillendirmemde bana gerçekten çok yardımcı oldun. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Tori Ellis'e, taslak ve düzenleme yardımları için. Düzenleme becerilerini yeni keşfettiğime inanamıyorum. Sana sonsuza kadar minnettarım. Tüm

Erica, Brittni ve Macie'ye, her zaman harika alfa okuma geri bild

Erica, Brittni ve Macie, her zamanki harika alfa okuma geri bildirimleriniz için TEŞEKKÜR EDERİM! Cidden, sizler bu hikaye için çok önemlisiniz. Yazarken yanımda olduğunuzu bilmek... yazma odasında geçirdiğim günler o kadar yalnız hissettirmedi. Önerileriniz ve heyecanınız zor günlerde beni ayakta tuttu.

Lo, duyarlı okuman için teşekkürler. Ekibimde çok değerli bir kişi oldun. Tanıştığımıza çok sevindim!

Jess, Jasmine ve Chanel, sizler en iyi beta okuyucularsınız! Her zaman harika geri bildirimleriniz için teşekkürler.

Lacie, sonunda Chicago'da tanıştık, yaşasın! Her zaman çok destek oldun ve seni beta ekibime eklediğim için çok mutluyum! Tüm harika önerilerin için teşekkürler.

Emma'ya, kapak için. Yaralar! Aman Tanrım. Bayıldım. Miles'ı hayata geçirdin. Teşekkürler.

Rafa, muhteşem fotoğraf için!

Michele'ye, düzeltme okuması için. Hikayelerimi sevdiğin için teşekkürler!

Keyboard Whores'a... Geçen Temmuz ayında bazılarınızla tanıştığıma çok sevindim. Sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi hissettim. Uzun zamandır kendime ait bir grup insan bulmak için uğraştım, ama sizler benim için o grupsunuz. <3

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Amanda Richardson, İngiltere'nin Yorkshire kentindeki kaotik yemek masasında, sık sık kocası ve iki sevimli oğlunun dikkatini dağıtırken yazıyor. Çağdaş ve karanlık, çarpık romantizm romanları yazmadığı zamanlarda, kahveyi (biraz fazla) içmeyi ve modası geçecekmiş gibi ev bitkileri toplamayı seviyor.

Web sitemi buradan ziyaret edebilirsiniz: **www.authoramandarichardson.com**

OceanofPDF.com

AMANDA RICHARDSON'IN DİĞER ESERLERİ

ÇAĞDAŞ ROMANTİK

Ravaged Castle Serisi (MF):

Prey Tell Marry

Lies Ward

Willing Step

Brute Holy

Hearts

Acımasız Kraliyet Çifti (Ters Harem):

Acımasız Taç

Acımasız Kraliçe

Vahşi Kalpler Serisi (Ters Harem):

Vahşi Nefret

Vahşi Tanrılar

Vahşi

Hükümdarlık

Karanlık Düeti (Ters Harem):

Karanlığın Efendileri

Karanlığın Leydisi

İş Yerinde Aşk serisi (MF):

Sayfaların Arasında

Böyle Bir Aşk

Yıldızları Takip Et

Benden Nefret

Ediyorsun

HEATHENS Serisi (Karanlık Romantizm, MF):

GÜNAHKAR

HEATHENS

CANAVARLAR KÖTÜ ADAMLAR (2024'te çıkacak)

Tekil Romanlar (MF):

Senin Diyarın Ada

PARANORMAL ROMANTİZM

Shadow Pack Serisi (Paranormal Romantizm, K. Easton takma adıyla):

Gölge Kurt

Gölge Gelin

Gölge Kraliçe

Tek Başına Romanlar:

Kan ve Yeminler (K. Easton)

OceanofPDF.com

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı